

НАДЗВИЧАЙНА ПОСВЯТА

Щоденні релігійні історії про вірних з минулого й
сьогодення, які пожертвували всім заради Христа

„Голос мучеників“

НАДЗВИЧАЙНА ПОСВЯТА

Щоденні релігійні історії про вірних з минулого й
сьогодення, які пожертвували всім заради Христа

„Голос мучеників“

Голос
мучеников

Надзвичайна посвята

Переклад за виданням: *Extreme Devotion: The Voice of the Martyrs*.
Nashville, Tennessee: W Publishing Group, 2001.

Переклад з англійської Остапа Гладкого

Редактори: Світлана Филипчук, Петро Наконечний

Біблійні цитати наведено з „Біблії із мови давньоєврейської й грецької на українську наново перекладеної“ Іваном Огієнком.

Originally published in English under the title
Extreme Devotion by The Voice of the Martyrs
Copyright © 2001, The Voice of the Martyrs

Copyright 2011 © by The Voice of the Martyrs
For the Ukrainian edition.

Translated by permission. All rights reserved.

This project is a joint production by Voice of the Martyrs and OM EAST.

ISBN 978-617-503-077-6

Книга надрукована на пожертвування братів та сестер з метою закликати Церкву до молитви за переслідуваних Божих дітей.
Про випадки продажу книги просимо повідомити за адресою, вказаною у книзі.

Цю книгу присвячено...

**тим, хто обрав смерть, а не зречення...
хто обрав віру, а не страх...
і волів свідчити, а не стояти осторонь.**

Ті, що світ не вартий був їх.

Послання до євреїв 11:38

Подяка

Ця книга створена спільними зусиллями, і ми хочемо подякувати людям з різних країн, які віддали часточку себе для її появи. Але передовсім дякуємо нашому Господу за Його велику любов, за Його велику жертву, за Його приклад і науку. Йому ми служимо і для Його слави пишемо і видаємо книжки.

Дякую всім мученикам – з минулих часів і теперішніх, чие життя зворушило нас своєю вірою і самопожертвою. Без їхнього прикладу важко уявити собі сучасну Церкву.

Вступ

Вірні, про яких ви дізнаєтеся з цієї книги, – не жертви, а переможці. Вони можуть бути учнями Ісуса чи мучениками сучасності, оскільки їхні життєві історії відбувалися в різні часи. Їхні гонителі – це римляни й румуни, конфуціани й мусульмани, насильники й комуністи. Але кожен з цих вірних є прикладом для нас, прикладом надзвичайної посвяти Христові. Вірні, чії історії ви знайдете на цих сторінках, домоглися прагнення, яке перевершило основний людський інстинкт самозбереження: прагнення служити Христові і свідчити про Нього.

Коли в нас виник намір укласти цю книгу, Америка переступила через поріг нової ери. Події 11 вересня 2001 року змінили обличчя світу і понесли нас у період сумнівів – період, коли багато хто шукатиме відповідей у Церкви; період, коли Церква шукатиме цих відповідей у Бога і в пануванні Його сили.

Хочемо, щоб ця книга розширила наше мислення і вплинула на наші вчинки, коли ми самі потрапляємо в неймовірні труднощі. Наприклад, як ми відповідаємо тим, хто робить нам зло? Як чинив Христос? Як у минулому відповідали християни? Яким має бути наше ставлення до людей, якщо вони запекло протидіють нам? Чи правильно ризикувати всім, щоб спробувати поділитися Божою любов'ю з тими, хто може за це вбити нас?

Ця книга не відповідь на всі запитання, але вона обов'язково випробує вашу віру. Коли ви читатимете розповіді про християн, які зазнали невимовних знущань заради Христової справи, спробуйте глибше осмислити трагедію і муки, щоб віднайти цінності, які помітні неозброєним оком.

Зосередьтеся на вірі, яка живе у свідченнях цих відважних братів і сестер. Визнайте, що той самий Дух, який перебуває чи перебував у них, перебуває також у вас, і *повірте*, що ви спроможні на таку глибину віри в будь-якій екстремальній ситуації.

Читаючи ці розповіді, ви також по-справжньому оціните радикальні аспекти віри, отримавши розуміння теології страждання. Щоб зрозуміти цю теологію, спершу треба усвідомити, що ці історії – не безнадійні свідчення про тортури. Також ці вірні не є „надхристиянами“. Звичайно, їхня відвага – виняткова, їхню витривалість не здатен досягнути людський розум, вони віддані Христові так, що це часом важко збагнути.

Але насправді вони, як і ми, – звичайні християни, що потрапили в надзвичайну ситуацію.

Тож яка таємнича сила штовхає їх до такої надзвичайної посвяти? - Їхня віра в Ісуса Христа як у Господа спонукає їх до страждань.

Самої віри достатньо. Страждання для людини можуть бути нестерпними. Але коли їх поєднати з вірою заради Христового царства, страждання зміцнюють серце християнина, який радо й охоче жертвує собою, щоб отримати більшу частку в Христі.

Усіх мучеників у цій книзі об'єднує потяг до Бога. Саме він переміг їхній страх бути спійманими, коли вони ділитимуться Божою любов'ю з іншими й зазнаватимуть за це жахливої кари.

Можливо, частково їхній потяг можна було б пояснити тим, що вони знали, якою високою є ціна того, чим вони володіють. Коли віра коштує нам чогось, вона стає набагато ціннішою. Саме цей аспект людської природи допомагає зміцнитися християнам, які живуть за репресивного режиму, що забороняє релігійну свободу.

Св. Августин одного разу сказав: „У справі, а не в стражданні народжується справжній мученик“. У грецькій мові слово „мученик“ означало „свідок“.

У цій книзі розповідається, як мученики змогли особисто засвідчити правдивість і силу Ісуса Христа і повірили, що вони за будь-яку ціну повинні передати ці свідчення іншим. У драмі „Вбивство у соборі“ Т. С. Еліот описує мученика як того, „хто став *зна-*

ряддя Божим, хто розчинив свою волю у волі Божій. Не втратив, а знайшов, тому що він знайшов свободу в *упокоренні* Богові. Мученик більше не прагне для себе нічого, навіть слави мучеництва“.

Почавши свідчити, ви потрапляєте під перехресний вогонь. Пастор Е. В. Гілл одного разу розповів історію про жінку, яка підійшла до нього і сказала: „Пасторе Гілл, моліться за мене. Диявол переслідує мене“. Пастор Гілл відповів їй: „Диявол не переслідує вас. Ви зробили надто мало, щоб диявол переслідував вас“. Мета всіх християн – зробити стільки для Христового царства, щоб це помітив диявол.

Коли ви в якійсь формі зазнаєте страждань за свої християнські свідчення, пізнайте славу й красу *надзвичайної посвяти*.

Творчий колектив „Надзвичайної посвяти“,
„Голос мучеників“.

Надзвичайна посвята

Надзвичайне запитання

ТУРЕЧЧИНА: ЕРКАН СЕНГЮЛ

Коли Еркан Сенгюл у мусульманській Туреччині присвятив своє життя Христові, дехто вважав, що це – зречення свого народу і своєї духовної спадщини. Коли він сказав, що зробить усе заради Бога, то мав на думці саме це. Але що сталося тепер?

Еркан сидів у похмурій, вогкій тюремній камері, оточений іншими в'язнями. Його арештувала місцева поліція, яка стверджувала, що він „образив іслам“, розповсюджуючи християнські книжки.

Еркан волав до Бога, прохаючи порятунку. Він знав, що не зробив нічого лихого і не заслуговує бути там. „Ти сказав, що зробиш усе заради Мене“, – прошепотів Бог в Еркановому серці. – „Ти хотів саме цього?“

Покаявшись перед Богом, Еркан молився і плакав. У своєму серці він промовляв до Господа: „Я хотів саме цього“. Еркан почав проповідувати в тюрмі щодня по три години. Він зрозумів, що Бог дозволив йому потрапити у в'язницю, аби він міг мати нове поле місіонерської діяльності! Еркан перебував у тюрмі 30 днів, поки свідки не визнали, що поліція змусила їх підписати свідчення, а суддя не знайшов жодних доказів будь-якого злочину.

Арешт розширив свідчення Еркана. Багато з тих, хто ділив з ним камеру, після його звільнення відвідали церкву, розпитуючи про Бога, який утішив його під час ув'язнення. Еркан досі радісно роздає християнські книжки, знаючи, що його можуть заарештувати.

Більшість християн, мабуть, визнають, що страждання – це не те, що вони хочуть, коли кажуть, що воліють бути Божим знаряддям. Звичайно, ми хочемо втілити в життя нашу віру, але навіть близько не думаємо про страждання. Ми ображаємося, що нами нехтують, коли бажаємо отримати вищу посаду або бути запрошеними до товариства. Ми почуваємося знехтуваними, обдуреними, обкраденими. Однак мусимо бути готовими молитовно шукати Бога у хвилину найбільшого відчаю. У ту мить, коли ми зробимо це, наша молитва змінить нашу позицію. Тоді почнемо помічати можливості для вдосконалення. Й отримаємо надію. Посеред страждань ми знаходимо обітницю. Урешті-решт, починаємо розуміти, що наша теперішня ситуація, хоча й несправедлива та незаслужена, може бути частиною Божого задуму. Коли ми молимося, щоб поглянути на страждання очима Бога, знаходимо відвагу будь-що скорятися.

Моліться... і за мене, щоб дане було мені слово відкрити уста свої, і зо сміливістю провіщати таємницю Євангелії, для якої посол я в кайданах, щоб сміливо про неї звіщати, як належить мені.

Послання до ефесян 6:18-20

День
1-й

Надзвичайна посвята

Надзвичайна єдність

МАВРИТАНІЯ: ТИМОФІЙ

„Скажи йому, Тимофію, благаю!“ – кричала Мавра, вмовляючи свого чоловіка. „Скажи правителеві, де сховане Писання, – й отримай свободу! Я не можу більше дивитися на це“. Тимофій і Мавра, жителі римської провінції Мавританія, до арешту були одружені лише кілька тижнів.

Мавра з жахом спостерігала, як воїни гарячим залізом викололи очі її чоловікові, намагаючись зламати його волю. Тепер він, за наказом римського правителя Аріана, з тягарем довкола шиї висів догори ногами, чекаючи, поки йому витягнуть з рота кляп. Замість страху, який він відчував під час арешту, його опанував надприродний спокій.

Вояки сподівалися, що Тимофій зречеться своєї віри і скаже, де заховані копії Писання, які належать його церкві. Але він лише хвилювався за свою молоду дружину. „Нехай твоя любов до мене не випереджає твоєї любові до Христа“, – переконував він Мавру, показуючи бажання й рішучість померти заради свого Спасителя. Побачивши мужність чоловіка, Мавра ще більше утвердилася у своєму переконанні.

Аріан, що розгнівався через відмову Тимофія, вирішив зламати новоявлену мужність Маври. Він засудив її до найважчих тортур у римському світі. Та вона не ламалася і відмовилася зректися Христа.

Тимофій і Мавра витерпіли невимовні страждання і були розіп'яті поруч.

Ісус не доручив Свою місію окремим вірним, а заснував духовну сім'ю. Він уживав такі слова, як „брат“ і „сестра“, вважаючи, що Його учні не повинні бути самотніми. Павло продовжив місію Христа, наказавши новим вірним збиратися разом у церквах для спілкування і спільного богослужіння. Християни потребують один одного, особливо в час випробовувань. Коли один із вірних спіткнеться, інші згуртовуються, підтримуючи й підбадьорюючи його. Саме тому Новий Завіт розглядає обов'язок жити за прикладом, як нагальну потребу в християнській вірі. Приклад віри й відваги однієї особи може надихнути й об'єднати інших робити так само. І навпаки, коли один вірний зламається під тягарем переслідувань, іншим також легше поступитися. Історія високо цінує братерство християнської спільноти, особливо під час переслідувань.

Хай потішається їхні серця,
у любові поєднані.

Послання до колосян 2:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайна готовність

КИТАЙ: ПАСТОР ЛІ ДЕСЯН

Як тільки пастор Лі Десян розпочав свою проповідь, двері церковної будівлі розчинилися навстіж. Озброєні офіцери з китайського Бюро національної безпеки увірвалися до кімнати, погрожуючи всім присутнім, і схопили Лі, щоб заарештувати його.

– Зачекайте, дозвольте мені взяти свою торбину, – голос пастора у розмові з офіцерами був, як завжди, лагідним, але твердим.

Для офіцерів це прохання стало несподіванкою.

– Що в ній? – домагалися вони, хапаючи й розпороюючи чорну на „блискавці“ сумку, яку тримав Лі. У сумці було простирадло й запасний одяг, тому що, як сказав Лі, він сподівався, що його заарештують того ж дня.

Пастора Лі арештовували багато разів. Двічі поліція так сильно його побила, що він блював кров'ю. Одного разу Лі били по обличчю його власною Біблією. Пастора попереджали, що поліція стежить за селом, у якому він організував зібрання у вівторок. Лі знав, що його ув'язнять, коли виявлять, що він проповідує, адже тепер китайських громадян можуть без офіційного суду посилати до виправних трудових таборів аж на три роки.

Ризик був великий, тому Лі не лише склав сумку, але й підготував свої серце і розум. Він був готовий за будь-яку ціну проповідувати Євангелію. Лі мав переконання, що Бог навіть у тюрмі подбає про нього.

Готовність – це ознака зобов'язання. Зобов'язання, яке не готове до жертви, – це прихований компроміс. Для прикладу розгляньмо шлюбне зобов'язання. Воно вимагає відмови від егоїзму і є сильною спокусою у прагненні особи до незалежності. Однак завдяки йому міцніше шлюб. Стосунки, які не готові на жертву заради зобов'язань, – нетривкі. Компроміс постійно виснажує їх і послаблює наше бажання та здатність бути відданими одне одному. Так само зобов'язання вірного перед Христом мусять мати ціну, щоб зберегти свою цінність. Ми мусимо бути готовими випробувати свої зобов'язання, щоденно доводячи, що християнство варте цього. Воно варте того, щоб щодня проводити час у молитві. Воно варте того, щоб збиратися для богослужіння в церкві. Воно варте того, щоб витерпіти злидні і страждання, наругу й навіть арешт заради привілею дотримуватися своїх зобов'язань без компромісу.

Улюблені, не дивуйтесь огневі, що вам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для вас.

1 Послання Петра 4:12

День
3-й

Надзвичайна посвята

Надзвичайне світло

КОЛОРАДО: РЕЙЧЕЛ СКОТТ

„Я втратила всіх своїх шкільних друзів. Тепер, коли я почала говорити те, що думаю, вони глузують із мене“. У щоденникових записках Рейчел легко помітити розчарування, адже ті люди, яким вона хотіла продемонструвати Христову любов, відреклися від неї. Але вона не здається.

„Я не вибачатимуся за те, що називала Ісусове ім'я. Я витерплю. Якщо мої друзі повинні стати моїми ворогами, щоб я була разом зі своїм найкращим другом Ісусом, тоді зі мною все гаразд. Я завжди знала, що бути християнином – означає мати ворогів, але я ніколи не думала, що мої „друзі“ стануть цими ворогами”.

Рейчел була ученицею школи „Колумбайн хай скул“, коли двоє учнів розпочали там стрілянину. Один із нападників спитав її, чи вона досі вірить у Бога. Вона поглянула йому в вічі й сказала: „Так“. Він запитав її чому, але не дозволив відповісти і вбив дівчину.

Рейчел Скотт склала свій іспит, тому її світло розлилося по всьому світові, далеко поза межами її школи. Задовго до цього іспиту Рейчел висловила бажання цілковито віддатися Христові. Слова з її щоденника, написані за рік до смерті, розповідають про її зобов'язання: „Я не збираюся ховати світло, яке Бог вклав у мене. Якщо треба буде пожертвувати всім, я зроблю це“.

Віра – це невидиме виявлення нашого особистого зв'язку з Христом. Біблія асоціює людину зі світлом – променями надії, що впливають на всіх довкола. Ісус навів цю ілюстрацію, тому що світло неможливо обмежити. Наприклад, читання з ліхтариком під ковдрою – навряд чи ефективно, коли слід приховати неспання вночі! Такою є природа світла – світити, незважаючи на наші спроби обмежити його. Саме тому напруга виникає в житті вірних, коли вони повинні вибирати: сповна втілювати свою віру чи спробувати якось приглушити її. Так само, як сходить сонце, ті, хто утвердилися у своєму рішенні раз і назавжди, переконані, що це сяйво – їхнє друге „Я“.

Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі.

Євангеліє від Матвія 5:16

Надзвичайна посвята

Надзвичайна МОЛИТВА

КИТАЙ: СЕСТРА ВОНГ

Коли офіцер Бюро національної безпеки зайшов до китайської тюремної камери, сестра Вонг відійшла вбік. Цей безжалісний чоловік арештував і переслідував багатьох християн. Кілька днів тому він бив її під час допиту.

„Благаю, сестро Вонг, моя сестра дуже хвора. Вона зовсім не відчуває ніг. Чи ви не прийшли б і не помолилися за неї?“ Чи був це той самий чоловік, який конфіскував у неї сотні Біблій і християнських книг? Тепер він просить у неї молитви? Справді, Бог не міг залишити його.

Кілька днів тому, коли офіцер допитував сестру Вонг і знущався над нею, він отримав телефонне повідомлення, що на його матір наїхав автомобіль. Коли офіцер зізнався матері в тому, чим займається, вона сказала, що саме це спричинило її трагічний випадок. Та син вирішив, що це попередження було лише забобоном.

Наступного дня він відновив допити сестри Вонг, але отримав ще одне повідомлення: його брат був поранений під час аварії. Брат також убачав провину за сімейне горе в антихристиянській діяльності офіцера. Але вже коли захворіла сестра, він, переслідувач християн, попросив сестру Вонг помолитися за неї.

Сестра Вонг зрозуміла, що це нагода, про яку вона молилася: шанс проповідувати тим, хто переслідував її. Бог зцілив недужу і завдяки сестрі Вонг змінив погляди офіцера. Офіцер повернув усі конфісковані Біблії і тепер підтримує Церкву.

Багатьох людей дивовижно притягує молитва, особливо – у годину страждань і болю. Бар'єри на шляху до всього, що має бодай трохи релігійного, малопомалу руйнуються, коли хтось просить чи отримує молитву. Справжньою рідкістю є та людина, яка відмовиться від пропозиції помолитися за неї. Слова „я молюся за вас“ можуть стати наймогутнішою фразою, яку вірний промовляє до атейста. Чому? Молитва – це Боже знаряддя змін. Вона має результат. Деколи молитва змінює обставини. Деколи вона кардинально змінює рішення. А найчастіше змінює тих, кого торкнулася молитва. Біблія каже, що першим відомим нам учинком колишнього гонителя християн Савла з Тарсу після його навернення була молитва. Хто знає, яка роль молитви у наверненні інших людей, які, як Савл, неухильно знищують християнство?

Господь же до нього: Устань, і піди на вулицю, що Простою зветься, і пошукай в домі Юдовім Савла на ймення, тарсянина, ось бо він молиться.

Дії святих апостолів 9:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайна „вина“

МАДАГАСКАР: РАНАВАЛОНА I

Ранавалона I, королева Мадагаскару, ненавиділа християн, які мешкали в її королівстві. У неї було безліч скарг на них: вони зневажали її ідолів, завжди молилися, постійно ходили до церкви, їхні жінки були цнотливі. Вона послала офіцерів зібрати всіх тих, кого підозрювали в християнстві, і притягнути їх до суду.

Тисяча шістсот вірних, коли було зачитано звинувачення, впевнено проголосили: „Винен“. Вони не відрікалися від звинувачень, тому що зробити це – означало б відвертись від Христа. Королева дала їм ще один шанс зректись Христа і вклонитись її ідолам, але всі вони відмовилися. Їх кинули в похмурі вогке підземелля, а багато кого з них стратили. Королева ще більше розгнівалася, тому що замість кожного вбитого християнина з'являлося двадцять нових.

Згодом королева дала наказ стратити п'ятнадцять християн. Їх повинні були скинути зі скелі в стрімку ущелину з висоти 50 м. Королівських ідолів витягли на верхівку скелі й кожного християнина злегка опустили над прірвою, прив'язавши ливною.

„Поклонятимешся своєму Христові чи богам королеви?“ – запитували воїни кожного християнина, що висів над прірвою.

Кожен християнин відповідав: „Христові“. Ливну обтинали, – і вони стрімко падали на скелі. Дехто співав, коли летів назустріч смерті. Одну юну дівчину помилували й оголосили божевільною. Потім вона заснувала велику церкву.

У більшості країнах обвинувачені мають презумпцію невинуватості доти, поки не буде доведено їхню вину. Однак мусить бути достатня кількість доказів, аби визнати особу винною. Проповідування віри в Христа в країнах, де панує безправ'я, часто є злочином проти уряду. Вірні є винними, поки не доведуть свою невинність. Ви повинні зректись Христа, щоб стати невинним у людському суді обвинувальний вирок фактично є перемогою. Вислів „надзвичайна вина“ – означає подати стільки доказів своєї віри в Христа, що виправдати вас стане неможливо! Це парадокс, адже якби сьогодні вас судили за те, що ви – християнин, чи вистачило б доказів для визнання вас винним?

Завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас.

1 Послання Петра 3:15

Надзвичайна посвята

*Ми дізналися, що страждання
– не найгірше, що можливе на світі.
Найгірше – непослух Богові.*

В'єтнамський християнський пастор, ув'язнений за віру.

День
7-й

Надзвичайна посвята

Надзвичайні шрами

ЄРУСАЛИМ: ХОМА

Він чув поголос. Насправді Хома почув про це від інших учнів, які бачили живого Вчителя. Принаймні це те, що вони сказали. „Коли я побачу його руки і вkladу свої пальці в сліди від цвяхів, коли я вkladу свою руку в рану на Його боці від того римського списа, тоді я повірю, що Він воскрес“, – сказав Хома.

Хома не потребував чуда або якогось надзвичайного знака чи дива. Він лише хотів побачити шрами на Ісусовому тілі – символи Його страждань. Хоча Ісус подолав смерть і жив у прославленому тілі, у Нього досі були шрами – спомин про ціну, яку Він заплатив.

Через вісім днів Ісус з'явився знову. Як безглуздо повинен був почуватися Хома, коли зустрівся віч-на-віч з Учителем. Якими абсурдними здавалися його слова, коли інші учні нагадали йому про них. Проте Ісус не надто гостро дорікав за це Хомі. Поглянувши йому у вічі, Спаситель показав Свою руку, запрошуючи торкнутися шрамів і повірити.

Після воскресіння Христа Його шрами залишилися як нагадування про досі страженне тіло, адже, хоч Ісус переміг смерть, Його земне тіло страждає далі. І Він може ототожнити Себе з тими людьми по всьому світі, у яких залишилися шрами – знаки віри в Христа.

Шрами – наші вчителі; вони яскраво нагадують нам про болісні уроки. Часто на них важко дивитися, і мало хто хоче, щоб їх помічали інші. На багатьох християнських зібраннях мало говориться про рубець від переслідувань у Церкві. Ця тема викликає острах. Це таїнство. Однак його мета – навчати нас. Переслідування має важливу роль у чудовому Божому задумі для всього світу: завдяки йому ми можемо чути Євангелію і відгукуватися на неї. Ісус не приховував Своїх шрамів. Фактично, щоб навчити Хому, Він захоочував його торкнутися до них. Христові шрами – це наші вчителі. Вони нагадують нам про ціну спасіння. Ми не повинні легковажити тим, що пережила переслідувана Церква, а далі вчитися у неї.

Ти ж пішов услід за мною наукою, поступованням, заміром, вірою, витривалістю, любов'ю, терпеливістю, переслідуваннями та стражданнями, що спіткали були мене... такі переслідування переніс я, та Господь від усіх мене визволив.

2 Послання Тимофію 3:10-11

Надзвичайна посвята

Надзвичайний вибір

АНГЛІЯ: ДЖОН ЛАМБЕРТ

„Ти вибираєш життя чи смерть? Що скажеш?“

Його допитував Генріх VIII, король Англії, що мав необмежену владу в країні. „Зловмисником“, який стояв перед ним, був звинувачений у ересі Джон Ламберт, учитель грецької і латинської мов.

Ламберт сміливо викрив свого священика в тому, що він виголосив проповідь, яка не узгоджувалася з Писанням. Ламберта повели на суд до архієпископа Кентерберійського, а згодом – до короля Генріха. Цитуючи Писання і пояснюючи грецький оригінал, Ламберт виклав суть своєї справи перед колегією єпископів, адвокатів, суддів і лордів. Обидві сторони по черзі здобували успіх в енергійній суперечці, поки Генріх, якому врешті набридло це, дав Ламбертові остаточний вибір: „Чи задовольнили тебе всі аргументи і повчання цих освічених людей? Ти вибираєш життя чи смерть? Що скажеш?“

Ламберт глибоко зітхнув і впевнено відповів: „Я віддаю свою душу в руки Божі, а те, що буде з моїм тілом, залежить від вашого милосердя“.

„Ти мусиш померти, – зневажливо відповів Генріх, – я не буду покровителем еретиків“. Ламберта, визнаного винним у ересі, засудили до спалення живцем. Він

був непохитний під час своєї повільної мученицької смерті. Він молитовно підняв руки, промовляючи: „Ніхто, окрім Христа! Ніхто, окрім Христа!“

У сучасному світі різноманітних можливостей наше право вибирати стало майже ненаситним. Двісті телевізійних каналів є „невід’ємним“ правом, що асоціюється зі свободою. Нам потрібен вибір. Навіть буденні потреби вимагають щоденного вирішення: що одягнути, їсти, читати чи робити. Наш вибір, по суті, є безмежний. Але всупереч цьому, коли виникнуть важливіші питання, ми можемо дати лише одну відповідь: „Ніхто, окрім Христа“. Чи є інший шлях до неба? Ніхто, окрім Христа – ось єдиний Шлях. Чи можемо мати інший пріоритет у житті, який заслуговує нашої цілковитої посвяти? Ніхто, окрім Христа. Чи може ще хтось задовольнити поривання людського серця? Не може ніхто, окрім Христа. Отож, істина не має альтернативи. Коли в нашому житті виникнуть важливіші питання, а вони неодмінно з’являться, чи готові ви свідчити, що з-поміж усіх можливостей ніхто, окрім Христа, не зможе задовольнити вас?

Виберіть собі сьогодні, кому будете служити... А я та дім мій будемо служити Господеві.

Книга Ісуса Навина 24:15

Надзвичайна Надзвичайна зрада

РУМУНІЯ: БРАТ ВАСИЛЕ

У комуністичній Румунії закриття церков й арешти священнослужителів були частиною семирічної кампанії з „викорінення всіляких забобонів серед народу“.

Тому, коли брат Василе і його дружина почали влаштовувати більше церковних зібрань у своїй невеличкій оселі, вони розуміли, що це недовго залишатиметься поза увагою уряду. Щовечора Василе молився: „Боже, якщо Ти знаєш в'язня, який потребує моєї допомоги, пошли мене назад у в'язницю“. Від почутих слів його дружина здригалася і мимоволі бурмотіла: „Аміль“.

Вони дізналися, що в домівці одного зі членів церкви урядовці влаштували облогу й конфіскували копії проповідей Василе. А найгірше те, що помічник пастора, друг і однодумець, став інформатором і доносив на Василе.

Однієї ночі, о першій годині, поліція увірвалася у помешкання і заарештувала Василе. Коли йому наклали кайданки, Василе сказав: „Я не піду звідсіля добровільно, якщо ви не дозволите мені на кілька хвилин обійняти свою дружину“. Поліцаї неохоче погодилися. Їм не доведеться довго чекати.

Пара обнялася, молилася і співала з таким почуттям, що це зворушило навіть капітана. Урешті-решт, вони повели Василе до в'язничного фургона, а позаду в сльозах бігла його дружина. Василе обернувся і, перш ніж зникнути на багато років, вигукнув останні слова: „Віддай усю мою любов нашому синові й пасторові, який зрадив мене“.

Надзвичайна зрада вимагає надзвичайного прощення. Якщо вороги так заперкло протидіють нам, чи не повинні ми такою ж мірою щедро прощати їм? Коли наш ворог принизився настільки, щоб зрадити нас, чи не повинні ми стати на вищий щабель і охоче пробачити йому? Ісус навчав, що пробачити зло слід заради нашого власного добра. Важка зрада може замкнути наше серце для почуття прощення. Якщо ви надто ощадливі у царині прощення, то відчуєте лише мізерне звільнення від власних гріхів. Недобре бути зрадженим. Але образа – це поразка, якої не можна собі дозволити. Кому ви сьогодні мусите запропонувати неординарне прощення?

І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим.

Євангеліє від Матвія 6:12

Надзвичайна посвята

Надзвичайний дарунок

РОСІЯ: КАПІТАН МАРКОВ

„Що таке? – радянський капітан Марков гримнув на молодого хлопця. – Чого тобі?“

Двадцятирічний хлопець, борячись зі страхом, стояв перед офіцером-комуністом. „Капітане, ви – чоловік, який посадив моїх батьків до в'язниці. Сьогодні день народження моєї матері, у день її народження я завжди дарую їй квіти. Оскільки моя мати навчила мене любити ворогів і за зло платити добром, я приніс ці квіти, для матері ваших дітей. Прошу, коли повертатиметесь з роботи, візьміть їх додому для вашої дружини і розкажіть їй про мою любов і про любов Христа“.

Капітан Марков, який неодноразово із байдужістю спостерігав за тим, як християн нещадно били і катували, був вражений актом любові цього хлопця. Йому на очі повернулися сльози, він повільно обійшов навколо столу і по-батьківськи обійняв хлопця. Серце Маркова змінилося завдяки дару Христової любові. Він більше не міг заарештовувати й катувати християн. І незабаром він сам був заарештований. Вже через кілька місяців після візиту хлопця до кабінету Маркова, колишній офіцер сам сидів у брудній тюремній камері в оточенні християн, яких він раніше заарештовував і катував. Зі слізьми на очах він розповідав своїм сусідам по камері про простий дарунок хлопця – квіти. Він вважав за честь сидіти в одній камері з тими, на кого раніше полював.

Великодушність – це друга природа істинного віруючого. Ісус учив, що ті, хто нас оточують, упізнаватимуть справжніх віруючих завдяки любові, яку вони виявляють до них. І не тільки до тих, хто любить нас. Часто, вияв великодушності до незнайомих людей, а тим паче ворогів, – це найкращий спосіб діяти відповідно до вчення Ісуса. Серця свідків наших учинків, якщо навіть не самих тих, на кого вони спрямовані, будуть зігріті любов'ю Христа. Уявіть собі несправедливо звільненого працівника-християнина, який молиться за свого начальника. Уявіть убитих горем батьків, які дарують дар прощення вогні, який, керуючи автівкою у нетверезому стані, убив їхню дитину. Світ не розуміє великодушності. Тим не менш, вона здатна впливати на нього. Ми ніколи не є більш подібними до Самого Бога, ніж тоді, коли ми виявляємо великодушність до інших. Бог віддав Свого Єдинородного Сина, щоб продемонструвати свою любов до світу і дати нам спасіння. Який дарунок ви могли сьогодні подарувати, щоб чиєсь серце відкрилося для Царства Божого?

Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад... *Євангеліє від Луки 6:35*

Надзвичайна посвята

Надзвичайний місіонер

ПАКИСТАН: САЛИМА І РАХИЛА

„Якщо ти пообіцяєш нести свій хрест, це буде життя, у якому повно шпигунів, гір і перешкод“, – відверто сказав пакистанський підліток. Салима, християнка, що живе в населеному мусульманами Пакистані, ділилася вірою з однокласницею Рахилою, яка згодом прийняла Христа.

Розлютована сім'я Рахили звинуватила Салиму в „наверненні мусульманина“. У Пакистані це звинувачення може спричинити смертну кару. Салиму і її пастора заарештували, а їхніх батьків допитувала і біла поліція. Над Салимою знущалися, але вона не зреклася своєї віри. У в'язниці вона тихо співала християнських пісень, сподіваючись повернути інших до Христа.

Рахила втекла з дому, але сім'я вистежила її. Коли їй дали останній шанс відректися від своєї віри і навернутися до Мухамеда, вона відмовилася. За цей „злочин“ сім'я Рахили її стратила.

Салимі довелося пережити довгі судові слухання. Сім'я Рахили звинувачувала її у смерті своєї дочки. Урешті-решт, звинувачення спростували. Але життя Салими змінилося назавжди. Вона була змушена переїхати до іншої області Пакистану, адже мусульмани-радикали могли б убити її. Однак шпигуни, гори й перешкоди не затьмарили її віри. Тепер вона готується стати місіонером. Дівчина завжди каже: „Якою б високою не була гора, Ісус може мені подолати її!“

Місіонерів часто неправильно вважають різновидом спеціальних військ – унікальним загоном у Божій армії віри, який діє від нашого імені. Насправді ж кожен вірний покликаний бути місіонером. Часом найважливіша робота Бога може відбуватися у сусіда за кухонним столом, коли ви разом п'єте каву. Куди б наша місія не завела нас, її сутність не змінюється. Ми зобов'язані ділитися своєю вірою з найближчим другом було б особистим подвигом, справжнім героїзмом. Для інших культурне розмаїття формує їхню місіонерську діяльність. Найважливіше – наша мотивація. До якої межі ви охоче дійдете, щоб ділитися доброю новиною про Христа?

Щоб спільність віри твоєї діяльна була в пізнанні всякого добра, що в нас для Христа.

Послання до Филимона 1:6

Надзвичайна посвята

Надзвичайна плата

ІНДІЯ: Д-Р П. П. ДЖОБ

„Здається, що мені відрізали одну з моїх рук, – сказав д-р П. П. Джоб. Це була найважча проповідь у його житті: похорон власного сина. Його голос переповнювали емоції. – Але з усім тим, що в мене залишилося, я далі служитиму Христовому Царству“.

Д-р Джоб координує роботу „Голосу мучеників“ в Індії. Щоб підтримати християн у недемократичних державах, він часто подорожує, ризикуючи життям. Під час великих християнських кампаній в Індії він проповідує і бачить, як тисячі людей приходять до Христа.

Його робота розлютила радикальних індуїстів на батьківщині. У червні 1999 року вікно його автомобіля пробив камінь й ударив д-ра Джоба в чоло, залишивши криваву рану. Через тиждень його молодший син ішов біля медичного коледжу, в якому він учився на лікаря. На повній швидкості Майкла збив „Фіат“ і поїхав геть. Злочинця не знайшли. Майкл із численними пораненнями впав у кому і за кілька днів помер.

Д-р Джоб дотримав обіцянки: втрата сина не спинила його в служінні. Після смерті Майкла д-р Джоб проповідував під час інших кампаній, наverkaючи тисячі до Христа. За служіння він втратив сина. Бог також знає, що означає втратити Сина, щоб інші могли отримати спасіння.

У переслідуваній Церкві попереду може бути стрімка й довга дорога. Упродовж двох тисяч років зло мотивувало багатьох у їхньому опорі Євангелії Христа. Як християни ми повинні охоче платити ціну, навіть якщо від нас цього ніколи не вимагали. Це урок з життя Авраама. Він був готовий віддати в жертву Ісаака, через якого мало зійти благословення. Готовність до жертви задля нашої відданості Христові укріплює нас. Ідея жертви визначає наші цілі. Жертва гартує наш характер. Зобов'язання, у яких є самопожертва, наближають нашу сім'ю, нашу громаду і наш світ до Христа. Ми дізнаємося, якими сильними можемо бути. Хоча ми й не бажаємо втратити те, що вважаємо дорогим, боремося, щоб нашу відданість ніщо не могло зупинити, незважаючи на будь-які обставини.

Бо тепер Я довідався,
що ти богобійний, і не пожалів
для Мене сина свого,
одинака свого.

Книга Буття 22:12

Надзвичайна

Господи, зроби мене знаряддям Твого миру.

Там, де ненависть, нехай я посію любов;

там, де кривда, – прощення;

там, де сумнів, – віру;

там, де відчай, – надію;

там, де смуток, – радість.

*О, Небесний Владико,
допоможи мені не стільки шукати втіхи,
як утішати;*

*не стільки зазнати співчуття,
як співчувати;*

не стільки спізнати любов, як любити.

Це ж бо віддаючи, ми отримуємо.

Це ж бо в прощенні прощають нам.

*Це ж бо в зреченні народжуємося
ми для вічного життя.*

СВ. ФРАНЦИСК АСИЗЬКИЙ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна усмішка

СИБІР: ПАВЛЮС

Вечоріло, вже кілька годин радянський офіцер бив і катував Павлюса. «Ми більше тебе не мучитимемо, – сказав він, схибно посміхаючись, коли християнин звів на нього очі. – Натомість зашлемо тебе в Сибір, де ніколи не тане сніг. Це місце безмежних страждань. Ти і твоя сім'я добре приживетеся там».

Павлюс замість того, щоб засмутитися, усміхнувся:

– Уся земля належить моему Отцеві, капітане. Куди б ви не послали мене, я буду на землі свого Отця.

Капітан пронизливо глянув на нього:

– Ми заберемо все, що ти маєш.

– Вам знадобиться висока драбина, капітане, бо мої скарби заховані на небесах, – з Павлюсового обличчя не сходила усмішка.

– Ми всадимо тобі межі очі кулю, – закричав уже роздратований капітан.

– Якщо ви заберете моє життя в цьому світі, розпочнеться моє справжнє життя, сповнене радості й краси, – відповів Павлюс. – Я не боюся смерті.

Капітан схопив Павлюса за його пошматовану тюремну сорочку і прокричав йому в лице:

– Ми не вб'ємо тебе! Ми замкнемо тебе самого в камері і не дозволимо нікому приходити до тебе!

– Ви не зробіть цього, капітане, – сказав Павлюс, далі всміхаючись. – У мене є Друг, який може проникати крізь замкнені двері й залізні ґрати. Ніхто не може відібрати в мене любові Христа.

Незважаючи на непевне майбутнє, ми можемо бути впевнені в одному: Христос буде там разом із нами. Дарма, чи наше випробовування особисте, чи ми сумуємо разом із іншими, — ми ніколи не залишимося самі. З іншого боку, земний супутник у будь-яку мить може підвести нас. Не всюди він зможе піти разом із нами у життєвій подорожі. Тільки Ісус зміє проникати крізь „залізні ґрати“ на наших страждених серцях і бути поряд із нами в ці важкі часи. І хоча, у Своїй мудрості, Він може не завжди вбачати потребу в нашому звільненні від цих важких обставин, Його повсякчасна присутність допоможе нам пережити їх. Усміхайтесь, знаючи, що маєте Друга, якого у вас ніхто не відбере.

Хто нас розлучить від любові Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?

Послання до римлян 8:35

Надзвичайна жертва

ІНДОНЕЗІЯ: ПАСТОР ХЕНДРИК ПАТИВЕЛ

посвята

Вони тулилися один до одного в кімнаті, чуючи крики друзів-християн, яких безжалісно вбивали за дверима. Пастор Хендрик Пативел і його дружина допомагали керувати молодіжним індонезійським табором, і вони відчували відповідальність за молодь, яка перебувала під їхньою опікою.

У таборі була не одна радісна хвилинка духовного зростання й служіння. Потім на них напали.

Коли натовп мусульманських радикалів оточив будинок, де вони ховалися, пастор Пативел вийшов надвір. Відвертаючи увагу тих хижаків, аби дружина з молоддю могли втекти, пастор зазнав нападу.

„Ісусе, поможи!“ — це були його останні слова.

Наступного разу дружина побачила його, коли він лежав у труні. Жакливі рани вкривали його тулуб і руки. У нестямі й гніві місіс Пативел волала до Бога: „Як Ти міг дозволити, щоб це сталося? Чому Ти не захистив мого чоловіка?“

Але Святий Дух нагадав їй слова чоловіка, які він промовив за кілька днів до нападу: „Якщо ти любиш Ісуса, але любиш свою сім'ю більше, ти не варта Христового Царства“. Він сказав їй, що готовий померти заради Христового царства.

Пам'ятаючи ці слова, дружина не занепала духом. Вона досі працює зі своєю церквою в Індонезії. Християнам у демократичних країнах вона дає єдину пораду: „Шукайте Бога ревніше, щоб ви могли витерпіти ще більше горе“.

Ми не повинні шукати лиха. У нього вже є наша адреса. Ісус часто нагадував Своїм учням, що випробовування — це частина нашого буденного життя. Ревніше шукати Бога — не означає шукати більше горя в житті. Ні, користь від глибшого зв'язку з Богом полягає в тому, щоб підготувати нас до неминучого. Ми не можемо вибирати, якого горя зазнаємо в житті. Однак ми можемо налагодити зв'язок з Богом, який підготує нас до страждань. У деяких випробовуваннях ми повинні віддати власне життя заради Христа. Але це несправжня жертва. Надзвичайна жертва повинна відбутися набагато раніше. Ми мусимо пожертвувати власним егоїзмом на кожному рівні, щоб заздалегідь налагодити близькі стосунки з Богом. Коли ми пожертвуємо всім заради цілковитого зв'язку з Христом, то виконаємо найважче завдання.

Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу.

Послання до римлян 12:1

Надзвичайна посв'ята

Надзвичайний біль

СУДАН: СУДАНСЬКІ ХЛОПЦІ

„Повторюйте разом із нами“, – кричали солдати, копаючи хлопців у живіт і б'ючи по обличчю: „Аллах – Бог, а Мухамед – Його пророк. Кажіть!“

Четверо суданських хлопчиків плакали і просилися до матері, проте відмовлялися повторити слова, які допомогли б їм урятуватися, але водночас означали б, що вони відреклися від християнства. Червона кров стікала по їхній чорній шкірі, але вони не полишали віри в Христа.

Старші підлітки дивилися на це з жахом. Вони бачили, як озброєні мечами бойовики-ісламісти Південного Судану повбивали їхні сім'ї. Тепер вони спостерігали, як їхніх чотирьох друзів і родичів (наймолодшому було лише п'ять років) били до смерті.

Солдати вже змусили кожного хлопця лягти на гаряче вугілля, наказавши їм повторити мусульманський символ віри і приєднатися до ісламу. Жоден із хлопців не вимовив цих слів, незважаючи на нестерпний біль.

Того дня під час рейду було викрадено чотирнадцять хлопчиків і тринадцять дівчаток. Дівчат більше ніколи не знайшли, і ймовірно, що їх продали як рабинець чи наложниць у Північний Судан. Усіх хлопців катували, але жоден із них не поступився.

Наступного вечора старші хлопці втекли. Шрами після цих страшних ночей залишилися в них назавжди. Жоден не зрікся своєї віри.

Біль часто має важливу роль у Божому задумі. На жаль, не існує іншого досвіду, який може дорівнюватися до його здатності привертнути і зосередити нашу увагу. Фізичний біль від тривалої хвороби чи раптової травми привертає цілковиту увагу людського тіла. Мозок розсилає сигнали по нервовій системі, щоб зосередити ресурси тіла на джерелі неспокою. Так само важко ігнорувати емоційний біль. Муки після втрати того, кого ми любимо, через жорстокі обставини, такі як рак чи ще якась важка хвороба, переслідування чи несправедливість, можуть бути майже приголомшливими. У якій би ситуації ми не спізналися з болем, у нас є два способи зарадити йому. Ми можемо поступитися або зростати. Ті, що відчують біль, можуть бути унікальними проповідниками Божої ласки. Це можна порівняти зі спортсменом під час тренувань, м'язи якого повинні надірватися від навантажень і вправ, щоб стати сильнішими. Біль – це наша стежка до нового зростання.

А коли (страждає) як християнин, то нехай не соромиться він, але хай прославляє Бога за те.

1 Послання Петра 4:16

Надзвичайна посвята

Надзвичайна опозиція

РУМУНІЯ: РИЧАРД ВУРМБРАНД

„Я глибоко ціную комуністів“. Ці слова з уст пастора, який провів чотирнадцять років у комуністичних тюрмах, видаються дивними, але Ричард Вурмбранд не лукавив, коли вимовляв їх.

„Багато комуністів були готові померти, щоб захистити свою „утопію“. Вони були віддані своїй справі, ніж дехто з тих, кого я зустрічав у церкві“.

У кожному ворогові пастор Вурмбранд бачив потенційного друга і потенційного християнина. Завдяки любові до своїх опонентів він не тільки допоміг багатьом пізнати Христа, але й розширив свої можливості для свідчення.

„Коли вони називали мене „брудним жидом“ і казали всім не читати моїх книжок, люди відразу приходили, щоб подивитися, що скаже „брудний жид“, – усміхався він. – Я вітаю всіх, хто готовий напасти на мене. Інші не завжди зацікавлені в тому, що ви хочете сказати. Спершу слід змусити їх засумніватися в істині, перш ніж поділитися своїми переконаннями. Щоб зробити це, ви повинні розуміти їхнє походження і вміти говорити розважливо. Але також маємо пам'ятати, що слід завжди говорити з любов'ю»¹.

Слова пастора Вурмбранда не були якимось недосяжним ідеалом, який неможливо матеріалізувати. Він і його дружина Сабіна запросили у свій дім фашистського офіцера, який працював у тому ж концетраційному таборі, де знищили всю родину Сабіни. Коли офіцер побачив їхню любов і прощення, в його душі запанувало Царство Христа.

Ісус навчав нас, що інші визнають нашу віру завдяки любові, особливо якщо нам доводиться мати справу з опозицією. Те, як ми ставимося до ворогів, настільки ж важливо, як і те, як ми ставимося до тих, хто належить до християнської сім'ї. Фактично наша реакція на критику створює краще враження про християнство, ніж будь-який інший приклад. Коли вірні впроваджують цей могутній принцип християнської віри в практику, вони відокремлюють себе від решти світу. Природна реакція на опозиційність – спростувати її або відповісти послугою на послугу. Натомість вірні прагнуть зрозуміти своїх ворогів, а не осуджувати їх. Опозиція, якщо на неї поглянути у цій перспективі, є нагодою оживити віру і відтворити Христові заповіді.

Ви чули, що сказано: Люби свого ближнього, і ненавидь свого ворога.

А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує.

Євангеліє від Матвія 5:43-44

¹ Примітка: ці слова взяті з одного з останніх інтерв'ю пастора Вурмбранда перед його смертю в лютому 2001 року.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна подорож

«ТИТАНИК»: Д-Р РОБЕРТ БЕЙТМЕН

Д-р Роберт Бейтмен чемно допоміг своїй братовій сісти в рятівний човен. „Не хвилюйся, Енні. Це випробує нашу віру. Я мушу залишитися і допомогти іншим. Якщо ми більше не зустрінемося тут, на землі, ми знову зустрінемося на небі“. Бейтмен кинув свою хустинку жінці, коли човен упав у темну крижану воду: „Зав’яжи нею свою шию, Енні. Ти застудишся“.

Після цього д-р Бейтмен зібрав приблизно п’ятдесят чоловіків на кормі корабля і сказав їм готуватися до смерті. Ще за кілька годин до того він відправив на величезному кораблі єдину службу, що закінчилася його улюбленим гімном: „Іду, мій Боже, до Тебе“.

Роберт Бейтмен був засновником місії „Сентрал сіті“ в Джексонвіллі, що у штаті Флорида. У містечку, наповненому п’яними моряками, ця місія стала своєрідним духовним маяком. Бейтмена називали „чоловіком, який випромінює більше людського світла, ніж будь-хто інший в Джексонвіллі“. Він поїхав до Англії вивчати християнську суспільну роботу і повертався до Сполучених Штатів з наміром упроваджувати в практику те, про що дізнався.

Однак пізнього вечора 14 квітня 1912 року корабель Бейтмана зіткнувся з айсбергом. Бейтмен повів інших чоловіків на корму корабля, промовляючи „Отче наш“. Коли оркестр грав „Іду, мій Боже, до Тебе“, величезний корабель „Титаник“ поринув у хвилі.

Кажуть, що найкращий спосіб розмішити Бога – це розповісти Йому про наші плани! Коли ми приймаємо Христа, то починаємо найбільшу мандрівку життя. Щоб наша подорож не була марною, треба повністю скоритися владі Спасителя, як капітана корабля. Він облаштовує нашу життєву подорож так, як Йому заманеться, кермуючи крізь наші примхи і забаванки до важливіших цілей. У найгіршу мить нам видається, що Його карта застаріла. Починаємо сумніватися, чи Він не збився зі шляху. Зубчасті скелі стирчать з темних глибин. Безмісячна ніч обгортає нас своєю темрявою. Яку спокусу почати самому розпоряджатися життям ми відчуваємо у цей момент! Подорож – це внесок у віру. Божі задуми для нашого життя скеровують нас у такому напрямкові, який ми ніколи б не обрали. Однак Господь знає все.

У серці людини багато думок,
але виповниться тільки задум
Господній.

Книга приповістей
Соломонових 19:21

Надзвичайна

Надзвичайний крок віри

ЕГИПЕТ: ХРИСТІЯНСЬКИЙ МОЛОДІЖНИЙ ЛІДЕР

„Ось наш план, – молодий християнський лідер звернувся до молодіжної групи. – О пів на дев'яту ви повинні почати розповсюджувати запрошення на зустріч в університеті. Ви мусяте роздати їх усіх швидко, перш ніж таємна поліція прийде і питає, що ви робите. Якщо ви нікому не зможете віддати їх, то покладіть де-небудь. Бог пошле їх у відповідні руки“.

– Ти хочеш, щоб ми роздали запрошення, перш ніж отримаємо дозвіл?

Занепокоєні чоловіки і жінки, які обступили свого лідера, в уяві жваво змальовували, як їх арештовуватиме поліція.

– Саме так! Послухайте, ми повинні довести свою невелику віру. Ми зробимо перший крок, а решта – у Божих руках.

У Єгипті за християнськими зібраннями уважно стежать. Їх заборонено проводити без дозволу уряду. Невдовзі, як минула пів на дев'яту, молодіжний лідер зателефонував до поліції, щоб попросити дозволу провести християнську зустріч.

– Ви повинні заповнити відповідні папери, а ми повідомимо вам про рішення десь через місяць.

– Вибачте, сер, але ми вже почали розповсюджувати запрошення на зустріч, – схвильовано відповів християнин.

– Чому ви роздавали запрошення, не отримавши дозволу? Ви знаєте, що ми повинні давати дозвіл на такі зустрічі. Добре, оскільки запрошення вже роздано, цього разу я дозволяю вам провести зустріч.

Щоб підтвердити нашу віру, слід зробити перший крок на невідомому шляху. Ті, що вже йшли цим шляхом, розповідають нам, що сама дорога не є важкою. Ця „дорога в невідоме“ трохи відлякує нас. Немає жодних карт у подорожі віри. Нас веде зоряне світло Божого провидіння. Це подорож туди, де немає доріг, у ті місця, яких не видно з головної магістралі життя. Треба мати велику віру, щоб роздати запрошення на зустріч, на яку можна не отримати дозволу. Бог зважив на їхній крок віри, поблагословивши того вечора трьома сотнями неофітів. Чи готові ви зробити власний крок віри?

А віра то підстава сподіваного,
доказ небаченого.

Послання до євреїв 11:1

Надзвичайна посвята

*Під час останньої війни нас навчали,
що заради досягнення мети ми повинні бути
готовими віддати своє життя...*

*Ми знаємо, що існує лише одна відповідь,
коли наша країна вимагає, щоб ми заплатили
свою частку за свободу, однак коли Господь
Ісус просить нас заплатити за євангелізацію
світу, часто ми нишком ухиляємося від
відповіді. Нам важко. Ми кажемо, що це
дорого коштує... Місіонери повинні бути
готові віддати свої життя.*

НЕЙТ СЕЙНТ, МІСІОНЕР, ЯКИЙ У 1956 РОЦІ ЗАГИНУВ У ДЖУНГЛЯХ
ЕКВАДОРУ МУЧЕНИЦЬКОЮ СМЕРТЮ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний указ

ЛАОС: ХРИСТΙΑНИ

На зловісній червоній печатці внизу сторінки була емблема районного комуністичного осередку в цьому регіоні Лаосу. А для місцевих християн текст був ще зловіснішим.

„Якщо будь-яку особу, будь-яке плем'я чи сім'ю заманять в іншу релігію, скажімо у християнство, вони мусять повернутися до релігії, яку визнавали раніше, – повідмлялося у документі. – Заборонено пропагувати християнство. Його проповідники повинні переселитися і жити в іншій місцевості. Якщо є сім'ї чи села, які сповідують інші релігії, члени партійних комітетів повинні збирати статистику і складати списки цих груп людей та посилати їх до Управління Фронту національного будівництва. Особливо ми хотіли б знати, скільки людей у районі вірить в Ісуса і є християнами“. Документ, датований 18 липня 1996 року, підписав уряд Постійного комітету Фронту національного будівництва.

Ще раніше християн Лаосу часто змушували під дулом автомата підписувати документ, у якому вони відрікалися від свого навернення до християнства. Для атеїстичного уряду будь-яка інша релігія здається прийнятнішою, ніж поклоніння Ісусові Христу.

Незважаючи на зусилля уряду, Церква в Лаосі зростає, і християни сміливо діляться своєю вірою.

Коли людська влада суперечить Божим заповідям, виникає межа; потрібно робити вибір. Ми або підкоримося людській владі, або прив'яжемося до Божих заповідей і відповідатимемо за наслідки. Оскільки мир – це наша головна мета, ми не можемо реорганізувати свої пріоритети, оминаючи людські закони. Наприклад, уряд Сполучених Штатів оголосив молитву у школах незаконною. Насправді неможливо відібрати молитву в учнів і вчителів, які хочуть практикувати єднання зі своїм Богом. Інші можуть узаконити таке ж чи ще гірше релігійне обмеження. Та Бог перевершує їхню владу, тому що тільки Він є володарем людського серця. Ми можемо сміливо, згідно з власною волею, обирати послух Богові, а не людській владі.

Відповів же Петро та сказали апостоли: Бога повинно слухатися більше, як людей!

Дії 5:29

Надзвичайна посвята

Надзвичайний контрабандист

КИТАЙ: ВОЧМАН НІ

Вочман Ні, китайський церковний лідер, мав тільки шість годин, щоб привести вартового своєї тюремної камери до Христа. За цей час треба було надіслати підбадьорливого листа до християн, які перебували на волі.

Голова уряду Мао лютував через поширення християнства в Китаї. Щоб зупинити поширення цього „іноземного культу“, вони вигнали або вбили всіх іноземних місіонерів та запроторили тисячі китайських церковних лідерів до в'язниць або на „трудова перевиховання“ до таборів. Але попри все Церква зростала.

Коли поліція дізналася, що вишукані й впливові підбадьорливі листи Ні дивом потрапляють із в'язниці до рук християн, вони подвоїли кількість вартових і жодного разу не дозволяли охоронцям стояти коло його камери більше, ніж один раз. Вони скоротили варту до шести годин, сподіваючись, що Ні не вистачить часу повернути охоронця.

Ні розповів вартовому про любов Отця та про Його бажання віддати власне тіло й кров, щоб вартовий міг вічно жити на небі. „Комунізм не приведе тебе до неба, – сказав він. – Тільки кров Ісуса Христа може зробити це“.

Після п'яти годин проповіді вартовий зі слізьми на очах прийняв Христа. Ще одна душа побачила дорогу до Царства. Ще один лист Вочмана Ні зможе потрапити до рук християн.

Християнські мученики навчають нас, що необхідно використовувати творчу енергію для популяризації Євангелії. Їхня щирість, відвага, винахідливість повинні пробудити наш власний дух для поширення Доброї Звістки. Не кожному трапляється нагода нелегально перевозити Писання у заборонені місця, але ми можемо бути ревними слугами Царства. Можна приготувати для потребуючого обід. Можна відвідувати заняття з гольфу чи інші любительські гуртки, щоб зустрічати людей, які не належать до Церкви. Новий метод свідчення – завжди ризикований. Але ми повинні охоче ризикувати, а не задовольнятися малим. Що найхарактерніше для вашого євангелічного життя тепер: сірість і посередність чи творча енергія заради Христа?

У тому й працюю я, борючися
силою Його,
яка сильно діє в мені.

Послання до колосян 1:29

Надзвичайна посвята

Надзвичайне майно

ПЕРУ: ПАСТОР ЗАПАТА

„У Перу християни не сподіваються щось отримати за служіння Ісусові, – сказав пастор Запата. – Вони сподіваються щось віддати“. На околиці тихого гірського села пастор Запата показав своїм гостям чимало виготовлених власноруч білих хрестів, кожен з яких символізував християнина, якого вбили повстанці-комуністи.

У маленькому сільському будиночку лежало тіло пастора, накрите звичайною ковдрою. Напередодні ввечері його вбили партизани. Горіли свічки, стояла зажурена родина, попереду – пастор Запата.

Надворі, під дощем, паства вбитого пастора співала хвалебні гімни. Партизани зруйнували їхню церкву і спалили багато будинків. Незважаючи на небезпеку, християни співали хвалу. Партизани могли повернутися будь-коли. За жертву вони найчастіше обирали пасторів, які очолювали опір марксистській навалі.

Пастор нагадав слухачам, що Біблія закликає нас шукати Бога, а не матеріальних благ, які дає нам рука Божа. „Чому ви купуєте сорочку? – спитав він людей. – Щоб використовувати її. Чому Ісус викупив вас і заплатив за вас власною кров'ю? Щоб використовувати вас для Свого Царства“.

Ці вбогі вірні були готові, щоб Бог використував їх.

Коли нас переслідують за віру, дуже легко надміру зосереджуватися на втратах. Ми можемо тужити за колишніми друзями, які відреклися від нас через наші переконання. Нам може бракувати бізнесових можливостей, які раніше у нас були. Ми почуваємося ображеними, коли нас не допускають до певних соціальних кіл. Однак дуже багато хто втратив набагато більше, ніж матеріальні статки чи поверхневі стосунки. Ці хоробрі вірні зосереджуються на тому, що слід віддати у служінні Христові, а не на втраченому. Багато з них через релігійні переслідування втратили церкву, дім, роботу і сім'ї. Та вони готові далі жертвувати заради Христової справи. Вони визнають, що їхня земна втрата – це нагода для когось іншого отримати спасіння.

Життя чоловіка не залежить від
достатку маєтку його.

Євангеліє від Луки 12:15

Надзвичайна посвята

Надзвичайний страх

ЛАОС: ЛУ

Неписаний закон поліції зрозумів кожен: якщо ви спіймаєте хму чи представника іншого племені, який повертається до християнства, арештовуйте його. Якщо ви спіймаєте того, хто євангелізує плем'я, убийте його.

На руки й на ноги Лу наклали кайдани і ганебно провели його селом. Після того комуністична поліція кинула його в яму. „Ми випустимо тебе, – сказали вони, – коли сотня християн у твоєму селі зречеться свого навернення до християнства“. Але вони не змогли знайти вірних, які б погодилися покинути Христа.

Потім трагедія сталася в поліції. Син одного з офіцерів зламав обидві ноги в аварії. Другий його син важко захворів. Офіцер, який бив і переслідував нових християн, раптово помер від серцевого нападу.

Урядовці з острахом витягли Лу з ями і дозволили йому повернутися додому. Побачивши, що сталося з їхнім лідером, вони дуже налякалися і вирішили не вживати заходів проти християн у селі.

Збагнувши прояви Божої сили, ще більше людей з хму стали вірними. Там, де було сто християн, тепер з'явилося сімсот. Вони навіть по навколишніх селах почали розповідати про Ісуса. Як бачимо, страх опанував тільки владою, адже християни завдяки своїй вірі подолали його.

Страх є одним із найосновніших мотивів людини. Він керує фондовими біржами і розпалює війни. Його бурхливу енергію можна використати для великої шкоди або спрямувати на велике добро. Часто професійним боксерам кажуть, що страх – це їхній друг. Страх може зробити з них кращих спортсменів. Він змушує їх пильнувати, загострює їхню рішучість. У той самий спосіб Бог може використати наш страх, щоб ми стали кращими задля Його справи. Коли б ми не мали страху, мали б потенціал зробити неможливе. Чому? Те, чого ми самі неспроможні досягнути, стає можливим завдяки допомозі Бога. Завдяки страху ми схильні забувати про власні сили, а натомість поклатися на Бога. У цей спосіб надзвичайний страх викликає надзвичайну віру.

Господь моє світло й
спасіння моє, кого буду
боятись?

Книга Псалмів 26:1

Надзвичайна

Надзвичайні коштовності

СУДАН: ПІТЕР

Бронзові кайдани арабською називають „бакле“. Пітер тримав їх, немовби щось святе. Це був спогад про минуле його сім'ї і велике Пітерове благословення.

Бакле зробив його дід, але не тому, що це було його ремесло. Насправді його примушували носити кайдани ісламські рабовласники. Пітерового діда схопили в Південному Судані і перевезли до Північного Судану, де його кілька разів купували і продавали як раба.

Хоча діда переслідували і катували мусульманські власники, він не перейшов у їхню віру, а твердо тримався своєї віри в Христа. За це на його тілі залишився не один шрам. Оскільки дід не був мусульманином, до нього ставилися, як до тварини.

Перед самою смертю з діда зняли кайдани і віддали їх синові, себто батькові Пітера. „Наша сім'я не завжди буде в рабстві, – сказав він, – але ми ніколи не повинні забувати про цей „символ“ минулого”.

Пізніше батько віддав кайдани Пітерові, а той разом із ними втік від свого мусульманського власника на свободу. Сьогодні кайдани вже не символізують рабство, а всемогутню Божу силу. Цей знак Господнього панування пережив три покоління у цій сім'ї і, урешті, привів її до свободи.

Пітер твердо переконаний, що ніколи не можна забувати свого народу й ніколи не можна припиняти молитися за християн, яких переслідують у Судані.

Забуття – перший ворог молитовності. Ми радо погоджуємося молитися, щоб допомогти іншим. На жаль, наші добрі наміри мало коли бувають настільки добрими, щоб допомогти нам молитися за тих, кого спіткало лихо. Що може нагадувати вам молитися за тих, кого переслідують у всьому світі? Можливо, невеличка наліпка на склі вашого годинника? Щоразу, коли ви впродовж дня дивитиметеся на свій годинник, у вас буде нагода згадати про групу людей, яких переслідують за релігійні переконання. Який метод ви б не обрали, щоб не забувати про ці втрачені можливості для молитви, твердо дотримуйтеся його. Читання історій про надзвичайних вірних не змінить нічого. Можливо, навіть сьогодні молитва за надзвичайних вірних може змінити все.

Безперестанку моліться!

1 Послання до солунян 5:17

Надзвичайна посвята

Надзвичайна відвага

РУМУНІЯ: МОЛОДА ЖІНКА

Була майже північ, коли жінки-в'язні почули, як прибули червоногвардійці. Вони швидко оточили молоду двадцятирічну дівчину, яку за віру в Христа засудили до страти. Її товаришки по камері поспіхом шепотіли прощальні слова. У її очах не було сліз; вона не благала про помилування.

Кілька годин перед тим в'язні слухали дівчину. Її обличчя випромінювало любов. „Для мене ця могила – це дорога до небесного міста, – сказала вона їм. – Хто може описати його красу? Там не знають, що таке смуток. Там тільки радість і пісня. Усі одягнені у бездоганно біле. Ми можемо віч-на-віч зустрітися з Богом. Там така вітха, яку неможливо висловити людською мовою. Чому я повинна плакати? Чому я повинна сумувати?“

Дівчина була заручена, але замість того, щоб одружитися із земним нареченим, вона цього вечора зустрінеється з небесним.

Безжальні гвардійці ввійшли до камери. Дівчина ступила їм назустріч. Виходячи, вона почала декламувати Символ віри. Залиті сльозами в'язні через кілька хвилин почули постріли. Кати вважали, що вони відібрали в дівчини життя. Насправді ж вона отримала набагато краще життя – життя вічне.

Відвага – це міст, який поєднує наше жалюгідне існування на землі з незбагненним прагненням до небесного майбутнього. Тим, хто повністю розуміє певність небесного існування, набагато легше обміняти відносно нікчемне земне життя на вічне небесне громадянство. Відвага допомагає нам позбутися всього, що нас стримує на землі, – усіх речей, які змушують нас надовго залишатися тут. Щоб повірити в життя після смерті, потрібна відвага. Зрештою, життя на землі – це те, що ми насправді знаємо, поки не настане та мить, коли помremo. Ми сміливі, якщо вирушаємо в подорож віри, повіривши, що Христос дав нам змогу піти разом із Ним у вічність. Як тільки ми приймемо це тверде рішення, наше життя матиме мету. Тоді ми відважно зустрінемо смерть.

Бо для мене життя то Христос,
а смерть то надбання.

Послання до филип'ян 1:21

Надзвичайна посвята

*Ми не молимося,
щоб відкрилися наші кордони.
Ми молимося, щоб відкрилися небеса.*

МОЛИТВА ЦЕРКВИ, ПЕРЕСЛІДУВАНОЇ У В'ЄТНАМІ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайні місії

БУТАН: ПАСТОР НОРБУ ПРОМИЛА

Пастор Норбу Промила був задоволений службою, на якій проповідував для тубільців у горах Бутану. Ті, що зібралися, видавалися особливо уважними і відкритими для Доброї Звістки. Згодом, посеред проповіді, крізь усі двері ввірвалася поліція, штурмом узяла сцену і силою схопила Норбу.

Пастора Промилу кинули у в'язницю і катували. Влада наказала йому відмовитися від свого закликів проповідувати Євангелію. Він отримав численні травми голови. Його насилу відпустили, однак пастор назавжди втратив здоров'я. Він повернувся додому. Дружина та діти були шоковані, коли побачили вкрите синцями й закривавлене рідне обличчя. Через десять днів від цих ран Промила помер.

Вірні пастора Промили не погодилися залишити його місію в цьому войовничому індуїстському королівстві. Невдовзі після похорону ці люди зібралися разом і закликали добровольців продовжити місію Норбу серед тубільців. На знак згоди п'ять рук піднялося вгору. Серед них була рука пасторової вдови. Вона відгукнулася на Божий заклик узяти в ній участь, незважаючи на те, що доглядала за п'ятьма дітьми.

Удова проповідувала щиро і разом з іншими працівниками зуміла навернути багатьох людей до Христа. Бог подбав про потреби її дітей. Пані Промила твердо дотримувалася думки, що одного дня вона знову побачить свого чоловіка й отримає нагороду за свою вірність Христові.

Те, що ми робимо для Господа, не є звичайнісінькою роботою. Це – місія. Місія ніколи не пов'язана з обов'язками лише одної особи. Вона окремо зосереджена на Христі і Його Царстві. Тому той, хто перебуває за кермом Божої праці у певній сфері, може піти, проте місія ніколи не припиняється. Божа робота не залишається невиконаною. Вона триває безконечно, аж до свого завершення. Ті, які готові зазнати переслідувань за свою віру, навчають нас про значення місії. Вони визнають, що існують лише дві речі, які тривають вічно: Божа праця і людські душі. Якщо ми готові віддати своє життя задля цих речей, то прилучимося до місії, яка має вічне значення.

Я певний того, що той, хто
в вас розпочав добре діло,
виконає його аж до дня Христа
Ісуса.

Послання до филип'ян 1:6

Надзвичайний убивця – частина перша

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРЮ

Проповідник Ендрю втупив погляд на рушницю, дивуючись, чому чоловік не стріляє. Спершу вбивця відчув подив, згодом страх і, урешті-решт, утік із кімнати.

Хтось зателефонував. Ендрю взяв слухавку. Виявилось, що з ним розмовляв чоловік, який кілька хвилин тому приходив убити Ендрю.

– Мусульманські лідери запропонували мені велику винагороду за те, що я вб'ю вас, – пояснив імовірний убивця. – Я їхав через увесь Бангладеш, щоб потрапити у ваш офіс. Винагорода була моя. Я приготувався стріляти, але не зміг поворухнути рукою. Я чомусь не зумів натиснути на курок.

Проповідник подякував Богові за захист. Та ця розповідь видалася йому дещо комічною.

– Що я можу зробити для вас? – спитав він.

– Пане, я досі не можу поворухнути рукою. І це через вас! Чи не могли б ви допомогти мені?

Ендрю відразу ж помолився – і чоловік повністю оволодів рукою. Уражений чудом, він повернувся до офісу проповідника і почав розпитувати про Ісуса, якого, здавалось би, так боялися мусульманські лідери.

Проповідник терпляче розповів Добру Звістку про Христову любов і навіть запросив на чай того, хто приходив убити його. Через сорок п'ять хвилин цей чоловік помолився, щоб прийняти Ісуса до свого серця. Тепер служіння колишнього найманого вбивці полягає в тому, щоб руйнувати дії диявола. Донині він працює місіонером у Бангладеші.

Ця ймовірна спроба вбивства – не що інше, як комедія помилок. Якби це було кіно, аудиторія голосно б уболівала, коли виконавець головної ролі – Ендрю – вийшов би на сцену. Як і пересічний позитивний кіногерой, Ендрю не тільки перебив плани своєму ворогові. Він зруйнував їх настільки, що навіть пив із ним чай. Це не був хитромудрий задум. Диявол постійно змушений повертатися до креслярської дошки, щоб вигадувати нові плани для нашої загибелі. Ендрю – не жертва обставин, як і, зрештою, ви не залежите від них. Якби його застрелили, то смерть також була би свідченням. На відміну від задумів диявола, неможливо завадити планам Бога стосовно кожної людини.

Я знаю, що можеш Ти все, і не спиняється задум у Тебе!

Книга Йова 42:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайна заява

РУМУНІЯ: САБІНА ВУРМБРАНД

Сабіна Вурмбранд ущипнула за руку свого чоловіка. „Ричарде, – сердито сказала вона, – вони плюють в обличчя Христові! Встань і змий цю ганьбу“.

„Якщо я це зроблю, – відповів Ричард Вурмбранд, пильно поглянувши на дружину, – ти втрадиш чоловіка“.

Вона пропекла його поглядом: „Мені не потрібен чоловік боягуз“.

Це було невдовзі після того, як комуністи захопили їхню країну. Вурмбранди сиділи на румунському національному релігійному конгресі. Запрошені пастори, й священники всіх християнських конфесій один за одним вставали і захлиналися від хвали на адресу Йосипа Сталіна і нової комуністичної влади, яка садила у тюрми тисячі християн.

Коли Ричард устав для промови, багато хто втішився, що зможе побачити, як цей знаменитий пастор приєднається до їхньої справи. Але замість того, щоб хвалити комуністів, він ушанував Ісуса Христа як єдиний шлях до спасіння: „Перш за все, ми повинні бути відданими Богові, а не комуністичним лідерам“. Трансляцію цього засідання в прямому ефірі можна було почути по всій Румунії. Тисячі людей у країні почули заклик Ричарда.

Усвідомивши наслідки його виступу, комуністичні прислужники помчали на сцену. Ричард утік через запасний вихід, але відтоді його вистежували. Пізніше він чотирнадцять років відсидів у тюрмах.

Більшості з нас, мабуть, ніколи не доведеться вирішувати, чи захищати Христа перед усією нацією. Але ми покликані щодня захищати Його. Не величина аудиторії, перед якою ми свідчимо, має значення. Наше життя може й не залежати від того, що ми скажемо. Але від того, чи зважимося висловити свої переконання, може залежати, чи матимемо роботу. Це може означати, що ми втратимо стосунки. Можливо, нам навіть доведеться розірвати взаємини зі своєю сім'єю. У будь-якому випадку, набагато краще постраждати за наслідки наших переконань, ніж шкодувати через їхню очевидну відсутність. Коли і де ви скористаєтеся нагодою захистити Ісуса Христа тепер?

Я поширив Євангелію Христову...

Послання до римлян 15:19

Надзвичайна посвята

Надзвичайна зрілість

ЯПОНІЯ: ІБАРАГІ КУН

Після того, як їх усіх притягли до суду, визнали винними і засудили до страти, двадцятьох шістьох християн повели туди, де стояли нашвидкуруч зроблені хрести. Майже три місяці тому їх заарештували в японському місті Кіото і звинуватили у служінні Христові. Один із засуджених був Ібарагі Кун.

Побачивши, який Кун ще молодий, один із урядників відвів його вбік і спробував переконати зректися своєї віри, щоб він міг урятуватися. Дивлячись урядникові у вічі, Кун упевнено сказав: „Пане, було б набагато краще, якби ви самі стали християнином. Тоді б ви пішли на небо разом зі мною“.

Чинovníк уважно дивився на юнака, уражений його вірою. Урешті, Ібарагі спитав: „Пане, який мій хрест?“

Спантелечений урядник указав на найменший із двадцяти шести хрестів. Кун підбіг до хреста, встав перед ним на коліна й обійняв його. Коли вояки почали прибивати його руки й ноги до хреста, він не закричав від болю, а мужньо прийняв те, що Бог приготував йому.

Розп'яття двадцятьох шістьох християн 23 листопада 1596 року започаткувало період інтенсивного переслідування християн у Японії. Впродовж наступних сімдесяти років майже один мільйон японських християн убили за віру. Багато хто обняв свій хрест, узявши приклад з дуже зрілого двадцятирічного хлопця Ібарагі Куна.

Духовна зрілість не залежить від віку, адже хронологічний вік має мало спільного з переконаннями. Вона, радше, вимірюється щодня. Наша зрілість залежить від того, як ми щоденно підтверджуємо свою віру. Всупереч поширеному уявленню, духовна зрілість не залежить від того, як ми знаємо Біблію. Багато людей дуже добре знайомі з Біблією, проте для них невідома духовна зрілість. Одне запитання допоможе нам зрозуміти, як ми зростаємо духовно. Треба щодня себе запитувати: „Наскільки ми сьогодні більше подібні на Ісуса, ніж учора?“ Наша відповідь правдиво продемонструє наше духовне зростання.

Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистості!

1 Послання Тимофію 4:12

Надзвичайна посвята

Надзвичайне бажання

ФІЛІППІНИ: МАЛА ДІВЧИНКА

„Моя сукня, – прошепотіла мала дівчинка, її голос спотворювали набряклі губи. – Будь ласка, дайте мені мою сукню. Я хочу потримати її“.

Засмучені християни оточили ліжку дівчинки. Вона отримала численні травми внутрішніх органів, і лікарі нічого не могли вдіяти. Кілька тижнів тому вірні купили їй білу сукню, щоб відзначити її нове життя та чисте серце в Христі Ісусі.

Її батько був незадоволений рішенням дочки служити Христові. Одного вечора у п'яному гніві він напав на свою дочку, б'ючи і копаючи її. Батько покинув її помирати в грязюці.

Коли дівчинка не з'явилася в церкві, християнські друзі пішли шукати її. І знайшли непритомною на звалищі. Її колись білосніжна сукня була у крові та багновинні. Дівчину з важкими ранами привезли до лікаря.

Тепер вона просила свою сукню.

„Сукня знищена“, – відповіли друзі. Вони намагалися відволікти дівчинку від цього, гадаючи, що вигляд знищеної сукні зламає її дух.

З безпосередньою вірою десятирічної дитини вона прошепотіла: „Будь ласка, я хочу показати сукню Ісусові. Він охоче віддав Свою кров за мене. Я лише хочу, щоб Ісус знав, що я охоче віддала кров за Нього“.

Невдовзі після цього мала дівчинка померла.

Бога не цікавлять наші здібності. Ми можемо бути талановиті, винахідливі, багаті, вправні, популярні й пунктуальні. Однак пропонувати свої різноманітні здібності в служінні Богові – це далеко не те, що пропонувати себе цілковито. Наші здібності стосуються нас самих, адже ми можемо бачити, як робимо щось для Бога. Проте наша сутність стосується тільки Самого Бога. Ми лише можемо уявити, як Бог використовує її у Своїх діях. Перебувати у Божій власності – означає попри все охоче слухатися Його. Бог хоче, щоб ми були готові служити Йому, незалежно від наших особистих здібностей. Як ми можемо стати такими? Це також дар від Бога. Він дає нам це „хочу“ – волю чи бажання перебувати в Його володінні.

Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю.

Послання до филип'ян 2:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайний спогад

СУДАН: ДЖЕЙМС ДЖЕДА

„Назбирай трохи дров!“ – прогарчали солдати. Юний Джеймс Джеда гадав, що вони готуватимуть обід. Того ж таки дня нажаханий юнак уже бачив, як мусульманські солдати-радикали вбили його батьків і чотирьох братів та сестер у Південному Судані. Вони не стратили Джеймса тільки тому, що хотіли використовувати його як робітника.

Коли вогонь добре розгорівся, вони несподівано схопили юнака. Від несподіванки та страху Джеймс спробував утікати. Але солдати були сильніші. Вони швидко схопили його та зв'язали руки й ноги.

– Маю добру новину для тебе, хлопче, – сказав солдат. – Ми думаємо подарувати тобі життя. Але ти мусиш приєднатися до нас, ставши мусульманином.

– Я не можу стати мусульманином, – відповів Джеймс. – Я – християнин.

Така сильна віра молодого хлопця ще більше розлютила солдатів. Вони підняли його й кинули у вогонь. Потім зібрали своє спорядження і пішли звідтіля, гадаючи, що Джеймс помер.

Юний Джеймс не помер. Йому вдалося вискотитися з вогню і знайти допомогу.

Лікарі змогли врятувати Джеймсове життя, але про цей день він пам'ятатиме завжди. На його тілі залишилися сліди від пересаджування шкіри, а руку частково деформували опіки. На небесах ці шрами стануть почесними орденами, пам'яткою про той день, коли Джеймс Джеда відмовився зректися Христа.

Більшість людей не може жити без сувенірів. Мало хто проходить повз ряд подарункових крамниць в аеропорті чи на вокзалі, стримуючись перед спокусою купити пам'ятку про свої враження від подорожі. Але що нагадуватиме нам про найважливіший досвід у житті – нашу відданість Христові? Дехто погляне на платіжний чек і пригадає, як він відмовився від вищої посади, тому що не хотів компрометувати свою мораль. Хтось, зайшовши до класу загальноосвітньої школи, пригадає, як він уперше дізнався, що таке переслідування. Ще хтось, побачивши надмогильний камінь вірного, зможе пригадати, що таке самопосвята. Ці „сувеніри“ – безмежно важливе нагадування про ціну віри в Ісуса Христа.

Дякую Богові своєму при кожній згадці про вас.

Послання до филип'янів 1:3

Надзвичайна посвята

Я фізично відчувала, як за мене моляться.

*Навіть коли я нічого не знала і не
отримувала листів, то відчувала тепло,
немов сиділа коло вогню.*

*Часом це траплялося в карцері, де дуже
холодно. Здавалося, що я чую,
немов хтось молиться за мене і думає про
мене. Це дуже допомагало мені.*

*Це важко пояснити... Я знала й відчувала,
що про мене не забули.*

*Цього було достатньо, щоб я змогла
вистояти в найважчі хвилини.*

ІРИНА РАТУШИНСЬКА, ХРИСТИЯНСЬКА ПОЕТЕСА,
ЯКА ДО 1987 РОКУ ПЕРЕБУВАЛА В УВ'ЯЗНЕННІ
В КОЛИШНЬОМУ РАДЯНСЬКОМУ СОЮЗІ.

Надзвичайна несправедливість

РУМУНІЯ: ПАСТОР ФЛОРЕСКУ

Пастор Флореску більше не міг дивитися, як офіцери-комуністи били його сина. Його вже також били, і він не спав два тижні від страху, що на нього нападуть зголоднілі щури, яких комуністи напустили в тюремну камеру. Румунська поліція хотіла спіймати інших членів його підпільної церкви і вимагала, щоб Флореску видав їх.

Побачивши, що побої і тортури не допомагають, комуністи привели сина Флореску – Олександра, який мав лише чотирнадцять років, і почали його бити. Флореску дивився, як вони безжалісно перішили синове тіло, сказавши, що битимуть його до смерті, якщо той не розповість, де перебувають інші вірні.

Урешті, майже втративши розум, Флореску закричав, щоб вони зупинилися.

„Олександр, я мушу сказати те, що вони хочуть! – вигукнув він до свого сина. – Я більше не можу дивитися, як тебе б'ють...“

Олександрове тіло було вкрите синцями, а з носа і з рота стікала кров. Він глянув татові у вічі: „Батьку, не роби мені такої кривди. Я не хочу мати батька-зрадника. Будь мужнім! Якщо вони вб'ють мене, я помру зі словом „Ісус“ на вустах“.

Мужність хлопця розлютила гвардійців-комуністів, і на батькових очах його били до смерті. Він не тільки дотримався своєї віри, але й допоміг батькові зробити так само.

Чи є справедливість у цьому світі? Коли ми читаємо про жахливі злочини, вчинені проти невинних, не можемо не дивуватися. Ми можемо бути нерішучими у своїй вірі, коли чуємо про жахливі страждання, яких можемо зазнати від зловмисників. Ми можемо підупасти духом, коли нетерпляче чекаємо на цілюще милосердя, яке чомусь бариться. Відповідаючи на наші благання, Біблія навчає: „Так, але не тепер“. Так, деякі зловмисники отримують справедливий суд тут і тепер. Однак могутня Божа рука безмежної справедливості ще повинна зійти на цю землю. Але це мусить статися наприкінці світу. Ми втомлюємося чекати, але Бог – непохитний.

Не втомиться Він, і не знеможеться, поки присуду не покладе на землі.

Книга пророка Ісаї 42:4

Надзвичайна посвята

Надзвичайні відповіді

КУБА: ТОМ ВАЙТ

Коли Томові Вайту одягнули на голову чорний каптур, він не знав, чи побачить знову світло. „Куди ви ведете мене?“ – спитав він кубинських гвардійців. Вони мовчали.

Том упродовж семи років таємно перевозив на Кубу християнську літературу. Він разом із помічниками кидав з літаків в океан довкола комуністичного острова релігійні брошури. Але він жодного разу не чув хоча б від одного кубинського християнина, що матеріали прибули до Куби.

„Благаю, Боже, – молився Том, – подай нам знак, що наша робота не даремна“.

Тепер, через шість тижнів, його повели на допит до кубинського офіцера розвідки, капітана Сантоса. Їхній літак розбився над Кубою, і Тома разом із пілотом Мелом Бейлі схопили й звинуватили в діяльності, яка загрожує національній стабільності.

„Наші люди знайшли сотні таких на пляжах і полях!“ – закричав капітан Сантос, тримаючи один із морських пакунків, який місіонери скинули кілька років тому.

Том стримував усмішку. „Дякую, Господи, – молився він, – за те, що відповів на мою молитву. Дякую, що наша робота не була марною“.

Відповідь на Томову молитву була дорогою. Він двадцять один місяць відсидів у кубинських тюрмах. Але у тюрмі Кастро Том зустрів багатьох членів Церкви і дізнався, що навіть поза стінами Кастро Христове тіло процвітало. Бог відповів на його молитву.

Чи знають вірні, що означає отримати дорогоцінну відповідь на молитву? Якщо ми хочемо, щоб Бог відповідав на наші молитви, ми повинні бути готовими за будь-яких обставин отримати Його відповідь. Дорога відповідь на молитву – це така відповідь, яка потребує нашої участі в цьому. Ми пропонуємо свої молитви Богові, але чи запропонуємо своє життя, якщо це буде потрібно? Ми можемо часто молитися за тих, хто зазнає переслідувань. Але якщо нас покличуть допомогти доправити їжу й допомогу, чи скористаємося нагодою взяти участь у місії при своїй церкві? Якщо ми просимо Бога допомогти в труднощах, мусимо також відгукнутися, коли Він просить нас вирішити проблему. Ви досі не отримали відповіді на проблему, за яку молилися? Можливо, Бог чекає на вашу готовність узяти участь у її вирішенні!

Так будши ласкаві до вас, хотіли ми вам передати не тільки Божу Євангелію, але й душі свої.

1 Послання до солунян 2:8

Надзвичайна посвята

Надзвичайні свідки

АМОРІЯ: СЕМЕРО УВ'ЯЗНЕНИХ

Упродовж семи років радикальні мусульманські клерикали намагалися переконати „язичників“ сповідувати іслам. Але християни, замкнені у моторошній темряві тюрми, не змінили віри.

– Мухамед – найбільший пророк, – намагалися вони вкотре розтлумачити християнам. – Він жив після Христа і був останнім пророком Аллаха.

Християни уважно послушали і відповіли:

– У вашій судовій системі кількість свідків визначає легітимність справи. Христос мав свідків Свого пришествя – від Мойсея до Івана Хрестителя. Мухамед свідчив тільки сам про себе.

Спантичені мусульмани вирішили нападати інакше.

– Безумовно, що іслам – це релігія, освячена Богом, тому що наша імперія набагато більша, ніж землі, де мають владу християни, – промовили вони з пихатою посмішкою.

– Якби це було правдою, – відповіли християни, – то поклоніння ідолам в Єгипті, Греції й Римі також було б істинною релігією, тому що колись їхнє правління мало найбільші імперії. Очевидно, що ваші перемоги, влада й багатство не доводять істинності вашої віри. Ми знаємо, що Бог деколи дарує перемогу християнам, а інколи дозволяє зазнати їм тортур і страждань.

У 845 році семеро мусульман коло близькосхідного міста Аморія врешті-решт відмовилися від задуму повернути християн до Мухамеда. За те їм усім відтяли голови, а тіла кинули в річку Євфрат.

Ісус наказав нам бути Його свідками, а не знати всі відповіді. Найпереконливіші три слова, які ви можете сказати атеїстові, такі: „Я не знаю“. Звичайно, ви можете знати відповіді на чимало сумнівів чи питань атеїста. Однак, як свідчить досвід, вашу інформацію завжди спростовуватимуть. Якщо ви коли-небудь під час свого свідчення потрапите в ситуацію, в якій не знаєте „відповідей“, скажіть це. Потім зосередьтеся на тому, з чим, як відомо, неможливо сперечатися: вашому свідченні. Ваш власний досвід в Ісусі Христі й те, що Він зробив у вашому житті, неможливо спростувати. Ви – експерт у цьому. Ефективне свідчення – це всього-на-всього розповідь своєї історії іншим.

І Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.

Дії святих апостолів 1:8

Надзвичайне переконання

ІНДОНЕЗІЯ: ПЕТРУС

В інтерв'ю індонезійський християнин Петрус упевнено сказав: „Оскільки ми маємо Ісуса, неважно бути християнином, дарма що ми зазнаємо багатьох переслідувань“. Хоча це переконання для багатьох із нас видається очевидним, служіння Христові вимагало від Петруса великої жертви.

Несамовитий натопв мусульманських радикалів оточив будівлю церкви, б'ючи вікна й скандуючи про свою ненависть до християн. Батько Петруса – пастор – був у приміщенні разом із матір'ю, сестрою, родичем і працівником церкви. Він намагався вгамувати нападників, але зусилля були марні. Пастор повернувся до церкви, щоб помолитися, прохаючи в Бога захисту й допомоги.

Натопв, прагнучи крові, підпалив церкву, вигукуючи свої гасла й готуючись напасти на кожного, хто вийде надвір. Індонезійська поліція від переляку не наважувалася втрутитися. Викликати військових було неможливо. Відбулося ще одне спалення храму в країні, в якій за останніх десяти років спалили понад п'ятсот церков.

Коли Петрус через кілька годин прибув на місце події, церкву і пасторат спалили дотла. Тіла рідних йому людей згоріли майже до невпізнання.

Представник уряду перепросив Петруса, але переконував його не прагнути помсти. Петрус не прагне помсти, а лише любові. Він хоче, щоб мусульмани в його країні належали до Христового Царства.

Часто переслідування – це останнє поле бою в боротьбі між природним інстинктом і духовним переконанням. Інстинкт зацікавлений у самозбереженні. Переконання перевершують наші особисті інтереси. Інстинкт підказує помститися нашим гонителям. Переконання нагадують нам про духовні потреби наших переслідувачів. Більшості з нас, якби наших близьких убили за віру, було б важко поділяти переконання Петруса. Однак ця альтернатива служінню Христові була нестерпною для Петруса. Як він зміг би не служити Христові? Цей випадок доводить, що наші переконання можуть перемагати інстинкт. Але це відбувається лише тоді, коли наші схильності змінює нездоланна любов Христа – перемога на полі бою переслідувань.

Бо наша Євангелія не була для вас тільки у слові, а й у силі, і в Дусі Святій, і з великим упевненням.

1 Послання до солунян 1:5

Надзвичайний убивця – частина друга

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРЮ

Мусульманського лідера дуже вразило, що Ендрю, християнський євангеліст, сидить разом із його сім'єю у вітальні за обіднім столом!

Не так давно він запропонував велику винагороду за убивство цього християнина. Тепер Ендрю був у його домі й розповідав його рідним про Ісуса.

– Що тут відбувається? – закричав він.
– Що цей чоловік - цей язичник, цей ворог Аллаха - робить у моєму домі?

Його невістка почала швидко розповідати:

– Я запросила його сюди, тому що його Ісус зцілив вашого сина – мого чоловіка! – її розповідь була невпинним потоком слів. – Він хворів вісімнадцять років, але сьогодні цей християнин Ендрю прийшов і помолвився за нього. Він поклав свої руки на нього. І тепер мій чоловік здоровий. Ісус зцілив його!

Чоловік побачив радість свого сина, коли він розповідав про те, як відчув, що хвороба покинула його тіло. Уперше за багато місяців син устав з ліжка. Уперше за вісімнадцять років він не відчував болю.

Замість гніву в мусульманина з'явилося відчуття полегшення й щастя. Він не зважився прийняти Христа того ж дня, але став прихильником християн і допоміг багатьом уникнути тюрми й переслідувань. Чоловік, який колись давав винагороду за голову Ендрю, тепер приймав його з широкими обіймами.

Християнство – це тип досвіду „переконайся сам“. Коли батько-мусульманин увійшов у свій дім, Ендрю не виголошував триступеневу проповідь про триєдиного Бога. Він не дорікав дружині й дітям цього чоловіка за те, що вони вірили в Аллаха. Він обідав після молитви з мусульманською сім'єю. Постіль хворого була порожня, і це доводило, що Бог є. Так само ми повинні пам'ятати, що божественні істини – очевидні. Від нас як посланців не вимагається, щоб ми робили й говорили правильно. Ми робимо правильно вже тоді, коли проповідуємо Євангелію іншим. Ісус прихилить їхні серця до Себе. Ми повинні робити так, щоб не потребувати зайвих доказів існування Христа.

І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну.

Євангеліє від Івана 12:32

Надзвичайна посвята

Надзвичайна істина

РУМУНІЯ: ПАСТОР КОЧАНГА

– Ти не боїшся того, що ми зробимо з тобою? – глузливо запитав полковник-комуніст.

Юний пастор Кочанга, який наразі мав лише одну нагоду проповідувати, стояв перед полковником, знаючи, що від цієї людини залежить, житиме він чи помре. Він відповів поважним, однак пристрасним голосом:

– Пане, істина не знає, що таке страх. Скажімо, ваш уряд вирішить повісити всіх математиків. Скільки тоді буде два плюс два? Два плюс два, незалежно від обставин, буде чотири. У нас є істина, така ж точна, як математичне рівняння. У нас є істина, що існує Бог і що Він – наш люблячий Отець. У нас є істина, що Ісус – це Спаситель світу і Він бажає спасти кожного – навіть вас. У нас є істина, що існує Святий Дух, який дає наснагу і світло людям. І, зрештою, в нас є істина, що існує прекрасний рай. Це завжди буде так, які б у вас не були батоги і знаряддя тортур. Два плюс два – чотири.

Кочангу побили майже до невпізнання. Після цього його ніколи не бачили. Хоча його побите й закривавлене обличчя іншим в'язням було нелегко впізнати, у небі Кочангу одразу впізнали й привітали.

„Кажі правду“. Діти дізнаються про цю вимогу з раннього віку, однак її мудрість не старіє. Якщо ми почнемо лише підтверджувати те, що, як відомо, правдиве, нам ніколи не бракуватиме слів, коли виникне потреба свідчити про Христа. Багато людей відчувають, що не готові свідчити про Христа: вони кажуть, що їм не вистачає „тренування“. Ми боїмося, що нам поставлять теологічне запитання, на яке у нас не знайдеться відповіді. Однак для того, аби проповідувати Христа, нема потреби складати заліз з апологетики. Лише скажіть правду про те, що ви знаєте, як робили ті, що зазнали релігійних переслідувань. Свідчити про Христа легше, ніж це видається. Ми повинні повернутися до принципу, про який дізналися в дитинстві. Нам наказано засвідчувати Ісуса Христа – казати правду.

Отже, кожного, хто Мене
визнає перед людьми, того
перед Небесним Отцем Моїм
визнаю й Я.

Євангеліє від Матвія 10:32

Надзвичайна посвята

*Не лише тоді, коли людина відчуває,
що її вірі суперечать і погрожують,
вона реально починає міркувати про її плоди.
Не лише тоді, коли Церкві протистоїть
небезпечна єресь, вона починає розуміти
багатство й диво ортодоксальності.
Це невід'ємна риса християнства – мати
невичерпні багатства і завжди могли
творити нові, щоб адаптуватися
до будь-якої ситуації.*

ВІЛЬЯМ БАРКЛІ, *THE DAILY STUDY BIBLE.*

Надзвичайна

Інші надзвичайні місіонери

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Коли потяг рушив зі станції, християни, які стояли на пероні, порозстібували свої пальта і витягли сотні євангельських брошур. Вони швидко кидали російським військовикам брошури крізь відчинені вікна поїзда.

Дехто з російських солдатів мав не більше шістнадцяти років. Вони реготали й свистіли, особливо тоді, коли привабливі молоді жінки кидали до них брошури. Вони хапали їх, дивуючись, що саме могли кидати у військовий потяг. Коли політрук увійшов у вагон, солдати швидко позаховували ці брошури до кишень. За якийсь час вони прочитають дивний буклет про Царя світу.

А християни, які були на залізничному пероні, нервово всміхалися. Коли офіцер поліції відвів одного з них набік, той охоче розстібнув свій одяг, тому що під ним нічого не було. Брошури, які він приніс сюди, тепер були в потягу, що прямував у серце комуністичної Росії.

Залізнична євангелізація була лише одним з методів, якого Ричард Вурмбранд навчав молодь у своїй церкві, щоб допомогти росіянам пізнати Христа. Ці „друзі“ розкрадали багатство країни і вбивали багатьох людей, однак Ричард вітав солдатів. У кожному з них він убачав поле місіонерської діяльності й шукав нагоди спасти їхні душі.

Місія – це не стільки місце, як ставлення – підхід особи до життя. Місіонер – це лише той, хто реалізовує цю рішучість і зосередженість та втілює їх у щоденному житті. Ричард Вурмбранд був людиною місії. Ця його пристрасть поширювалася серед молоді. У цьому сенсі ми всі – місіонери, посланці Христа. Мати місію означає, що ви завжди повинні бути наготові використати нагоду для збільшення Христового царства. Де б ви не були – коло водоохолоджувача на роботі, у бакалійній крамниці, у приміському поїзді чи в автобусі, у школі – говорімо про Ісуса. Буденне життя – це поле вашої місіонерської діяльності, коли ви твердо вирішили розширювати Боже Царство.

Проповідуй Слово, допоминайся
вчасно-невчасно.

2 Послання Тимофію 4:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайна спадщина

ІНДОНЕЗІЯ: СТЕНЛІ

Зійшовши з човна на віддаленому індонезійському острові, Стенлі відчував духовну темряву. Місцеві люди сповідували шаманство з домішками ісламу. Стенлі щойно закінчив біблійну школу й був готовий до роботи, до якої Бог покликав його – наближати людей цього острова до Христа.

Стенлі проповідував сміливо, закликаючи народ повернутися до Христа й спалити своїх ідолів та релікти старого життя. Один мусульманин спалив свого ідола, усередині якого був сувій з текстом Корану. Коли радикальні мусульмани почули про це, вони доповіли про Стенлі місцевій владі. Його негайно заарештували.

Проповідника страшенно побили. Він лежав у коматозному стані. Учитель біблійної школи, пастор Сіві, прийшов відвідати його і побачив, як із очей Стенлі текли сльози. Від цих важких ран він не вдовзі помер.

Але навіть смерть не змогла зупинити Стенлі виконувати його місію. Коли про нього розповіли в його рідному селі, навіть мусульмани прийняли Христа як Спасителя. П'ятдесят три односельці вирішили відвідувати біблійну школу, семеро з них попросили, щоб їх послали місіонерами в те село, де помер Стенлі.

Сподіваючись загасити євангельський вогонь, сільські урядовці згасили життя Стенлі. Але навіть у насильстві не переставала працювати Божа рука. Сьогодні у селі, де закутували Стенлі, яскраво горить полум'я Євангелії.

Залишити після себе світло. Усі, хто служить Христові, повинні прагнути, щоб після того, як вони покинуть цей світ, їхнє світло не переставало горіти. Відданий християнин залишає світло для світу, який загубився в темряві. Це його спадщина. Ми часто чуємо про відомих людей, які залишають спадщину в кінематографі, спорті чи в якійсь іншій сфері суспільного життя. Хоча життя багатьох християнських святих загублені в невідомості, їхнє світло віри досі яскраво горить по всьому світі. Їхню спадщину віри, принципівості, надії і любові не змогла загасити смерть. По суті, смерть може ще більше роздмухати полум'я. Бо таку спадщину, як ця, часто охоче переймають ті, хто залишився жити.

Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори.

Євангеліє від Матвія 5:14

Надзвичайна посвята

Надзвичайна сім'я

ІНДОНЕЗІЯ: МАТІР СТЕНЛІ

Матері, як і дочці, залишився місяць до закінчення біблійної школи. Це була та сама школа, до якої ходив її син Стенлі, перш ніж стати місіонером на іншому індонезійському острові. Стенлі вбили за поширення Євангелії, однак його свідчення спонукало багатьох піти до біблійної школи і прийняти Божий заклик ділитися Його любов'ю.

Після завершення навчання мати планувала піти з дочкою до того ж села, де загинув Стенлі. Вона сподівалася, що матиме шанс продемонструвати Христову любов навіть тим людям, які побили її сина до смерті. Відвідувач біблійної школи, почувши про її плани, здивувався: „Ви не боїтеся смерті?“

Здавалося, що жінку спантеличило це запитання, немовби це було щось таке, що раніше не спадало їй на думку. „Чому я повинна боятися смерті?“ – спокійно відповіла вона.

Вона мала досконалу віру в Божу доброту. Якщо Він вирішив використати її в селі, де помер її син, так і повинно бути. І якщо Він дозволить їй померти там, вона також прийме цей заклик. Завдяки смерті вона перебуватиме в присутності Христа, якого любить. Смерть буде не перешкодою чи покаранням, а лише дорогою туди, де вічно присутній Бог.

Смертельна небезпека може асоціюватися з дітьми, які стоять на березі ставка. Ми зіщулюємося, тремтячи в передчутті невідомого. Там небезпечно? Чи зможу я це зробити? Ми не хочемо стрибати першими, адже попереду стільки непевного. На щастя, не змушені це робити. Історія знає приклади людей, які перестрибнули межу між життям і смертю. Це – святі, які померли в цілковитій упевненості щодо своєї долі. Ісус Христос фактично пішов туди, куди перед Ним ніхто не ходив – до смерті й назад. Христос – глава нашої християнської родини, відібрав у смерті страх і замінив його на певність. Не прогавте заклик, щоб вирушити: у життєвому ставку, перед яким стоїте, – чудова вода.

Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?

1 Послання до коринтян 15:55

Надзвичайна

Надзвичайні сторони

РОСІЯ: ФАРИСЕЇ

Вони співали хором, коли ввійшло двоє солдатів з рушницями. Служба припинилася, коли російські солдати несамовито закричали на вірних.

„Що ви тут робите? – вигукнули вони. – Поклоняєтеся своєму уявному Богові?“

Вірні поступилися до церковних лав, запитуючи себе, чи надворі також є солдати і зброя.

„Усі, хто вірні Богові, перейдіть на правий бік церкви, – сказав солдат з маскою ненависті на обличчі. – Вас розстріляють за вашу віру. Хто ж хоче йти додому й зберегти своє життя, станьте ліворуч. Ви мусите вирішити, жити вам чи померти. Хто вірний Богові, той помре. Той, хто зречеться Його, може жити щасливо“.

Десять хвилин тому всі разом співали хвалу. Тепер перед вірними постало питання життя чи смерті. Дехто пішов ліворуч, сумно поглядаючи чи жестами прохаючи вибачення у тих, хто став на праву сторону. Дехто праворуч заплющив очі до останньої молитви.

„Ті, що зліва, можуть іти“, – сказав згодом солдат. Люди виходили один за одним, кидаючи останній погляд на тих, хто незабаром помре.

Коли залишилися тільки ті, хто стояли з правої сторони, солдати поклали зброю. „Ми також християни, – сказали вони, – але хочемо молитися в церкві без фарисеїв“.

Вирішальні моменти настають тоді, коли ми найменше цього очікуємо, тому не маємо змоги приготуватися до них. Мусимо пережити їх такими, якими вони є, і вчитися з їхніх наслідків. Вирішальний момент – це будь-яка ситуація, пов'язана з випробовуванням характеру. Він може бути складним: таким, як церковна служба, яку переривають злочинці, які вимагають відданості тій чи іншій вірі. Або таким легким, як рішення піти геть із кінотеатру, в якому демонструють вульгарний фільм. Від нашої реакції на вирішальний момент залежатиме, на боці праведності чи безвір'я будемо ми. Готові чи ні, ми опиняємося віч-на-віч з нашим справжнім характером у ту мить, коли вирішуємо стати на чийсь бік.

Хто не зо Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає.

Євангеліє від Матвія 12:30

Надзвичайна посвята

Надзвичайна МОЛИТВА

БОГЕМІЯ: ЯН ГУС

„О, милосердний Христе, – писав Ян Гус, очікуючи виконання смертного вироку, – дай нам мужній дух, щоб він був готовий. І якщо плоть слабка, нехай Твоя благодать іде перед нею, бо без Тебе ми нічого не можемо зробити, і, перш за все, без Тебе не можемо поглянути в лице жорсткої смерті. Дай нам мужність і хоробрість, міцну віру й тверду надію, і досконале милосердя, щоб ми могли віддати життя за Тебе в усякім терпінні й у радості. Амінь“.

У п'ятнадцятому столітті Гус закликав церкву до реформи, кинувши виклик священикам, які продавали індульгенції (право безкарно грішити), і закликавши звернутися до біблійних стандартів у правосудді. Король обіцяв Гусові захист. Однак тепер реформатор сидів у підземеллі в очікуванні смерті й кликав до Бога.

6 липня 1415 року Гуса роздягнули й прикули до стовпа. Коли навколо нього розкладали багаття, Гус молився: „Господи Ісусе Христе, заради Євангелії та проповіді Слова, я прийму з терпінням і смиренністю цю страшну, ганебну й жорстоку смерть“. Зникаючи в полум'ї, Гус, зібравши останні сили, закричав: „Христе, Сину Бога Живого, помилуй мене“. Свідчення Гуса відіграло вирішальну роль у припиненні практики продажу індульгенцій та поверненні християн до біблійного вчення.

Молитва. Ми найчастіше не робимо те, що робити слід. Молитва – наш перший захист у духовній боротьбі, однак часто – наша остання дія. Ті, хто терплять переслідування за свою віру, навчають нас пріоритетності молитви. Їхні останні слова – не слова боротьби. Їхні останні вчинки на землі – не опір. Натомість, молитва – їхній останній подих – вражає їхніх переслідувачів і переконує тих, хто їх оточують, у твердості їхньої віри. Історія показує, що передсмертні молитви святих часто мали більший вплив на оточуючих для завоювання їх для Христа, аніж усе їхнє життя. Коли ви стоїте на ешафоті життя й полум'я палає навколо вас, чи звернетеся ви до молитви? Чи побачать ті, хто вас оточують, що ваш перший і останній захист – це звернення до вашого Небесного Отця?

Ви Праведного засудили й
убили, Він вам не противився!

Послання до Якова 5:16

Надзвичайне підбадьорення

В'ЄТНАМ: ПАСТОР НГУЄН ЛАП МА

„Коли комуністи захопили В'єтнам, пастор Нгуєн Лап Ма відмовився передати їм церкву Місіонерського союзу в Кан То. За цей „злочин“ він разом із усією сім'єю перебував під домашнім арештом у маленькому провінційному селі, із забороною на подорожі та листування впродовж дванадцяти років.

Урешті, коли влада послабила обмеження на листування, пастор Лап Ма був вражений, коли побачив, що листи почали надходити до нього додому. „Голос мучеників“ опублікував історію пастора Лап Ма і його адресу. Учні, домогосподарки, пастори й бізнесмени писали листи підтримки пасторові та його сім'ї. В'єтнамська поліція була шокована, коли пастор Лап Ма отримав понад три тисячі листів з усього світу.

„Кожен лист я читаю з молитвами і слізьми, – сказав пастор Лап Ма. – Я поглинаю їх і розмірковую над віршами з Писання, які мені пишуть адресати. Я ділюся цими словами зі своєю сім'єю. Нас утішають і підтримують ці послання“.

„Бог зміцнив і підтримав нас, – продовжує пастор. – Ми далі сподівалися на Нього і спрямовували свій погляд на Христа. Ми служимо Йому, щоб нести хрест, приймаючи Його ганьбу аж до самої смерті. Поки ми живемо, Бог використовує нас, щоб втішити інших страждених християн“.

Листи підбадьорювали не лише їх, але й багатьох вірних.

Підбадьорення – це пальне, вкрай потрібне для християнських перегонів. Як бігун без води, так і ми без підбадьорення не зможемо довго протриматися на виснажливій дистанції. Вирушаючи в дорогу, дізнаємося, що підбадьорення – це вулиця з двостороннім рухом. Ми даруємо підбадьорення іншим й отримуємо його від інших вірних, і навіть від Самого Бога. Маленьке підбадьорення має велике значення для підтримки втомлених і мотивації тих, чия віра змаліла. Часто ми бачимо, що духовне підбадьорення, яке отримуємо завдяки молитвам тих, хто оточує нас, дає нам друге дихання. У деяких випадках – це додаткові дванадцять років у тюрмі за віру. В інших – необхідна здатність перетерпіти ще один день.

Бо прагну вас бачити, щоб подати вам якого дара духовного для зміцнення вас, щобто потішитись разом між вами спільною вірою і вашою, і моєю.

Послання до римлян 1:11-12

Надзвичайна посвята

*Якщо ви не бажаєте вмирати за те,
що написано в Біблії, ви не повинні давати
гроші на [придбання] Біблії.
Адже, якщо ви даватимете,
ми нелегально перевозитимемо більше
Біблій. А якщо ми будемо
перевозити більше Біблій,
буде більше мучеників.*

ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД, ЗАСНОВНИК „ГОЛОСУ МУЧЕНИКІВ”.

Надзвичайна

Надзвичайна мати

посвята

АНГЛІЯ: СЮЗАННА ВЕСЛІ

Десять із дев'ятнадцяти дітей Сюзанни померли, перш ніж їм виповнилося два роки, а одна з її дочок була інвалідом. Незважаючи на це Сюзанна писала в своєму щоденнику, що всі страждання служать для „моєї духовної та вічної користі. Слава Тобі, Господи“.

Її батько відмовився підкоритися законові, який вийшов у Англії в 1662 році, і примушував усіх священнослужителів користуватися виключно „Книгою спільної молитви“. П'ять тисяч християн-нонконформістів, подібних до нього, померло в англійських тюрмах за свою віру.

Її чоловік, теж нонконформіст, залишився вірним англіканській церкві, за що були спалені всі його комори, і його власні прихожани посприяли його арешту й ув'язненню. Сюзанна пережила страшну бідність. Недоброзичливець навіть відрізав вим'я корові, щоб жінка не мала молока для своїх дітей. Одного разу розгнівані парафіяни спалили дах будинку, де Сюзанна мешкала з дітьми. Усій сім'ї вдалося врятуватися, лише шестирічний Джон змушений був стрибати з вікна. Він вижив. Саме цей син, Джон Веслі, ставши дорослим, заснував методистську церкву. Інший її син, Чарльз Веслі, поряд із багатьма іншими відомими гімнами, написав різдвяний гімн „Hark the Herald Angels Sing“, який став класичним. Сюзанна Веслі писала: „Релігія – це виконання волі Божої, а не своєї власної. Лише від цього залежить рай чи пекло“.

„У нього батькове підборіддя“. „Вона – вилита бабуся“. Очі, вуха, волосся, руки та інші генетичні ознаки пов'язують нас з іншими членами нашої родини, іноді навіть через багато поколінь. Таким самим чином члени Божої сім'ї пов'язані між собою. Як християни ми пов'язані різними рисами, такими, як любов, надія, радість і мир, кожному з яких ми успадкували від нашої небесної спадщини. Навіть якщо в нас немає таких біологічних батьків або бабуся і дідусів, як Веслі, які б передали нам свою християнську віру, Бог дав нам духовну родину, щоб плекати й любити нас. Хто ваша духовна мати або духовний батько? Той, хто навчив вас іти за Христом? А кому ви можете бути духовним братом чи сестрою?

Я приводжу на пам'ять собі твою
нелицемерну віру, що перше була
оселилася в бабі твоїй Лоїді та в
твоїй матері Евнікії; певен же я, що
й у тобі вона оселилась.

2 Послання Тимофію 1:5

Надзвичайна посвята

Надзвичайне тепло

РОСІЯ: НАДІЯ СЛОБОДА

Надія Слобода насилу стримувала свій ентузіазм. Вона щойно дізналася про Христа з християнської програми, яка транслювалася на короткохвильовому радіо з Європи. Ставши першою християнкою в своєму селі, вона відчайдушно хотіла розповісти всім своїм друзям про Бога, який дивовижним чином змінив її серце. Проте вона знала, що місцева влада суворо забороняє будь-які розмови про Бога або про християнство.

Утім Надія все ж не могла стримувати завзяття й незабаром у її селі народилася церква. Коли міліція втратила будь-яку надію зупинити зростання церкви, Надію було заарештовано й засуджено до чотирьох років ув'язнення. Її п'ятеро дітей силою були забрані з сім'ї й відвезені до атеїстичного інтернату. Сама думка про це безжально мучила Надію. Однак у в'язниці вона почувалася ще ближче до Бога, ніж раніше, і продовжувала свідкувати про Христа іншим ув'язненим. Через відмову Надії припинити говорити про Христа, керівництво в'язниці наказало ізолювати її в неопалюваній одиночній камері на два місяці. Була середина зими. Надії не дозволяли користуватися ліжком. Вона була змушена спати на холодній бетонній підлозі. Після повернення в загальну камеру, товариші запитали її, як їй вдалося пережити холод. Вона відповіла: „Я засинала на холодній бетонній підлозі з надією на Бога і навколо мене ставало тепло. Я перебувала в руках Божих“.

Більшість християн можуть пригадати часи в їхньому духовному житті, коли здавалося, що вони не можуть насититися Богом і Його Словом, коли духовне завзяття було їхньою другою природою. Запал був їхнім постійним супутником. Як же трапилося так, що десь упродовж духовної подорожі наша віра охолола?.. Можливо, переслідування загасили наш ентузіазм. Можливо, особиста трагедія. А, можливо, ніщо конкретне – звичайна щоденна рутинна охолодила наш дух і змінила наші пріоритети. І полум'я нашого духовного запалу тепер перетворилося на тліючий попіл? Наше завзяття змінила пасивність? Запалили новий вогонь у відносинах з Богом і підтримувати його горіння можливо. Попросіть Його, щоб Він допоміг вам знову стати гарячими.

І я був сказав: Не буду Його споминати, і не буду вже Йменням Його говорити! І стало це в серці моїм, як огонь той палючий, замкнений у костях моїх, і я змучивсь тримати його й більш не можу!

Книга пророка Єремії 20:9

Здавалося, що ударів завдають звідусіль. Члоу намагався обхопити руками голову, щоб захиститися. Хоча він і не знав, скільки було нападників, та відчував гострий поштовх після кожного удару, поки не втратив свідомість. Нападники кричали на нього, глузуючи з його віри і з його Ісуса. Члоу подумки молився, прохаючи Бога дати йому силу.

Щотижня Члоу йде пішки понад двадцять миль у своєму рідному Березі Словоної Кістки, щоб проповідувати в селі Сепікага. Невелика група християн вітає Члоу, однак більшість мешканців села – мусульмани. І тепер ті, хто належить до радикальних воєвничих мусульман, били проповідника.

Члоу забрали до лікарні, де лікували його численні рани. Коли поліція спитала, що його бив, він відповів, що не знає, адже вже багато років Члоу був незрячий.

Через тиждень після лікарні Члоу, ризикуючи життям, повернувся в Сепікагу, щоб проповідувати для людей, яких він не міг бачити. Його очі були сліпими, але серце бачило добре. Він знав, що невелике село потребувало Ісуса і що молоді християни гаряче прагнуть зростати у вірі. Обличчя, яких Члоу не може бачити тепер, колись побачить на небі.

Не потрібен рентгенівський зір, щоб зазирнути в серце жінки чи чоловіка, які заблукали духовно. Їхні неправильні рішення часто, мов на долоні, виکارбувані на їхніх утомлених обличчях. Мати духовний зір – означає так використовувати „очі“ наших сердець, щоб помічати потреби інших. Оце й усе. Сила помічати – це перший крок у важливій справі. Що ви бачите, коли вдивляєтеся в обличчя людей? Чи взагалі дивитесь на них? У сучасному суспільстві можна бути посеред натовпу в ліфті, в аеропорті чи у торговельному переході і жодного разу не зустрітися поглядом з іншими людьми. Чи ви бачите людей, які потребують пізнання Христа? Чи ваші духовні очі вміють помічати тих, хто має нагальні потреби? Попросіть Бога виховати такий духовний зір, щоб ваші очі й руки не марнували часу.

Не перестаю за вас дякувати, і в молитвах своїх за вас згадую... щоб просвітив очі вашого серця.

Послання до ефесян 1:16,18

Надзвичайна посвята

Надзвичайна притча

СХІДНА ЄВРОПА: ПРИТЧА ПРО ТРИ ДЕРЕВЦЯ

Одного дня три лісових деревця вирішили, що не бажають загинути від старості й тому помолитимуться, щоб їх використали для якоїсь шляхетної цілі.

Перше деревце захотіло стати яслами, в яких утомлена худоба могла б наїстися після важкої денної праці. За таку скромність Бог винагородив це дерево. З нього зробили дуже особливі ясла – ті, в яких поклали Божого Сина.

Друге деревце молилося, щоб стати човном. Його молитва була почута, і незабаром прекрасне дерево дало притулок особливому подорожньому – Божому Синові. Воно почуло, як Ісус вгамував сильну бурю, сказавши: „Замовкни! Ущухни!“ Дерево вважало, що варто було прожити життя, щоб стати свідком такої події.

З третього дерева зробили величезний хрест. Спершу дерево глибоко засмутилося своєю долею. Та одного дня Ісуса Назарянина прип'яли до нього. Як не дивно, хрест не почув стогонів та проклять, які доносилися з інших хрестів. Натомість він почув, як Син Божий дарує слова любові й божественного прощення – слова, що відкрили шлях до раю розкаяному злодієві.

Дерево зрозуміло, що його участь у розп'ятті Ісуса передбачена для спасіння людства.

У підпільних церквах Східної Європи притчу про три деревця часто розповідали для підбадьорення тих, хто страждає за свою віру. Ці вірні потребували бачити мету в тому, що вони втерпіли. Вони потребували таких високих надій та поривань, вони хотіли, аби Бог використовував їх для Своєї слави. Здавалося, що переслідування віддалило їх від Божого задуму. Як може таке несправедливе страждання знадобитися для цього замислу? Як дерево, яке стало хрестом, вони усвідомили, що їх також перетворили для мети, яку Бог має стосовно їхнього життя. З такого погляду, страждання слід розглядати не як скасування Божих планів стосовно вашого життя, а як наближення до них.

І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію, а надія не засоромить, бо любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам.

Послання до римлян 5:3-5

Надзвичайна посвята

РОСІЯ: ОТЕЦЬ МИХАЇЛ

Надзвичайна слабкість

„Якщо ти зречешся своєї віри і потопчеш хрест, ми відпустимо тебе, – сказала більшовицька банда. – Якщо ти не зробиш цього, – ми вб'ємо тебе“.

Отець Михаїл бачив, як комуністи вбили вісім тисяч таких як він російських православних священиків. Серед усього цього болю і страждань він вирішив, що Бог, як що Він існує, не допустив би такого лиха.

„Я не вірую, – думав він, коли зустрівся з бандою. – Що хрест означає для мене? – Краще врятувати собі життя“.

Але коли він відкрив рота, щоб виконати наказ безбожників, слова, які промовив, оглушили його: „Я вірую тільки в єдиного Бога. Я не топтатиму хреста!“

Замість царського одягу банда зодягнула йому на плечі мішок, замість Ісусового тернового вінка – його хутряну шапку. Один із бандитів, колишній прихожанин церкви, де Михаїл був священиком, упав перед ним на коліна, кажучи: „Радуйся, царю юдейський“. По черзі вони били його і глузували з його Бога.

Священик подумки молився: „Якщо Ти є, благаю, врятуй моє життя“. Весь час, поки отця Михаїла били, він повторював: „Вірую в єдиного Бога“.

Його вчинок так вразив п'яну банду, що вони відпустили його. Коли Михаїл прийшов додому, то ліг обличчям до підлоги, плачучи й повторюючи: „Вірую“.

У християнській вірі є безліч парадоксів: умерти, щоб жити, втратити, щоб здобути, бути слабим, щоб стати сильним. По суті, якщо не захочемо визнати наших власних невдач, не зможемо відчувати Божої сили. Коли переживаємо горе або труднощі чи лише збоку спостерігаємо за несправедливими стражданнями інших, то починаємо сумніватися у Божій доброті. Це – природна людська реакція. Але Бог не цурається нашої слабості. Він лікує її Своєю силою. Ми можемо тішитися в невдачах, адже вони нагадують нам про те, що сила людини не може замінити Божественної могутності. Ми можемо зазнати невдачі, але Бог залишається сильним. Що ви тепер дізнаєтеся про свою слабкість? Як вона навчає вас збагнути Божу силу?

І сказав Він мені: Досить тобі
Моєї благодаті, бо сила Моя
здійснюється в немочі.

2 Послання до коринтян 12:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайна мудрість

ІЗРАЇЛЬ: АРХІДІЯКОН СТЕПАН

Свідки неправдиво свідчили проти нього. „Ми чули, як він проклинає Мойсея і Бога. Цей чоловік невинно виступає проти Божого Закону. Ми навіть чули, як він казав, що Ісус Назарянин зруйнує це місце і перемінить усі звичаї, які Мойсей передав нам“.

Первосвященик у синадріїні звернувся до обвинуваченого: „Що ти скажеш на свій захист?“

Він спокійно встав і суворим тоном сказав: „Ваші батьки вбили всіх, хто посмів говорити про прихід Ісуса, а ви тримаєтеся своїх релігійних звичаїв. Усі ви – зрадники і вбивці. Ви отримали Божий закон! І ви змарнували його!“

Крики і лайка пролунали у відповідь, але Степана годі було стримати. Він поглянув на небо і промовив: „Я бачу, як відкрилося небо, і Сина Чоловічого, який стоїть поряд з Богом!“ Вони руками затулили свої вуха, кинулися на нього і поволокли за місто. Один із фарисеїв на ім'я Савл тихенько зібрав одяг інших, щоб на ньому не залишилося плям від Степанової крові.

Коли Степана почали бити каменюками, він вигукнув: „Господи Ісусе, прийми дух мій“. А потім упав на коліна і молився так голосно, щоб усі чули: „Господи, не визнай їм цього за гріх“. Це були його останні слова. Після цього Степан помер.

Опанувати собою, потрапивши в складну ситуацію, – це наймудріший крок. Таких тривіальних речей, як затор на дорозі, низька оцінка в школі й догана на роботі, сьогодні цілком достатньо, щоб утратити розум. Однак щоб маневрувати у виняткових стресових ситуаціях, потрібно більше, ніж здоровий глузд. Слід мати неземну мудрість. Коли Степана неправдиво звинувачували й навіть погрожували йому смертю, він скористався істинною мудрістю: не мститися. Він не проклинав своїх обвинувачів, а тримався того, що було правдивим, того, що фарисеї відмовлялися визнати: Ісус – Син Божий. Той самий Ісус, який прийняв Степана після смерті, також прийме і вас, коли ви потребуватимете мудрості, якої окрім Бога не має ніхто.

А якщо кому з вас не стачає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана.

Послання Якова 1:5

Надзвичайна посвята

Я проповідуватиму до смерті.

ЛІ ДЕСЯН – КИТАЙСЬКИЙ ПАСТОР ДОМАШНЬОЇ ЦЕРКВИ, ЯКОГО
ПОНАД ДВАДЦЯТЬ РАЗІВ АРЕШТУВАЛИ ЗА ПРОПОВІДУВАННЯ
БЕЗ ОФІЦІЙНОГО ДОЗВОЛУ.

„Любі мамо й тату,
вітаю вас Христовою любов'ю. Зі мною все гаразд, і я відчуваю велику радість. Одна з моїх шкільних подруг – Варя – належить до комсомольської організації. Я свідчила їй і гадаю, що вона нарешті почала розуміти мене. Нещодавно Варя сказала: „Я зовсім тебе не розумію. Стільки учнів ображають і зневажають тебе, а ти все одно любиш їх“.

Я відповіла їй, що Бог навчає нас любити всіх, і не тільки тих, хто добре ставиться до нас, а особливо тих, хто ставиться вороже, щоб вони могли побачити Бога в нашій душі. Варя належала до тих, хто глузував та ображав мене. Це спонукало мене ще більше молитися за неї.

Сьогодні вона спитала мене, чи я справді полюбила її. Ми обнялися й обоє почали плакати. Я гадаю, що вона незабаром прийме Христа. Будь ласка, моліться за неї.

Коли слухаєш тих, що відкрито зневажають Христа, здається, вони не лукавлять. Але життя показує, що багато хто з них має велику тугу. Стогін їхнього серця можна почути; їм бракує чогось, і вони намагаються прикрити внутрішню порожнечу своєю безбожністю.

Незабаром я напишу ще раз. Будь ласка, передавайте вітання всім удома.

Марія“.

Бог створив у душі кожного з нас духовний простір, який повністю може заповнити лише Він. Коли натрапляємо на того, хто неприязно ставиться до християнства, ми можемо пригадати собі надзвичайні потреби в житті цієї людини. Уявіть собі дуплавий простір у грудній клітці вашого ворога – тіло, у якому немає серця. Ця внутрішня порожнечка часто змушує багатьох людей до духовних пошуків. Вони або відповідають у вірі, охоче приймаючи пропозицію про Христа, щоб заповнити пустку, або ставляться до неї вороже, цілковито відкидаючи Христа. Часто присутність християнина нагадує тим, хто відкидає Ісуса, чого бракує у їхньому житті. Їх ображає не ви. Їх ображає те, що і кого ви представляєте.

Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поводяться, як вороги хреста Христового.

Послання до филип'ян 3:18

„Любі мамо й тату,

у своєму останньому листі я розповідала вам про дівчину-атеїстку Варю. Тепер я радо скажу вам чудову новину: Варя прийняла Христа! Вона так змінилася і вже відкрито свідчить усім.

Коли Варя повірила, то в душі ще відчувала провину. Думаю, вона була засмучена тим, що стільки часу була переконана, що Бога немає, і користалася кожною нагодою розповісти про це іншим. Вона відчуває, що повинна страждати й заплатити за це.

Ми пішли разом на зібрання безбожників (комсомольські збори). Хоча я попереджала її, щоб вона стримувалася, це не допомогло. Після того, як Варя відмовилася співати разом із усіма комуністичний гімн, вона вийшла наперед, щоб звернутися до учасників зборів. Варя сміливо сказала всім, що прийняла Христа як свого Спасителя!

Вона попросила всіх зійти з гріховного шляху і прийти до Христа. Усі мовчали. Коли вона закінчила промову, то особливим голосом заспівала старий гімн: „Я не соромлюся співати хвалу Христові, який помер, захищати Його заповіді й силу Його хреста“. Я могла лише безпорадно спостерігати, як вони забрали її. Сьогодні 9 травня. І я ще нічого не чула про неї.

Будь ласка, моліться!

Марія».

Найбільше ми повинні молитися за ворогів християнства. Як колишній ворог Савло Тарсянин зміг стати одним із найбільших речників Христа? Без молитви можливість так і залишилася б можливістю. Замість того, щоб боятися чи сердитися, ми повинні молитися за тих у нашій спільноті, країні і в усьому світі, хто нестямно протидіє Христові. Коли б ми не молилися за невіруючих, навіть за атеїстів, не змогли б передбачити зміни. У молитві ми спрямовуємо енергію на Христа, а не проти Нього. За допомогою наших молитов невіруючі згодом зможуть стати ще одними євангелістами, які поділяться могутнім свідченням про Божу благодать. Жоден із наших ворогів не є недосяжним для Бога, і молитва скеровує їх до Нього.

Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!

2 Послання до коринтян 5:17

Надзвичайна

Надзвичайні листи – частина третя

РОСІЯ: МАРІЯ

„Любі мамо й тату,
вчора, 2 серпня, я змогла поговорити з Варєю у в'язниці. Вона була бліда й виснажена, але в її очах світилися Божий мир і неземна радість.

Моє серце обливається кров'ю, коли я думаю про неї. Їй тільки дев'ятнадцять. Вона полюбила Господа всім серцем і відразу вирішила вибрати найважчий шлях.

Будь ласка, моліться за неї. Вони забрали в неї всі речі, крім одягу, що на ній. Ми робили складчину і передавали їй пакунки, але я сумніваюся, що вона отримує все, що ми посилаємо.

Коли я запитала Варю, чи вона шкодує, що вчинила саме так, вона сказала: „Ні, і, якщо вони звільнять мене, я далі робитиму так само. Не думаю, що я страждаю. Я рада, що Бог так любить мене і дає мені змогу терпіти за Його ім'я“.

Я дякую Богові, що ми перебуваємо в мирі й можемо зрозуміти це. Якщо ми в Христі, жодні страждання чи розчарування не зупинять нас. Я тільки молюся, щоб моя віра була такою ж сильною, якби я опинилася на місці Варі.

Ми тепер думаємо, що її відправлять на Сибір, до трудового табору. Думаю, що Бог дасть їй силу, аби вижити.

Ваша Марія“.

Християнство – не стрімкий стомлений біг, а виснажливий марафон. Писання вчить, що часом ми, як орли, здійснюємо крила і летимо, не відчуваючи втоми. Однак деколи трапляється так, що перед нами – довга безлюдна дорога. Ми радіємо, коли спроможні йти доти, поки не відновимо сили. Це відбувається з тими, хто зазнає переслідувань. Під час гонінь ми лише вчимося, не відступаючи, робити наступний крок. Звичайне терпіння – це головна перемога, що прославляє Бога. Якщо ви проходите випробування, яких не розумієте, намагайтеся хоч якось протриматися. Ви ставатимете сильнішими щодня, часом навіть не усвідомлюючи цього. Незабаром ви знову здіймете крила.

А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!

Книга пророка Ісаї 40:31

Надзвичайна

Надзвичайні листи — частина четверта

РОСІЯ: ВАРЯ

„Люба Маріє,
нарешті можу написати тобі. Ми без пригод прибули в новий табір, який розташований приблизно за п'ятнадцять кілометрів від міста. Я не можу описувати тутешнє життя, але, дякувати Богові, я досить здорова і маю силу працювати.

Мене і ще одну сестру відрядили працювати в машинний цех. Сестра має дуже слабе здоров'я. Отож, я мушу виконувати роботу за обох, бо інакше нас обох покарають. Ми працюємо по дванадцять-тринадцять годин щодня, а годують нас дуже погано. Але я не хочу скаржитися.

Дякую Богові, що Він скористався тобою, щоб повернути мене до Христа. Я вперше відчула, що моє життя має мету. Я знаю, заради Кого страждаю. Маю палке бажання розповідати всім про велику радість спасіння. На роботі лають і карають мене, тому що я не мовчу. Що я маю вдіяти? Поки зможу говорити, свідчитиму всім про велику Господню любов. Тут багато вірних. Учора ввечері ми прокрасили до річки, де охрестилися сім братів і я. Ніколи не забуду цього чудового дня! Будь ласка, не плачте за мною. Я добре знаю свою мету, моя віра не слабе.

З любов'ю, твоя Варя“.

Дехто називає це долею. Дехто розповідає про це, як про фатум. Як би там не було, але більшість людей прагне присвятитися певній справі. Християни називають Божі плани стосовно їхнього життя покликанням. Коли ми справджуємо Божу мету для свого особистого життя, то стаємо частиною чогось значно більшого. Ми задоволені всім, що робимо. Все, що відбувається з нами, зближує нас із Євангелією Ісуса Христа. Ми почуваємося згуртованими, потрібними. Вперше у житті, незалежно від обставин, ми відчуваємо, що вносимо лепту в те, що перебуває поза нами. Ніщо не може перемогти того, хто обрав таку мету. Як ви гадаєте, що є найбільшою метою вашого життя?

Бажаю ж я, браття, щоб відали ви, що те, що сталося мені, вийшло більше на успіх Євангелії.

Послання до филип'ян 1:12

Надзвичайна

Надзвичайні листи – частина п'ята

РОСІЯ: ВАРЯ

„Моя дорога Маріє,
нарешті в мене з'явилася нагода написати тобі знову. У мене є радісна звістка: сестра, яка була дуже хвора, почувається краще. Нас перевели до іншого табору.

У своєму останньому листі я розповіла про своє хрещення. Але мені жодного разу не траплялася нагода попросити прощення за всю ту кривду, яку заподіяла тобі, перш ніж я прийняла Христа. Тільки завдяки твоєму милосердю і прощенню я стала християнкою. Будь ласка, пробач мені.

Також я хочу подякувати за всі пакунки, які ти надсилаєш. А найбільше дякую за Біблію. Оскільки Господь об'явив мені глибоку таємницю Своєї святої любові, я вважаю себе найщасливішою людиною у світі. Розумію, що страждання, які я повинна була витерпіти, стали особливою ласкою. Я рада, що Бог дав мені цю надзвичайну можливість страждати за Нього.

Будь ласка, молися за мене, щоб я до кінця залишалася відданою Богові. Нехай Господь береже тебе і зміцнює для труднощів. Не хвилюйся за нас. Ми радіємо й веселимося, тому що наша нагорода на небі – велика!

Твоя Варя“.

Від Варі не було більше жодної звістки, але її любов до Христа і свідчення про Нього не канули в лету. Мабуть, її молоде життя згасила жорстока влада, яка ув'язнила дівчину за віру. Однак спадщина дівчини яскраво горить у серцях тих, хто знає її історію. Її життя стало неспростовним доказом тієї незвичайної висоти дружби, яким наділяє нас страждання. Страждання заради Христа, як ніщо інше, може наблизити нас до Нього. Біблія називає це участю у Його муках – це особливий людський досвід. Зближення з Христом через страждання – це те, що найкраще пізнається на власному досвіді. У який спосіб ваші особисті страждання тісніше поєднали вас із Христом? Як це сталося?

Щоб пізнати Його й силу Його
воскресення, та участь у муках
Його, уподоблюючись Його
смерті.

Послання до филип'ян 3:10

Єремія Логара не знав, що таке покура; він знав, що таке відвага. Мусульманські солдати заарештували шістьох хлопців з його церкви і несправедливо звинувачували їх у тому, що вони – шпигуни. Коли Єремія, їхній пастор, намагався пояснити, що хлопці – християни, а не шпигуни, солдати вирішили заарештувати і його.

Ісламські солдати зв'язали його й линою підвісили догори ногами. Вони шмагали його й капали розтоплений віск на груди. Він пригадав молитву Ісуса в Гетсиманському саду: „О Боже, якщо це Твоя воля, щоб я помер сьогодні, нехай буде так“. Йому було нестерпно важко не поступитися перед тортурами цих арабів з Північного Судану, коли на нього дивилися молоді, вразливі хлопці. Але, згідно з Божою волею, він повинен був жити, щоб свідчити про них. Його звільнили, але хлопців затримали. Пастор Логара припускає, що їх, мабуть, примусили до військової служби.

Коли пастор висловлював свої міркування про цю подію, він пригадав таке: „Я думав про Ісусову смерть, про те, що Він помер, аби спасти увесь світ. Я думав, що, коли піду слідами свого Господа, моя смерть може стати частиною спасіння цих хлопців. Я молився, щоб приклад мого страждання заохотив їх залишатися вірними Богові“.

Діти полюбують ступати слідами своїх батьків. Вони щосили пнуться на піщаних пляжах, щоб умістити свою маленьку ніжку в крок своєї мами чи тата. Завжди довірливі, вони йдуть цим шляхом, куди б він їх не повів. Так само Ісусові сліди можуть повести нас у виснажливу подорож. Ми можемо піти за Ним крізь такі випробовування й нещастя, на які ніколи б не погодилися самі. Однак якщо ми віддані служінню Ісусові, це означає, що ми відмовилися від права вибирати власну долю. Служити Ісусові повинні наші діти та інші люди. Від шляху, який ми оберемо, залежить багато. Які враження залишаєте ви в серцях тих, хто оточує вас?

А хто каже, що в Нім пробуває,
той повинен поводитись так, як
поводився Він.

1 Послання Івана 2:6

Надзвичайна посвята

*Боже, я не прошу Тебе
полегшити моє життя;
я прошу, щоб Ти укріпив мене.*

СЛОВА ЄВРЕЙСЬКОЇ ДИТИНИ,
ЗНАЙДЕНОЇ СЕРЕД РУЇН ЄВРЕЙСЬКОГО ГЕТТО
В ПОЛЬЩІ ПІСЛЯ ТОГО,
ЯК ЙОГО РОЗБОМБИЛИ НАЦИСТИ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайні місця

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Ричард Вурмбранд, румунський пастор, який витерпів у тюрмах чотирнадцять років, одного разу розповів історію, яку почув від іншого в'язня. Вона допомогла йому в найважчі часи тортур. Ось що брат розповів йому:

„Одного разу я пішов у цирк і став свідком приголомшливої сцени. Стрелець поставив запалену свічку на голову своєї дружини. Потім він відійшов від центру арени і з досить-таки поважної відстані збив цю свічку.

Після вистави я підійшов до неї і спитав, чи вона не боялася, що стріла могла потрапити в неї. У відповідь почув: „Чому я повинна боятися? Він цілиться у свічку, а не в мене”.

Почувши цю історію, пастор Вурмбранд замислився: „Чому я повинен боятися катів? Вони ціляться не в мене. Вони можуть бити мене, але моя справжня сутність перебуває у Христі. Я посаджений із Ним на небесах, тому вони не можуть торкнутися мого справжнього творіння. З його висоти я можу поглянути вниз і побачити марноту їхніх зусиль”.

Пастор Вурмбранд пережив роки страждань і багато разів був за крок до смерті. Але його підбадьорював урок, про який почув від товариша. Він збагачувався духовно, тому що знав: що б не сталося з його тілом, душа залишиться у безпеці.

Переслідування, хоча воно невимовно болісне, має свої межі. Ані фізичні тортури, ані емоційна травма не можуть знищити нашу найглибшу сутність. Те, що заховане в нашому нутрі, є найціннішою частиною нашого „Я” – нашою душею. Дух Христа живе в нас і захищає душу від емоційної та фізичної шкоди. Справді, наші вороги можуть напасти на нас і навіть убити наше тіло. Проте коли вони дошкуляють нам, то насправді паплюжать ім'я Христа – того, хто живе в душі. А Він не може померти знову. Якою особистою і спрямованою була б неприязнь, насправді вона є частиною чогось більшого. Ми можемо брати участь у битві, однак це – всеосяжна війна між добром і злом.

Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене.

Євангеліє від Матвія 5:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайні крила

РОСІЯ: ГОРБАНЬ

„Я провів багато років у комуністичних ГУЛАГах“, – так починався написаний від руки лист. Акуратне письмо, та помітне легке тремтіння руки – спогад про старість і роки тюрми.

„У таборі мене примушували працювати в підземній шахті. Праця була важкою, і наші охоронці не мали ані співчуття, ані людської гідності. Одного дня в шахті сталася аварія. Я травмував спину, відтоді на ній виріс горб.

Одного дня я зустрів хлопця, який не переставав дивитися на мене.

– Дядьку, – спитав він, – що у вас на спині?

Я був певний, що зараз почую якийсь грубий жарт на свою адресу, проте відповів: – Горб.

Хлопчик лагідно всміхнувся.

– Ні, – сказав він, – Бог є любов. Він нікого не спотворює. На вашій спині не горб, а коробка. У ній сховані ангельські крила. Колись ця коробка відчиниться, – і ви полетите на небо на своїх ангельських крилах.

Від радості я почав плакати. Навіть зараз пишу до вас і плачу“.

Багато переслідуваних християн на тілі носять сліди своїх мук. Деколи Бог мусить нагадувати їм, навіть устами невинної дитини, про приховане благословення цих шрамів.

На небі є лише один спомин про землю. Ісус навіть у Своєму оповитому славою воскреслому тілі досі має шрами від переслідувань. Ісус показав Свої шрами учням невдовзі після Свого воскресіння. Фома торкнувся Його рани на боці й шрамів на руках. Одного дня, коли ми прийдемо на небо, ці поранені руки обнімуть і нас. Вони служитимуть нам сповненням любові нагадуванням про благословення, яке постало з Його страждань. Та шрами після важкого земного життя зникнуть на нашому новому небесному тілі. Ті, що зазнали кривди, страждань та образ заради Ісуса, обмінюють свої шрами на одне з найбільших Божих благословень.

Так само й воскресення мертвих:
сіється в тління, в нетління встає.

1 Послання до коринтян 15:42

Надзвичайне повернення

КИТАЙ: ПАСТОР ВАНГ МІН ТАО

„Я не дозволю цього, – сказав пастор Ванг Мін Тао японським солдатам. – Я не повішу портрет імператора в своїй церкві“.

Через кілька років комуністи вимагали, щоб пастор Ванг у своїй святині повісив портрет їхнього лідера – керманіча Мао.

„У мене в церкві немає навіть образу Ісуса, – відповів на це пастор. – Я відмовився повісити портрет японського імператора і відмовляюся повісити портрет Мао“.

У 1955 році Ванга заарештували й упродовж двох років йому „вправляли мізки“ та жорстоко катували.

Доведений тортурами мало не до божевілля, він, урешті, підписав „зінання“, у якому описував свої злочини проти Народної Республіки. Ці зінання гарантували пасторові Вангу звільнення із в'язниці.

Але за межами в'язниці він не мав спокою. Ванг сказав собі: „Я – Юда. Я, як Петро, коли він відрікся від Христа“. Урешті він повернувся до китайської поліції.

„Я відмовляюся від свого зізнання, – сказав Ванг. – Робіть зі мною все, що хочете“.

Поліція не задовольнилася повторним ув'язненням пастора. Тому цього разу вони також посадили за ґрати його дружину. У листі із тюрми він писав: „Не хвилюйтеся за мене; я вартніший більше від кількох горобців“.

Ванг Мін-Тао помер у в'язниці. Його вина була лише в тому, що він любив свого Спасителя.

Хто не хотів би бути таким сміливим, як Петро, коли він імпульсивно напав на тих, хто прийшов арештовувати Ісуса? І хто не є таким слабким, як Петро, коли він майже в ту ж мить зрікся Христа, бо відчув до себе неприязнь від натовпу? Бог не картає нас за наші людські якості. Він приймає наші слабкості і працює з нами, поки ми знову станемо сильними. Як Христос відновив у вірі Петра та інших вірних, таких як Ванг Мін Тао, Він також може знову відновити нашу відвагу. Чи не страждали ви через втрачену нагоду заступитися за Христа? Попросіть Бога, щоб Він сьогодні дав вам нове натхнення. Уже тепер Він почне готувати вас до тієї миті, коли у вас виникне нагода довести свою відвагу.

Наверніться до Господа, вашого Бога, бо ласкавий Він та милосердний, довготерпеливий та многомилостивий.

Книга пророка Йоїла 2:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайний світогляд

РУМУНІЯ: ФЛОРЯ

„Наш Господь наказав нам пам'ятати про суботній день і не оскверняти його, – спокійно сказав Флоря тюремникам. – Я не можу працювати цього дня“.

Румунських в'язнів змушували працювати щодня, але в неділю Флоря відмовлявся від роботи. Через це тюремники так його били, що Флорі паралізувало руки й ноги. Він міг рухати тільки головою.

Через те, що Флоря більше не міг працювати, він був змушений увесь день сидіти в своїй камері. Їжу йому приносили інші в'язні. Незважаючи на цю ситуацію, Флоря не пригнічувався.

Коли в'язні скаржилися на своє становище, Флоря підбадьорював їх. „Якщо вам не до вподоби світ, – говорив він, – спробуйте поглянути на небо. Коли Степана каменували, він здійняв очі до неба – і побачив Ісуса, який стояв праворуч Бога-Отця. Це втішило Степанове серце, тож утішить і ваше“. Він заохочував своїх товаришів-в'язнів не дивитися на обставини, в яких вони опинилися, а дивитися вгору на Ісуса.

У в'язниці Флоря мав товариша Ричарда Вурмбранда, який після звільнення розшукав дев'ятирічного сина Флорі і розповів йому, яким благословенням для нього та інших ув'язнених був його батько.

Хлопчик усміхнувся і відповів: „Я хотів би страждати заради Христа і надихати інших, як мій батько“.

Певна сукупність обставин для християнина не є привілеєм. Гарний дім, ідеальна сім'я, міцне здоров'я. Християнин має певне ставлення до будь-якої з цих обставин. Небесне ставлення змушує нас зосереджуватися на присутності Бога в нашому горі. Зацикленість на труднощах відволікає нас від небесного світогляду. Ми почуваємося обтяженими, засмученими, доведеними до відчаю, проте божественний погляд на турботи запевняє нас, що Бог працює. Ми відпочиваємо у Божій присутності, чекаючи, поки зможемо побачити, як Він вирішить наші проблеми. Чи переживаєте ви зараз горе? На чому ви зосереджені? Попросіть Бога скерувати вашу енергію в такому напрямку, щоб ви могли по-іншому сприймати свої турботи й відчувати Його присутність.

Нехай у вас будуть ті самі думки,
що й у Христі Ісусі!

Послання до филип'ян 2:5

Надзвичайна

Надзвичайні ланцюги

КУБА: В'ЯЗЕНЬ-ХРИСТІЯНИН

„Підпиши свідчення! – кричав кубинський офіцер, тицяючи ручку до рук ув'язненого християнина. – Підпиши свідчення!“

У цих письмових свідченнях були звинувачення проти деяких християн. Щоб арештувати їх, уряд потребував лише підпису цього християнина.

– Я не можу підписати цього паперу, – сказав він, спокійно дивлячись офіцерові у вічі.

– Чому ні? – спитав капітан з удаваним спокоєм перед тим, як почати лаятися. – Ти не знаєш, як пишеться твоє ім'я?

– Це через ланцюги, мій друже. Ланцюги не дозволяють мені зробити цього.

Грубо схопивши руки ув'язненого, офіцер підніс їх до його обличчя:

– Але на тобі немає ланцюгів, ідіоте! – закричав він.

– Ні, є, – відповів християнський вірний. – Мене зв'язують ланцюги свідків, які впродовж століть віддавали своє життя заради Христа. А я всього-на-всього – одне з кілець цього ланцюга, і я не розірву його.

Хоча його лякали й били, ув'язнений відмовився підписатися.

Християнські мученики залишили після себе багато свідчень про неймовірний спокій за найжахливіших обставин. Їхня сила – героїчна. Їхні слова – мудрі. Їхній спокій – непорушний. Тома Аквінський писав: „Слова, які промовляли мученики перед можновладцями, – це не людські слова, не звичайне формулювання людських переконань. Це слова, які промовляв Святий Дух через поборників Христа“. Життя до життя, ланцюгове кільце до кільця – і слова, сказані силою Святого Духа, під час утисків формують могутнє свідчення. У вас також є потенціал закарбувати свій власний розділ на цих сторінках. Ви також є ланкою в ланцюгу вірних. Чи не розірвете його?“

Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків... біжим з терпеливістю до боротьби, яка перед нами.

Послання до євреїв 12:1

Атмосфера була похмура, майже нестерпна. Відбувалося засідання литовського суду, на якому мали ухвалити вирок Ніжолі Садунайте. Її злочин, як і, зрештою, багатьох інших, полягав лише в тому, що в комуністичній країні вона не боялася бути християнкою.

Суддя надав їй останнє слово. Він нетерпляче чекав, коли молода жінка слізно проситиме помилування. Можливо, вона навіть зречеться своєї сміхотворної віри в Бога. Однак його очікувала несподіванка.

В очах Ніжолі не було сліз. Її обличчя сяяло, і на ньому почала розквітати прекрасна усмішка. Її погляд навіть для обвинувачувачів випромінював тепло.

„Це найщасливіший день у моєму житті, – сказала засуджена. – Мене судять за правду і любов до людей“.

Тепер усі погляди в судовій залі були прикуті до неї.

„У мене – завидна доля, славна мета, – продовжувала Ніжолі. – Визнання моєї вини тут, у цій судовій залі, стане моїм остаточним тріумфом“.

Вона говорила пристрасно: „Я тільки шкодую, що так мало зробила для людей. Любімо один одного, – і будемо щасливі. Тільки той, хто не має любові, сумуватиме“.

Вона перестала дивитися на суддю й поглянула у вічі вірним, які спостерігали за судом: „Ми повинні засуджувати зло, але любити навіть ту людину, яка помиляється. Цього можна навчитися тільки в школі Ісуса Христа“.

Коли ви дізнаєтеся про тих, кого переслідували заради Христової справи, занотуйте це. У відносній безпеці, яку отримуємо від нашого дому і громади, ми можемо читати історії про християнських мучеників. Можемо навіть тремтіти, гортаючи їх сторінки. Однак чи готові ми записатися до школи Ісуса Христа? Чи готові ми вчитися поруч з тими, хто самотньо йшов шляхом переслідувань? Ми повинні впроваджувати в життя те, чого вчимося в них, – віру, любов, святість і терпіння. Тільки тоді, коли ви через досвід інших ототожните себе зі стражданнями Христа, то по-справжньому зможете називатися християнином. Тільки тоді ви зможете скласти іспит.

Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене.

Євангеліє від Матвія 11:29

Надзвичайна посвята

*Страждання можуть відвернути гріх, але
гріх ніколи не відверне страждань.*

РУКОПИСНИЙ КОМЕНТАР, ЗНАЙДЕНИЙ У „КНИЗІ МУЧЕНИКІВ”
ФОКСА, ВИДАННЯ 1800 РОКУ.

70-й

ДОНЬ

Надзвичайна

Надзвичайна декларація

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

„Ти брешеш! – кричав лейтенант Греку до ув’язненого пастора Ричарда Вурмбранда. – Розкажи нам правду про свою християнську діяльність і про людей у твоїй церкві! Тут ти повинен мені зазначити всі правила, які ти порушив у тюрмі“.

Вурмбранд сів і спокійно записав усі тюремні правила, які він порушив. Закінчивши, він додав ще один абзац: „Я ніколи не осуджував комуністів. Я – учень Христа, Який дав нам любов до наших ворогів. Я розумію їх і молюся за їхнє навернення, щоб вони стали моїми братами у вірі“. Під цим переліком він сміливо підписався.

Греку прочитав „декларацію“. Його обличчя розм’якло від здивування, що Вурмбранд міг написати про любов до уряду, який заарештував і катував його. „Ця любов, – сказав він, – одна з тих ваших християнських заповідей, які неможливо виконати“.

„Тут не йдеться про те, щоб виконувати заповідь, – увічливо відповів Ричард. – Коли я став християнином, то народився знову, отримав новий характер, повний любові. Як вода може бити лише з джерела, так і любов може виходити лише з люблячого серця“.

Упродовж подальших місяців Вурмбранд ще багато разів говорив про Христову любов з лейтенантом Греку, і той, урешті-решт, помолився, щоб прийняти Христа!

Проголосити свою віру в Христа – означає сказати людям про неї досить голосно, щоб вони почули й сприйняли це. Це не означає, що ви повинні бути надокучливими, надміру екстравертними. Ви лише повинні стати розгорнутою книгою, з якої інші зможуть прочитати про Христа. І ви охоче в потрібний момент читатимете її вголос. Часто ми нерішуче свідчимо про Христа. Ми не бажаємо нікого образити, не хочемо, щоб на нас дивилися скоса. Однак через ці мовчазні свідчення ми можемо втратити нагоду повести когось до віри в Христа. Що означало б для вас оголосити сьогодні про свою віру в Христа? Кому ви повинні сформулювати і передати сповнене благодаті Боже послання?

І тепер споглянь, Господи, на
їхні погрози, і дай Своїм рабам
із повною сміливістю слово Твоє
повідати.

Дії святих апостолів 4:29

Надзвичайна

Н Надзвичайне возз'єднання

ІСПАНІЯ: АНТОНІО GERREZUELO

Хоч його й було спалено на багатті за наказом іспанської влади, але Антоніо Геррезуело боліло не тіло – мучився його дух. Він знав, що його дружина зреклася віри в Христа, щоб уникнути подібної смерті.

Антоніо також міг би врятувати своє життя й отримати довічне ув'язнення, як його дружина. Можливо, коли-небудь його б помилювали і їхня сім'я возз'єдналася б. Але він відмовився зрестися Христа. Останні слова, за які солдати заткнули йому рота, були благанням до дружини: „Будь ласка, повернися до Христа й отримай прощення. Ми возз'єднаємося в небі. Будь ласка, повернися!“ Хоч він не мав жодної надії на возз'єднання на землі, він хотів бути з нею у вічності. Після смерті чоловіка сеньйору Геррезуело було відправлено до в'язниці відбувати довічне покарання. Упродовж восьми років вона боролася з Богом та протистояла Його Духові. Те фатальне рішення, яке вона прийняла, не давало їй спокою. Зрештою, вона, незважаючи на страшні погрози інквізиції шістнадцятого століття, публічно оголосила про своє повернення до віри в Христа й відмовилася від колишніх слів про зречення. Її було засуджено на смерть через спалення на вогнищі, уже вдруге, але тепер остаточно.

Їй хотілося померти і возз'єднатися зі своїм чоловіком. Сеньйора Геррезуело, хоча й помирала, проте знову мала мир. Її першим бажанням було розповісти чоловікові про своє повернення до віри.

Яке чудове возз'єднання нас чекає на небесах! Усі ті, хто страждали й померли за віру в Христа, будуть сьяти та випромінювати Його благодать та милість. Сім'ї, роз'єднані жорстокими режимами, будуть знову возз'єднані. Чоловіки й дружини. Матері й дочки. Друзі та сусіди з усіх країн, заарештовані й відправлені в заслання – знову зустрінуться. Зустрінуться й всі члени підпільної Церкви та всіх інших переслідуваних церков із різних народів. Щоб лише розповісти свідчення безлічі поколінь святих про Божу вірність, знадобиться ціла вічність. Чи будете ви там, на небі, разом із ними? Чи матимете своє власне свідчення?

Потому я глянув, і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усякого люду, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в білу одежу, а в їхніх руках було пальмове віття.

Книга Об'явлення
Івана Богослова 7:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайне милосердя

КЕНІЯ: ВДОВА

„Перш ніж ми закінчимо цю похоронну службу, – її дзвінкий голос долинав до тисячі присутніх людей, – я хочу розповісти, що сказав мій чоловік перед смертю. Він попросив мене сказати всім своїм убивцям, що він іде на небо, всім серцем люблячи кожного, і своїх катів теж. Він пробачив усе, що вони вчинили, тому що Ісус любить їх і також пробачить

їм“.

Вона стояла над труною свого чоловіка. В очах – сльози, однак голос був сильним. А синці на тілі розповідали всім присутнім про те, що її також били.

Як християни це подружжя відмовилося скласти племінну клятву „кікую“, тому що вона суперечила їхній християнській вірі. За це чоловіка забили до смерті, дружину також побили і госпіталізували.

Натовп завмер, уражений силою слів удови і її волею. Багато з тих, хто жив у Кенії у 1969 році, також зазнали утисків та нападів, тому що цінували свою віру більше, ніж вірність племені.

„Я, як його удова, також кажу всім вам у присутності свого померлого чоловіка, що не відчуваю ненависті до тих, хто вбив його. Я люблю вбивць. Я прощаю їм, знаючи, що Христос помер також і за них“.

Ніхто з присутніх того дня ніколи не забуде слів удови і її прикладу надзвичайного прощення й милосердя.

Прощення – це надзвичайний приклад уподібнення до Христа, аби передавати Його милосердя іншим. Нікому не довелося прощати більше, як Ісусові Христові. Ніщо не може зрівнятися з вагою гріхів усього світу, що лягла на Його плечі на Голгофі. Ми ніколи не вподібнюємося до Христа більше, ніж у мить прощення тим, хто ненавидить нас. Прощення не поправляє кривду, яку заподіяли вам. Воно виправляє вас. Прощення не означає, що ви звільняєте від відповідальності своїх кривдників. Прощенням ви звільняєте від відповідальності себе й позбуваєтеся тиранії мстивих думок. Прощаючи іншим зло, яке вони вчинили вам, ви зможете сяяти для Христа так, як ніколи. Де ви запалите світло Божого прощення сьогодні?

Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!

Послання до колосян 3:13

Надзвичайна посв'ята

Надзвичайна доброта

РУМУНІЯ: БАРТО

Барто був за крок до голодування. Він, колишній член Комуністичної партії і судовий обвинувач, тепер видавався непотрібним тій самій партії. Його засудили до праці у румунському тюремному таборі. Його колись повний живіт тепер висихав. Він думав, скільки часу ще зможе витримати.

Побачивши худюшу постать Барто, якийсь в'язень підійшов до нього і запропонував частину свого раціону.

— Дякую, мій друже, — сказав він в'язневі.

— Скільки ж часу ти вже відсидів тут? — спитав Барто, ковтаючи їжу.

— Двадцять років, — відповів в'язень. Здавалося, що його очі про щось запитують у Барто.

— Який злочин ти вчинив?

— Мене засудили за те, що я годував пастора-втікача, якого переслідувала поліція, — спокійно промовив чоловік. Барто помітив, що в його голосі не було жалю, який він бачив у багатьох.

— Хто так жорстоко покарав тебе за таке добре діло? — дивувався Барто. Ув'язнений покійно відповів:

— Пане, ви були державним обвинувачем на суді. Ви не впізнаєте мене тепер, але я пам'ятаю вас. Я — християнин. Христос навчає нас відповідати на зло добром. Тоді я хотів, щоб ви зрозуміли, що добре і правильно нагодувати голодну людину, навіть свого ворога. Тепер я доведу вам це.

З того дня Барто зрозумів, що його духовні потреби значно переважали фізичні.

Доброта — це дорога до сердець наших ворогів. І вона може зробити щось для їхніх душ. Бог використовує доброту як головну стратегію, коли має справу з нами. Замість того, щоб відплатити нам саме тим, що ми заслужили за наші переступи проти Нього, Він поблажливо ставиться до нас. Його доброта дає нам приклад, який підхід необхідно обирати стосовно тих, хто ображає нас. Доброта повертає їхню увагу. Вона так само неочікувана, як і незаслужена. Доброта до ворога може збудити духовний голод до джерела нашого співчуття, як це сталося з Барто. Та якою б не була їхня реакція, мусимо брати приклад з нашого Господа, коли маємо справу з ворогами. Хто потребує вашої доброти сьогодні?

Або погорджуеш багатством
Його доброти, лагідності та
довготерпіння, не знаючи, що
Божа добрість провадить тебе до
покаяння?

Послання до римлян 2:4

Надзвичайна посвята

Надзвичайні діти

РОСІЯ: УВ'ЯЗНЕНІ БАТЬКИ

У недемократичних країнах діти християн часто страждають разом із батьками. Коли матерів чи батьків арештовують за їхню релігійну діяльність, діти часто залишаються сиротами. Якщо їм пощастить, родичі чи друзі можуть подбати про них. Але переважно їх посилають до притулків чи до державних інтернатних закладів. Там не читають біблійні оповіді перед сном і не провадять сімейні молитви перед їжею.

У листах дітей до своїх ув'язнених батьків видно надзвичайну відвагу й терпіння впродовж важких часів розлуки. У їхніх словах звучить надія на возз'єднання.

„Нехай Бог благословить тебе, дорога мамусю. Не сумуй через нашу тимчасову розлуку, адже вона не триватиме завжди. Наша радість скоро повернеться. Нехай ця думка втішає тебе. Мамусю, я не можу уявити, яке буде свято, коли ти повернешся. Я добре виконую домашні завдання. Тепер вечір, завтра буде новий день. Кожен день минає так повільно, але я знаю, що скоро ми будемо разом. Обнімаю тебе. Твоя любляча дочка“.

„Дорога мамусю, коли ти повернешся додому, я більше не думатиму про самотність і біль. Я прошу тебе, мамусю, не плач. Я люблю тебе. Я написала для тебе невеличкого вірша:

У тебе серце золоте,
Воно, як завжди, молоде.
Господь тебе не забува,
Ми будемо разом – ти і я“.

Коли йдеться про наслідки від переслідувань, часто на дітей зважають в останню чергу. Кожен ув'язнений батько чи матір змушений покинути дитину. Однак, як неодноразово наголошував нам Ісус, віра дитини є дуже важлива. Якщо дитина може виявити неймовірну відвагу за надзвичайних обставин, то що може виправдати нас? Замість того, щоб дедалі більше обурюватися через неконтрольовані обставини, діти переслідуваних християн зростають у милосерді. Чи можемо ми те саме сказати про наше життя? Як дорослі, ми ризикуємо надто багато зосереджуватися на ударах і стусанах, яких завдає нам життя. Ми можемо отримати користь, імітуючи безтурботну віру наших дітей. Як саме ви повинні зростати у щирій дитячій вірі? Сьогодні ж почніть спершу думати про дітей.

Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде.

Євангеліє від Марка 10:15

Надзвичайна посвята

Надзвичайний протест

РОСІЯ: ХРИСТІЯНИ-БАПТИСТИ

Це не нагадувало жоден протест, який коли-небудь бачив світ. Більшість заколотів завжди відбувається бурхливо: люди скандують, розмахують плакатами і прапорами, і навіть кидають каміння. Але 16 травня 1966 року п'ятсот радянських баптистів зібралися у внутрішньому дворикі Центрального комітету Комуністичної партії. Проте, на відміну від інших демонстрантів, вони не скандували свої вимоги.

Вони стояли разом, молячись і співаючи церковні гімни. Георгій Вінс і Геннадій Крючков від свого імені вручили петицію радянському урядові, у якій вимагали офіційного визнання своїх церков, закликали припинити урядові втручання у справи Церкви, звільнити ув'язнених вірних і дати радянським громадянам свободу навчати і вчитися релігії.

Зранку 17 травня солдати й агенти КДБ оточили мирне зібрання. Приблизно о першій годині з'явилося кілька автобусів, і солдати накинулися на людей: вони били їх і вели до автобусів. Ніхто не чинив опору. Натомість демонстранти переплели руки і знову почали співати, незважаючи на крики нападників. Усе це відбувалося привселюдно, і багато перехожих, які зібралися довкола, змогли побачити тверду віру християн, яких після цього забрали до тюрми.

Навіть у в'язниці вони продовжували молитися й співати. Комуністи відхилили вимоги цих мирних демонстрантів, але це не зламало їхній дух.

Люди, для яких християнство стало справою життя, ризикують сплутати насильство з послухом. Однак навряд чи можна знайти неточніше формулювання. Радикальний послух означає, що ми протестуємо проти всього, що суперечить ученню Христа. Але, як і радянські баптисти, ми прагнемо до миру і намагаємося не спровокувати шкоди. Ті, кого переслідують за віру, залишають приклад мирних демонстрацій і декларацій. Вони не відповідають злом на зло, а спокійно приймають наслідки послуху Христові. Якщо ви хочете бути радикальним християнином, мусите цілковито прийняти Христові заповіді. У яких сферах життя Бог закликає вас до радикального послуху? Що для вас означає бути радикальним християнином?

У всім сам себе подавай за зразка добрих діл... щоб противник був засоромлений, не мавши нічого лихого казати про нас.

До Тита 2:7-8

Надзвичайна посвята

*У справі, а не в стражданні
народжується справжній мученик.*

СВ. АВГУСТИН.

День
77-й

Надзвичайна

Надзвичайні інструменти

КОМУНІСТИЧНА ТЮРМА: ХРИСТИЯНСЬКИЙ ПАСТОР

„Чому стільки християн співають тільки раз на тиждень? Чому тільки раз? Якщо потрібно, співайте щодня. Якщо співати не треба, не співайте і в неділю“.

Комуністична влада посприяла, щоб пастор провів у в'язниці кілька жахливих років. Його ув'язнили за віру в Христа. Хоча він пам'ятає про тортури, але не акцентував на них. Натомість пастор розповідав про часи радості в присутності свого Господа. Він та інші в'язні-християни в тюрмі створили спільноту прославлення.

“Коли ми були у в'язниці, то співали майже щодня, тому що Христос жив у нас. Комуністи добре поводитися з нами. Вони знали, що нам подобається прославляти Бога на музичних інструментах, тому в камеру кожного християнина вони дали музичний інструмент. Однак це не були скрипки чи мандоліни, а кайдани на наші руки й ноги. Вони закували нас, щоб поглибити нашу печаль. Та виявилось, що кайдани – це чудові музичні інструменти! Ми ритмічно брязкали ними і співали: „Це той день (дзень, брязь), це той день (дзень, брязь), який створив Господь (дзень, брязь), який створив Господь (дзень, брязь)“. Яким радісним був цей брязкіт для Господа!“

Тим, хто не відчув, що таке переслідування, здається, що воно цілковито асоціюється з втратою – втратою свободи, втратою надії, навіть із втратою життя. Але ті, які страждали за свою віру в Христа, не помічають того, чого їм бракує, і зосереджуються на нових відкриттях. Вони насолоджуються тими малими свободами, які у них є, замість того щоб жалкувати за тим, чого їм бракує. У цій історії йдеться про те, як комуністичні поневолювачі відібрали у вірних гідність і життєву свободу. Проте вони зосереджувалися на тому, що залишилося, – на радості в Господі. Потрібно співати Господу тоді, коли у вас є все, також потрібно співати Йому, коли ви втратили все. Що ви зробите сьогодні, щоб переконатися, що не втратили своєї християнської радості?

Ходіть, заспіваймо Господеві,
покликуймо радісно скелі
спасіння нашого.

Книга Псалмів 94:1

Надзвичайна посвята

Надзвичайний приклад

КОЛУМБІЯ: ЧЕТ БІТТЕРМАН

Одягнені в каптури озброєні партизани, члени марксистської революційної групи, відомої як М-19, зв'язали дванадцятьох дорослих і п'ятьох дітей, які були в штаб-квартирі „Вікліф Байбл транслейторз“ у Боготі (Колумбія).

– Де ваш директор? Де Ел Вілер? – кричав ватажок до однієї із секретарок. – Нам потрібен Вілер!

– Не чіпай її, – швидко пролунала відповідь. – Вілера тут немає.

Марксист најачився, готовий ударити співрозмовника, але потім передумав:

– Гаразд, замість нього ми візьмемо тебе. Ходімо!

Через кілька днів вони висунули вимоги: „Якщо ваша організація не покине Колумбії до 19 лютого, ми страгимо нашого полоненого“. Партизани навіть зателефонували до президента Рейгана і вимагали, щоб їхній маніфест був опублікований у „Нью-Йорк Таймс“ і „Вашингтон Пост“. В іншому разі „містер Чет Біттерман помре“.

Тим часом створювалися молитовні ланцюжки. Місцева радіостанція отримала плівку, яка підтверджувала, що Чет свідчить повстанцям про Христа. Його дружина Бренда отримала листа з проханням про іспанську Біблію.

Чет досягнув своєї мети в житті – поширювати Євангелію там, де це потрібно. Урешті-решт, терористи залишили тіло Чета в покинутому автобусі. Колумбійці

разом із християнами всієї Америки вшанували його смерть, вирішивши зайняти місце, яке покинув Чет. Наступного року вже було вдвічі більше заяв на служіння у „Вікліф Байбл транслейторз“.

Давати особистий приклад – це популярний принцип у вихованні керівних кадрів. Пріоритети компанії повинні формувати керівники найвищого рівня. Коли йдеться про християнство, давати особистий приклад – надзвичайно важливо. По суті, Ісус наказав робити це. Він продемонстрував, як християнські лідери повинні ставати взірцем віри, щоб їх наслідували інші вірні. Він не лише дав нам Своє вчення, а й жив згідно з ним. Хто з нас готовий утілити в життя стандарт радикального послуху Христові? Якщо так, це означає, що ми не контролюємо свою долю. Ми станемо прикладом для інших, коли наслідуватимемо Христа. Хто спостерігає за вашим життям сьогодні? Що ви чerpаєте з цього наслідування?

Будьте наслідувачами мене, як і я Христа!

1 Послання до коринтян 11:1

Надзвичайна посвята

Надзвичайні приготування

СУДАН: СУДАНСЬКІ ДІТИ

Окопи на шкільному подвір'ї – це звичне явище в Південному Судані. Посередині ігрового майданчика лежить великий металевий циліндр з ребрами на хвості, наполовину закопаний у ґрунт. З бомби, що не вибухнула, стирчить прапорець, щоб нагадувати дітям про те, що не можна підходити близько.

Місіонерська команда нещодавно привезла допомогу цій початковій школі в окрузі Єі. Як і в більшості районів Судану, школа ледве функціонує через нестачу обладнання й кваліфікованих учителів. До того ж школа розташована в районі, який регулярно бомбардує ісламський уряд Судану.

Школярі вручну викопали понад двадцять окопів довкола шкільного подвір'я. Вони приготували для себе певні засоби захисту від бомбардувальників. Коли дитлахи чують їхні двигуни, то біжать до окопів, остерігаючись шрапнелі.

Декому вдається дістатися до окопів неушкодженими, а декому – ні. Коли місіонерська команда спитала, що можна зробити для дітей, відповідь була простою: „Моліться за їхній захист“.

Біблія вчить, що багато вірних ризикували життям, аби зберегти свою віру в Христа. Для цих дітей страждання чи навіть смерть за віру в Христа – це буденна реальність. Для нас вони – відважні воїни Христа.

Діти в Південному Судані готові йти в земний бій. Навіть більше, вони готові одного дня піти до небесної брами. Ці діти забезпечили собі захист на землі від близьких рейдів з табору ворога. Однак їхня віра в Христа забезпечила їм вічний захист у Бозі. Мабуть, як і суданські діти, які граються біля нерозірваної бомби, ви вже встигли дізнатися, що для трагедії у житті часто вистачає одного зайвого кроку. Ви, мабуть, уже вжили заходів, щоб обгородити й захистити своє життя на землі, маючи надію на краще в ці непевні часи. Чи ви також узяли приклад із дітей, подбавши про небесне життя? Чи приготувалися ви до вічного життя через особистий зв'язок з Ісусом Христом?

Хто має Сина, той має життя;
хто не має Сина Божого, той не
має життя.

1 Послання Івана 5:12

Надзвичайна

Надзвичайна революція – частина перша

РУМУНІЯ: ХРИСТΙΑНИ З ТІМІШОАРИ

Коли румунський поет Костянтин Іванід написав вірш „Бог існує“, він не підозрював, якими важливими стануть його слова для історії Румунії.

Одного вечора у 1989 році християни протестували в місті Тімішоарі. Єпископ, який став маріонеткою комуністів, звільнив реформаторського пастора Токеса за віддане проповідування Слова Божого.

Того дня, коли пастор Токес повинен був покинути свою домівку і дорогу йому церкву, християни оточили його будинок, щоб не дозволити поліції вигнати його. Натовп щоразу збільшувався, тому поліція викликала армію, щоб зупинити людей.

Солдати почали стріляти. Багатьох було вбито і поранено. Тоді сталася неймовірна річ: увесь натовп замість того, щоб битися з армією, впав на коліна і почав молитися. Збентежені солдати були приголомшені й відмовилися стріляти.

Тим часом зібралось все місто. Місцевий пастор звернувся до натовпу з балкона оперного театру. Він зачитав вірш брата Іваніда. Тоді натовп почав скандувати: „Бог існує! Бог існує!“ Роздали листівки з текстом вірша, і ті, хто знав музику до цих слів, почали співати. Тисячі людей знову і знову співали її.

Ця пісня стала прологом Румунської революції, яка призвела до падіння комуністичного диктатора Ніколае Чаушеску.

Революція – це новий спалах поглядів і переконань на стару ідею – свободу, особисту гідність чи навіть на існування Бога. Ці самоочевидні принципи залишаються незмінними впродовж часу переслідувань. Хоча вони можуть на певний час „піти в підпілля“, їхнє існування неспростовне. Духовна революція воскрешає віру в існування Бога, хоча Сам Бог не вмирає ніколи. Революція починається, коли Бог об’являє істину. Усім нам потрібна відвага, щоб воскресити нашу віру в фундаментальне могутнє твердження, що Бог існує – твердження, яке змінює людське життя. Ми стаємо частиною революції, коли приєднуємося до християн, які починають жити згідно з тим, у що вони вірять. Якою була духовна революція у вашому житті?

І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!

Євангеліє від Івана 8:32

Надзвичайна революція — частина друга

РУМУНІЯ: ТРИНАДЦЯТЕРО ДІТЕЙ

Після того, як сотні невинних людей загинули в Тімішоарі 1989 року, інші протести почали спонтанно вибухати в різних містах Румунії. Під час однієї з демонстрацій група тринадцятирічних дітей зробила зі своїх тіл живий бар'єр, щоб не дозволити солдатам атакувати натовп. Попри все, солдати почали наступати. Діти стали на коліна і кричали: „Будь ласка, не вбивайте нас“.

Солдати знехтували благаннями невинних дітей і почали стріляти. Однак діти не відступали, а далі продовжували просити: „Будь ласка, не стріляйте в нас“. На тому місці, де вони загинули, споруджено пам'ятник.

У Румунії поширилася легенда, що насправді революцію почали ангели, які оточили дітей і дали їм відвагу дивитися злу у вічі.

В усіх містах викликали танки і війська, щоб зупинити повстання. Але, зрештою, солдати поступилися перед мирним натовпом. У місті Сибіу солдати й офіцери приєдналися до багатотисячного натовпу, коли двоє міністрів, стоячи на танках, попросили всіх прихилити коліна до молитви. Уряд надокучив їм так, як і пересічним людям, і вже невдовзі стало неможливо придушити повстання.

Уважають, що завдяки мучеництву невеличкої групи дітей країна здобула перемогу над поколінням комуністичних гнобителів.

Коли ми у своїй вірі наближаємося до дітей, то глибоко прагнемо досягти того, що Христос пропонує нам. Як і діти, ми повинні вибрати час і максимально скористатися ним. Румунські діти безуспішно просили зберегти їм життя, але вони були нестримні у своїй місії. Чи існують обставини або наслідки, від яких залежить ваша відданість своїй місії? Що ви готові пожертвувати, щоб віддатися Христовій справі?

Та й сказав: Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне!

Євангеліє від Матвія 18:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайний крок

НАЦИСТСЬКИЙ КОНЦЕНТРАЦІЙНИЙ ТАБІР: МАРІЯ СКОТЦОБАУХ

„...Сім, вісім, дев'ять – ти! Крок уперед!“, – крикнув до жінки нацистський поліцай. Комендант наказав стратити кожного десятого в'язня. Це була кара за те, що попередньої ночі втекли дві жінки.

„Будь ласка, змилюйтеся наді мною! У мене – дитина“, – благала десята жінка. Марія у своєму серці почула: „*Ступи крок уперед і скажи, що хочеш померти замість неї*“. Вона відповіла своєму внутрішньому голосові: „Чому? Ця жінка не християнка. Вона – єврейська комуністка. Коли нацистів скинуть і комуністи повернуться до влади, буде ще гірше“.

Тоді Марія пригадала, що сьогодні – Страсна п'ятниця. Внутрішній голос сказав до неї: „*Цього дня Я помер не лише за добрих, але і за злих, за грішників*“.

Тоді Марія ступила вперед: „Я хочу померти“.

Офіцер зареготав: „Гаразд, якщо ти така дурна, що хочеш померти замість неї, іди вперед. А її черга прийде незабаром“.

Коли Марія йшла на страту – на спалення в печах, вона сказала їм: „У Біблії написано, що коли Бог виводив Свій народ з єгипетського рабства, Він ішов попереду нього стовпом вогню. Я молюся, щоб мое тіло після згорання стало стовпом вогню, який покаже вам шлях до Бога“.

Один крок уперед може змінити все. Часто християни живуть життям, яке балансує на краю прірви між безпекою і невідомістю. Ті, хто зробили невеликий крок у невідоме, завжди пересвідчувалися у відданості Бога: Ной, Мойсей, Авраам, Девора, Рут, Марія, Павло. Біблійні приклади можна наводити й наводити, вже не згадуючи про Господаря історичної галереї слави. Один крок віри перетворив їхнє життя зі звичайного на надзвичайне. Чи Бог закликає вас ступити вперед у своїй вірі сьогодні? Чи ви чуєте Його голос у своєму серці? Прислухайтесь. Готуйтеся рушати. Ваш невеликий смиренний крок може показати іншим дорогу до Бога.

Від Господа кроки людини, а
людина як вона зрозуміє дорогу
свою?

*Книга притовістей
Соломонових 20:24*

Надзвичайна посвята

*Мученик – це той, хто став зняряддям
Божим, хто розчинив свою волю
у волі Божій. Не втратив, а знайшов,
бо він знайшов свободу в послуху Богові.
Мученик більше нічого для себе
не бажає, навіть слави мучеництва.*

Т. С. ЕЛІОТ, „ВБИВСТВО У СОБОРІ“.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна таємничість

РИМСЬКІ КАТАКОМБИ

Ранніх християн упізнавали за двома ознаками: молитвою під землею і переслідуваннями на землі. Весь світ був проти християн Римської імперії. У 162 році н. е. Марк Аврелій Антоній підписав указ, у якому йшлося: „Кожен, хто проголошує себе християнином, заслуговує найбільшої смерті“. Для Церкви почався період надзвичайної таємничості, який тривав майже чотири століття. Церква буквально пішла в підпілля, створивши римські катакомби.

Для поховання померлих під Римом було створено широку мережу кімнат і коридорів. Однак вони стали потаємними соборами ранньої Церкви. Тут вірні могли знайти місце для вільної і непильованої служби і молитви.

Катакомби свідчать про те, як віддано перші вірні шукали місце для поклоніння Христові. Поламані і спалені кістки на їхніх могилах демонструють інтенсивність переслідувань, яких вони зазнали. Мабуть, найважливішими є викарбувані на стінах таємні написи про перемогу і мир. Незважаючи на жорстокість, яку виявляли до них, вони прикрашали стіни символами своєї віри і миру – хрестами.

Досить часто можна побачити приховані написи на кшталт тих, які вирізьблено на надгробках: „Переможний у мирі і в Христі“, „Покликаний, він відійшов у мирі“, „Тут лежить Марія, що спочиває у мирному сні“. Ключ до їхнього тріумфу не є таємницею: досконалий мир в Ісусі Христі.

Багато людей утаємничують свою віру впродовж усього життя. Вони твердять, що релігія – це приватна справа, яка стосується тільки їх і Бога. Однак цього не було в ранній Церкві. Вірні були настільки відкритими у своїй вірі, що їх легко впізнавали і переслідували. Римські катакомби стали потайним місцем для богослужіння, але на землі переконання християн не були таємницею. Саме тому стільки їх стало мучениками за віру. Повсякчасні й неприховані молитви під землею давали їм мир, який вони відчували під час переслідувань на землі. Чи перебувала ваша віра „у підпіллі“? Настав час викрити свою таємницю. Хай якими будуть наслідки, не приховуйте свого християнського способу життя.

Бо немає нічого захищеного, що не виявиться, і немає таємного, що не вийде наяв.

Євангеліє від Марка 4:22

Надзвичайна посвята

Надзвичайна довіра

НЬЮ-ЙОРК

„Бажаю ж я, браття, щоб відали ви, що те, що сталося мені, вийшло більше на успіх Євангелії... А багато братів у Господі через кайдани мої посмілилися та ще більше відважилися Слово Боже звіщати безстрашно... Бо вчинено вам за Христа добродійство, не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього“ (Послання до филип'ян 1:12, 14, 29).

Якби американські християни були активнішими у проповідунні Євангелії, чи в Америці так зростали б переслідування? Члени „Метро міністрис“ – проповідницького служіння, яке функціонує в найважчих районах Нью-Йорка, – збагнули цю тенденцію на своєму досвіді. Чим глибше їхня євангелізація проникає в місто, то натрапляє на дедалі більший опір. Деякі штатні співробітники зазнавали побоїв, ножових поранень і були згвалтовані, виконуючи свою місію. Одного співробітника навіть убили.

Їхнього директора, пастора Біла Вілсона, неодноразово били й ранили ножом. Однак погрози зла не віддаляли його від людей, яких він любить. Під час служіння бездомним людям він заразився туберкульозом.

Дебі, п'ятнадцятирічний хлопець, який мешкає в одному з найбідніших районів Брукліна у штаті Нью-Йорк, говорить від імені багатьох юнаків і дівчат, які по різних штатах зазнали переслідувань. Він каже: „У моїй школі дуже важко відкрито бути християнином. Мене постійно переслідують і вимагають, щоб я приєднався до однієї з банд“.

У багатьох недемократичних країнах християн переслідують не за те, що вони вірять в Ісуса, а за те, що розповідають іншим про Нього. У цих країнах євангелізація є причиною переслідувань. І досить часто це приводить до того, що свідки Христа стають сміливішими. Одне слово, те, що повинно приборкати їх, фактично спонукає бути рішучішими. Аналогічно не завжди безпечно проповідувати Євангелію в Америці та в інших вільних державах. Однак чи повинна ця реальність загасити наш ентузіазм до справи? Така держава, як Америка, де є релігійна свобода, абсолютно не пристосована до страждань і переслідувань. Замість того, щоб використовувати це твердження як бар'єр, що захищає від небезпеки, ми повинні покладатися на нього, щоб стати сміливішими. Як особа, яка живе у вільній демократичній державі, ви маєте навіть більше причин відважно й упевнено ділитися своєю вірою. Чи почнете вже сьогодні говорити про це?

Таку ж певність до Бога ми маємо через Христа.

2 Послання до коринтян 3:4

Надзвичайна посвята

Надзвичайна посвята

ІНДІЯ: ГЛЕДІС СТЕЙНС

У Гледіс Стейнс були всі причини ображатися і гніватися. Ніхто б не звинуватив її, якби вона покинула Індію. Але коли фанатики-індуїсти в індійському місті Маногарпур убили її чоловіка і двох синів, Гледіс і її тринадцятирічна дочка Естер вирішили залишитися. Вони продовжуватимуть працювати у цьому районі з прокаженими.

Її чоловіка Грехема і двох синів – Філіпа й Тимоті – вбили, коли вони спали в своєму джипі коло церкви. Вони приїхали туди, щоб виконати свої релігійні обов'язки перед паствою. Та ще до схід сонця того страшного ранку банда зі сотні індуїстів облила бензином і підпалила їхній автомобіль. Індуїсти, озброєні луками і стрілами, оточили автомобіль, не дозволивши Грехемові з синами втекти.

Гледіс сказала, що Грехем ніколи не мав наміру проповідувати індуїстам. Він був там, щоб демонструвати Христову любов. Завдяки цьому австралійське подружжя побачило, як багато хто навертається до Христа і спалює своїх ідолів. Небезпека служіння ніколи не стримувала їхньої посвяти демонструвати любов Ісуса Христа.

На поминальній службі за Грехемом, Філіпом і Тимоті Гледіс та Естер співали:

Тому, що Він живе, я зустрічаю день,
Тому, що Він живе, зникає страх,
Я знаю: Він панує над майбутнім,
Життя є цінне тим, що Він живе².

Надзвичайну посвяту ніколи не лякає жодна небезпека. Її не послаблюють клопоти. Вона навіть не переймається наслідками. Посвята знає тільки одну річ – подальше завдання. Для багатьох людей втрата близьких людей через ворожих чужинців буде достатнім виправданням, щоб покинути свою місію. Але не для тих, яких штовхає надзвичайна посвята. Хоча їх може спустошити горе, їхня рішучість іти вперед – нестримна. Тільки Бог може дати нам духовну силу, щоб, незважаючи на нещастя, поновити нашу місію. Чи не сумніваєтеся ви тепер, чи продовжувати працювати для Бога? Попросіть Його про щоденну посвяту, щоб не полишити свого завдання.

Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за духом про духовне.

Послання до римлян 8:5

2 "Because He Lives." Words by William J. and Gloria Gaither. Music by William J. Gaither. Copyright 1971 William J. Gaither, Inc. All rights controlled by Gaither Copyright Management. Used by permission.

Надзвичайна

Надзвичайний підліток

КУБА: РОЗА

«Я народилася в комуністичній сім'ї, де ніхто не міг навіть згадувати слова „Бог“. Мої батьки – атеїсти. Мій тато – один із лідерів кубинської Комуністичної партії. Мати – секретар Комітету захисту революції. Ви могли б сказати, що мій дід – розсадник комунізму. Та моя бабуся любить Бога і вчила мене цього. Вона посіяла у моїй душі насіння Слова Божого. Кілька разів я намагалася піти до церкви разом із нею, але батьки не дозволяли

цього.

Одного дня я прийняла Господа Ісуса Христа як свого Спасителя. Моє життя почало змінюватися. Я навіть почала інакше одягатися. Моя матір не погоджувалася з цим. Раніше вона ніколи не біла мене, але тепер часто це робить. Коли батько дізнався, що я – християнка, він сказав вибрати або Бога, або його. Я вибрала Бога, бо розуміла, що тільки заради Нього варто жити.

Тепер, хоча мені тільки чотирнадцять, я змушена вчитися дуже далеко від дому. Коли я приїхала сюди, то була тут єдиною християнкою, але я посіяла Слово Боже, – і тепер нас четверо. Ми таємно зустрічаємося під деревом, щоб ділитися Словом Божим. Ми не перестаємо сіяти і чекати, вірячи, що скоро нас буде багато“.

Дитинство Рози було б призначене для комуністичного виховання й атеїзму, якби не вплив бабусі. Роза – надзвичайна юнка, тому що пішла слідами своєї бабусі, яка ризикнула поділитися з нею Христом. Тепер дівчина так само ризикує, розповідаючи і сіючи Слово Боже тим, хто вчиться з нею в інтернаті. Щоб зусилля не були марними, вона намагається працювати індивідуально з кожним вірним. Роза, як і багато інших кубинських підлітків, які живуть за правління Фіделя Кастро, дізналася, що віра має наслідки. Незважаючи на те, що може влаштувати їй комуністична система, вона вірить, що насіння впаде у родючий ґрунт. У чиєму житті ви засіяли Слово Боже?

А посіяне в добрій землі, це той, хто слухає слово й його розуміє, і плід він приносить, і дає один у сто раз, другий у шістдесят, а той утридцятьеро.

Євангеліє від Матвія 13:23

Надзвичайна посвята

Надзвичайні загарбники

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

„Моя дружина захворіла і спить в іншій кімнаті, – почав розповідати пастор Вурмбранд. – Ми обоє – євреї. Її сім'я загинула в тому ж концентраційному таборі, у якому, як ви щойно вихвалялися, ви вбивали євреїв, які тримали на руках дітей. Мабуть, ви вбили рідних моєї дружини“.

Почувши це, гість пастора – солдат дуже розсердився і зібрався йти. Але Ричард зупинив його: „Зачекайте. Я пропоную вам експеримент. Я хочу розповісти своїй дружині, хто ви і що ви зробили. Але моя дружина не прокляне вас і навіть не розгнівається. Вона прийме вас“.

Гість аж відкрив рота від почутого, проте мовчки сів.

Пастор продовжував: „І якщо моя дружина, звичайна людина, зможе пробачити вам, то подумайте, як сильно любить і прощає вас Ісус.“

Чоловік закрив руками обличчя: „Що я наробив? Як я зможу жити, проливши стільки невинної крові? Ісусе, благаю, пробач мені“. І солдат вирішив віддати своє життя Христові.

Тоді Ричард пішов і розбудив свою дружину Сабіну. „Це – вбивця твоїх сестер, твоїх братів і твоїх батьків, – відрекомендував він чоловіка. – Але тепер він покаявся“.

Сабіна обхопила солдата руками за шию й поцілувала в щоку.

„Любов перемагає все“. Це популярний вислів. Однак християни не дізнаються з чужих уст про істинність цього вислову. Коли гнів керує нами, нас поглинає ненависть. Але коли ми дозволили Богові (який є любов) контролювати наше життя, то дізнаємося, що наші людські емоції, скажімо, гнів, підвладні Йому. Нам навіть не хочеться засмучуватися в ситуаціях, які зазвичай викликали в нас гнів. Любов мусить перемогти все те в нашій душі, що суперечить сутності Христа. Урешті-решт, любов так поглинає нас, що навіть найгірший ворог користується з цієї трансформації. Чи ви перемагаєте злість і помсту? Попросіть Бога любові, щоб здолати свій гнів сьогодні.

А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов!

1 Послання до коринтян 13:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайна ніжність

КАМБОДЖА: ДІВЧИНА-ПІДЛІТОК

Солдати червоних кхмерів удерлися до кімнати. Вони погрожували, ображали та розмахували зброєю. 1975 року червоні кхмери захопили владу в Камбоджі й вбили тисячі християн. Дітей навіть кидали на поталу алігаторам, щоб солдати могли „заощадити набой“.

Ніхто з членів невеличкої пастви не порухнувся. Офіцер підійшов до пастора, схопив Біблію, яку він читав, і кинув її на підлогу:

– Ми дозволимо тобі піти, – сказав він, – але спершу ти повинен плюнути на цю брехливу книгу. Усіх, хто відмовиться від цього, ми застрелимо.

Інший солдат схопив чоловіка за руку і підштовхнув його вперед:

– Отче, прости мені, – молився він, коли став на коліна в тому місці, де впала Біблія, і водночас легенько плюнув.

– Добре, ти можеш іти, – тоді офіцер вказав на жінку. Вона також стала навколішки перед Біблією і заплювала її так, аби задовольнити офіцерів.

Раптово встала дівчина-підліток. Вона підійшла до Біблії і полою своєї сукні витерла її.

– Як вони могли зробити це Твоєму Слову? – сказала вона. – Будь ласка, пробач їм.

Солдат спрямував свій револьвер до її потилиці і натиснув на курок.

Християн, яким дозволили піти, також застрелили. Їхні вчинки не врятували їх.

Один прояв лагідної рішучості може надихнути інших більше, ніж будь-яка зрада. Юнка в цій історії змушує нас зрозуміти, що означає об'єднатися в Христі. Замість того, щоб ганити своїх слабших братів і сестер, вона дала їм приклад своїм ніжним ставленням до Біблії. Уявіть собі, якби всі в цій церкві вчинили б так само, яке могутнє було б свідчення про Христа! Якщо ми діємо разом, то обов'язково стаємо сильнішими. Ніжність і співчуття, поєднані з сильним прикладом, допоможуть тим, хто слабкі, об'єднатися для більшого зобов'язання. Якщо ви розчаровані через тих, кому важко виконувати свій обов'язок, пам'ятайте, що Бог закликає вас об'єднатися з тими, хто слабший, і допомогти їм удосконалюватися.

Отож, коли є в Христі яка заохота,
коли є яка потіха любові...
коли є яке серце та милосердя,
то доповніть радість мою:
щоб думали ви одне й те,
щоб мали ту саму любов.

Послання до филип'ян 2:1-2

Надзвичайна посвята

*Переслідування християн не пов'язане з
правами людини. Це тимчасове явище.*

СТІВ КЛІРІ.

День
91-й

Надзвичайна посвята

Надзвичайне терпіння

ПІВНІЧНА КОРЕЯ

„Цей подарунок – для тебе“.

„Що це?“ – спитав місіонер свого друга, готуючись до подорожі в Північну Корею.

„Просто візьми. Ти знатимеш, коли воно тобі знадобиться“.

Замаскований під бізнесмена місіонер вирушив до Північної Кореї. Йому призначили гіда-комуніста, який полюбляв добре подрімати.

Побачивши цю нагоду, місіонер тихо пішов з готелю, поки його „гід“ спав. Він прийшов до сусіднього села й зустрівся з невеличкою групою вірних. Як тільки вони усвідомили, що молодий місіонер був висвяченим, то сказали: „Ви мусите охрестити нас! Ми чекали на того, хто нас охрестить!“

У цій країні зберігання Біблії карається п'ятнадцятьма роками ув'язнення, а офіційне хрещення – смертю.

Оскільки поблизу не було річки чи озера, місіонер по черзі помолився над кожним вірним. Це символізувало їхню віру. Але новоохрещені, на диво, не були задоволені: „Ми сорок років чекали на причастя“.

Один із вірних негайно приніс кілька рисових коржів. Місіонер подумав: „Вони охрестилися без води, тому можуть причаститися без напою“. Потім він згадав про „подарунок“ від друга, який отримав, ідучи до Північної Кореї. Він швидко схопив свою дорожню сумку і вийняв пакунок – пляшку вина. Не сказавши й слова, усі селяни почали плакати, прославляючи Бога за Його вчасний дар.

У той час, як більшість людей у сучасному світі не можуть уявити собі життя без календаря й годинника, Бог живе за Своїм часом. Над Ним не панує тиранія нагальності. Але ми мусимо навчитися терпіти, щоб щасливо жити за Його розкладом. Бути терплячим – означає довіряти Богові у Його роботі, навіть якщо ми не бачимо доказів. Терпіння – це принцип уповільненої винагороди. Коли ми чекаємо на Боже благословення у своєму житті, то цінуємо його набагато більше. Те, на що ми чекаємо, має для нас більшу вартість. Не важливо, чи це причастя з рисових коржів, чи особлива потреба в нашому житті: Божий часомір не помиляється. Що хвилює вас у розкладі Бога для вашого життя? Чи вам не час повірити Йому?

Мій народе, кожного часу
надійтесь на Нього.

Книга Псалмів 61:9

Надзвичайна

Надзвичайна євангелізація

УГАНДА: ЄПІСКОП ГАННІНГТОН

„Кат може спастися лише завдяки в'язневі-християнину. Він ніколи не ходить до церкви і не читає святої Біблії. Але в'язень-християнин, навіть коли його б'ють, може розповісти про любов“. У цьому переконаний один із членів підпільної Церкви.

А жінка, яка багато років свого життя служила Христові, під загрозою тортур сказала: „Впродовж усієї історії Церкви багато в'язнів-християн привели своїх мучителів до неба. У римській в'язниці є табличка, на якій викарбувані імена навернених за проповідання апостола Павла. Якби Павло не допустив, аби його били, вони були б у пеклі“. Жінка трохи помовчала і додала: „Я не проти страждань, якщо їхнім наслідком буде спасіння катів“.

Єпископ Ганнінгтон знав, що ризикує, коли вирішив понести послання про Христа канібалам в Уганді. Через кілька тижнів після його прибуття канібали відкинули це послання, а єпископа стратили. Перед смертю Ганнінгтон встиг сказати канібалам: „Любіть своїх ворогів, моліться за тих, хто зловмисно використовує і переслідує вас“.

Це послання понесли двоє синів єпископа, вирушивши до того ж села після смерті батька. Вони рішуче хотіли продовжувати євангелізацію тих самих людей, які вбили їхнього батька.

Дехто припускає, що Христова смерть і воскресіння – це лише містифікація, яку вигадали ті, хто плутає бажане з дійсним і хоче, щоб не загинула пам'ять про їхнього улюбленого Вчителя. Та як це може пояснити мучеництво більшості Його учнів і багатьох наступних поколінь? Здається, що цілком розважливо є визнати свою витівку в момент арешту і, тим більше, перед неминучою смертю. Чому вони добровільно пішли так далеко? Справді, історія документує їхні спроби аж до останньої хвилини повернути своїх катів. Їхня надзвичайна євангелізація довела їхні переконання. Це була істинна Євангелія Бога. Наскільки переконані ви в євангельському посланні? Чи готові понести її до найнебезпечніших місць?

Бо я не соромлюсь Євангелії,
бож вона сила Бога на спасіння
кожному, хто вірує.

Послання до римлян 1:16

Надзвичайне місіонерське поле

ЯПОНІЯ: ФРАНЦИСК КСАВ'ЄР

Японія – країна, оточена прекрасними горами, – отримала благословення відважних християнських братів та сестер, які вирішили поставити на карту все, щоб стати першими, хто принесе Христове послання любові й прощення до Японії.

У 1549 році Франциск Ксав'єр був першим місіонером у Японії. Під час його служіння багато людей навернулося, і Церква швидко зростала. Однак можновладці розглядали християнство як загрозу. Згодом почалися жорстокі переслідування. Ворожість до християнства зростала, як зубчасті, аж до неба, гори в Японії, нависаючи над християнами. У таких містах, як Унзен, християн варили у вулканічній лаві. Інших розпинали на дерев'яних хрестах у місті Нагасакі. У 1637 році японські воїни зібрали всіх відомих християн, а їх було близько тридцяти тисяч, і вбили всіх.

Після цього Церква пішла в підпілля, сподіваючись захистити тих, хто залишився живий. Церква боролася впродовж кількох років і, завдяки Божій ласці, вижила. Відданих місіонерів ставало дедалі більше. Вони почули про гігантські переслідування і відгукнулися на заклик служити тим відданим вірним, що залишилися.

У Японії тепер 1,7 мільйона активних християн. З кожних днів вірних стає більше. Ксав'єр і сучасні місіонери репрезентують гірчичне зерно віри, яке пересунуло гору ворожості, щоб нація могла змінитися.

Багато що в нашому житті засліплює нас. Вірні часто натрапляють на гору ворожості членів земної сім'ї, які не приймають їхніх переконань. Багато християн на робочому місці долають альпи атеїзму. Височенні піки переслідувань свого власного уряду нависають над християнами в недемократичних державах. Однак чудова картина видніє за кожною горою ворожості, яка перешкоджає сучасній Церкві. Там ви побачите тисячі чоловіків, жінок і дітей, які спрагли Євангелії. Віра може прокласти шлях до спасіння інших. Демонстрацією цієї істини є переслідування багатьох християн. Чи ви продовжите свою роботу з вірою, яка може пересувати гори? На якій горі ворожості зосередитеся сьогодні?

Бо поправді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не матимете неможливого!

Євангеліє від Матвія 17:20

Надзвичайна посвята

Надзвичайні місця

РОСІЯ: ЗОЯ КРАХМАЛЬНИКОВА

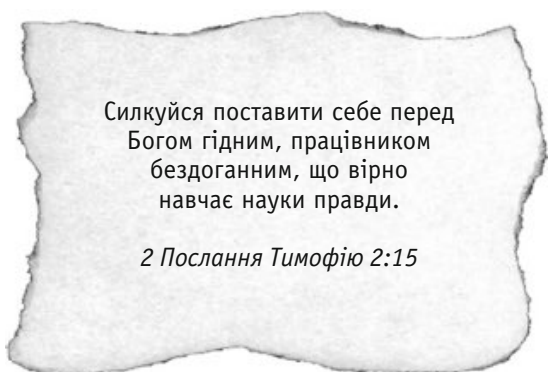
В'язень російської тюрми, священник, зрадив Зою. Він висунув проти неї фальшиві звинувачення, щоб вийти з тюрми й уникнути тортур. Під час суду Зоя відмовилася бодай словом дорікнути йому. Вона сказала: „Коли Юда зраджував Ісуса, він був підступною людиною. Але у Гефсиманії Ісус назвав його другом. Чи не повинні ми вчитися від Ісуса і поводитися так само з тими, хто зраджує нас?“

Зоя Крахмальникова провела шість років у російській в'язниці за те, що ділилася Христом з іншими. Перебуваючи там стільки часу, вона змогла глибоко зрозуміти Божє Слово, і те, який стосунок воно має до важких реалій життя.

„У в'язниці двері кожної камери мають віконце, яке називають „віконцем Юди“. Через нього охоронці можуть перевіряти вас що п'ять хвилин. Вони уважно розглядають вас і повчають. Завдяки цьому я зрозуміла: якщо комуністи настільки старанно стежать за мною, чи Бог та Його ангели не будуть ще стараннішими?“

Зоя могла легко дозволити злості оселитися в її серці. Але вона брала уроки з Писання і впроваджувала їх у життя. Це були важкі уроки. Та вони знадобилися, щоб зробити її життя і життя оточуючих трішечки світлішим.

Пропозиція вирушити в далеку подорож, не спакувавши речі, мабуть, видасться вам смішною. Хто подорожуватиме, не підготувавшись? Однак християни щодня вирушають в духовну подорож без достатньої духовної підготовки до виснажливої дороги. У своїх серцях ми повинні навчатися Божого Слова, щоб використовувати Його тоді, коли це знадобиться. Багато хто важко складає духовні іспити, тому що заздалегідь не вивчав Божих принципів. Урешті-решт, ми почуваємося невдахами тоді, коли могли б стати переможцями, як Зоя, скориставшись Словом Божим. Ваша віра в Христа може завести вас у надзвичайні місця. Чи готові ви до мандрівки? Переконайтеся, що у вас багато Божого Слова, адже воно вам знадобиться.

Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганим, що вірно навчає науки правди.

2 Послання Тимофію 2:15

Надзвичайний партизан

ПЕРУ: ХУАН

За терористичну діяльність Хуана засудили до п'ятнадцяти років ув'язнення в тюрмі Мігеля Кастро. Хуан розумів, що думають терористи. Він був активістом комуністичної групи „Осйний шлях“. Його найголовнішим завданням було навчати інших, як убивати і руйнувати. Він обіймав високу посаду й був фахівцем з вибухівки та знищення зброї. Це давало йому відчуття натхнення і сенсу життя.

Хуан продовжував свою роботу навіть у тюрмі. Агітуючи чоловіка на ім'я Фернандо прилучитися до армії ополчення, він виявив, що багато з його ідей не мають впливу на цього хлопця. У відповідь Фернандо виключно запитав Хуана: „Якщо ти, мій друже, помреш сьогодні вночі, де ти перебуватимеш у вічності?“

Хуан бачив і влаштував безліч смертей інших людей, але ніколи не замислювався над власною смертю. Запитання Фернандо почало турбувати його. Фернандо щодня продовжував говорити з ним про любов Христа і Його жертву. Нарешті Хуан став вірним.

Фернандо підбадьорював свого нового учня: „Колись ти віддав своє життя революції, а тепер віддай його Господу“.

Урешті-решт, у тюрмі Хуан став пастирем. У минулому він вербував людей до школи армії ополчення, тепер організував недільну школу. Замість того щоб виконувати місію смерті, він допомагає іншим відшукати вічне життя.

Пристрасть дає людині відчуття натхнення і сенсу життя. Деякі люди мають пристрасть до своєї роботи. Інші відчують пристрасть до своїх сімей. Однак ще інші відчують пристрасть до справ, які повністю суперечать Христовій справі. Тих, хто переслідує християн, не можна звинуватити в апатії. Їхньою неухильною рішучістю можна було б захоплюватися, якби вона не була хибною. Але Бог ніколи не втомлюється міняти старі життя на нові. З тією ж пристрастю, з якою він колись симпатизував марксизму, Хуан почав залучати оточуючих до Христа. Бог узяв цю хибну пристрасть і перетворив її на пристрасть до Христа. Моліться, щоб Бог трансформував усе, що суперечить вашій духовній посвяті. Попросіть у Нього палкого бажання розширювати Його Царство.

Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав.

Послання до филип'ян 3:7

Надзвичайна посвята

Ще один надзвичайний вибір

ФІЛІППІНИ: ПІТЕР

Пітер відчував, що заради цього варто ризикнути. Він полюбляв подорожувати зі своїм дядьком Майклом, філіппінським євангелістом, до віддалених сіл, де люди так палко прагнули почути про Христа.

Подорожі в села були авантюрними, часом небезпечними, адже дорога в густих лісах не мала кінця-краю. Народ Філіппін роками тероризувала Нова народна армія, що була відгалуженням Комуністичної партії. Щоб уникнути небезпеки, Пітер і його дядько були змушені часто ховатися. Пітер любив дітей, йому подобалося бачити вогонь у їхніх очах, коли вони нарешті дізнавалися, як сильно Бог любить їх.

У Страсну п'ятницю Нова народна армія вирішила покласти край служінню дядька Майкла. Тому вони схопили Пітера й погрозували стратити його, якщо дядько не припинить говорити про Христа. Батьки Пітера відповіли: „Ми не можемо наказати Майклові припинити свою роботу. Зате ми просимо вас змилосердитися і повернути нашого сина. Він нікому не заподіяв шкоди“.

Урешті, із зав'язаними за спиною руками, Пітер почув, як батьки казали солдатам: „Життя – Христос, а смерть – надбання“. І з цими словами Пітер повернувся додому, щоб тієї похмурої п'ятниці зустріти

свого Спасителя. Його дядько Майкл досі розповідає селянам у горах про силу Христової любові й про свого молодого відданого небожа Пітера.

Ризик цілковито пов'язаний із вибором. Дехто вирішує ризикувати своїм статком, зробивши ставки на прозаїчних речах – результаті футбольної гри, перемозі на перегонах, кількості очок, набраних у баскетбольній грі. Хтось ризикує самим життям, обравши такі себелюбні заняття, що не мають жодного значення, скажімо, наркотики чи алкоголь. Але Ісус закликає людей до іншого вибору. Він каже, що ми повинні ризикувати своєю земною безпекою, щоб здобути небесну винагороду за виконання Його волі. Виконання Його волі дає більшу винагороду, ніж грошовий виграш на перегонах чи штучна «насолода» від новітнього наркотику. Чи ви пізнали Ісусову винагороду за те, що ризикували своєю вірою? Чому?

Коли хоче хто волю чинити Його,
той довідається про науку,
чи від Бога вона, чи від Себе
Самого кажу Я.

Євангеліє від Івана 7:17

Надзвичайна посвята

*Ми не молимося,
щоб стати кращими християнами,
а щоб спромогтися стати саме тими
християнами, якими хоче нас бачити Бог,
– христорлюбивими християнами, які охоче
понесуть хрест заради Божої слави.*

З ЛИСТА НЕЛЕГАЛА, ВИВЕЗЕНОГО З
ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ В РУМУНІЇ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний гімн

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: СЕЛЯНИ ГОКСАНУ

Мала кароока дівчинка звела голову до своєї матері: як вона вирить?

Того ранку матір малої дівчинки, їхнього пастора і ще двадцятьох шістьох людей у її рідному північнокорейському селі Гоксан зв'язали і повели до крикливої ватаги комуністів.

Один із охоронців наказав пасторові Кіму та решті християнам: „Зречіться Христа, бо помрете“. Слова обпекли дівчинку: як вони могли просити її зречтись Христа? У глибині серця вона мала певність, що Христос є. Всі вони стиха відмовилися від пропозиції комуністів.

Тоді військові почали кричати до батьків: „Зречіться Христа, бо ми повісимо ваших дітей“. Дівчинка звела голову до своєї матері. Вона схопила її за руку, знаючи, як сильно мама любить її. Матір нахилилася і впевнено та спокійно прошепотіла: „Сьогодні, моя любове, я побачу тебе на небі“.

Усіх дітей повісили. Решту вірних вивели на вимощену дорогу й змусити лягти перед величезним котком. Комуністи дали їм останній шанс: „Зречіться Христа, або ж вас розчавлять“. Християни вже віддали своїх дітей, дороги назад не було.

Коли загудів двигун важкого механізму, селяни тихо заспівали: „Більше любові, Христе, Тобі, більше любові Тобі“.

Більше. Це те, що дав їм Бог, коли послав свого Сина. Більше. Це те, що дав їм Ісус, коли Його розі'яли. Більше. Це те, що дають вірні лише з любові до Христа. Вони хочуть дати більше Тому, хто стільки дав їм. У цьому меркантильному світі, який готовий віддавати тільки тоді, коли його змушують до цього, вірні встановлюють новий стандарт. „Більше любові Тобі“ – це більше, ніж слова у збірнику традиційних гімнів. Це спосіб життя без обмежень. Кожен день – це шлях пошуків нагоди віддати більше любові Ісусові. Деяких вірних цей шлях привів до смерті. Для інших „більше любові Тобі“ означає фінансову жертву. Що слова „більше любові Тобі“ означають у вашому буденному житті?

Так бо Бог полюбив світ, що дав
Сина Свого Однородженого, щоб
кожен, хто вірує в Нього, не згинув,
але мав життя вічне.

Евангеліє від Івана 3:16

Надзвичайна Надзвичайний фільм посвята ПАКИСТАН

Тепер кожен хотів побачити фільм. Про нього шепотіли на ринку і навіть у мечеті: „Про що він?“, „Чи він справді такий поганий, що людей арештовують за його переховування?“

Мова була про фільм „Ісус“, який змальовує життя, служіння, смерть і воскресіння Ісуса Христа. На великому екрані, оживляючи історію Ісуса, демонструється план спасіння. У пакистанському місті Джейкобабаді двох чоловіків заарештували за розповсюдження фільму та інших християнських матеріалів. Їх обох побили. Місцеві мусульманські релігійні лідери вимагали, щоб проти них, а також проти всіх людей, залучених до розповсюдження матеріалів, висунули звинувачення. Вони навіть пішли далі, заохочуючи всіх мусульман у місті вживати заходів проти християн. Незабаром було пограбовано місцевого пастора, кілька пострілів пролунало коло християнської школи. Здавалося, що місто перебуває на межі неприхованого насильства.

Але невдовзі ситуація почала змінюватися. Замість того, щоб бойкотувати кінострічку, усі в місті захотіли переглянути „грішний“ фільм. Вони на власні очі хотіли побачити те, через що здійнялося стільки галасу. Нелегальні копії почали переходити з рук у руки, і врешті-решт фільм „Ісус“ навіть показали на місцевому телебаченні. Міський суддя переглянув фільм й оголосив, що його зміст не суперечить ученню ісламу.

Завдяки ненавмисним зусиллям мулів євангельське послання почула вся громада. Вони планували викреслити фільм „Ісус“ зі своєї країни. Та фактично їхня кампанія популяризувала служіння. Бог не обертає зло на добро звичайними методами. Він благословляє зусилля Своїх слуг, але не тим способом, який ми передбачаємо. Християни в недемократичних державах дізнаються про це у важкий спосіб, однак вони радіють, коли бачать містерію Божої праці в своїх країнах. Бог готує для нас шлях навіть тоді, коли це не має сенсу. Бувають випадки, коли здається, що все йде нанівець. Чи саме тоді ви довіряєте Богові найбільше? Він знає, що робить, навіть тоді, коли не знаєте цього ви.

Бо ваші думки не Мої це думки,
а дороги Мої то не ваші дороги,
говорить Господь.

Книга пророка Ісаї 55:8

Надзвичайна посвята

Надзвичайне прощення

ПЕРУ: РІКАРДО

Папір був брудний, обшарпаний на полях. Чорне чорнило лягало на сторінку майже нерозбірливими карлючками. Унизу листа був підпис: Рікардо.

„Я пишу з комуністичного партизанського табору в Перу. Нещодавно я шукав якихось радіопрограм, які могли б утішити мене. Сповнені ненависті програми моїх приятелів духовно порожні для мене. Потім я натрапив на вашу програму – „Євангелія мовою марксизму“. Ви сказали, що Ісус, великий Учитель, говорив про необхідність прощення своїх ворогів.

Ця розповідь торкнулася мого серця. Раптово я відчув мир і плакав, як дитина. Я не розумію, що сталося.

Мої батьки стали жертвами земле-власника-експлуататора, і я ненавидів багатих усе своє життя. Але з якоїсь причини я більше не відчуваю ненависті. Чи це можливо? Я не можу пояснити цього.

Після прослуховування вашої програми я вперше збагнув, що не маю ніякої образи. Яким щасливим я став! Тепер я не пропущу жодного наступного випуску. Я хочу прочитати книгу, про яку ви говорили“.

Згодом Рікардо покинув партизанів, щоб приєднатися до Церкви. Через два роки він повернувся в табір, сподіваючись розповісти колишнім приятелям про свого Спасителя. Відтоді про нього нічого не чули. Якщо він загинув, то з любов'ю до тих, хто вбив його.

Надзвичайно отруйна емоція людської природи – це ненависть. Її порівнюють із кислотою, яка проїдає свою посудину. Ті, хто ненавидить, часто відчувають, як їх руйнує власна лютість. Однак вірний має духовну природу, яка може перемогти природні нахили. Ісус показує людям, як слід любити своїх ворогів. Завдяки цьому вони змінюються. Трансформація може відбутися так швидко, що навернений і не знатиме, куди поділася ненависть, що нагромаджувалася роками! Чи не заважають вам спати мстиві думки? Зверніться до Ісуса, щоб Він зцілив вас від ненависті. Простіть вашим кривдникам сьогодні й отримайте надію на завтра.

Як хто скаже: Я Бога люблю,
та ненавидить брата свого, той
неправдомовець. Бо хто не любить
брата свого, якого бачить, як може
він Бога любити, Якого не бачить?

1 Послання Івана 4:20

Надзвичайна посвята

Надзвичайний скарб

РУМУНІЯ: СЕЛЯНИ З ДОБРУДЖІ

У Ніколае Чаушеску була манія, яка мала назву „колективізація“. Цей сумнозвісний румунський диктатор, мабуть, вважав, що було б непогано змусити людей віддати все своє майно державі для загального добра.

Фермери, землевласники й селяни втрачали все: поля, овець, худобу, будівлі й меблі. Таким чином зруйнувався колись прибутковий сільськогосподарський сектор румунської економіки. Кожен фермер тепер став рабом держави, який працював за символічну платню на державному полі. Сім'ї стояли в чергах, щоб купити хліба.

Аби не допустити опору своїй політиці, диктатор сам взяв участь у початку кампанії. У румунській провінції Добруджа всіх селян зібрали в центрі міста й попросили добровільно віддати свою власність. Коли ніхто не погодився, Чаушеску своєю рукою застрелив шістьох людей. Знову відбулося голосування: „Хто готовий віддати все своє майно?“

Грала військова музика, лунали пісні, що прославляли комунізм. Коли людей змусили танцювати, почалися зйомки пропагандистського фільму про ентузіазм і прихильність селян до комунізму. Один фермер, який утратив усе, пізніше розповідав: „Вони думали, що забрали все. Але вони залишили щось дуже важливе – наші церковні гімни. Тому ми сіли і співали хвалу Господу“.

Незнайомі люди часто бавляться в ігри, щоб мати змогу поговорити й більше дізнатися один про одного. Чи не найбільше демонструє людську сутність відповідь на запитання: „Яку єдину річ ви візьмете зі собою, якщо вас залишать на безлюдному острові?“ Більшості людей дуже важко одразу відповісти, їм навіть треба нагадувати, що це – лише гра. Але люди в Румунії не мали такої розкоші – грати у гру; це було реальне життя. Їхній уряд навіть позбавив їх права на власність. Проте селяни усвідомили, що наявність цих непомічених гімнів подарувала радість їхньому селу, яке тепер нагадувало власний безлюдний острів. Люди шанували церковні гімни, – і Бог шанував людей.

Бо ти святий народ для Господа,
Бога свого, тебе вибрав Господь,
Бог твій, щоб ти був Йому
вибраним народом зо всіх
народів, що на поверхні землі.

Повторення Закону 7:6

Надзвичайна посвята

Надзвичайна пожертва

ЛІВАН: МАРІЯ

Марії було лише сімнадцять, коли мусульманські фанати вдерлися у її рідне ліванське село. Марію і її батьків зупинив грізний голос: „Якщо не станеш мусульманкою, тебе застрелять“.

Марія сміливо відповіла чоловікові: „Я обираю Бога. Стріляй“. Вони застрелили Марію та її сім'ю і пішли, вважаючи їх мертвими. Через два дні в село прибули працівники Червоного Хреста й побачили чудо: Марія була жива, у неї лише паралізувало місце, де була рана від кулі.

Відчуваючи спустошення і розпач, Марія поклалася на свою віру й молилася. Урешті, дивний мир опанував нею. Вона склала Богові зобов'язання: „Кожен має своє призначення на землі. Я ніколи не вийду заміж і не зможу працювати фізично. Я пожертвую своє життя мусульманам, таким як ті, хто вбив моїх батька і матір та намагався вбити мене. Мое життя стане молитвою за них“.

Її молитви і незламне свідчення про Христа привели багатьох мусульман до віри в Божого Сина. 1990 рік став у Лівані найзапеклішим роком п'ятнадцятирічної громадянської війни. Тисячі були вбиті чи поранені, сотні тисяч утекли. Однак жертва Марії – її скалічене життя – захопила багатьох християн залишитися й заступитися за Христа.

Найбільший дар у служінні Богові не поміститься на жертвній тарелі. Коли ми дивимося на все своє життя як на жертву Богові, наша спроможність посприяти Його Царству не має меж. Багато з тих, кого переслідували так, як Марію, розповідають подібну історію. Вони продовжують жертвувати своїм життям у служінні тим, хто утискав їх, немов це – акт богослужіння. Тереза де Лізьє одного разу сказала: „Страждання, пережиті заради інших, повернуть більше людей, ніж проповіді“. Більшість християн дуже легко знаходять добре відомі виправдання, щоб не жертвувати своїм життям: вони „надто заклопотані“ і „надто багато всього відбувається“ навколо них. Але Бог може показати надзвичайні шляхи, щоб ми стали Його свідками.

Та хоч і стаю я жертвою при
жертві і при службі вашої віри, я
радію та тішуся разом
із вами всіма.

Послання до филип'ян 2:17

Надзвичайна посвята

Надзвичайна скорбота

РУМУНІЯ: АРХІМАНДРИТ ГІУШ

У комуністичній в'язниці Жілава умови утримання в'язнів були особливо суворими. Взимку через розбиті вікна в камери потрапляло морозне повітря. Дехто з ув'язнених навіть замерзали. Як працівники, так і в'язні Жілави не мали жодного співчуття до християн. Навпаки, віруючі часто отримували „особливі“ знущання від жорстоких охоронців.

Один із нових ув'язнених, архімандрит Гіуш, був священиком у місті Ліберті, в Румунії. Тривожно озираючись навколо й розглядаючи свою нову „домівку“, він зауважив знайоме обличчя – пастора, який разом із ним служив у місті Ліберті. Це був пастор Ричард Вурмбранд. „Як, він ще й досі живий? – здивувався архімандрит. – Ніхто не чув про нього майже вісім років“. Священики обійняли один одного. Архімандрит усміхнувся, вдячний Богові за зустріч з давнім другом, чия присутність допоможе йому пережити жахливі страждання, які чекали попереду. Однак пастор Вурмбранд не всміхнувся в відповідь. Він був засмучений бачити такого чудового священика у в'язниці. Він хвилювався за нього. Чи зможе він пережити холод та жорстокі знущання? Чи не втратить він глузду, як це сталося з багатьма іншими? Провівши у в'язниці понад вісім років, Вурмбранд добре знав, що чекало на архімандрита попереду. Двоє друзів деякий час сиділи мовчки. Нарешті Ричард перервав напружене мовчання: „Ви тужите?“ На його подив архімандрит відповів: „Брате, я знаю лише одну скорботу: це не повною мірою присвятити себе Ісусові“.

Неможливо читати реальні історії з життя християн-мучеників, не почувуючись емоційно спустошеним. Природною реакцією є скорбота й почуття жалю до невинно загиблих такими жахливими смертями. Однак герої та героїні цих історій бажали б від нас зовсім іншої реакції. Вони сподівалися, що їхня жертва надихне інших до глибокої посвяти Христові, а не до жалю. Звичайно ж, їхня смерть торкнулася наших сердець. Але усвідомлення нашої власної нікчемності у вірі повинно розбити наші серця. Це справді сумно. Чи готові ви до покаяння за власне самозаспокоєння? Чи маєте ви божественне відчуття визначеності, як наслідок читання цієї книги? Просіть Бога дати вам рішучість віднині жити лише для Нього.

Я радію тепер не тому, що ви засмутились, а що ви засмутились на покаяння, бо ви засмутились для Бога, щоб ні в чому не мати втрати від нас.

2 Послання до коринтян 7:9

Надзвичайна посвята

*Поки віра не запалає дією,
вона навіть не варта свого імені.*

КЕТРИН МАРШАЛ.

ДЕНЬ
105-й

Надзвичайна посвята

Надзвичайне прощення

РУМУНІЯ: ДИМИТЕР

Димитер багато років страждав у комуністичних тюрмах. Упродовж свого ув'язнення він не занепадав духом, але його тіло почало виснажуватися. Один із тамтешніх тюремних наглядачів розважав себе, б'ючи Димитра по спині молотком. Це назавжди паралізувало в'язня. Але Димитер жодного разу не вагався у своєму христорлюбивому ставленні, і його, урешті-решт, звільнили з тюрми.

Відтоді минуло двадцять років. У двері будинку, де мешкав Димитер, хтось постукав. Це був той самий тюремний наглядач, який так жорстоко бив його по спині, що спричинило параліч. Але Димитер не вагався у прояві своєї віри. Він навіть не встиг привітатися, як колишній наглядач сказав: „Я розумію, що ніколи не зможу отримати прощення за те, що зробив тобі. Я був жорстокий. Але прошу, щоб ти лише вислухав моє вибачення – і я піду“.

Димитер завмер на якусь мить, коли зі співчуттям і подивом дивився на чоловіка. Він лагідно відповів: „Упродовж двадцяти років я щоденно молився за вас. Я чекав на вас. Двадцять років тому я вже пробачив вам. Якщо ми готові виявляти любов і прощення до всіх – навіть до тих, хто ображає нас, тоді любов Христа може здолати все“.

Більшість людей ніколи не зазнають навмисних фізичних тортур. Та емоційні рани, яких завдають нам, можуть бути не менш спустошливими. Спогади про недобррозичливі слова, зрада друга, болісне розлучення можуть залишатися з нами впродовж усього життя. Ми відчуваємо спокусу затаїти злість на кривдника чи навіть помститися йому. Прощення не дане нам від природи, воно невідривне від Божої природи. Тільки відчувши Боже милосердя, ми можемо дозволити комусь отримати частку в Божому прощенні. Прощення не залежить від того, чи кривдник попросив його. Це – акт послуху, зрештою, як і акт віри. Попросіть Бога відкрити ваше серце для дива істинного прощення.

Терп'ять один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!

Послання до колосян 3:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайні відвідини

СХІДНА ЄВРОПА: ЙОН ЛУГАЖАНУ

Юний християнин зі Східної Європи Йон Лугажану після судового засідання повернувся до тюрми. Його співкамерники нетерпляче запитували: „Що сталося?“

Він відповів: „Це було саме так, як того дня, коли ангел відвідав Марію – матір Ісуса. Ця побожна молода жінка сиділа, замислившись, коли сяючий Божий ангел повідомив їй неймовірну новину: вона носитиме Сина Божого у своєму лоні“.

В'язні уважно слухали, заінтриговані аналогом цієї події з перебуванням Йона в суді.

Йон продовжував ділитися посланням миру – розповіддю про Марію: „Незважаючи на всю ту радість, яку Ісус подарував їй, одного дня Марії доведеться стояти коло підніжжя хреста й побачити, як Спаситель помре за гріхи світу. Бог воскресив Ісуса, – і Він тепер править на небі. Марія знала, що, потрапивши на небо, вона знову буде разом із Ісусом і відчуватиме неземну радість“.

В'язні були спантеличені. „Але ж ми питали тебе, що сталося в суді?“ – нагадали вони Йонові.

Йон поглянув на них (його обличчя світилося миром) і сказав: „Мене засудили до смертної кари. Чи це не прекрасна новина?“ Йон зрозумів, що новина, яку ангел повідомив Марії, була і солодкою, і гіркою, адже після земних страждань Ісус утішатиметься на небі. Він нетерпляче чекав на свою вічну радість у присутності Ісуса.

У багатьох культурах смерть – це заборонена тема. Люди часто готові на все, щоб ізолюватися від неминучості власної смерті. Вони воліють користуватися такими висловами, як „відійшов“ замість „помер“. Ми неохоче пишемо заповіт чи страхуємо життя, вважаючи: „Цього ніколи не станеться зі мною“. Корпорації мають величезні прибутки, продаючи нам товари, які обіцяють вічну молодість. Бог позбавляє нас можливості ігнорувати смерть. Марія не уникла страждань від невимовного горя коло хреста. Однак їй також було дано надію на воскресіння, щоб це горе не було нестерпним. Нам як християнам обіцянка Бога про вічне життя допомагає приймати власну смерть реально й відважно.

Що за перетерплення смерті Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх.

Послання до євреїв 2:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайний захист

РОСІЯ: ГЕОРГІЙ ЖЕЛТОНОЖКО

Георгій Желтоножко знав, що уряд його країни забороняє проповідь Євангелії Христа, однак його переконання виконувати заповіді Христа було сильнішим за цю заборону.

Георгій не здивувався, коли на порозі його будинку з'явилася міліція. Він здогадувався, що вони неминуче дізнаються про його діяльність через літературу, яку він розповсюджує. Коли настав день судового розгляду його справи, уряд призначив йому державного адвоката-комуніста. Георгій сміливо сказав судді: „Я відмовляюсь від адвоката. Я знаю, що я маю рацію, а правий не потребує захисту“.

Суддя запитав Георгія: „Чи визнаєте ви себе винним?“ Він відповів: „Ні. Поширення Доброї Новини про Божу любов є обов'язком кожного християнина“. Тоді суддя порадив йому стати членом „офіційної церкви“, яка була просто маріонеткою в руках влади. Але Георгій відмовився. „Ця церква виконує заповіді держави, а не Бога“, – відповів він. Суддя лютував. „Де ви збираєтеся для поклоніння?“ – допитувався він. Георгій відповів: „Істинний віруючий поклоняється, де б він не перебував“. Георгія Желтоножко було засуджено до трьох років позбавлення волі, але й у в'язниці він продовжував своє служіння та поклоніння Богові. Він мав рацію. Правий не потребує захисту.

„Чинити правильно“ – популярне німе гасло. Однак це легше сказати, ніж зробити, оскільки те, що є правильним в очах Бога, часто суперечить поняттю про те, що світ вважає популярним. Суперечка про те, що правильно і що неправильно часто виникає у класах, у майстернях, і навіть у судових залах та церквах. Люди можуть переконувати нас піти на компроміс з істиною. Слово Боже є єдиним засобом для визначення, що є правильним у певній ситуації. Часто ті, хто нас оточують, не можуть зрозуміти й погодитися з вибором, який ми робимо. Однак Бог обіцяє нагородити нас за те, що ми робимо правильний вибір. Ті, хто спостерігають за нами, повинні побачити наші праведні вчинки.

На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить, і Він випровадить, немов світло, твою справедливість, а правду твою немов південь.

Книга псалмів 36:5-6

Надзвичайна посвята

Надзвичайне полум'я

СИБІР: ВІКТОР БЕЛИХ

„Палаюче полум'я любові, яке Ісус запалив у моєму серці, примушує сибірські льоди танути. Алілуя!“

Обличчя єпископа Віктора Белих сягло, коли він промовляв ці слова. Він відкрив для себе таємницю, як дозволити Богові панувати в його серці навіть у найскрутніших обставинах. Упродовж двадцяти років він страждав в одиночній тюремній камері в комуністичному СРСР без допуску відвідувачів та листів від рідних і друзів.

Щовечора на підлогу його маленької камери кидали старий солом'яний матрац, на якому можна було спати впродовж семи годин, а потім його забирали. Решту сімнадцять годин кожного дня він проводив, ходячи колом у маленькій жалюгідній комірчині, і коли він зупинявся, охоронці били його або обливали холодною водою. Після двадцяти років таких неймовірних страждань його відправили на Північний Сибір, туди, де ніколи не тоне лід, до таборів примусової праці ще на чотири роки. Він вижив лише тому, що дозволив вогню Божої любові розтопити всю гіркоту та гнів. Ситуація, в якій опинився Віктор Белих – рідкісна, але сила полум'я любові Ісуса Христа доступна всім, хто страждає. Ісус запалив полум'я любові в серці Белих, яке впродовж довгих двадцяти років зігрівало його.

Полум'я. Саме це слово породжує в нашій уяві потужні образи. Коли його вигукують у переповненій залі, воно означає небезпеку. Коли про нього згадують, розбиваючи намети в зимовому лісі, воно символізує комфорт. Його пов'язують із теплими емоціями або гарячим характером. Полум'я також використовується для зміцнення металів у процесі плавки. Полум'я світить і розсіює темряву. У всіх цих прикладах одне залишається незмінним. Вогонь пов'язаний зі змінами. Так само, як коли ми маємо справу з вогнем, маючи справу з Богом, ми змінюємося самі й змінюється наше життя. Чи вогненне полум'я любові Христа запалило, укріпило, витончило, утішило, а зрештою, звільнило вас, як це сталося з Віктором Белих? Людська жорстокість ніколи не зможе загасити полум'я Божої любові. Чи палає у вас полум'я Божої любові?

Бо наш Бог то палаючий огонь!

Послання до євреїв 12:29

Надзвичайна репутація

ЄРУСАЛИМ: ЯКІВ

Яків Справедливий вірно очолював новонароджену після воскресіння Ісуса церкву. Жоден віруючий не здатен був прийняти його вчення без навернення або уникання його присутності.

З цієї причини первосвященик та інші єврейські лідери поставили Якова на даху храму й наказали йому зректися Ісуса й заперечити Його воскресіння в присутності всього народу, інакше його погрожували скинути на землю. Це дало Якову ще одну можливість проповідувати аудиторії, яка з цікавістю спостерігала за тим, що відбувається. „Слухайте, люди! Ісус є обіцаний Месія, Син Божий і наш Спаситель! Він сидить по правицю Бога і прийде знову, щоб судити живих і мертвих!“ Знизу дехто почав славити Бога й звеличувати ім'я Ісуса, а дехто стояв мовчки, приголомшений його сміливістю й упевненістю. Він, звичайно ж, був простою людиною! Якова зіштовхнули з храму, він упав і розбився насмерть.

Натовп затих, але раптом хтось вигукнув: „Дивіться! Він живий!“ Яків не помер, він стояв на колінах у молитві. Багато хто почали піднімати каміння, щоб жбурнути в нього, коли один із священиків, перегордив шлях, зупиняючи їх: „Що ви робите? Справедливий молитесь за нас, а ви хочете заподіяти йому шкоду?!“ Тоді інший священик вийшов і великим жезлом ударив Якова в голову, вбивши його наповал. Його було поховано на тому місці, де він упав.

За кожною подією, про яку ми дізнаємося з історії, стоїть особиста історія чийогось життя. З плином часу її деталі, можливо, й втрачаються, але їх досить легко уявити, вивчивши історичні факти. Історія про Якова виявляє сутність його особистості і його сміливе свідчення про Ісуса. Ті, хто добре знали Якова, відали про його відданість Христові. А ті, хто не знали його особисто, чули про його репутацію відважного проповідника. Смерть Якова – це ще одне свідчення його непохитної віри в Христа. Історія християнства засвідчує вірність послідовників Христа безліччю незаперечних доказів. А що історія розкаже про вас? Що ви хотіли б, щоб про вашу віру розповідали прийдешні покоління?

Тому й ті, хто з Божої волі страждає, нехай душі свої віддадуть в доброчинстві Йому, як Створителю вірному.

1 Послання Петра 4:19

Надзвичайна посвята

Надзвичайне хрещення

СЛОВАКІЯ: АННАМАРІ

Аннамарі, молода словацька християнка, провела у в'язниці декілька місяців через участь у діяльності підпільної церкви. Її регулярно приводили в кімнату, де наглядач бив її, намагаючись отримати відомості про інших християн із її церкви.

Завдяки Божій милості їй удалося пережити ці катування. Вона навіть використовувала цей час, щоб розповісти наглядачеві про любов Ісуса. Наглядач знущався над нею: „Якщо ти не видаси секрети підпільної церкви, я виб'ю з тебе всю твою любов“. Аннамарі відповіла: „У мене є Улюблений, найсолідший за всіх. Він Сам – Любов. Його любов не шукає задоволення, а прагне сповнити інших радістю. Пізнавши Його любов, я теж можу лише любити. Ви любите ненависть. Я благаю вас полюбити любов!“ Наглядача так розлютила відповідь Аннамарі, що він бив її, доки вона не втратила свідомість. Прийшовши до тями, жінка побачила, що наглядач сидить у глибокій задумі. Нарешті він підвів голову і запитав: „Хто ця Любов?“ Аннамарі розповіла йому все про Ісуса і про те, чому Він прийшов на землю.

Коли наглядач запитав, як зробити Ісуса своїм другом, вона відповіла, що йому необхідно покаятися й хреститися. „Тоді хрестити мене негайно або я застрелю тебе“, – зажадав наглядач. Аннамарі хрестила його, і пізніше він також став в'язнем разом із тими, кого раніше катував.

Коли люди люблять одне одного, вони розповідають про це усім: своїм сім'ям, друзям, своїм сусідам і всім, хто лише ладен слухати. Любов так захоплює їх, що вони не можуть стриматися, щоб не говорити про того, кого кохаєш. Так само й хрещення – це публічне ототожнення з Христом і його церквою, проголошення своєї любові до Ісуса. Хрещення дорослої людини – це знак для всіх, хто є його свідками, навіть якщо це лише сусіди по камері, що ця людина готова йти за Христом за будь-яку ціну. Наша любов до Христа спонукає нас заявити про свою посвяту на весь світ. Навіть якщо нам нічого не загрожує, чи є у нас мужність розповісти тим, хто нас оточує, про свою любов до Ісуса?

Того образ, хрещення не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, спасє тепер і нас воскресенням Ісуса Христа,

1 Послання Петра 3:21

Надзвичайна посвята

*Віра ніколи не буває пасивною.
Вона вимагає відгуку. Вона потребує місії.
Вона демонструє внутрішню присутність і
силу Святого Духа.*

ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна відвага

РУМУНІЯ: МАТІР І ДІЧКА

Усі в'язні засмутилися, коли побачили у в'язниці маленьку дівчинку разом із матір'ю. Навіть начальник тюрми спитав: „Чому ви не пошкодуєте свою дочку? Коли ви перестанете бути християнами, то обоє зможете піти додому“.

Зрозуміло, що серце жінки розривалося навіп. Її ув'язнили разом із дитиною через те, що вона протестувала проти ув'язнення свого пастора, проте погодилася зректися віри заради того, щоб дочка unikнула страждань. Через два тижні комуністи змусили її вигукнути з трибуни перед десятками тисячами людей:

– Я більше не християнка!

Повернувшись додому, маленька дівчинка обернулася до своєї матері й сказала:

– Мамо, сьогодні Ісус незадоволений тобою.

Матір намагалася пояснити, що вона зробила це з любові. Маленька дівчинка поглянула на свою маму й упевнено, як не на свої літа, сказала:

– Обіцяю, що коли ми знову підемо у в'язницю заради Ісуса, я не плакатиму.

Мама заплакала. Нею опанувала гордість за дочку, любов до неї й усвідомлення своєї слабкості. Благаючи Бога дати їй силу прийняти це важке рішення, вона повернулася до начальника тюрми й сказала:

– Ви переконали мене зректися своєї віри заради дочки, але в неї виявилася більше відваги, ніж у мене.

Вони обоє повернулися до тюрми, і маленька дівчинка виконала свою обіцянку.

Ізраїльтянин Ісус Навин мав нелегке завдання – завершити те, чого не зміг зробити Мойсей, і повести далі обраний Богом народ. Чи було це небезпечно? Безсумнівно. Чи відчував Ісус Навин страх? Мабуть. Він отримав від Бога обіцянку бути з ним, і це дало йому таку ж упевненість, як і дитині з цієї розповіді. Як Ісус Навин, так і дитина рано усвідомили, що вони потребуватимуть Божої присутності в житті, щоб здобути успіх. Бог запевняє нас укріпити себе відвагою і знанням, що Він ніколи не покине нас. Перед випробуваннями відвага часто зникає. У хвилину горя спробуйте повірити обіцянці Бога, що Він буде з вами. Будьте покірними і відважними вже тепер.

Чи ж не наказав Я тобі: будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити.

Книга Ісуса Навина 1:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайна порада

АЛБАНІЯ: ВАЛЕРІЙ НАЗАРУК

В Албанії, першій самопроголошеній атеїстичній державі у світі, молодого християнина Валерія Назарука заарештували за те, що він, не боячись, витатуював хреста на своїй руці. Валерій хотів, щоб при потискові його руки кожен знав, що він не зраджує віри в Бога. Валерія, однак, розчарувало, що він не може розповідати іншим про Божу любов.

На суді суддя звернувся до матері Валерія: „Порадьте своєму синові змінитися, щоб він міг звільнитися“.

Вона на мить замислилася і зі сльозами на очах відповіла: „Валерію, я раджу тобі стояти твердо й не зрікатися Христа, навіть якщо це означатиме для тебе смерть“.

Згодом у листі до підпільної Церкви вона писала: „Я відвідала суд. Це було неймовірно важко для мене. Я хотіла б опинитися на його місці. Найважче було, коли вони попросили мене порадити Валерієві змінити свою поведінку, але я не змогла зробити цього. Світ звинувачує нас, його батьків, за цей вирок, вважаючи, що це – наслідок нашого впливу. Навіть деякі християни не можуть зрозуміти, чому я вчинила саме так. Тоді я згадую, що Ісуса неправильно зрозуміли. Коли я змагаюся з депресією, мені нагадують, що Петро радив Ісусові врятувати собі життя. Бог дає мені силу витерпіти все. Будь ласка, моліться за мене“.

Бог любить нас і має великі плани щодо нашого життя. Проблема полягає в тому, що всі, хто оточує нас, також мають стосовно нас плани: зроби це, зроби те, спробуй це, спробуй те. Ці поради – дешеві й численні. Але часом слова мають високу ціну. Щоразу, коли хтось із вірних, незважаючи на наслідки, заохочує нас не відмовлятися від Божого закликку для нашого життя, ми знаємо, що ці слова промовила побожна особа. Усе протилежне, навіть якщо сказане з добрим наміром, – недобра порада. Від кого ви чуєте духовні настанови? Пригадайте й занотуйте останню духовну пораду, яку ви почули з вуст вірного друга. Чи добре ви виконували його вказівки?

А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що ним розп'ятий світ для мене, а я для світу.

Послання до галатів 6:14

Надзвичайна

Надзвичайна зосередженість

КИТАЙ: МЕ ЛІН

„Я очистила своє серце від страху перед людьми і навчилася бачити Бога“.

Молоду Ме Лін заарештували за християнську діяльність у комуністичному Китаї. Під час допитів поліція катувала її, намагаючись змусити зрадити друзів з підпільної Церкви.

Спершу Ме Лін надзвичайно боялася, тому що не розуміла, навіщо Бог тримає її у такому страшному місці. Але потім вона згадала повчання свого пастора, який казав: „Справжнє страждання триває лише мить, а потім ми перебуваємо у вічності з нашим чудовим Спасителем“.

Коли її спитали, як вона змогла не збожеволіти в ці страшні часи, Ме Лін відповіла: „Заплющивши очі, я не можу бачити гнівливі обличчя чоловіків і знаряддя тортур, якими користуються вони. Подумки я невпинно повторювала обіцянку, яку дав мені Христос: „Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога” (Матвія 5:8). Я також зрозуміла, що коли очищу своє серце від страху перед людьми, то зможу навчитися бачити Бога. Я позичала відвагу в людей, які мене оточували. Коли наглядачі дізналися про мій захист, вони заліпили мені повіки. Але мій зір уже був у безпеці“.

Ми захоплюємося людьми, чия професія вимагає багато уваги й зосередженості. Вправний нейрохірург і спортсмен-олімпієць мають спільну рису: зосередженість. Дисципліна зосередженості перевершує інтелект, атлетичну рухливість чи харизму. Без зосередженості ці люди будуть лише розумними, атлетичними чи, щонайбільше, цікавими. Їхня здатність залишатися зосередженими значно сприяє їхньому успіхові. Завдяки вихованню земної зосередженості можна досягти земного успіху, проте як бути зі справами вічними? Якщо ви надто зосереджені на земних речах цього світу, то не отримаєте бажаного. Що ви можете зробити сьогодні, щоб неодмінно зосередитися на Христі й на поширенні Доброї Звістки?

Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі.

Послання до колосян 3:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайні листи

УКРАЇНА

Радянська газета „Комсомолец України“ повідомила про ув'язнення трьох християн. Їхній злочин полягав у тому, що вони організували розсилання „небесного“ листа, щоб допомогти людям в усьому Радянському Союзі зрозуміти вчення Ісуса Христа.

Не маючи змоги видавати біблійні чи християнські книжки, вони почали розсилати численні копії листів, прохаючи адресатів копіювати їх і надсилати іншим. Завдяки цьому винахідливому методу поширення Євангелії тисячі листів розсилалися по всьому Радянському Союзу. Діти особливо любили їх, адже їм не дозволяли відвідувати церкви, і листи стали невід'ємною частиною їхнього християнського навчання.

Ці листи допомогли укріпити віру християн. Після державних репресій і втручань у їхні церкви вони були готові випробувати щось сміливе і нове. Християни щиро хотіли, щоб кожен знав про Божу любов, і, незважаючи на обмеження, ця дивовижна простота допомогла посланню поширитися в Тбілісі й навіть в деяких регіонах України!

Інша газетна стаття розповідала: „Християни заповнили наше місто своєю писаниною“. Вона описувала ці скоординовані зусилля як „образливі з боку віруючих“.

Хто міг би передбачити далекоюсяжні наслідки звичайного «небесного» листа!

Після п'ятдесяти років тиранії проти християнства радянська влада вважала загрозою звичайнісінький „небесний“ лист. Їхня боягузлива реакція демонструє силу Божого Слова. Утиски не підвладні людським зусиллям. Їх не пом'якшує співчуття. Вони протидіють тільки могутньому Божому Слову – живому й активному в житті вірних. Сатана тремтить, відчуваючи силу, яка є в Божому Слові. Чи ми усвідомлюємо Божу силу так, як Його вороги? Якщо ви вже давно відчували благоговіння, читаючи Писання, попросіть у Бога ще однієї нагоди продемонструвати Свою силу. Вже сьогодні відчуйте вплив Слова у вашому житті.

Навіки, о Господи, слово Твоє в небесах пробуває.

Книга Псалмів 118:89

Надзвичайна посвята

Надзвичайний доброволець

КИТАЙ: СЕСТРА КВАН

Примушуючи до багатогодинної важкої праці й тримаючи в'язнів у голоді, китайські тюремники вимагали, щоб хтось добровільно погодився щоденно прибирати у вбиральнях. Жодна з ув'язнених жінок не зголосилася.

Нарешті сестра Кван ступила вперед і добровільно погодилася виконувати цю чорну роботу. Вона вбачала в цьому останню нагоду ділитися своєю вірою з тими жінками у в'язниці, яких за інших обставин ніколи б не побачила. Перебуваючи в тюрмі, вона привела сотні жінок до Христа.

Посвята Кван була очевидною для всіх, хто знав її, але вона коштувала їй багато страждань. Перед ув'язненням вона і її чоловік добровільно організовували команди євангелістів, які подорожували по всьому Китаї, створюючи маленькі домашні церкви.

Коли комуністична влада дізналася про діяльність Кван, її дванадцятирічного сина побили до смерті. Однак вона відмовлялася зректися Христа й навіть після звільнення продовжувала організовувати діяльність домашньої Церкви.

Урешті, 1974 року комуністи вирішили влаштувати показовий суд над „матір'ю Кван“ – саме так називали її. Кван засудили до довічного ув'язнення й поселили в підземній камері з відром для санітарних потреб, годуючи тільки брудним рисом.

Через десять років вона чудом звільнилася і завжди згадувала про тюрму як про дар особливої нагоди ділитися любов'ю Христа з людьми, які за інших обставин ніколи б про неї не почувли.

Волонтерська діяльність часто стає професійним заняттям для багатьох людей. Вони працюють добровольцями в школах своїх дітей, допомагаючи організовувати благочинні заходи й тренуючи учнівські футбольні команди. Волонтерська діяльність у не надто популярних справах дається нелегко. Часто волонтерський дух зникає цілковито. Будинки для стареньких, сиротинці й притулки – це ті місця, де люди найменше хочуть перебувати. Неприємний запах, гнітюче оточення та інші незручності відлякують їх. Але де, на вашу думку, найбільше перебуває Ісус? Майже кожна громадська посада зобов'язує до потрібної і прийнятної роботи, однак намагайтеся не згайнувати кожну мени випробувану нагоду працювати з тими, хто не такий щасливий. Спробуйте при найближчій нагоді стати в цьому добровольцем.

І все, що тільки робите словом чи ділом, усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві.

Послання до колосян 3:17

Надзвичайна аудиторія

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Навіть коли румунського пастора Ричарда Вурмбранда посадили в одиночну тюремну камеру, позбавлену світла і звуків, він продовжував проповідувати для невидимої аудиторії.

Після чудесного звільнення з тюрми і подальшої міграції до Сполучених Штатів пастор Вурмбранд видав кілька книжок, де описав свій тюремний досвід і проповіді, які він склав і запам'ятав в одиночному ув'язненні. Через кілька років він отримав такого листа:

„Дорогий пасторе Вурмбранде, я виховувався у побожній сім'ї, однак збився на манівці й, урешті-решт, опинився тут, у канадській тюрмі. Я хотів повернутися до Бога, проте не знав, як це зробити, тому молився: „Господи, якщо десь у світі є самотній в'язень, який знає Тебе, будь ласка, пошли мені Його думки”. Я почув внутрішній голос, який сказав мені бути спокійним і впевненим: Бог не забуде про мене.

Дивовижним чином ніч у ніч я почав чути якусь проповідь, яка, здавалося, долилає здалеку. Я покаявся і після звільнення з тюрми натрапив у християнській книгарні на вашу книгу „Проповіді в одиночному ув'язненні”. Я відразу впізнав їх, адже це були ті проповіді, які я чув у тюрмі! Дякую, що ви читали їх!“

Пастор Вурмбранд отримав два інших листи з різних країн, де описувалися майже такі самі розповіді. Справді, ангели принесли проповіді тим людям, які зверталися до Бога.

Кажуть, що християни через брак віри часто залишають ангелів без роботи. Надто часто вірні задоволені своїм непоганим життям, час від часу отримуючи благословення. Але Бог бажає нам дати більше, ніж те, що добре для нас. Він прагне дати нам щось краще і навіть те, що є найкраще; однак Він притримав Свої найбільші блага для тих, хто просить у вірі. Чому ми повинні просити Бога, якщо Він уже знає про наші потреби? Ми мусимо просити у вірі, щоб продемонструвати свою залежність від Нього. Чи були ви задоволені тим добром, яке Бог дав вам? Тоді у вірі просіть кращого. Не погоджуйтеся у своєму житті ні на що інше від того, що найкраще в Богові.

Не маєте, бо не прохаєте.

Якова 4:2

Надзвичайна посвята

Якби все людство було праведне, а грішною тільки одна людина, Христос прийшов би, щоб витерпіти той самий хрест заради неї одної. Так Він любить кожного з нас.

СВ. АВГУСТИН.

Надзвичайна

Надзвичайний „боягуз“

ТАРС: ІВАН МАРК

– Він не може піти з нами! – наполягав Павло. – Він – боягуз, і наше служіння не матиме від нього жодної користі.

Варнава відповів:

– Ти, можливо, розчарувався в ньому, але не Бог.

Усе ж Павло був непохитний:

– Ти не можеш примушувати мене. Я поведу тільки тих людей, на яких може покластися. Я не схвалюю його участі в цій євангельській подорожі.

– Тоді я не піду також, – продовжував Варнава. – Це твоє рішення, Павле. Бог скерує тебе в цій подорожі. Розійдімося в мирі. Коли Церква боялася тебе, завдяки Божій ласці, я прийшов до тебе і показав їм, що ти зробиш велику справу для Божого Царства. Бог дав те саме покликання Іванові Марку.

Павло вагався, але згодився:

– Нехай буде так. Сподіваюся, що ти маєш рацію, мій давній друже, хоча я сам не можу в це повірити.

На цьому Павло з Варнавою розійшлися.

Урешті-решт, Павло й Іван Марк опинилися в одній в'язниці в Римі, і Павло дізнався про справжню цінність у Христі свого юного друга. Іван Марк написав Євангеліє від Марка. Перебуваючи в суворих тюремних умовах, він довів, що аж ніяк не є боягузом. Навіть у найважчі часи Марк доводив справу до кінця, що Павло незадовго до смерті визнав у своєму листі Тимофію.

Часто ми опиняємося у складних ситуаціях, тому що Бог хоче продемонструвати одну з двох істин: Він використовує випробування, щоб показати, як далеко ми зайшли в нашому духовному розвитку, або дозволяє проблемам з'явитися в нашому житті, щоб показати, де саме ми можемо зрости ще більше. Перетворення явного боягуза Івана Марка на відданого послідовника нагадує нам, що духовне зростання – це процес. Ми можемо вказати на колишні невдачі, коли вважаємо, що могли б бути сильнішими. Але минулі вчинки не мають жодного впливу на наше майбутнє. Чи потрібен вам, як Маркові, другий шанс, щоб довести свою відданість Христові? Моліться, щоб отримати нагоду для духовного зростання.

Візьми Марка, і приведи з собою,
бо мені він
потрібний для служби.

2 Послання Тимофію 4:11

Надзвичайна проповідь

ПОСВЯТА КИТАЙ

„Застрель їх, – і ми збережемо твоє життя!“

У китайській тюрмі пастор уклав угоду з комуністами. Однак дві дівчини-християнки, які стояли перед ним, рішуче відмовлялися зректися своєї віри. Ще один в'язень, який бачив цю жахливу сцену, розповідав, що їхні обличчя були бліді, але незрівняно прекрасні – безмежно сумні, але милі. Вони були готові радше зустріти смерть, ніж відректися від Христа.

Пастор обгрунтовував своє рішення: „Чому ми всі троє повинні помирати? Якщо я уб'ю вас, вони звільнять мене, – і тоді я зможу продовжувати працю між церквами“.

Дівчата лагідно сказали йому: „Перш ніж ви застрелите нас, ми хочемо подякувати вам за все, що ви означаєте для нас. Ви повели нас до Христа, охрестили нас і дали нам Святе Причастя. Нехай Бог віддячить вам за все, що ви зробили. Ви також учили нас, що християни часом бувають слабкі й учиняють страшні гріхи, однак можуть отримати прощення. Якщо ви пошкодуєте про те, що збираєтеся зробити з нами, не зневірюйтеся, як Юда, а покайтеся, як Петро. І пам'ятайте, що наші останні думки будуть не про ненависть і гнів, а про любов і прощення. Всі ми переживаємо похмурі часи, але помремо радо“.

Та серце пастора вже зачерствіло, і він застрелив дівчат. Відразу після цього комуністи застрелили і його.

Люди, які знають, що на них чекає негайна смерть, можуть думками повертатися до друзів і сім'ї, до нездійснених мрій. Дехто пригадує, як усе їхнє життя „промайнуло перед очима“. Така пам'ять, однак, навряд чи властива тим, хто став жертвою найважчої зради – загинув від руки того, кого вони вважали найкращим другом. Гнів, злість і ненависть до вданого друга можна вважати цілком виправданими. Чи прощення відіграватиме хоч якусь роль? Як християни ми повинні за будь-яких обставин поширювати прощення, навіть тоді, коли перебуваємо між життям і смертю. Як і реакція дівчат у цій історії, ваша реакція на зраду буде ефективною проповіддю. Як те, що ви обережете прощення, може показати вашому ближньому шлях до Ісуса?

А ви один до одного будьте ласкаві,
милостиві, прощаючи один одному,
як і Бог через Христа вам простив!

Послання до ефесян 4:32

Надзвичайна посвята

Надзвичайний щит

ПАКИСТАН: ТАГИР ІКБАЛ І РЕЙМОНД ЛУЛІ

„Я поцілую мотузку, але нізачо не зречуся своєї віри!“ – вигукнув пастор Ікбал. Солдати підвели спаралізованого пастора з інвалідного крісла і одягнули йому петлю на шию. Сьогодні він разом із Христом вільно ходить на небі.

Ще один досвідчений пастор Пакистану почув коло свого будинку постріл. Куля дивом не потрапила в нього і застрягла в стіні за його кріслом. Він подякував Богові, що зможе ще один день ділитися Христом у мусульманській країні.

Раймонд Лулі покинув вигідну посаду професора в Оксфорді й більшу частину свого життя страждав заради Євангелії. Він писав: „Колись я був досить багатий і відчув смак життєвих насолод, але радо відмовився від цього, щоб проповідувати Євангелію Правди. Я був у тюрмах, мене бичували... Тепер я – старий і бідний, але не зневірився; я готовий, якщо на це Божа воля, терпіти аж до смерті“.

Вірні, як Тагир Ікбал і Раймонд Лулі, унікально розуміють термін „щит віри“. Вони усвідомлюють, що це поняття може не захистити їх від страждань, однак обов'язково дасть відвагу витерпіти їх. Щит віри дав їм змогу рішуче продовжувати духовну війну заради Христа, байдуже, чого це коштуватиме тут, на землі.

Щит в одній руці і меч у другій. Такий був бойовий обладунок першого століття. З одним воїни могли нападати на ворога. З іншим вони йшли в наступ. Якщо переглянути наш теперішній обладунок для духовної битви, чи не знайдемо ми десь у закутку запорошений щит віри? Позбавивши себе захисту, який пропонує нам Бог, ми стаємо вразливими до нападів ворога. Без віри неможливо уникнути страху й розчарувань. Ми припиняємо поширювати Євангелію після першої ознаки опору. Що не дозволяло вам розповсюджувати Євангелію у вашій сфері впливу? Де ви посеред страхітливої ворожості маєте високо нести свій щит віри?

А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого.

Послання до ефесян 6:16

Надзвичайна посвята

Надзвичайна ласка

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Пастор Вурмбранд пробирався поміж в'язнями туди, де інший пастор нерухомо сидів на підлозі. Його саме кинули до камери, а перед тим дуже жорстоко побили. Вурмбранд не знав, чи бідолаха переживе цю ніч.

З любов'ю і співчуттям пастор Вурмбранд став на коліна коло побитого пастора і запитав: „Мій брате.., чи можеш ти проказати молитву „Отче, прости їм“?“

Чоловік переміг біль, торкнувшись свого напухлого, вкритого синцями обличчя. Говорити було важко. Дуже повільно він вимовив: „Я не можу“.

Як тільки пастор Вурмбранд почав відчувати симпатію до цього чоловіка, побитий зі слізьми на очах продовжив: „Я не молюся „Отче, прости їм“. Я молюся „Отче, прости їм і мені“. Якби я був кращим пастором, мабуть, було б більше навернених катів“.

Знесилений пастор висловлював турботу щодо втрачених можливостей повернути своїх ворогів до Христа. Обидва пастори пам'ятали, як колись одного з членів комуністичної молодіжної організації Румунії заарештував і безжально побив офіцер поліції, який, як вважалося, був християнином. Через цей інцидент серце молодого комуніста назавжди зачерствіло до Христа. Ця втрачена можливість для Євангелії, урешті, перетворилася на диктатора колишньої комуністичної держави Румунії. Ніколае Чаушеску був відповідальний за катування безлічі християн, серед них

були пастор Вурмбранд і його друг, якого побили в тюрмі.

Немає жалю більшого, ніж жаль за втраченою можливістю. Як не сумно, але в житті ми маємо багато втрачених можливостей: народження дитини, різдвяний ранок чи навіть останній повітряний рейс додому. Однак ніщо не можна порівняти з втраченою можливістю змінити чиясь долю у вічності. Ми не можемо знати, як звичайна, на наш погляд, особа, що сидить поруч із нами у потягу, може після наших кількох важливих слів вплинути на світ Христа. Не менш імовірно, що наші слова змусять рішучого опонента християнства зійти зі свого шляху, змінивши переконання. Ви можете нарахувати багато втрачених можливостей для Євангелії. Однак ви можете змінити своє майбутнє, скориставшись нагодою ділитися вірою, яку отримуєте щодня.

Поводьтеся мудро з чужими,
використовуючи час.

Послання до колосян 4:5

Надзвичайна посвята

Надзвичайна присвята

КИТАЙ: ЛУ СЯОБО

Лу Сяобо, який кипів від обурення у тюремній камері, думав тільки про гріхи своїх комуністичних гнобителів. Як лідер протестів на площі Тянь Аньмень у Китаї, він гаряче молився про мирне звільнення китайської церкви від задушливих обмежень уряду. Він уявляв собі, як комуністів переможуть мирні християни, проголосивши любов милостивого Бога. Але все це закінчилося погано.

Він бачив, як його відважні друзі один за одним чинили опір, поки не наставав кривавий і гіркий кінець. А тепер вистежили й заарештували його. Як міг Бог дозволити, щоб таке зло здолало їх? Їхні зусилля не мали тих наслідків, на які сподівався розум Лу.

Але потім завдяки мудрості іншого в'язня-християнина він почув Боже підбадьорення. Усвідомивши власні гріхи після цієї розмови, він писав: „Як може особа, у якої немає відчуття гріха, колись почути голос Бога? Замість того, щоб боротися з комуністами через їхні гріхи, я повинен присвятитися спробі здобути їх для Христа, навіть якщо це означатиме мою смерть. Ісуса прибили цвяхами до хреста через Його любов до грішників. Я мушу присвятитися любові до комуністів. Якщо ні, ми всі залишимося на дні прірви, замість того щоб здійнятися на вершину гори“.

Люди часто думають, що як тільки вони віддадуть своє життя Христові, воно стане легким. Коли бажання здійснюються, це сприймається як належне. Зрештою, вони ж „виконують Божу волю“. Чи не так? Чому їхні прагнення не мають бути успішними? Однак незабаром з'являються проблеми. Може навіть статися так, що вони фізично постраждають за свою віру. Ставши ворогів має Христос. Ісус пообіцяв, що нас будуть ненавидіти за Його ім'я. Те, як ми будемо ставитися до ворогів, випробує нашу любов до Христа. Чи готові ви полюбити своїх ворогів, помолитись за їхнє спасіння? Чи розкажете ви їм про Ісуса? Бо ж якщо не повідомите гнобителів про Христа, то хто це зробить?

Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить.

Євангеліє від Луки 6:28

Надзвичайна посвята

Надзвичайний контраст

РОСІЯ: КЛАВДІЯ ВАСИЛІВНА

В архівах радянських спецслужб є підтвердження, що в Бутово, передмісті Москви, групами по двісті осіб розстріляно і таємно поховано сорок чотири тисячі людей. Одного вечора, під час розстрілу, Клавдія Василівна відчинила двері знесиленій жінці, приреченій на смерть за християнську віру. Їй вдалося втекти. Жінка благала Клавдію захвати її.

Налякана Клавдія відмовилася. Вона зачинила двері й залишила жінку надворі, таким чином підписавши їй смертний вирок. Понад п'ятдесят років Клавдія намагалася забути образ цієї жінки, але її зусилля були марні.

На відміну від Клавдії, члени румунської Церкви втішалися миром у своїх серцях, допомігши двом німецьким солдатам – утікачам з радянської тюрми. Вони шукали притулку в церкві пастора Ричарда Вурмбранда. Наприкінці Другої світової війни в Румунії правили жорстокі німецькі нацисти. Коли Німеччина почала програвати війну, Радянська армія ввійшла в Румунію й почала брати німців у полон. Надання притулку чи допомога німцям каралися смертю.

Досі одягнені в німецьку форму солдати були кандидатами на смерть. Сім'ї, які належали до церкви, погодилися допомогти їм, адже вони мали право не на осуд, а на допомогу кожній особі врятуватися. У цей час вони також допомагали німецьким дітям, знаючи, що роблять тільки те, що в їхньому становищі зробив би Христос.

Часто християни повинні обирати між турботою для тіла й турботою для душі. Це відмінність між земною турботою й вічним жалем. Життя надзвичайних християн так часто контрастує з рештою світу, що про нього нелегко розповісти. Їхні обставини часто неймовірні. Навіть у наших, порівняно звичних обставинах, ми змушені приймати рішення, які вимагають надзвичайної відваги. Оберемо ми земну безпеку чи вічну значимість? Чи зможемо ризикувати на землі заради духовних здобутків? Коли ви потрапите в ситуацію, яка вимагатиме надприродної відваги, попросіть допомоги в Бога. Він дасть вам мудрість, якої ви потребуватимете, щоб усе вирішити правильно.

Щоб були ви бездоганні та щирі,
невинні діти Божі серед лукавого
та розпусного роду, що в ньому ви
сяєте, як світла в світі.

Послання до филип'ян 2:15

Надзвичайна посвята

*Бо вчинено вам за Христа добродійство,
не тільки вірувати в Нього,
але і страждати за Нього.*

ПОСЛАННЯ ДО ФИЛИП'ЯН 1:29.

Надзвичайна посвята

Надзвичайні подорожі

КИТАЙ: БОБ ФУ

Китайський професор Боб Фу і його дружина вели таємні біблійні класи у віддалених селах. Жадоба мешканців до Божого Слова ніколи не переставала дивувати його.

Одна незабутня подорож почалася з дванадцятигодинної поїздки автобусом, у якій церковний лідер кілька годин поспіль стояв перед розбитим вікном, щоб дощ не потрапляв усередину і Фу міг відпочити. Наступного вечора вони їхали в невеличкому фургоні по вибоїстих грузьких дорогах, аж коли фургон застряг; тоді вони довго під заливним дощем їхали трактором, аж поки він зупинився. Після цього вони всю ніч ішли при світлі місяця, ковзаючи і падаючи на грузьких полях.

Коли наступного світанку вони нарешті прибули, їх тепло вітали. Селяни почали приходити на службу до домашньої церкви. Дехто йшов п'ятдесят миль, щоб лише почути Слово Боже. У будинку не було стільців, тому вірні сиділи на камінні чи на шматках дерева. У цій місцевості вони мали благословення щодо поліції, якій було нелегко стежити за ними. Впродовж кількох днів вони могли вільно молитися!

Кожному довелося подолати важку дорогу, щоб побувати на службі, і ніхто не сприймав це як жертву. У них було таке ж бажання, як у Давида, який прагнув поклонитися Богові всією душею.

Для людей в авторитарних державах церква не вибір, а життєва потреба. У демократичних країнах навпаки, багато людей щотижня вирішують, підуть вони до церкви чи ні. Чи є в них час? А чи цікава сьогодні проповідь? Як це не ганебно, але часто ми розглядаємо цілий спектр питань, намагаючись визначити, чи варто витратити час на церкву. Для Давида та інших зустріч з Богом була природною. Мало того, вони ніколи б не дозволили, аби щось перешкодило їм. Коли востаннє ви просили Бога дати вам таке ж бажання поклонитися Йому? Попросіть Його сьогодні і відвідайте церкву цього тижня, щоб зустрітись з Богом.

Душа моя спрагнена Бога, Бога Живого! Коли я прийду й появлюсь перед Божим лицем?

Книга Псалмів 41:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайний композитор

РОСІЯ: НІКОЛАЙ МОЛДОВА

Одного суворого зимового дня п'яні російські вартові увійшли до холодної камери. Одним із в'язнів був Ніколай Молдова – поет і композитор, а також відданий вірний і лідер євангельського руху в православній церкві. За проповідництво його засудили до п'яти років ув'язнення в нелюдських умовах російської тюрми.

„Лягти на живіт!“ – вартовий крикнув до Ніколая. У тонкій сорочці й трусах він ліг на крижану підлогу. Після цього вартові годину топтали його по спині, ногах і ступнях своїми важкими чобітьми.

Коли охоронці пішли, інші в'язні схилилися над Ніколаєм, щоб подивитися, як сильно його побили. На їхній подив, Ніколай сказав: „Поки по мені ходили, я склав новий гімн“. І почав співати: „Нехай я розповідатиму не тільки про майбутні небеса, нехай небеса й святе торжество будуть тут“.

Після того, як Ніколая звільнили з тюрми, міліція влаштувала обшук у його домі й конфіскувала унікальну рукописну книгу, над якою Ніколай працював кілька років. Вони вкрали сотні годин безцінної роботи, творчості й посвяти. Після цього Ніколай написав інший гімн: „Я поклоняюся Тобі з вдячністю за все, що Ти колись дав мені, але й також за все, що Ти забрав від мене. Ти чиниш правильно, – і я віритиму в Тебе“.

Тепер пісні Молдови відомі в усій його країні.

Кажуть, що десять відсотків життя – це те, що відбувається, і дев'яносто – це те, як ми реагуємо на те, що стається. У світлі цього фактичні обставини життя не мають такого значення, як ставлення людини до них. Обставини неможливо контролювати, але наше ставлення чи реакція – це вибір. Життя може дати нам незлагоджену мішанину нот і мелодій у мінорному ключі. Однак з Божою допомогою ми можемо впорядкувати ноти, створивши пісню поклоніння й перемоги. Ми можемо почути мелодію в божевільні епізоди свого життя. Як ви опишете теперішні обставини свого життя? Яким є ваше ставлення до свого становища? Що мусять зробити, щоб ваша мелодія змінилася?

Почуйте, царі, уші наставте,
князі: я Господеві я буду співати,
вспівувати буду Господа,
Бога Ізраїля!

Книга Суддів 5:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайне насильство

АЛЕКСАНДРІЯ: ІВАН МАРК

Написавши Євангеліє, Іван Марк подорожував, сіючи насіння віри по всій Північній Африці, і, урешті, оселився в Єгипті та заснував там церкву.

21 квітня 64 року н. е. Марк читав проповідь, нагадуючи у день святкування Пасхи, який ми тепер називаємо Великодньою неділею, про страждання і смерть Христа. Євангеліст був у незгоді з місцевими поганськими жерцями, і вони вибрали цей день, щоб підбурити проти нього місцеве населення.

Заколотники взяли штурмом церкву й схопили Івана Марка. Мотузками і гаками крізь натовп прихожан витягли його надвір і вулицями поволокли за місто. Позаду нього на камінні лишалися сліди з крові й плоті. Кров'ю стікало фактично все тіло. Тим часом натовп глузував і насміхався з нього. Разом зі своїми останніми словами він віддав дух у руки свого Спасителя й помер.

Навіть після смерті Марка жадоба натовпу до насильства не припинилася. А жерці замість того, щоб поховати, закликали спалити його тіло. Раптово здійнялася буря, розкидавши юрбу врізнобіч, і тіло Марка залишили там, де він помер. Згодом прийшла група християн, які забрали тіло й належно поховали його.

Ісус ніколи не провадив військової кампанії, ніколи не підбурював до повстання і ніколи не промовляв войовничих слів, однак з його послідовниками боролися і продовжують жорстоко боротися тепер. Послання Ісуса сповнене любові, миру і примирення. Але посадові особи й представники влади заборонили Євангелію, нібито вона проголошує війну. Насправді ми всі беремо участь у війні, у якій наш Спаситель і сатана зішлись в духовній битві. Зло докладе всіх зусиль, щоб перешкодити Царству, насильно знищуючи християнство. Чи будете ви серед переможців, коли завершиться битва?

Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злости.

Послання до ефесян 6:12

Надзвичайна послуга

РУМУНІЯ: БЛАГОРОДНА ЄВРЕЙКА

Румунський пастор і його дружина під час фашистської окупації своєї країни переховували радянських солдатів. Але тепер фашистські солдати потребували притулку.

Три німецькі офіцери сховалися в величкій будівлі позаду їхнього будинку. Дружина пастора таємно носила їм їжу й уночі виносила після них відро. Як єврейка вона ненавиділа їхні вчинки: вони закутували всю її сім'ю. Однак як християнка вона відчувала обов'язок допомагати втікачам і запропонувати їм фізичну й духовну підтримку.

Такий вияв прихильності спантеличив капітана:

– Мені цікаво, чому єврейка ризикує своїм життям заради німецького солдата? Я не люблю євреїв і не боюся Бога. Мушу сказати вам, що коли німецька армія знову захопить Бухарест, а вона обов'язково це зробить, я не зможу віддячити вам за цю послугу.

Дружину пастора не відлякало його холодне серце. Вона продовжувала проповідувати:

– Навіть найгірші злочини прощаються через віру в Ісуса Христа. Я не маю влади прощати, але її має Ісус. Треба лише покаятися.

Офіцер відповів:

– Не можу сказати, що розумію вас. Але якби більше людей мали цей дар відповідати добром на зло, то, мабуть, у світі було б менше вбивств.

Незабаром офіцери втекли до Німеччини, так і не покавшись. Але пастор і його дружина виконали свою роботу, продемонструвавши їм справжню суть християнства.

Ісус розповів притчу про сіяча, який, посіявши зерно в різний ґрунт, зібрав різний урожай. У цій історії зерно – це Боже Слово. Як птахи, що видзьобали зерно край дороги, диявол хоче забрати Слово Боже в тих, хто чує його. Проте ті, що репрезентують добрий ґрунт, чують Боже Слово і відгукуються на нього. Щоразу, коли ми ділимося Євангелією з іншими, то не можемо знати, який є ґрунт у їхньому серці. Ми не можемо відповідати за їхню реакцію – позитивну чи негативну. Чи розчаровані ви через те, що хтось не прийняв Євангелії? Ви виконали свою роботу. Тепер нехай Бог виконає Своєю.

Служіть із зичливістю, немов
Господеві, а не людям!

Послання до ефесян 6:7

Надзвичайна

Надзвичайне проповідування

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

У 1991 році комуністичний уряд Румунії змінив своє обличчя. Керівники держави боялися, що громадяни, які ненавидять їхню діяльність, усунуть їх від влади. Вони просили румунських пасторів проповідувати навіть у громадських місцях. Однак наказали пасторам проповідувати лише одне послання – любов до своїх ворогів, щоб люди пробачили їм. Уряд відчував, що може вигідно маніпулювати християнським посланням.

Християни радо відгукнулися на заклик і почали відкрито проповідувати, хоча й знали, що уряд зробив це заради самозбереження. Дехто думав: „Чому ми повинні вчити пригноблених любити своїх гнобителів?“ Вони вважали, що ідея прощення зміцнить владу уряду.

Саме за таких настроїв пастор Ричард Вурмбранд повернувся до Румунії після двадцяти п'яти років вигнання. Його запросили проповідувати на румунському телебаченні. У проповідях він наголошував, що слід „любити своїх ворогів“.

У цьому виступі він сказав: „Любов, тільки тому, що це – любов, може натрапити на будь-який ризик – навіть на ризик ворожих зловживань. Ми не повинні переставати навчати любові до ворогів, хоча, на певний час, ненависники Бога матимуть від цього користь. Ми віримо, що Слово є Бог і що, урешті-решт, це Слово змінить серця навіть тих, хто ненавидить Бога“.

У Біблії є багато історій, які мають несподіваний кінець. Як тільки нам видається, що зло починає перемагати і всі обставини складаються проти праведних, Бог веде їх до перемоги. На щастя, Господь є автором нашого життя. Нас не запитують, як повинна розгортатися дія. Можливо, виникне відчуття, що нас неефективно використовують у Божій праці. Ми навіть можемо вважати, що наші найбільші зусилля у євангелізації псують інші. Однак наша роль – щиро проповідувати Боже послання й дозволити Йому впоратися з нелегкими обставинами. Бог досі пише історію, а головне ще попереду!

Ви задумували були на мене зло,
та Бог задумав те на добре, щоб
зробити, як вийшло сьогодні, щоб
заховати при житті великий народ!

Книга Буття 50:20

Надзвичайна пам'ятка

ТИБЕТ: ВІЛЬЯМ СІМПСОН

„Вашого сина вбили“.

Того дня містер Симпсон отримав жахливе повідомлення. Його син, місіонер Вільям, збудував невелику школу на тибетському кордоні, де він навчав дітей Слова Божого. Батько Вільяма жив поблизу і, як тільки почув новину, побіг до школи. Оглядаючись довкола, він поринув у спогади про служіння сина.

Вільям мандрував верхи чотири тисячі миль на рік, щоб ділитися Євангелією з людьми Тибету. Мусульманські фанатики в одному місті перерізали п'ятдесят тисяч людей. Але і це не відлякало Вільяма.

Він писав: „Усі нещастя, самотність, хворе серце, біль, застуда і втома після довгої дороги, пригніченість і всі нестатки, спокуси і випробовування не варто порівнювати зі славою і радістю тих „веселих вістей про велику радість“.

Батько Вільяма повільно йшов через зруйновану школу й знайшов покалічене синове тіло, що лежало на підлозі. Пізніше він дізнався, що ціла орда мусульманських радикалів напала на християнську школу і не мала жалю до її засновника.

Як місіонер містер Симпсон дуже гордився тим, яким прикладом Христового служіння був для інших Вільям. Під мертвим тілом батько побачив клаптик паперу, замащений кров'ю. Він обережно підняв його й прочитав дрібно написані слова: „На згадку про мене“.

Без пам'ятників неможливо увявити жодну країну світу. Вони нагадують про героїзм, мужність і самопожертву у важкі часи. Люди кожної історичної епохи увічнювали пам'ять і спогади. Це – частина людської природи. Ми не хочемо забувати тих, хто платив найвищу ціну, зберігаючи ідеали свободи, справедливості, любові й честі. У своїх серцях ми бережемо пам'ять про християнських мучеників, які померли заради Христа і його Євангелії. На їхніх похоронах не роздають військових нагород. На місці поховань не споруджують пам'ятників. Однак ми читаємо їхні історії і клянемося ніколи не забувати про це. Не забудьте шанувати їх сьогодні і прославляйте Бога, який надихнув їх.

Дякую Богові своєму при кожній згадці про вас.

Послання до филип'ян 1:3

Надзвичайна посвята

*Якщо ви доведете нам, що ви
– істинна Церква Христова,
ми негайно перейдемо на ваш бік,
тому що хочемо бути з Христом.*

*Але у вас немає аргументів,
щоб довести істину. Ви кинули нас
за ґрати. Ви можете забрати
в нас життя, але не віру.*

ЄПІСКОП ІВАН БАЛАН. ВІДПОВІДЬ ПРАВОСЛАВНИМ І
КОМУНІСТИЧНИМ ЛІДЕРАМ, ЯКІ НАМАГАЛИСЯ ПЕРЕКОНАТИ ЙОГО
СКЛАСТИ ПРИСЯГУ НА ВІРНІСТЬ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ РУМУНІЇ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний „СИМВОЛ“

КУБА: ТОМ ВАЙТ

Для тих, хто страждав у тюрмі за віру в Христа, Святе Причастя – це безцінне таїнство; однак під пильним оком тюремників його приймають украй рідко.

Том Вайт і пілот Мел летіли над комуністичною Кубою в маленькому літаку, розкидаючи тисячі листівок, що розповідали Євангелію Христа людям, яких позбавив свободи диктаторський режим Фіделя Кастро. Вони потрапили під грозу, тому зробили аварійне приземлення. На щастя, Тома і Мела не поранило, але вони приземлилися на Кубі, і гвардійці-комуністи вже чекали на них напоготові зі зброєю. Тома і Мела засудили до двадцяти чотирьох років тюрми.

Томові двічі дозволили зустрітися з дружиною Офелією. Вона таємно передала великий пакетик з виноградним порошком, запакований у пластик і гумову стрічку. Том узяв напій до камери, щоб разом із в'язнями-християнами прийняти причастя, коли за ними не стежитимуть вартові.

Том й Офелія Вайт розуміли, що вшанування Ісуса Христа й крові, яку Він пролив на хресті, – це наймогутніший символ, який оберігав їхній шлюб і їхню місію.

Тома і Мела звільнили через вісімнадцять місяців. Тепер Том з Офелією продовжують вшановувати Христову жертву в Оклахомі, де Том керує діяльністю „Голосу мучеників“.

Христос заповів Своїм учням зберігати дві традиції: хрещення і Господню вечерю. Це символи відданості Йому – згадування Його смерті й воскресіння. Хоча це християнські традиції, вони, однак, ніколи не стануть суто традиційними подіями. Можливо, що ми не розуміємо вірних, які ризикують своїм життям, аби відсвяткувати Господню вечерю, тому що ця традиція у нашому культурному середовищі ніколи не була в небезпеці. Але ті, кого переслідують за віру, мають зовсім інші пріоритети. Символи стають безцінним вираженням посвяти. Що християнські таїнства причастя і хрещення означають для вас? Яким чином це святкування стане вагомим для вас, коли ви спостерігатимете за хрещенням чи прийматимете причастя?

Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!

Євангеліє від Луки 22:19

Надзвичайна жертва

посвята

РУМУНІЯ

У тюрмі румунського міста Герія завжди записували імена тих в'язнів, які, як вважалося, порушували дисципліну. Після цього кожен з них отримував двадцять п'ять батогів. Для виконання цього покарання навіть визначили день. Того дня офіцер ходив від камери до камери, збираючи тих, кого треба шмагати.

Вартові постійно чергувалися, а серед багатьох в'язнів неможливо знати всіх на ім'я. В одній з камер був в'язень-християнин. Коли вартовий викликав когось, він підхоплювався. Раз у раз його жорстоко шмагали замість когось.

Після чергового жертвового покарання в'язень-християнин був за крок до смерті. В'язні намагалися втішити його: „Брате, не сумуй. Незабаром все скінчиться. Ти будеш на небі. Там більше не буде болю, тільки радість!“

Він обернувся, з любов'ю поглянув на них і відповів: „Нехай здійсниться Божа воля..., але якби Він спитав мене, я сказав би не брати мене до раю. Я волю залишитися у в'язниці. Хоча я знаю, що вгорі є невимовне блаженство, на небі мені не вистачатиме одного: я не зможу жертвувати собою заради інших“.

У світі, який цінує накопичення, а не віддавання, біблійний принцип жертвовності видається дивацькою ідеєю. „Візьми якомога більше, якомога швидше“. Це гасло боротьби за земні ідеали. Біблія вчить нас, як по-справжньому здобути успіх. Це називають жертвою – віддавати своє життя заради інших. Це неприродно. Це навіть не звучить привабливо для нашої тілесної природи. Проте як тільки ми спробуємо, це стає єдиним можливим способом життя. Божий Святий Дух у нашій душі допомагає нам понизити себе заради інших. По суті, Його Дух навіть допомагає нам захотіти зробити це. Чи готові ви цінувати потреби ближніх більше, ніж свої?

Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх.

Євангеліє від Івана 15:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайна легенда

ІЗРАЇЛЬ: ОПОВІДАННЯ ПРО ГОРУНА

Одна легенда оповідає, як Ісус сказав Своєму учневі на ім'я Горун: „Піди постав намет на горі Кармель і перебувай там у роздумах і молитві“. Той учинив, як просив Ісус.

Одного дня Горун пішов до найближчого села й попросив: „Будь ласка, дайте мені ковдру. Щурі погризли стару, і я не можу спати“. Селяни радо дали йому ковдру, але Горун постійно повертався, тому що знову ставалося те саме: щурі гризли ковдру. Нарешті хтось запропонував: „Ми дамо тобі kota, щоб назавжди вирішити цю проблему“.

За кілька днів Горун повернувся з проханням: „Чи не могли б ви дати мені трохи молока для kota?“ Збагнувши, що ця потреба виникатиме знову, селяни вирішили дати йому корову.

Та Горун повернувся знову: „Я мушу якось нагодувати корову“. Вони дали йому ділянку землі. Потім Горун попросив робітників для землі, а згодом і матеріали, щоб збудувати для робітників дім. Одне слово, у Горуна виникали щораз інші потреби.

Через кілька років Ісус прийшов, щоб побачитися зі Своїм улюбленим учнем. Гладкий чоловік привітався з Ним і спитав: „Які справи привели вас сюди? Що хочете купити?“ Горун, тепер уже багатий купець, навіть не впізнав свого колишнього Вчителя.

Про схожі випадки розповідають християни в авторитарних державах, де уряди часто намагаються спокусити християн відмовитися від своєї віри й служіння заради високих посад і грошей.

Часом нам потрібна історія, щоб поглянути на якусь справу по-іншому й пригадати, що найважливіше – зосередитися на своєму завданні. Нам можуть не пропонувати kota чи корову, але ворог часто спокушає нас іншими способами, щоб збити нас зі шляху. Він пропонує безпеку на батьківщині, щоб ми не бажали їхати до інших країн з Євангелією. Відволікаючи нас, він використовує Божі блага, скажімо, товариша, сім'ю чи роботу, щоб, заклопотані життям, ми знехтували своєю місією. Чи допомогла вам ця історія усвідомити, що може відволікати вас від Господа? Чи були ви настільки заклопотані земними справами, що знехтували своєю духовною місією?

Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися... життєвими клопотами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано.

Євангеліє від Луки 21:34

Надзвичайна Надзвичайний час посвята

Однієї ночі чоловік ішов до далекого міста і спіткнувся об щось на дорозі. Опустивши руку, він підняв невеличку торбину з камінцями. Подорожній озирнувся довкола і почав вдвлятися у темряву, намагаючись побачити того, хто загубив її. Не побачивши нікого, він вирішив узяти цю торбину у довгу мандрівку.

Щоб згаяти час, чоловік почав кидати маленькі камінці в річку, що текла вздовж дороги. Плюсь-плюсь... Цей звук став невинною розвагою для знудьгованого мандрівника. Таким чином у торбині залишилося тільки два камінці. Ввійшовши у місто, на найближчому розі він підійшов до вуличного ліхтаря. Поклавши два останні камінці в долоню, чоловік поглянув на них і в жовтому світлі помітив дивне мерехтіння та блиск. Він придивився пильніше. Коли зрозумів, що маленькі камінці насправді були діамантами, це його надзвичайно приголомшило й розчарувало!

Мудрий ув'язнений пастор, який зумів у тюрмі привести багатьох до Христа, розповідав цю історію багато разів. Завдяки стражданню він дізнався, що, незважаючи на обставини, кожну хвилину життя можна використати для поширення Божого Царства. Він часто застерігає: „Можна повернути загублені гроші, але не загублений час. Використовуйте свій час мудро для служби Богові“.

Тридцять два мільйони секунд щороку. Кожна секунда нашого життя – це безцінний дар від Бога, який слід використовувати для Його мети. Якщо ми змарнуємо їх, секунди повернуться до Бога, але не до нас. Вони зникнуть назавжди, як діаманти на мулистому дні річки. Ісус, навіть коли Його розіп'яли, на Своєму останньому подиху подарував спасіння розбійникові та промовив слова втіхи до Своєї матері. Він навіть проповідував Своім катам, запропонувавши їм прощення. Уявіть, яким цінним цей час був для злодія, що того дня опинився з Ісусом на небі!.. Чи наповнені сенсом вагомі моменти вашого життя? Попросіть Бога показати вам, як урядувати свій час, а не змарнувати його.

Навчи нас лічити отак наші дні,
щоб ми набули серце мудре!

Книга Псалмів 89:12

Дві жінки щотижня долали чималий шлях, щоб відвідати таємні зібрання домашньої церкви. Вони були виснажені і розчаровані, тому що в їхньому селі не було храму.

Вони багато місяців молилися, щоб поблизу з'явилася церква, й, урешті, одна з жінок сказала: „Можливо, Бог чекає, щоб ми збудували церкву. Чому Він постійно повинен вислуховувати наші скарги, якщо ми нічого не хочемо зробити самі?“

Тоді жінки вирішили ризикнути. Вони разом зі своїми чоловіками збудували невеличку церкву в китайській провінції Аньхой. Уряд відразу почав погрожувати зруйнувати будівлю, якщо вони не зареєструють її в Бюро релігійних справ. Будівничі послухалися. На щастя, їхню сільську місцевість не контролювали так суворо. Вони навіть наважувалися, не отримавши письмового дозволу, запрошувати інших пасторів домашньої церкви для читання проповідей.

Жінки проповідували Євангелію в місцевій лікарні, шукаючи пацієнтів, які втратили надію на видужання. Тоді вони молилися і просили Бога зцілити їх. Через рік перспективна церква зросла до понад двохсот членів.

Одна із сестер сказала: „Ми двадцять ночей поспіль молилися за одного чоловіка. Він остаточно не вилікувався, тому його рідні почали нам погрожувати насильством, твердячи, що ми дратуємо богів. Потрібно охоче ризикувати заради Бога“.

Євангелія Ісуса Христа – суперечлива, зрозуміла й проста. Саме тому диавол виокремив християнство як першу релігію у списку мішеней авторитарних держав. Скажімо, буддисти не мають широкої системи підпільної Церкви, яка повинна бути в недемократичних державах. Експерти новітньої ери з медитації не бояться за своє життя в недемократичних державах. Християнство суперечливе, тому що має владу над ворогом. Сатана не марнує свій час на фальшиві релігії. Чи є ви для нього духовним ризиком? А чи дієте обачно? Чи загрожуєте його планам завдяки своїй вірі? Якщо так, чекайте на ризик. Але радійте, тому що ви – частина істини!

Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані.

2 Послання Тимофію 3:12

Надзвичайна посвята

Надзвичайна любов

РУМУНІЯ: ЄВРЕЙСЬКІ ХРИСТІЯНИ

Наприкінці Другої світової війни німецькі солдати знали, що коли радянська влада забере їх до трудового табору в Сибіру, багато хто там помре. Радянська армія щойно окупувала місто, тому двоє солдатів, коли з'явилася нагода, втекли від групи. Вони боязко блукали темними вулицями Бухареста.

Помітивши лютеранську каплицю, вони невимовно зраділи, тому що румунські лютерани мали німецьке походження. Але коли вони дізналися, що там – євреї, знову злякалися.

Пастор негайно заспокоїв їх: „Ми – євреї, але також – християни і не віддаємо нікого, хто шукає притулку, у ворожі руки“.

Якщо в той час вистежували румунів, які ховали німців, їх негайно страчували. Але для доброго пастора німці у нацистській формі були загublеними душами й потребували Спасителя. Він допоміг їм, як і допоміг би переслідуваним євреям.

Пастор сказав до них: „Під час німецької окупації ми багато страждали. Не знаємо, чи особисто ви в чомусь винні; не ми є вашими суддями. Ми пропонуємо вам наш дім і цивільне вбрання, щоб ви змогли дістатися до Німеччини. Ми робимо це, щоб довести вам велику Божу любов і милосердя до вас. Тільки Він може звільнити вас від провини“.

Любов змушує людей робити дивні речі. Закохана пара зробить усе можливе, щоб довести свою надзвичайну відданість. Так само матір, як ніхто, любить дитину. Однак любов між Христом і вірним – це любов не лише між ними двома. Це – найдивовижніша любов у світі, тому що вона не виграє від винятковості. Фактично, це – єдина любов, яка зростає завдяки тому, що охоплює інших. Ми мусимо любити інших християнською любов'ю, щоб продемонструвати нашу відданість Христові. Ми виявляємо надзвичайну Христову любов, якщо готові любити тих, хто не відповідає любов'ю на любов. Кого сьогодні Бог просить полюбити заради Нього?

Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад.

Євангеліє від Луки 6:35

Надзвичайна посвята

*Бог не судитиме нас за тим, скільки ми
втерпіли. Він судитиме нас за тим, як ми
можемо любити.*

*Християни, які страждають за свою віру в
тюрмах, можуть любити.*

*Я можу засвідчити, що вони можуть
любити як Бога, так і людей.*

КОЛИШНІЙ ПАСТОР ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ, УВ'ЯЗНЕНИЙ ЗА ВІРУ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний герой

РОСІЯ: ВАНЯ МОЙСЕЄВ

Солдат радянської Червоної армії Ваня Мойсеєв постійно отримував догани за те, що ділився з ближніми вірою. Багато людей у його полку прийшли до Христа завдяки його поглядам і переконанням. Коли командир наказав йому мовчати про свою віру, він відповів: „Що зробить соловейко, коли йому накажуть замовкнути? Він не зможе зробити цього, як не зможу і я“.

Усі, хто знав Ваню, казали, що його віра чудово передається іншим. Незабаром його заарештували й по-звірячому катували. Він написав до своєї матері: „Я знаю, що ми, мабуть, ніколи не побачимося, але не плач за мною. Ангел показав мені Небесний Єрусалим. Він – прекрасний. Будь ласка, зроби все, дорога мамо, щоб зустріти мене там“.

Ваня продовжував переконувати маму, що Бог його підбадьорює, посилаючи ангелів. Він описував свої різноманітні зустрічі з ними: „Ангели – прозорі. Коли один із них стоїть перед вами, а позаду нього – чоловік, то присутність ангела не заважатиме вам дивитися на чоловіка. Навпаки, його видно краще. Коли дивитися крізь ангела, можна зрозуміти й цінувати навіть ката“.

Урешті-решт, Ваню у двадцять два роки вбили за віру. Він, молодий мученик, завдяки своїй відвазі став героєм для всієї Східної Європи.

Ангели є всюди. Їхні зображення можна побачити в книгах, у формі ангелів зроблено свічки, їх розвішують як різдвяні прикраси й роблять з них форми для печива. Багато людей шкодують, що вони ніколи не бачили справжніх ангелів – небесних посланців Бога. Однак у буднях ми можемо не помічати ангелів. Неприваблива особа, яка потребує нашого прийняття, насправді може бути ангелом. Ворог, який шкодить нам, може бути ангельською істотою, яку ми прагнемо побачити. Навіть якщо особа, урешті-решт, виявиться звичайною людиною, наша любов до неї наблизить нас на крок до неба. Чи дивитеся ви на своє життя у небесній перспективі? Чи шукаєте ви ангелів там, де раніше бачили тільки ворогів? Шукайте ангелів, яких ви могли б полюбити сьогодні.

Не забувайте любові до приходнів,
бо деякі нею, навіть не відаючи,
гостинно були прийняли Анголів.

Послання до євреїв 13:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайні страви

СХІДНА ЄВРОПА: ГОЛОДНИЙ В'ЯЗЕНЬ

Ув'язнений християнин був голодний і роздратований. Лейтенант знову приходив його допитувати, але він не мав бажання відповідати на запитання. Він подумав: „Чому постійно повинні допитувати саме мене?“

Отож він засипав офіцера запитаннями: „Ви вірите в Бога? Що станеться з вами, коли ви помрете? Як виник цей прекрасний світ?“ Урешті-решт, він зміг поділитися із зацікавленим офіцером звісткою про спасіння. На його подив, лейтенант негайно доручив своє життя Христові!

Офіцер також віддав свій обід голодному в'язневі. Християнин був удячний, що Бог нагодував і використав його, навіть коли він був у поганому настрої.

Іншого разу той самий чоловік перебував в одиночному ув'язненні й знову був неймовірно голодний. Тоді він пригадав слова Ісуса про те, що переслідувані повинні радіти, тому що це для них – благословення. Він негайно встав і почав прославляти Бога, танцюючи в своїй маленькій камері. Його радість незабаром помітив вартовий. Він був переконаний, що християнин збожеволів. Вартовим наказували добре поводитися з божевільними, тому він приніс християнинові трохи сиру і буханець хліба.

Знову Бог подбав про нього. У його голові промайнула думка: „Краще бути дурнем у Христі, ніж „мудрим“ чоловіком, який безглуздо сердиться через речі, яких не може змінити“.

Багато людей, які постійно змушені контролювати світ, – „одержимі контролем“. На жаль, це саме ті речі, які неможливо контролювати. Вміння розрізнити те, на що ми можемо впливати, і те, що перебуває поза нашим контролем, – це секрет до успіху. Наприклад, ми не можемо стежити за тим, що кажуть інші, але можемо вирішити молитися за тих, хто ображає нас. Хвилюватися через те, що перебуває поза власним впливом, характерно для людини. Речами, яких ми не можемо контролювати, пробуємо маніпулювати. Однак Бог просить нас припинити маніпулювати обставинами й повірити в Нього. Як в'язня в цій розповіді, Бог закликає нас упроводити у життя Його Слово, цілковито скорившись Йому. Про решту Він подбає.

Блаженні ви будете, коли люди зненавидять вас, і коли проженуть вас, і ганьбитимуть, і знеславлять, як зле, ім'я ваше за Людського Сина.

Євангеліє від Луки 6:22

Надзвичайна

Інші надзвичайні листи – частина перша

РИМ: ПЛІНІЙ

Нижче подано лист до римського імператора намісника Плінія, в якому розповідається про поширення християнства менш ніж за сто років після розп'яття Христа.

„Я ніколи не був присутній на жодному із судів над християнами, тому не знаю про методи та обмеження, які застосовують у нашому дізнанні й тортурах. Чи вважаємо ми на вік чи стать підсудного? Якщо християнин кається у своїх релігійних поглядах, ми караємо чи прощаємо йому?

Тепер я проваджу справу так: я допитую їх щодо релігії; якщо вони стверджують, що є християнами, я повторюю допит, але вже погрожуючи смертною карою. Якщо вони не відмовляються від своїх переконань, я наказую їх стратити. Я не вважаю, що їхня впертість повинна залишитися непокараною.

Нещодавно я допитував групу християн. Після допитів вони зреклися своєї віри. Я, як ніколи, переконався у необхідності застосування тортур. Таким чином почав допитувати двох ув'язнених жінок, але не зміг дізнатися нічого, крім надміру непристойних забобонів.

Отож, я вважаю, що буде мудро перед тим, як продовжувати цю справу, дізнатися про вашу думку. Вона варта того, щоб з нею звернутися до вас, особливо якщо врахувати кількість людей, яким загрожує небезпека. Цей забобон не обмежився лише містами. Він поширився і в селах. Але думаю, що його можливо вилікувати“.

Чи легко „вилікувати“ християн від християнства? Коли напруга зростає до краю, більшість вірних є невиліковно вірні Христові чи лише злегка гарячкують? Переслідування – це єдиний спосіб дізнатися правду. Тільки Бог знає людське серце. Однак переслідування знайомить нас зі своїм справжнім „Я“ і допомагає визначити: відречемося ми від Христа чи залишимося вірними Йому. Якщо ми справді віддані Христові, Він дасть нам снагу страждати заради Нього. Якщо ми більше віддані ідеології, а не особі Ісуса, під тиском інших почнемо вагатися. Ви невиліковно хворі Христом чи натомість ваші переконання виявляться „надміром забобонів“?

Чи й тоді ми забули ім'я Бога нашого... Таж про те Бог довідається, бо Він знає таємності серця.

Книга Псалмів 43:21-22

Надзвичайна

Інші надзвичайні листи – частина друга

РИМ: РАННІ ХРИСТІЯНИ

„Християнська кров, яку ви проливаєте, – як посіяне зерно; воно проростає із землі й множиться ще більше“.

Кількість християн у ранній Церкві збільшувалася, незважаючи на інтенсивні переслідування жорстоких органів влади. Через Христа їхніх братів і сестер катували, калічили, спалювали і вбивали. Кожен мученик-вірний сповнював тих, які залишалися, ще більшою рішучістю. Вони не зважали на страх за своє життя й бачили тільки ниви, що дозріли для жнив. Так Ісус описав тих, хто готовий прийняти Христа. Вони дали таку сміливу відповідь суддям і владі, відповідальним за переслідування:

„І тепер, о судді, вершіть і далі свою справедливість, і ви будете праведні в очах людей щоразу, коли християни стануть вашою жертвою.“

Розпинайте, катуйте, проклинайте й перетирайте нас у порошок. Ваша несправедливість – це красномовний доказ нашої невинності, оскільки її доказом є те, що Бог дозволяє нам страждати. Але робити все можливе, щоб винаходити нові пристрої для катування християн, є безглуздо. Ви, однак, приваблюєте світ і змушуєте його ще більше полюбити нашу віру. Що більше ви коситимете нас, то швидше ми будемо рости.

Християнська кров, яку ви проливаєте, – як посіяне зерно; воно проростає із землі й множиться ще більше“.

Хоча ці слова написані багато століть тому, однак вони донині не втратили актуальності. У понад сорока країнах світу є релігійні переслідування. Але в багатьох із цих країн Церква щороку зацвітає новими вірними й більшою відвагою поміж її членами. Переслідування не домоглося зменшення кількості послідовників. По суті, воно часто допомагає збільшити число тих, хто готовий на жертву. Як послідовники Христа ми можемо дивитися на своїх ворогів, які охороняють ниви душ, готових прийняти Христа, як на гігантів, що збираються пожертви нас. Або ж ми можемо дивитися на ворогів, як на звичайні опудала – фальшиві страхітливі образи. Чи підете ви на дозрілу ниву, щоб працювати для Христа?

А Я вам кажу: Підійміть свої очі, та гляньте на ниви, як для жнив уже поповолила вони!

Євангеліє від Івана 4:35

Надзвичайна посвята

Надзвичайне зростання

КИТАЙ: ДОМАШНЯ ЦЕРКВА

Хвалебні пісні наповнили морозне повітря. „Четверта ранку. Звідкіля всі вони йдуть?“ – ледь не сміявся від зачудування один чоловік.

„Урожай багатий, мій друже. Цей день буде довгий, але він буде добрим для Царства, – сказав пастор, коли той усміхнувся. – Починаймо роботу“.

Здавалося, що морю вірних коло річки немає кінця. Пастор говорив пристрасно, коли хрестив їх. Кожен із них підіймав руки до нового життя у Христі. Того дня пастор із помічниками охрестили тисячу сто вірних.

Бог могутніми кроками йде Китаєм. Щодня до кошари прибувають нові вірні овечки. Шість років тому в місті Північний Шансі кілька сотень християн відвідували домашню церкву. Тепер вірних є сімдесят тисяч. В іншому 50-тисячному місті, незважаючи на суворе переслідування християн, щотижня в підпільних церквах зустрічається три тисячі відданих вірних.

Один пастор проникливо зауважив: „Ми, християни, сильні, як ніколи. Що більше вони хочуть опустити знамено Христа, то вище воно здіймається“.

Упродовж десятиліть Церква у Китаї зазнавала постійних переслідувань. Уряд запровадив політику „твердої руки“, марно силкуючись приборкати її зростання. Тепер кількість членів підпільної Церкви суттєво більша від кількості членів Комуністичної партії Китаю!

Ріст – це ознака здоров'я. Здорові церкви ростуть саме так, як ростуть здорові рослини. Поживні речовини, світло, вода і добрий ґрунт – усі ці компоненти потрібні для здоров'я рослин. Так само церкви потребують певних складників для росту. Одним з найменш очікуваних компонентів здорового росту Церкви може стати чимала кількість переслідувань. Переслідування очищує вірних і дозволяє їм усвідомити цінність своєї віри. Як каже пастор у цій історії, що більше переслідують Церкву, то більше духовно виростають її члени. Це є свідчення непохитності Христа. Переслідування роблять вас злішим чи ліпшим? Чи ви скористаєтеся з них, щоб розширювати Боже Царство?

І на цілому світі
плодоносна й росте.

Послання до колосян 1:6

Надзвичайна посвята

Надзвичайний „ангел“

РУМУНІЯ: АНЖЕЛА КАЗАКУ

Анжела Казаку – звичайна жінка, яка у Другу світову війну, під час фашистської окупації, жила в Румунії. Дуже швидко життя для євреїв і християн стало втіленням жаху. Анжела була заклопотана: вона викрадала з гетто єврейських дітей і нелегально переносила в тюрми свого міста їжу й одяг ув'язненим християнкам.

Згодом, коли фашистів вигнали з їхньої країни, Анжела знову мала роботу: вона поширювала звістку про Божу любов, роздаючи на вокзалах Біблії і Євангелія радянським солдатам.

Коли пастор Ричард Вурмбранд взимку 1951 року перебував у в'язниці міста Тиргул-Окна, він важко захворів. Його худе тіло тремтіло від постійного холоду найсуворішої за всі часи зими. Кожному ув'язненому дозволяли мати лише одну ковдру, а їжі майже не було, тому що ніхто не міг по глибокому снігу добратися до тюрми.

Саме у цей гнітючий момент пастор Вурмбранд отримав пакунок з надзвичайно потрібною їжею й теплим одягом. Цим він радо поділився з іншими. Пакунок (який, як він гадав, приніс ангел), напевне, врятував його життя.

Сестра Анжела (румунською означає „ангел“) заклопотано виконувала завдання свого Отця. Вона звичайна жінка? Можливо. Але Бог радо використовує звичайних людей як Своїх ангелів милосердя.

Кілька років тому у відповідь на декалі більше новин, що висвітлювали стихійні вияви насильства, на автомобілях почав з'являтися лозунг, який закликав практикувати „стихійні прояви доброти“. Прояв доброти чи милосердя до незнайомця може здаватися несуттєвим: ви можете поступитися найкращим місцем для паркування коло торгового центру чи зустрітися очима з продавцем у крамниці. Однак Бог може використати вас, щоб перетворити звичайнісінькі прояви доброти на щедрий дар милосердя у чьомусь житті. Попросіть Бога допомогти вам здійснити стихійний прояв доброти в Його ім'я сьогодні. Ви ніколи можете не дізнатися про це, але ви можете бути чимось „ангелом“.

Отож, зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння.

Послання до колосян 3:12

Надзвичайна посвята

*Поголивши тигра, ви не зітрете його смуг.
Так само і я досі залишаюсь християнкою.
Я досі відвідую зібрання.
Спершу було тільки п'ять зібрань у моєму
домі; тепер їх – понад десяток.*

ПАНІ ВО ТІ МАН, В'ЄТНАМСЬКА БАБУСЯ, УВ'ЯЗНЕНА ЗА ВІРУ

Надзвичайна достатність

НИГЕРІЯ: РОЗА

„Ану, швидко до комірки. Сидіть тихо, поки не почуєте мого голосу. Зрозуміли?“ Тоненькі голоски двох її дошкільнят сказали: „Так, мамусю“. Роза замкнула двері й попрямувала до школи своєї дочки, молячись, щоб не було запізно.

Після того, як нігерійський уряд проголосив ісламський закон шаріат, проти християн почали спалахувати вогнища насильства, тому що вони не хотіли підкорятися йому. Під час заколоту найстарша дочка Рози була ще в школі. Роза була переконана, що там тепер небезпечно. Коли вона прибула до школи, дізналася, що дочку для безпеки забрали на військову базу. Урешті-решт, Роза знайшла її, і вони повернулися додому, де у безпеці очікували молодші діти.

Наступного дня чоловік Рози пішов на християнське зібрання. Тоді вона востаннє побачила його живим. Під час цих заколотів було зруйновано близько 260 церков і вбито понад 460 християн.

Через кілька місяців після смерті чоловіка Роза черпала втіху з Книги Діянъ святих апостолів. Вона сказала: „Той самий Бог, який дозволив, щоб каменували Степана, дозволив Петрові втекти із в'язниці. Бог залишився вірним. Його благодаті є достатньо“. Тепер Роза продовжує служити Церкві, у якій її чоловік став мучеником, і ревно виховує трьох дітей.

Кажуть, що Бог ніколи не поведе нас туди, де Його благодать не змогла б захистити нас. Мусимо усвідомити, що деколи в Його планах немає чудесного звільнення від хвороби, смерті чи утисків. Однієї Його благодаті достатньо, аби зрозуміти, що Він не покинув нас. Ми повинні повірити, що Бог не поведе нас у те місце для служіння чи роботи, де Його благодаті не вистачатиме. Часто Божий задум полягає в тому, щоб підтримати нас у горі, а не звільнити від нього. Чи настав уже той момент, коли ви готові повністю покласти на Бога? Мабуть, ви ніколи не скажете, що Божя благодать – це все, чого ви потребуєте, поки вона не стане всім, що ви маєте.

І сказав Він мені: Досить тобі Моєї благодаті.

2 Послання до коринтян 12:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайне бачення

ІНДОНЕЗІЯ: ДОМІНГУС

21-річний студент біблійного коледжу спав, коли його раптово розбудили вигуки: „Аллах акбар!“ Мусульманські радикали ввірвалися до кімнати й били юнака майже до втрати свідомості. Коли Домінгус спробував утекти, його вдарили серпом по потилиці, ледь не відтявши голови. Коли нападники пішли, він лежав у величезній калюжі власної крові, чекаючи смерті.

Домінгус сказав, що його дух покинув тіло, ангели понесли його на небо, і він бачив, як його власне тіло лежало на землі. Тепер він уже не відчував страху чи болю, а тільки мир, очікуючи нового життя у Христі. Тоді Домінгус почув: „Тобі ще не час служити тут“.

Після цього Домінгус почув голоси працівників індонезійської швидкої допомоги. Оскільки вони не знали, ким він був – християнином чи мусульманином, то сперечалися, куди забрати тіло.

Домінгус помолився, щоб Бог дав йому сили говорити. Урешті він зумів вимовити: „Я – християнин“. Можна лише уявити, яке було обличчя медичних працівників, коли „мертвий“ студент відповів на їхнє запитання.

Домінгус повністю виликувався. У нього залишилися тілесні шрами, але дух наповнився оновленою вірою і звісткою про прощення. Домінгус сказав, що він наблизився до Христа і тепер ревно молиться за своїх мусульманських сусідів, навіть за тих, які напали на нього.

У ненадійному новому світі насильства і загроз християни повинні дивитися у вічі майбутньому, не відчуваючи страху. Страх тільки погіршує важку ситуацію, анітрохи не звільняючи нас від напруги. Ми можемо сміливо зустрічати майбутню невизначеність, бо знаємо: нашої меті у вічності ніщо не загрожує. Ми знаємо, що наше небесне майбутнє – це вічність із Христом, як це виразно бачив Домінгус. Урешті-решт, ми маємо набагато більше, ніж земне тіло, яке наш ворог може скалічити чи навіть убити. Ваше життя триватиме ще довго після того, як зруйнується ваше тіло. Ваше справжнє майбутнє – це те, що буде у вічності, а не те, що станеться тут, на землі. Чи майбутнє викликає у вас страх? Чи можете ви доручити його Богові?

Господь моє світло й спасіння моє,
кого буду боятись?

Книга Псалмів 26:1

„Я не знала, про що співали ці в'язні, поки не стала християнкою“.

Сун Ок Лі була ув'язнена у Північній Кореї з 1987 по 1992 рік. Однак вона не стала християнкою, поки не втекла до Південної Кореї. Коли Сун Ок Лі прийняла Христа, вона поринула в спогади про те, що бачила й чула у в'язниці.

Це були прості речі, скажімо, як християни співали перед стратою. Тоді вона не розуміла цього і вважала, що вони – божевільні. Сун Ок Лі не дозволяли говорити, тому вона не мала нагоди поспілкуватися з християнами. Вона пригадує, що чула слово „амінь“.

„Поки я була там, ніколи не бачила, щоб бодай один християнин зрікся своєї віри. Коли вони мовчали, оскаженілі офіцери копали їх. У той час я не розуміла, чому вони ризикують своїм життям, якщо могли сказати: „Я не вірю“ – і зробити те, що вимагали офіцери. Я навіть бачила багатьох, які співали гімни, коли їх сильніше били ногами. Офіцери називали їх божевільними і вели до кімнати з електрошоком. Я не бачила, щоб хтось повертався звідти“.

Саме спів цих безцінних святих залишився з нею. Власне, він посіяв у її душу зерна віри і повів до Христа.

Ті, що цікавляться християнством, як шпигуни всю увагу зосереджують на вірних, щоб змогти дізнатися істину. Вони спостерігають, подумки занотовують. Щоразу, коли християни зазнають мук, ці німі спостерігачі сподіваються на їхню капітуляцію, аби могли запевнити себе, що християни, зрештою, такі, як і всі. Однак, коли християни усміхаються у нещасті, це бентежить їх. Коли вірні плескають у долоні замість того, щоб плакати, це їх спантеличує. Коли послідовники Христа співають у горі, їх притягує щось таке, чого вони не можуть пояснити. Коли ви зазнаєте страждань саме зараз, маєте небувалу нагоду свідчити для Христа. Моліться, щоб ваш радісний приклад дав натхнення іншим.

Я повний потіхи,
збагачуюся радістю при
всякому нашому горі.

2 Послання до коринтян 7:4

„Зламайте його морально або знищьте фізично!” – туркменські бюрократи більше не могли терпіти цього вуличного проповідника.

Згідно з амністією Президента Сапармурата Ніязова від 23 грудня 2000 року Шагелди Атакову подарували свободу за умови, що він складе присягу на вірність Президентові й зачитає мусульманський символ віри. Шагелди відмовився від амністії.

Раніше державні службовці погрозували Шагелди, щоб він перестав проповідувати. Його заарештували в грудні 1998 року і засудили до двох років ув'язнення, однак обвинувач оскаржив вирок як „надто поблажливий”. Після цього його засудили ще до двох років. Після немилосердних побоїв Шагелди відчував такий біль, що просив своїх дітей не торкатися до нього.

У лютому 2000 року його дружину і п'ятьох дітей силоміць забрали з дому й заслали до далекої Каахки, де вони залишалися „під сільським арештом”.

Коли сім'я відвідала його на початку лютого 2001 року, Шагелди назавжди попрощався з рідними. Під час візиту дружина зауважила, що у чоловіка „боліли нирки й печінка, він був побитий, укритий синцями й нездужав на жовтяницю. Шагелди ледве ходив і часто втрачав свідомість”. Він вважав, що вже довго не проживе.

Незважаючи на це, Шагелди досі непохитний. Він не поступиться. Хоч матиме нагоду звільнитися, не скористається нею, якщо це означатиме відмову від вірності Христові.

Люди можуть жити без їжі впродовж багатьох тижнів, проте без води неможливо прожити багато днів. Так і наш дух потребує духовної поживи. Ми можемо жити кілька днів, місяців і навіть років без товариства. Незважаючи на самотність, наш дух може вижити. Ми можемо обійтися без миру, переживши коротку і навіть тривалу хворобу, але наш дух, хоча й пригнічений, зможе вижити. Проте, коли ми спробуємо довго витерпіти без надії Ісуса Христа, наша душа підупаде. Ми не можемо жити без надії – безцінного Божого дару для Його дітей. Якщо ви відчуваєте, що не можете терпіти, попросіть Бога мотивувати й підбадьорити вас. Ви витерпите все завдяки великій надії в Ісуса Христа.

Ми згадуємо безперестанку про ваше діло віри, і про працю любові, і про терпіння надії на Господа нашого Ісуса Христа.

1 Послання до солунян 1:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайна відданість

ЛАОС: ЄЗЕКІЯ

Невдовзі після того, як у 1997 році Єзекія став християнином, він пішов до місцевої святині, щоб вивчати євангелізм. Згодом, після повернення додому, до нього прийшло тридцять п'ять родичів та селян, які почали питати, чому він навернувся у християнство. Єзекія сказав їм: „Тільки завдяки Ісусові я можу спастися від своїх гріхів і мати вічне життя“.

Натовп розлютувався. Єзекія спробував переконати їх. Урешті вони схопили його за волосся і почали бити по обличчі, поки він не знепритомнів.

Друг Єзекії зміг забрати його до себе додому, де він пролежав у ліжку чотири дні, лікуючись від побоїв. Єзекія більше ніколи не зміг повернутися в дім свого батька, але він мандрує Лаосом від села до села, звіщаючи Добру Новину про спасіння.

Після цього першого випадку Єзекію били ще десять разів. Часом він волів померти, щоб не страждати більше. Єзекія зізнається: „Коли я став мучеником на своєму шляху з Христом, у мене з'явилося більше мужності, щоб витерпіти цей біль. Випробування, які я пережив, допомогли зміцнити мою віру. Те, що Бог звільнив мене, доводить Його вірність. Я дякую Богові за те, що завдяки мені тридцять людей отримали звістку спасіння про Ісуса“.

Відданість Бога Своїм дітям не ґрунтується на взаємності. Якби це було так, нас би давно покинули. Натомість Бог добре усвідомлює наші хиби і продовжує любити нас. Ми повинні бути уважними, щоб читати історії християнських мучеників у світлі Божої відданості Своїм дітям. Мученики перші нагадають нам, що їхні історії – не про них, а про Бога! Хоча ми читаємо про багатьох вірних, які були готові витерпіти катування, відмовляючись зректися Христа, у висновку, як не дивно, йдеться не про надзвичайну відданість людини, а про надзвичайну вірність Бога слави. Ви можете спотикатися у своїй вірності, але непохитна відданість Бога стосовно вас – нескінченна. Не забудьте сьогодні подякувати Богові за Його відданість.

А коли ми невірні, застається
Він вірним, бо не може
зректися Самого Себе!

2 Послання Тимофію 2:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайне оточення

РУМУНІЯ: САБІНА ВУРМБРАНД

Молодий єврейський лікар був такий сумний. Одного вечора Сабіна Вурмбранд спробувала трохи втішити його: „Бог пообіцяв, що в єврейського народу буде велике майбутнє. Його буде, мов пісок на березі моря і мов зірок на небі“.

Лікар поглянув на неї зі сльозами в очах і сказав: „Як пісок на березі моря, нас топчуть ці комуністичні наглядачі. Більше не говори зі мною про Бога“.

Через кілька днів Сабіна сильно захворіла. Поки вона, мало не вмираючи, лежала у тюремному шпиталі, прийшов начальник тюрми. Він сказав: „Ми, комуністи, маємо ліки та шпиталі, і ми – сильніші від вашого Бога. У цьому шпиталі ви не повинні згадувати Божого імені“. Та Сабіна наважувалася говорити про існування Бога. Інші жінки захоплювалися, що хтось нарешті кинув виклик директорові.

Наступного дня вони змусили Сабіну повернутися до роботи. Бог дивовижним чином торкнувся її тіла, – і вона повністю вилікувалася. Новина поширилася по всій тюрмі, не оминула вона й молодого лікаря.

Пізно ввечері він підійшов до Сабіни і сказав: „Якщо Бог може відновити ваше тіло і подарувати вам мир у такій пекельній ямі, то я змушений повірити, що Він існує. Жодна інша сила не може здійснити цього. Як я повинен спастися?“

Щоразу, коли ми відчуваємо, що наше життя – у ямі, можна бути певним, що люди дивляться, як ми виберемося звідти. Здається, що християнство приваблює зацікавлених глядачів, особливо коли в нас виникають труднощі. Люди звіддала спостерігають за нашою вірою, щоб визначити, хто такий Бог. Вони з неабиякою цікавістю очікують, коли ми переживаємо кризу. Однак, якщо в часи випробовувань наше життя сповнене віри, люди не можуть спростувати доказів, свідками яких вони є. Що оточуючі бачать у вашому житті? Як ваша реакція на обставини життя розповідає про Бога? Якщо ви відчуваєте, що ваше життя в ямі, пам'ятайте, що люди дивляться, як ви зарадите цьому.

Але в цьому всьому
ми перемагаємо Тим,
Хто нас полюбив.

Послання до римлян 8:37

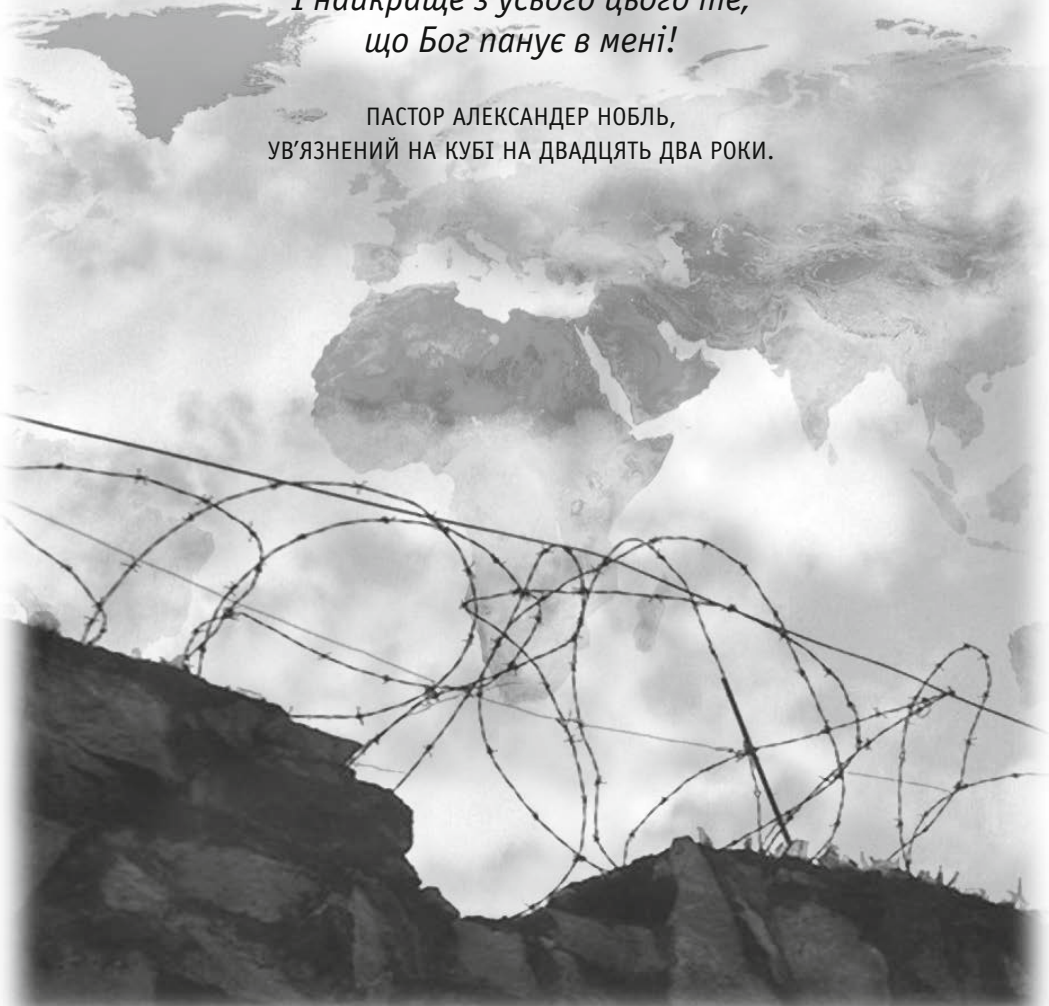
Надзвичайна посвята

*Незважаючи на болісні роздуми й спогади,
у мене немає часу на жаль. У моєму житті –
надто багато щастя, надто багато любих
дбайливих людей, тому я не можу дозволити
раку ненависті пожертви мене.*

*Я радію, я співаю, я сміюся, я святкую,
бо я знаю: Бог панує над усіма силами зла
і руйнації, які коли-небудь вигадав сатана.*

*І найкраще з усього цього те,
що Бог панує в мені!*

ПАСТОР АЛЕКСАНДЕР НОБЛЬ,
УВ'ЯЗНЕНИЙ НА КУБІ НА ДВАДЦЯТЬ ДВА РОКИ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайне прохання

КИТАЙ: ДЖАНГ РОНЛЯНГ

Джанг Ронлянг – лідер одного з найбільших об'єднань домашніх церков Китаю, які щотижня відвідує для богослужіння десять мільйонів китайських вірних. У 1998 році Джанг та інші лідери домашньої церкви, які репрезентують 15 мільйонів підпільних вірних, підписали документ „Декларація віри домашньої церкви“, який публічно закликав комуністів припинити напади на незареєстровані домашні церкви.

Через кілька місяців після опублікування документа Джанга та його однодумців заарештували й ув'язнили. Згодом його звільнили за умови, що він „добре поводитиметься“ впродовж подальших семи років. Тепер Джанг мандрує, піклуючись про своїх численних вірних. Оскільки він не „поводиться“ так, як хотів би уряд, Джанг не спить в одному ліжку більше кількох ночей поспіль.

Коли апостол Павло у Посланні до римлян писав, що ми повинні скорятися своєму урядові, він більше, ніж будь-хто інший, знав про ризик. І хоча римляни переслідували його, саме завдяки зверненню до їхнього закону він зміг принести Євангелію до самого Риму. Прохання, щоб його судили як римського громадянина, дозволило йому поширити Євангелію в Римі, хоча ця мандрівка стала для нього останньою.

Як і Павло, Джанг надзвичайно ризикував, коли офіційно висловив своє прохання. Однак наслідки цього особистого ризику дозволили багатьом дізнатися про Христа.

Як апостол Павло, церковні лідери Китаю знають, що Бог установлює владу. Але вони також знають, що Бог не вибачить злочинів несправедливому урядові. Згідно з переданням, римляни відтяли Павлові голову. Так і вірні в Китаї заради Христа страждають від несправедливості, яку чинить їм теперішній владний режим. Якщо потрібно ризикувати життям, щоб установити справедливість у Китаї, такі пастори, як цей, готові померти. Яким сильним є ваше прагнення до справедливості? Як високо ми цінуємо право вільно проповідувати Боже Слово? Помоліться сьогодні за вірних Китаю, які надихають нас на пошуки Божої справедливості в своїх гнобителів. Попросіть Бога показати вам способи підтримати їхню роботу, щоб розширювати Боже Царство.

Правду та суд Він кохає, і
Господньої милости повна
земля!

Книга Псалмів 32:5

Надзвичайна посвята

Надзвичайне пророцтво

РИМ: ПЕТРО

Утретє Христос спитав Петра: „Симоне Йонин! Чи любиш ти мене?“

Петро засумував. Тричі він зрікса Христа; тепер тричі Ісус засумнівався в його любові. Цього разу він відповів повільно, немовби зважуючи у своєму серці ціну кожного слова: „Господи, Ти знаєш все. Ти знаєш, що я люблю Тебе“.

„Паси мої вівці“. Ісус повторив це втретє, але цього разу додав: „Коли ти був молодим, ти одягався сам і йшов туди, куди хотів; але коли ти постарієш, інший одягне тебе і поведе туди, куди ти не хочеш“. І після цього сказав: „Иди за Мною!“³

Нерон переслідував сімдесятирічного Петра. Згідно з легендою, друзі й одновірці переконували Петра покинути Рим. Спершу він відмовився, але врешті згодився. Наблизившись до міських воріт, він побачив постать Ісуса, який заходив у місто. Він упав на коліна, поклоняючись Йому: „Господи, куди ти йдеш?“ У відповідь почув: „Я прийшов, щоб Мене знову розіп’яли. Иди за Мною“.

Петро повернувся і пішов туди, „куди не хотів іти“. Він повернувся, щоб зустрітися з Нероном. Коли влада заарештувала Петра, він попросив, щоб його розіп’яли догори ногами, бо вважав себе негідним бути розіп’ятим так, як його Господь.

Суть цієї легенди не в тому, що Ісуса справді вдруге розіп’яли. Ісус раз та назавжди помер і воскрес. Ця легенда радше нагадує нам, що Ісус ототожнює себе з нашим болем і стражданнями такою мірою, немов Він відчуває їх сам. Стосовно Петра, то Біблія каже, що Ісусове пророцтво пов’язане з розп’яттям Петра. Хто, окрім Ісуса, міг розповісти про мученицький досвід Петра? Ісус – експерт зі страждання. Він знає його і хоче бути поряд з нами. Якщо у вашому житті є біль, Ісус розуміє це. Якщо ви мучитеся, Ісус разом із вами. Сьогодні у своїй молитві дозвольте Йому взяти ваш тягар і горе.

А оце Він сказав, щоб зазначити, якою то смертю той Бога прославить. Сказавши таке, Він говорить йому: **Иди за Мною!**

Евангеліє від Івана 21:19

Надзвичайна

Надзвичайна дружина пастора

РУМУНІЯ: САБІНА ВУРМБРАНД

Між прекрасними румунськими краєвидами і стражданнями, яких зазнавали християни та євреї від фашистських і комуністичних загарбників, був різкий контраст. Сабіна Вурмбранд мала втричі більше турбот: вона була й християнкою, і єврейкою, і дружиною відомого пастора.

Одного дня Сабіна дізналася, що її матір, батька, трьох молодших сестер і дев'ятирічного брата жорстоко вбили в концентраційному таборі. Того дня її віра стала живою і справжньою.

Повна Божої ласки, Сабіна сказала: „У мене не буде смутку на обличчі. Мій борг перед Богом – бути щасливою християнкою; перед церквою – бути прикладом відваги; перед чоловіком – бути лагідною дружиною“.

Сабіна ніколи не дозволяла, щоб особистий сум і горе перешкождали їй відверто підбадьорювати оточуючих. Вона не мала вибору. Смерть і страждання були всюди, особливо серед членів підпільної Церкви. Багато очей дивилося на дружину пастора. Якщо вона втратить надію, яку надію матимуть вони?

Пізніше Сабіна три роки провела в тюрмі і в рабських трудових таборах, де з жінок глумилися і знущалися більше, ніж з інших в'язнів. Але навіть у тюрмі всі знали її як друга. Від неї завжди можна було почути добре слово.

Перш ніж покинути Румунію, Сабіна отримала від Бога винагороду. Вона і її чоловік Ричард привели вбивцю своєї сім'ї до Христа!

Пастирство – це партнерство між пасторами і їхніми друзями. Один не може жити без служіння і підбадьорення іншого. Немає християнина, якого Бог закликав би працювати й жити в ізоляції. Він закликає нас до товариства. Ми потребуємо, щоб інші християни були поряд з нами у нашому служінні й допомагали нам час від часу мудрістю й підбадьоренням. Від нас не вимагається робити це наодинці. Подумайте про вашу власну сферу впливу. Хто є вашим партнером у служінні? Хто молиться за вас, щоб ви ефективно свідчили на своєму робочому місці, вдома, у школі? Попросіть Бога, щоб він дав вам товариша-християнина, який підбадьорить і укріпить вас, коли ви потребуватимете цього.

І послали Тимофія, нашого брата й служителя Божого в Христовій Євангелії, щоб упевнити вас та потішити в вашій вірі.

1 Послання до солунян 3:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайна сила

ІНДОНЕЗІЯ: ФРИЦ

Фриц просив у Бога сили, коли у його голову сипалися сильні удари. Мусульманські нападники оточили його і по черзі били в обличчя. Один із них розмахував величезним ножом, щоб швидше позбутися християнського пастора. Коли лезо перший раз простромило Фрица, він тільки зміг кричати: „Ісусе!“ Його раз у раз кололи ножом. І щоразу він кричав: „Ісусе!“ Нападників дедалі більше спантеличувало те, що цей пастор ніяк не помре!

Згодом мусульманські радикали винесли з церкви лави і проповідницьку кафедру та підпалили їх. Двоє мусульман схопили Фрица й кинули його на палаюче дерево. Задоволені своїм учинком, вони втекли. Далі Фриц багато чого не пам'ятає, але знає одне: на його голові не згоріла жодна волосина.

Невдовзі після нападу Фрица привезли в найбільшу лікарню в цій частині Індонезії, але там йому як християнинові відмовили в лікуванні. Його привезли до іншої лікарні, але лікар-ординатор сказав, що якщо йому навіть пощастить вижити тієї ночі, то пошкоджений мозок вилікувати не вдасться.

Після довгого лікування Фриц знову проповідує в новій церкві. На його подив, один із тих мусульманів, які напали на нього, почав розшукувати Фрица, щоб лише запитати: „Хто такий Ісус?“

Кому не сподобається, коли про нього думатимуть як про природженого „експерта“? Механіка, інструменти, телярство, мистецтво, колекціонування марок чи спорт – кожного з нас можна вважати експертом хоча б в одній галузі. Нам подобається експромтом відповідати на запитання в тій сфері знань, у якій ми добре обізнані. Але якби хтось спитав: „Хто такий Ісус?“ – чи були б ви готові відповісти так, як відповів би „експерт“? Не кожен християнин – євангеліст за своєю суттю. Але кожен християнин може проповідувати Євангелію, поділившись планом спасіння, коли трапиться нагода. Якби вам поставив це запитання друг-атеїст, як би ви відповіли? Якщо ви не впевнені, поговоріть із тим, хто знає відповідь.

А Господа Христа святить у ваших серцях, і завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію.

1 Послання Петра 3:15

Надзвичайна молодіжна група

РОСІЯ: ПАСТОР СЕРЕБРЕННИКОВ

Місцеві газети описували цю сцену як „дику“. Це не було вбивство чи автомобільна аварія; це були біблійні студії.

Статтю про це опублікувала російська комуністична газета приблизно 1960 року. Ось що там писалось: „Молоді хлопці та дівчата співали духовні гімни. Вони отримали ритуальне хрещення й сповідували облудне шкідливе вчення про любов до ворога“. Далі стаття викривала скандальні факти: багато молодих людей із молодіжної комуністичної організації таємно були християнами.

„Ми мусимо повірити нашому Спасителю, як повірили перші християни, – сказав пастор Серебренников до учасників молодіжної групи. – Для нас головний закон – це Біблія. Ми не визнаємо нічого іншого. Мусимо поспішати, щоб спасати людей, особливо молодь, від гріха“.

Пастора кинули за ґрати, коли комуністи знайшли листа, якого він отримав від навернених підлітків. Одна дівчина писала: „Я посилаю вам благословення від нашого любого Господа. Як сильно Він любить мене!“

Автори передових газетних статей дивувалися, як комуністична молодь може вирішувати служити Христові, й звинувачували комуністичну школу в тому, що вона „безсила“ і „позбавлена світла“. Во-

ни твердили, що християнство може „вкрадати учнів з-під носа їхніх байдужих учителів“.

Але це була не байдужість учителів, а заклик до Христової любові, який виголосив пастор Серебренников до молодих християн, які у похмурій країні не давали згаснути своєму світлу.

„Палай, мій вогнику, палай, світи яскраво, не згасай...“ Ця знайома дитяча пісня має просту мелодію і не так багато слів. Вона може крутитися в голові багато днів після того, як її почути. Малі діти легко вивчають цю пісню, але набагато важче впровадити її в життя, особливо коли ми стаємо старшими. Скільки шансів нам випадає на день, щоб запалити своє світло і прославити Бога? Один чи два? Десять? Двадцять? Точне число немає значення. Має значення наша реакція на події, які трапляються з нами щодня. Хтозна, можливо, тільки завдяки вашому світлу хтось знайде дорогу додому.

Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на вершині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі.

Євангеліє від Матвія 5:14-15

Надзвичайна посвята

Надзвичайний „продаж“

РУМУНІЯ: САБІНА ВУРМБРАНД

Одноманітність зводила з розуму, Сабініні нерви були натягнені, мов струна. Але офіцер поведився неблаганно: „Ми знаємо, як змусити вас говорити. Це вам не сподобається. Не намагайтеся бути з нами розумною. Ви марнуєте наш час“.

Їхні запитання мали б змусити її виказати імена християн – тих, для кого вона стала матір'ю у вірі й кого заохочувала бути сильними при переслідуваннях. Тепер надійшла Сабініна черга бути сильною, але їй здавалося, що вона не зможе витримати чергового сеансу допитів.

Наступного разу допитувачі випробували м'якший і гнучкіший підхід. Слідчий сидів сам і усміхався:

– Шановна пані, вам тільки тридцять шість років, ваше життя ще попереду. Лише скажіть нам імена зрадників.

Сабіна далі мовчала, а він продовжував:

– Будьмо практичними. Кожен має свою ціну, то чому б вам не назвати свою? Скажіть нам, що ви хочете? Свободу для себе й для свого чоловіка? Гарний дім і церкву? Ми добре подбаємо про вашу сім'ю.

У голосі Сабіни звучало палке переконання:

– Дякую, але я вже продала себе.

– Уже? – перебив її слідчий. – За яку ціну і кому?

– Син Божий у муках віддав Своє життя заради мене. Завдяки Йому я можу потрапити на небо. Чи ви можете заплатити більше?

Ми сподіваємося, що підлітки переживуть це. Вважаємо, що це – крайність. Однак не думаємо, що воно і далі не даватиме нам спокою, коли станемо дорослими. Тиск ровесників. Нестерпно знайоме почуття, коли нас „купує“ хтось чи коли виникає спокуса скомпрометувати свої цінності. Коли нарешті доходимо до згоди, відчуваємося простаками, дурнями. Нам ніяково, бо ми зрадили власну гідність. Однак, щоб здобути нашу симпатію, Христос заплатив найвищу ціну. Якщо кожен має ціну, то Ісус раз і назавжди назвав Своєю для нас. Ціна Його крові робить нас безцінними в Його очах. За вас уже давно заплачено, тому не продавайтеся за безцінь. Нагадайте це собі сьогодні.

Ви дорого куплені, тож не ставайте рабами людей!

1 Послання до коринтян 7:23

Надзвичайна посвята

*Церква, яка не пам'ятає свою переслідувану
братію, – це не Церква.*

ЛЮТЕРАНСЬКИЙ ПАСТОР, ЯКИЙ ВИТЕРПІВ ЖАХЛИВІ ТОРТУРИ,
ЩОБ ЗАХИСТИТИ ЧЛЕНІВ ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайні інструменти

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ

Над ущент зруйнованим поїздом стояв густий дим, і з моря понівечених, залитих кров'ю тіл пасажирів посеред зруйнованих вагонів долинали крики агонії. Між пораненими ходив хірург, якого під час зіткнення не ушкодило. Та його багаж загубився серед гармидеру. Він волав: „Мої інструменти! Мої інструменти! Якби в мене були інструменти!“

З медичними інструментами чоловік міг би багатьом урятувати життя. З великими руками він, фактично, був безпорадний і міг лише спостерігати, як вмирають люди.

Теперішня переслідувана Церква схожа на цього хірурга. Вона має знання й бажання врятувати багатьох, які потрапили в пастку руїн комунізму чи безбожного ісламу. Але їм бракує інструментів.

„Прислухайтесь до голосів ваших братів і сестер у поневолених країнах! – писав пастор Ричард Вурмбранд, коли вперше прибув до Сполучених Штатів. – Вони не просять порятунку; вони не просять безпеки чи легкого життя. Вони просять тільки інструментів, які допоможуть протидіяти отруєнню їхньої молоді – наступного покоління – атеїзмом. Вони просять Біблій. Як можна поширювати Боже Слово без них?“

Християни в недемократичних державах не можуть забезпечити себе цими інструментами. Вони розраховують, що їм допоможуть християни з вільних держав. „Дайте нам інструменти, яких потребуємо, – сказав нам один християнин, – і ми заплатимо за те, що використовуватимемо їх!“

Крейда для вчителя, шприци для медсестри, терпіння для батька й трактор для фермера. Кожна особа, дарма, яким є її покликання, використовує інструменти. Вони можуть бути складними, як комп'ютер, і зовсім примітивними, як наші руки, проте ці інструменти кардинально змінюють наше життя. Як християни ми знаємо про свої духовні інструменти, тому що читаємо про них у Божому Слові – Біблії. Але що робити тим, хто ніколи не чув про інструменти співчуття, прощення, любові, пожертви й усі дари й таланти, які пропонує нам Бог? Неможливо берегти ці духовні істини для себе, приховуючи їх, як скнара ховає золото. Охоче діліться своїми інструментами з тими, хто потребує їх.

Але як покличуть Того, в Кого не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника?

Послання до римлян 10:14

Надзвичайна посвята

Надзвичайні подорожі

В'ЄТНАМ

Після кожного цокотіння коліс поїзда тендітне тіло в'єтнамської дівчини-християнки боляче підкидало на твердому дерев'яному сидінні. Але вона виконувала місію.

Християни, якими вона опікувалася в Північному В'єтнамі, потребували духовної їжі. Три пастви молилися, щоб їхньому лідерові вдалося привезти безцінні примірники Біблій.

Її робота на батьківщині була виснажливою. Дівчина була єдиною зрілою християнкою в цьому регіоні. Тут вона заснувала три церкви. Завдяки особистому свідченню вона здобувала кожену душу окремо. Дівчина не мала ні автомобіля, ні навіть велосипеда. На зустрічі до своєї церкви вона ходила пішки чи плывла на маленькому дерев'яному човні.

Вона натрапила на погрози й утиски з боку поліції, а також на спротив своїх батьків-буддистів, які були у відчаї через доньчину віру. Тепер їй слід було три дні поспіль їхати вісімсот миль, щоб знайти хоча б одного вірного, який міг би допомогти. Нарешті вона дісталася до міста Хо Ши Мін.

Там дівчина зустріла християн із Заходу, які дали для християн Півночі багато Біблій. Також вони дали дівчині велосипед, щоб легше було добиратися до трьох церков. Перед від'їздом дівчини вони помолилися разом, попросивши Божого благословення для її подорожі і служіння.

„Скільки вам років?“ – спитав один християнин на прощання.

Дівчина пригладила пасма свого чорного волосся і прошепотіла: „Двадцять два“.

Геніальні діти як на свої роки мають особливі здібності. Ми можемо дізнатися про когось, хто закінчив коледж у п'ятнадцять років, написав симфонію до дванадцяти або ж став видатним спортсменом у шістнадцять. Часто це викликає в нас заздрість; ми бажаємо зробити щось велике в юності і здобути завдяки цьому визнання. В'єтнамська християнка саме це і зробила, хоча вона, мабуть, не мала особливих здібностей порівняно з ровесниками. Однак було бажання служити Ісусові й познайомити з Ним людей своєї країни. Христос закликає вас старатися також і задля Нього. Ділитися Божою любов'ю досить легко, тому це не вимагає ніяких особливих здібностей. Потрібне тільки ваше бажання.

Про це піклуйся,
у цім пробувай, щоб успіх
твій був явний для всіх!

1 Послання Тимофію 4:15

Надзвичайна настанова

ФРАНЦІЯ: ФРАНЦ РАВЕННА Й МАРТІН ГІЛБЕРТ

„Почувши смертний вирок, ви отримаєте його як запрошення Царя слави, який запросив вас на свій весільний бенкет“.

Французькі автори Франц Равенна і Мартін Гілберт написали збірник настанов для християн, яким загрожує смерть. Ці настанови, написані в тюремній камері, що служила „видавництвом“ у часи Французької революції, і важкі, і водночас легкі для виконання. Франц і Мартін вважали свою камеру „передпокою до раю“.

„Коли вони завершать читання вашого вироку, – написано у збірнику, – ви, як і багато інших мучеників, які були до вас, скажете: „Дякую, Боже“. Співайте радісні пісні. Коли вони зв'яжуть вам руки, скажіть слова св. Павла: „Я готовий не тільки бути зв'язаним, але й померти заради імені Ісуса Христа“.

Коли вас вестимуть на розстріл, говоріть із вартовими словами Писання про радість від страждань і смерті заради Христа: „Хто нас відлучить від Христової любові?“ (Послання до римлян 8:35).

Коли до вас підійде кат, пригадайте слова великого мученика Ігнатія: „Коли настає та щаслива мить, коли мене стратять заради мого Спасителя? Скільки мені доведеться чекати?“ Не забудьте також проказати молитву за тих, хто переслідує вас“.

Равенні й Гілбертові відтяли голови. Більшості християн у вільних державах важко уявити, як можна впроваджувати їхні поради в практичне життя. Але навіть тепер ці поради виконують в авторитарних державах.

Щодня ми повинні попереджати себе: „Обережно!“ У будь-яку конкретну мить трагедія – це реальна можливість. Байдуже, їдемо ми в автомобілі, переходимо вулицю чи просто виконуємо буденну роботу – ми не захищені від трагічного випадку, хвороби чи від зумисного насильства. Хоча й не можемо захиститися від зла цього світу, але можемо жити з обіцянкою, яку Бог дав нам: ніщо, абсолютно ніщо не може відлучити нас від любові, яку маємо в Ісусі. Хоча ви можете ніколи не померти за віру, однак цілком реально зустріти зневагу та інші болісні переслідування. Божя любов навчить вас і допоможе вам пережити все, що трапиться сьогодні на вашому шляху.

Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любові Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!

Послання до римлян 8:38-39

Надзвичайна посвята

Інші надзвичайні інструменти

ІРАН

„Ми – глина, Він – наш Гончар“.

Один християнин стояв коло вікна, спостерігаючи, чи є на північних вулицях якийсь рух, який сповістив би про те, що до вірних підкрадається поліція. Християни таємно зустрічалися в південній частині Ірану. Іноземний гість спричинився до ще більшої небезпеки, тому що іранська поліція була б у нестямі, якби дізналася, що християни перебувають у товаристві чужинця.

Одного вірного саме звільнили з поліційного відділку. Синці на його тілі свідчили, як з ним поводитися. Хоча поліція уважно спостерігала за ним і знала про його християнську роботу, він і далі, коли не перебував під арештом, намагався якомога більше проповідувати.

Він говорив пристрасно й переконував усіх присутніх будь-що дедалі більше наближатися до Христа. Усі розуміли, що ціна може бути високою, адже вони знали християн, яких заарештували, побили чи вбили. Ті, які залишилися, зникли.

Ця чудова служба була довга і велична. Вражений іноземний гість спитав проповідника про його тюремний досвід і страждання, які йому довелося витерпіти. „Як ви могли, – спитав він, – мати дух надії і

життєрадісності під час таких нещасть?“

„Ці випробовування – лише інструменти в Божих руках, – сказав іранський вірний. – Хто я такий, щоб критикувати інструменти, які використовує Бог, аби збільшити мою святість?“

Людей принаджує майбутнє. Впродовж століть ми консультувалися з астрологами та іншими людьми, які запевняли, що знають наше майбутнє. Ми написали книжки й зняли фільми, які ґрунтуються на ідеї мандрівки в часі. Ми хочемо знати, що чекає нас у життєвій подорожі. Як глина не може спитати гончаря, чим вона буде, так і ми не можемо запитати нашого Творця, ким станемо. Але ми можемо повірити, що Бог створить щось прекрасне і святе з нашого життя. Завдяки вірі знаємо, що ми – творіння Божих рук. Яким чином ви зможете повірити, що Бог, Головний Гончар, перетворює вас на мистецький твір?

Тепер же, о Господи, Ти наш Отець, ми глина, а Ти наш ганчар, і ми всі чин Твоєї руки!

Книга пророка Ісаї 64:8

Надзвичайна

Надзвичайна любов до хреста

РИМ: АНДРІЙ

„Якщо ти не зречешся свого Ісуса, то помреш на хресті“, – кипів від люті намісник Еґей. Цей християнин став причиною його особистого приниження в очах Риму, поширивши християнство в усій його грецькій провінції, яке не оминуло навіть його дружину.

„Якби я боявся смерті на хресті, то не проповідував би про велич і славу Христового Хреста“, – відповів Андрій.

„Тоді ти отримаєш те, що хотів! Розіп’яти його!“ – пролунало у відповідь.

Коли Андрій підійшов до хреста у формі букви „Х“, то радісно промовив: „О, любий хресте! Я втішаюся, що тебе поставили тут. Я приходжу до тебе в мирі й радості, бажаючи, щоб я, учень Того, Кого повісили на хресті, був розіп’ятий. Щоб більше я наближаюся до хреста, то більше я наближаюся до Бога“.

Андрій висів прив’язаний до хреста впродовж трьох днів, проповідуючи й повчаючи людей, які стояли перед ним: „Залишайтеся витривалими у Слові й науці, яку ви отримали, навчаючи один одного, щоб ви могли перебувати з Богом у вічності й заслужили плоди Його обітниць“.

Андрій проголосив: „О, Господи Ісусе Христе! Не дозволь Твоєму слугі, який висить тут, на хресті, звільнитися, щоб знову жити серед людей; прийми мене у Твоє Царство“. Висловивши це прохання, він віддав свій дух Богові.

Порцеляна, чисте срібло, золото найвищої проби, навіть платина. У формі хреста сьогодні роблять багато прикрас, коштовностей, gobеленів, навіть оформлюють ззаду дзеркала. Всюдисущий хрест. Однак, незважаючи на всю його популярність, скільки християн зупинилося, щоб замислитися, що означає демонструвати хрест? Для когось хрест є знаряддям тортур. Уявіть собі, що хтось поставить удома шибеницю чи електричний стілець! Хрест нагадує нам, що Христос помер болісною смертю. Крім того, він представляє міст, що долає гріх, який колись розділив Бога і Його людей. Через хрест Ісус повернув нас назад до Бога. Тепер оцініть, яке значення хрест має для вас.

Дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого.

Послання до євреїв 12:2

Надзвичайний порятунок

НІДЕРЛАНДИ: ДІРК ВІЛЛЕМС

У Нідерландах шістнадцятого століття, під час правління іспанських католиків, Дірка Віллемса затаврували як „анабаптиста“ й ув'язнили. Тепер він утік, рятуючи своє життя.

Дірк утік через маленьке віконечко й спустився на мотузці, зробленій зі старого шмаття. Він став на замерзлий ставок поряд із в'язничною стіною й обережно пішов по льоду, думаючи, чи не провалиться. Але місяці голодування тепер стали йому в пригоді, адже Дірк ледве важив сотню фунтів.

Перш ніж він дійшов до іншого берега ставка, чийсь крик порушив нічну тишу. „Негайно зупинися!“ – закричав вартовий, визираючи з вікна, з якого Дірк кілька хвилин тому виліз. Дірк був дуже близько до свободи, тому продовжував іти.

Вартовий крикнув знову, поставивши ногу на лід. Він почав швидко бігти вслід за Дірком, але вже через якихось три кроки лід затріщав. Згодом Дірк почув, як вартовий шубовснув крізь лід у воду. Тепер він уже кричав від холоду і жаху: „Благаю, допоможи мені!“

Дірк зупинився. Попереду була свобода. Потім він обернувся й швидко побіг до в'язничного ставка, ліг на живіт і простягнув руку, щоб врятувати вартового, який уже замерзав. Саркастично подякувавши, вартовий схопив Дірка і наказав йому повернутися до камери.

Незважаючи на героїзм, Дірка спалили на багатті за віру.

Віддані християни не живуть згідно зі здоровим глуздом. Вони роблять немислиме, цілковито усвідомлюючи наслідки. Вони роблять неможливе, немов це – повсякденна річ. Вірні живуть згідно з вищим покликком. Їхні вчинки й поведінка такі неприродні, що їх часто розуміють неправильно. Декому надзвичайний порятунок Дірком вартового здається неприродним вибором, можливо, навіть трохи божевільним. Дірк, однак, вважав, що він дотримується законів біблійного вчення. Для нього чийсь потреби важили більше, ніж свої. Наша жертва не завжди буде розумною для світу, але ми знаємо, що завдяки їй досягли поступу в небесній перспективі. Чи ви живете так, як підказує вам здоровий глузд? Чи ви зобов'язалися будь-що виконувати Божі заповіді?

Надійся на Господа всім
своїм серцем, а на розум
свій не покладайся!

Книга приповістей
Соломонових 3:5

Надзвичайна посвята

*Я ненавиджу комуністичну систему,
але люблю людей. Я ненавиджу гріх,
але люблю грішника. Я люблю комуністів
усім своїм серцем. Комуністи можуть
убивати людей, але вони не можуть убити
любові навіть до вбивць.*

*Я не відчуваю жодної кривди чи
образи до комуністів чи до своїх катів.*

КОЛИШНІЙ КОМУНІСТИЧНИЙ В'ЯЗЕНЬ СУМЛІННЯ.

Надзвичайна безпека

посвята

ЄГИПЕТ: АХМЕД

– Чому ти провокуєш до ризику своїх дітей? – запитав один із трьох єгипетських офіцерів.

Ахмеда арештували багато разів за те, що він поширював віру й роздавав християнську літературу. Але для нього кожен допит був нагодою свідчити для Христа.

– Безпека моїх дітей не залежить від мене, – спокійно відповів він офіцерові. – Вона залежить від Бога.

– Чому ви не хочете слухатися уряду? – спитав головний офіцер.

– Я не перестану розповідати про Ісуса, тому що Він – Дорога Правди, – сказав Ахмед. – Ісус змінив моє серце.

Офіцери розпитували його про таємно видану християнську літературу, про деяких християн і про їхню діяльність. Але Ахмед мовчав.

– Я не сказав їм нічого, – розповідав він згодом. – Я не стану зрадником Христового Тіла.

Коли вони попросили його шпигувати за християнами й доносити на них поліції, Ахмед відповів їм:

– Це – не моя робота.

Іншого разу поліція спіймала Ахмеда в Туреччині й допитувала, адже в його сумках була християнська література.

– Якщо ви не відповідатимете на наші запитання і не допоможете нам, ми затримаємо вас за те, що ви є порушником спокою турецьких порядків, – переконувала його поліція. – Ісус не каже нам бути

порушниками спокою порядків, – відповів Ахмед. – Він хоче, щоб ми свідчили про Його любов і прощення.

Порушники спокою. Це – діти в класі, що не можуть угамуватися. Це – хулігани у шкільній їдальні, що крадуть в інших гроші на обід. Це – пліткарі в офісі, що обмовляють ближніх і, як інфекцію, поширюють чутки. Християн не закликають бути порушниками спокою. Насправді Ісус закликає нас бути творцями миру. Це правило, однак, має один виняток: ми мусимо стати порушниками спокою для сатани і його хитрощів. Ми не можемо допустити, щоб диявол оминав нас як таких, що безпечні для Царства. Молитва – це наша найефективніша зброя. Як часто ваші молитви руйнують працю сатани? Не полініться сьогодні помолитися у намірі, щоб завадити планам ворога.

Зодягніться в повну Божу зброю,
щоб могли ви стати проти
хитрощів диявольських.

Послання до ефесян 6:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайний послух

КИТАЙ: ПАСТОР І ЙОГО МАТІР

Пастора часто допитували й били, але сьогодні наглядач привів його для розмови в кімнату. Він сказав: „Мене цікавить ваша віра: хотів би дізнатися про Десять заповідей“.

Спантелечений пастор почав розповідати про заповіді. Коли він дійшов до заповіді „шануй свого батька й матір“, офіцер перебив його:

– Зупиніться тут. Ви, християни, вірите, що заповідь „шануй свого батька й матір“ Бог уважає дуже важливою. Будь ласка, погляньте у куток.

Пастор озирнувся й під купою лахміття в побитій і закутій у ланцюги літній жінці впізнав свою матір. Наглядач розпитував далі:

– Погляньте, як страждає ваша матір. Якщо ви відкриєте таємниці підпільної Церкви, то разом із мамою отримаєте свободу. Якщо вона помре від наших тортур, ви не виконаєте заповіді „шануй свою матір“, і її кров буде на вашій совісті.

Пастор обернувся до своєї матері, яка щойно почала приходити до тями:

– Люба мамо, що я маю робити? З любов'ю вона відповіла:

– Змалку я вчила тебе любити Христа і його Церкву. Не зраджуй Бога. Я готова померти заради святого Імені.

Пастор обернувся до наглядача і з оновленою відвагою сказав:

– Ви мали рацію, капітане. Перш за все ми повинні слухати свою матір.

„Чому в світі стільки страждань?“ – часто запитують скептики, коли хочуть принизити християнство. Вони не можуть змиритися з люблячим Богом, який дозволяє страждати невинним. Фактично вони навіть намагаються переконати християн, які зазнають страждань, що їхні випробовування якимось чином доводять, що Божі плани зійшли нанівець. Чи справді страждання – це частина Божого плану? Щоб відповісти на це запитання, погляньмо на життя Ісуса на землі. Його страждання були рушійною силою Божого плану, адже стали причиною нашого спасіння і Його слави. Коли ви страждаєте згідно з Божим планом, то йдете туди, куди йшов Ісус: до хреста, до могили і, урешті-решт, до неба. Чи готові ви навіть тоді, коли відчуваєте біль, повірити, що Бог знає, що робить?“

Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й звеселялись.

1 Послання Петра 4:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайні приклади

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ: МАТІР СОФІЇ

„У 1996 році у нашої дочки був тривалий напад. Це спричинило невиліковне ураження мозку. Кілька місяців вона сильно страждала, безперервно плачучи і звиваючись від болю по два-три дні поспіль. Вона не впізнавала нас і не відповідала нам.

Одна медсестра не могла зрозуміти, чому ми не сердимся на Бога за те, що Він дозволив, аби таке сталося. Я спробувала пояснити їй, що ми – Його слуги й не можемо зректись надзвичайного дару, який Бог дав нам через Свого Сина. Через чотири місяці після нападу Софія померла.

Того дня, коли вона померла, я побачила в статті „Голосу мучеників“ фотографію суданської сестри, якій відтяли груди. Вона сиділа поруч зі своїм немовлям. Переслідувачі катували її, зробивши таку страшну річ, і змусили дивитися, як від голоду вмирає немовля. Мене відділяли від неї тисячі миль, але я знала про її біль і плакала, переконана, що не дозволю собі переїнятися жалем до себе.

Ця жінка не мала тих благ, які маємо ми: медичного обслуговування, товариства й любові наших братів. Та вона стільки витерпіла, і я, завдяки Божій ласці, також можу витерпіти це.

Мені потрібно, щоб ці живі листи Господа Ісуса Христа нагадували мені, що Ісус живе і що цей світ – не моя справжня домівка“.

І хоча Божа присутність завжди близька завдяки особі Святого Духа, нам часто потрібно, щоб ці духовні натхненники з крові й плоті допомагали нам у нашій вірі. Упродовж багатьох століть мученики та вірні були реальними людьми, їх реальний приклад відваги дає нам натхнення повірити, що, мабуть, ми зможемо вчинити так само. Хоча ми не можемо разом із ними витерпіти ті самі нещастя, ми можемо прийняти дух їхньої витривалості й відваги в своєму буденному житті. Якщо вас надихає надзвичайна історія віри, поділіться нею з іншими. Передайте їм цей приклад. Навчіть їх черпати силу в тих, хто був перед вами, втілюючи в життя віру як взірць для всіх.

Виявляєте ви, що ви лист Христів, нами вслужений, що написаний не чорнилом, але Духом Бога Живого, не на таблицях камінних, але на тілесних таблицях серця.

2 Послання до коринтян 3:3

Надзвичайна відмова

РОСІЯ: СЕРГІЙ МЕЧЕН

„Християнство – це не вчення, яке не можна почерпнути зі збірника проповідей, – проповідував Сергій Мечен, лідер церкви на Маросейці, що у Москві. Ісус сказав: „Я – правда“. Правда – це особливий тип життя, якого можна досягти, наслідуючи Його“.

Був 1923 рік. Новий комуністичний уряд Росії заснував так звану „Живу Церкву“, яка насправді була типовим соціалізмом, замаскованим під християнство. Пастор Сергій категорично відмовився читати затвержені молитви чи проповідувати вихолощену ідею Бога, яку схвалили комуністи. Він надалі проповідував своїм парафіянам Істину, знаючи, що може за це постраждати.

Сергія ув'язнили на п'ять років. Комуністи закрили його церкву. Але час, проведений у тюрмі, тільки повніше підготував Сергія до служіння. Відразу після звільнення він відновив свою роботу в підпільній Церкві. Сергій віддано й багато працював, поки його колишній пастор, що зрікся Бога, не зрадив його. Уряд нагородив цього пастора професорською посадою.

Сергій часто читав Ісусові слова, що „добрий пастир життя своє за овець віддає“. Він вирішив ніколи не зраджувати своїх братів. У 1941 році за незламну християнську діяльність Сергія Мечена розстріляли. Його життя минуло, проте послання „Правду не можна змінити відповідно до потреб“ залишилося для нас.

Немає Бога в коробці. Бог – у всій повноті і славі, інакше – Він не Бог. Деякі люди поспішають сказати, що вони не проти Бога, поки це той правильний бог, про якого вони хочуть чути. Ніби перебуваючи в духовному кафетерії, вони шукають і вибирають те в ідеї про Бога, що їм подобається і дарує втіху, а решту відкидають, як недоїдки. Однак людські примхи не можуть змінити характер і природу Бога. Ми можемо спробувати надати Божові іншої форми, проте, урешті-решт, зазнаємо невдачі. Заперечуйте кожному, хто відкидає повноту характеру й природи Бога, коли б це не сталося. Чи можете ви впізнати єресь, коли побачите її?

А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалив вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, уґрунтує.

1 Послання Петра 5:10

Пастор, його дружина й шестеро малих дітей щойно перед сніданком прочитали 23-й псалом. Несподівано поліція вдерлася в їхній дім, щоб обшукати й заарештувати пастора.

Поліція спитала його:

– Ви нічого не хочете сказати? Вас щось турбує чи ви про щось жалкуєте?

Пастор виважено відповів:

– Ви є відповіддю на те, про що ми молилися сьогодні. Ми саме прочитали у 23-му псалмі, що Бог приготує нам стіл у присутності наших ворогів. У нас був стіл, але не було ворогів. Тепер прийшли ви. Якби ви хотіли спробувати те, що лежить на столі, ми з радістю поділимося з вами. Вас послав Бог.

– Як ви можете говорити такі дурниці? Ми кинемо вас до в'язниці, і ви помрете там. Ви більше ніколи не побачите своїх дітей.

Пастор спокійно продовжував:

– І про це ми прочитали сьогодні: „Навіть коли б я ходив долиною темряви, – я не боюся лиха“.

Офіцер закричав:

– Усі бояться смерті. Я знаю, тому що бачив страх на обличчях тих, хто стояв перед нею.

– Тінь пса не може вкусити вас, і тінь смерті не може вас убити. Ви можете вбити нас чи кинути до в'язниці, але з нами нічого не станеться. Ми перебуваємо в Христі. Якщо ми помремо, Він візьме нас у Свій світ.

Мир. Він має таку цінність, як акції престижної кампанії в сучасному світі неспокою й насильства. На щастя, усі вірні – „акціонери“ в Божому дарі через Ісуса Христа. Але багатьом людям бракує цього миру. Дехто бере рецепти й безупинно хвилюється, намагаючись досягти миру окремо від Бога. Якими б не були їхні приємні відчуття, вони щонайбільше – тимчасові. А згодом – знову турбота й неспокій. Проте Божий мир дозволяє нам досягти безтурботності в стражданнях. Жодне випробовування не може послабити вашої довіри до Нього. Як і лагідний пастор у цій історії, ви будете підготовлені завдяки досконалому Божому миру, навіть якщо лихо знеачка впаде на вашу голову.

Думку, оперту на Тебе,
збережеш Ти у повнім спокої,
бо на Тебе надію вона покладає.

Книга пророка Ісаї 26:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайні думки

РОСІЯ: КНЯЗЬ ВЛАДИМИР

„Швидше, князю! – сміявся охоронець, схопивши юнака за руку. – Подивимось, як тобі сподобається нова квартира“. Охоронці привели князя Владимира з розкішного палацу Гіки до суворой тюремної камери. У кутку він побачив, як в'язні знімають одяг і стягують ковдру з худого померлого. Позаду долинали крики одного катованого.

Це місце не мало нічого спільного з розкішним життям, яке він мав удома. Проте князь Владимир вижив у нелюдських умовах тюрми, тримаючись віри в Христа, який втішав і настановляв його. Співкамерник Владимира одного разу сказав: „Ніде я не чув чистіших молитов і таких вічних думок, ніж у комуністичних тюрмах“.

Вічні думки Владимир виклав у прекрасній книзі. Він писав: „Благословенні ті, що поширюють радість, яка народжується в їхніх особистих стражданнях. Той, хто зрікається себе заради інших, зодягається в Христа. Шукайте того, хто не сміє підійти до вас. Давайте тому, хто не просить. Любіть того, хто відштовхує вас. Нехай моя радість ніколи не буде наслідком чіхось страждань. Нехай мої страждання завжди їм дарують радість“.

Хто міг би припустити, що такі „чисті молитви і вічні думки“ з'являться у князя, який вижив у темницях комуністичної жорстокості?

Негативні думки можуть глибоко впливати на нас. Якщо ми зосередимося на стражданнях, наша образа й затьятість можуть поглиблюватися. Але якщо ми під час кризи мислитимемо позитивно, то зможемо піднятися над своїми обставинами. Тоді ми не тільки зможемо врятуватися від розчарувань і відчаю, а й допомогти іншим. Владимир радів у своїх стражданнях. Чи схильні ви до недоброзичливості під час випробовувань? Пам'ятайте, що ви не можете контролювати те, що відбувається в житті. Але ви можете контролювати своє ставлення. Не погоджуйтеся бути недоброзичливими. Попросіть Бога навчити вас позитивно ставитися до своїх випробовувань і відкрити вам очі для допомоги ближнім.

І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі.

Послання до філіп'ян 4:7

Надзвичайна посвята

*Не має спокою серце,
поки не спочине в Тобі.*

СВ. АВГУСТИН

День
175-й

Надзвичайна посвята

Надзвичайний святий

РИМ: СВ. МИКОЛАЙ

„Не роби цього! – закричав Миколай, побачивши, як кат підймає меч, щоб убити в’язня. – Він не зробив нічого лихого“. Чоловіка саме мали стратити за віру в Ісуса Христа. Миколай відважно схопив меч ката, перш ніж він простромив тіло в’язня.

„Ну нехай уже, Миколаю... Сьогодні в мене ще багато роботи“. Сплюнувши, кат пішов виконувати свої обов’язки деінде.

Коли настали важкі часи, Миколай сміливо захищав Христа. У 303 році імператор Діоклетіан розпочав одне з найбрутальніших переслідувань християн. Убивали стількох християн, що кати втомлювалися й виконували цю роботу по черзі.

Миколая таврували розпеченим залізом. Він витерпів жахливі тортури від своїх охоронців. І карали його лише за те, що він відмовився зректися Христа як Сина Божого. Як він міг зректися Того, Хто був настільки реальним для нього? Незважаючи на величезну несправедливість, Миколай залишився непохитним.

Після звільнення з в’язниці він решту свого життя присвятив створенню притулків для сиріт і захисту бідних дітей. Поширюючи християнство, Миколай завжди намагався бути винахідливим. Одного разу він навіть кинув через вікно будинку гроші двом бідним дівчатам, щоб їх не продали в дім розпусти.

Через багато років після смерті Миколая ласкаво назвали святим. Для багатьох дітей на Заході ніч перед Різдом – це найчарівніша ніч у році, адже вони чекають, що їх відвідає Санта Клаус – переодягнений святий Миколай. Однак справжня історія святого Миколая сповнена такої любові і героїзму, що більшості дітей навіть і не снилося. Подумайте про власне життя. Чи люди знають правду про вашу віру в Ісуса Христа? Чи вони знають вас як лагідну й надзвичайно моральну людину? Хоча Санта Клауса немає, святий Миколай – реальний, тож і ви також мусите бути таким. Ви можете не почуватися святим, але Бог потребує справжніх прикладів героїчного християнства. Що ви зробите сьогодні, аби реально впровадити в життя свою віру?

Любіть Господа,
усі святії Його, стереже
Господь вірних.

Книга Псалмів 30:24

Надзвичайна посвята

Надзвичайне бажання

ВИФЛЕЄМ: МАРІЯ, МАТІР ІСУСА

– Я не так уявляла собі народження нашої першої дитини, – сказала молода жінка у перерві між переймами. – Ти певен, що тут досить чисто? – спитала вона свого обручника Йосипа.

– Не знаю, люба, – відказав він стурбовано. – Але це те, що ми маємо. Ми знаємо, що Бог захистить цю Дитину. Він недаремно хоче, щоб це відбулося саме *тут*.

Коли почалися чергові болісні перейми, Йосип порадив:

– Спробуй видихнути, – і обер їй обличчя вологою тканиною. – Терпи, мабуть, ще залишилося кілька хвилин.

Вона прошепотіла крізь зціплені зуби:

– Я хотіла народити Дитину в своєму власному домі. Я хотіла, щоб моя матір допомогла мені.

– Я тут, щоб допомагати тобі, – і нам доведеться якось упоратися самим. Ми знаємо, що Бог також тут.

Вона ледь спромоглася пожартувати:

– Якби нам знадобилася допомога, корови і вівці завжди поряд.

Перейми минули, – і Марія всміхнулася до Йосипа. Під час наступних переймів вона почала тужитися. Незабаром Син з'явився на світ. Як велів ангел, вони назвали його Ісусом.

Ми часто забуваємо про труднощі, які повинні були витерпіти Йосип з Марією, щоб народився Цар царів: хлів замість по-

логової палати, втеча в Єгипет, бідність і неслава. Однак вони охоче витерпіли все з любові до Бога.

Читаючи Біблію, ми можемо подумати, що вірити обітницям Бога було б легше, якби Він додавав до них якийсь особливий знак, послав би нам небесного посланця. Але навіть Марія, яка отримала такий знак, мала сумніви. Коли ангел Гавриїл повідомив Марії, що вона народить Божого Сина, це здавалося чимось неймовірним. Вона спитала Гавриїла: „Як же воно станеться, коли я не знаю мужа?“ Незважаючи на хвилювання, Марія охоче повірила обітниці Бога й послухалася Його. Це дозволило здійснитися задуму Бога про спасіння світу. Чи Бог закликає вас мати бажання, незважаючи на сумніви? Як і вчинок Марії, ваше бажання послухатися може мати вічний вплив на Боже Царство.

Я ж Господня раба:
нехай буде мені згідно
з словом твоїм!

Євангеліє від Луки 1:38

Надзвичайна поезія

РУМУНІЯ: ДУМИТРУ БАКУ

Християнин Думитру Баку сидів у в'язниці в 1950 – 1960-х рр. Як і багато інших, він завинив тільки тим, що був християнином. Думитру використав ці дванадцять років ув'язнення, щоб творити поезію любові до Бога. Він акуратно писав вірші на шматках мила чи вистукував їх абеткою Морзе, щоб інші могли вивчати їх і передавати від камери до камери.

„Біль послабив наше тіло, але не зміг запанувати над нашими серцями, – сказав Баку після звільнення. – Замість ненависті ми плекали любов, порозуміння і мудрість“.

Ось один із його віршів, написаний у камері одиночного ув'язнення, де кишіли жури, клопи й воші:

Минулої ночі у моїй камері з'явився Ісус;

Він був високий; Він був сумний, але, о диво, Він був – світло.

Місячні промені, такі милі, раптово потьмяніли,

Коли, вражений і щасливий, я поглянув на Нього.

Він прийшов і став коло ковдри, на якій я вовтузився,

І мовчазно показав, чого варті Його страждання.

Я бачив усі шрами на руках і на ногах,
І рану у боці, де билосся Його серце.

Він усміхнувся і зник. А я упав на камінь

І вигукнув: „Любий Ісусе, не покидай мене“.

Схопившись за ґрати, я проколов долоні:

Благословенний дар, благословенні шрами.

Брудна тюремна камера й втрата основних свобод не часто стають матеріалом для поетичного натхнення. Думитру зміг перетворити свої страждання на нагоду прославити Бога і прихилити інших до Христа. Його власні страждання здалися йому нікчемними, коли він зрозумів, що витерпів заради нього Христос. Переживши те, що довелося пережити Думитру, багато вірних відчують розчарування чи образу, а не натхнення. Дехто засумнівається, чи Бог взагалі дбає про нього. Писати поетичні рядки, які прославляють Бога, навряд чи спаде їм на думку. Однак Думитру зосередився на Христі, а не на своїй камері, і він був сповнений хвали. Як ви поведетеся під час страждань? Коли вас закликають страждати, ви бачите у цьому перешкоди для свого щасття чи нагоду прославити Бога?

Бо навчився я бути
задоволеним із того,
що маю.

Послання до филип'ян 4:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайний адвокат

РУМУНІЯ: АНУЦА МОЙСЕ

Захопивши Румунію, комуністи полювали за німцями, тому що вважали їх прихильниками фашизму. Ануца Мойсе вирішила надати притулок тим самим людям, які ненавиділи її за те, що вона – єврейка і християнка. Коли вона запропонувала допомогти цим людям сховатися від комуністів, вони не могли повірити, що це щира пропозиція.

– Хіба ви не пам'ятаєте, що ми – ті, хто кинув вас до тюрми? – спитав один із них.

– Авжеж, пам'ятаю, – відповіла Ануца.

– Але я – християнка, а Бог не дозволяє мені носити в серці зло. Я пробачила вам, і тепер маю нагоду вам допомогти. Ісус любить вас, тому я також вас любитиму.

Ця любов уразила їх, завдяки Ануці багато хто навернувся до Христа. Вона, як Ричард і Сабіна Вурмбранди та багато інших, виховувала дітей, чії батьки загинули в нацистських таборах смерті.

Пізніше Ануца емігрувала до Норвегії, де активно працювала у служінні для євреїв-християн. Там вона збрала 10 000 доларів, щоб заплатити викуп за свого колишнього пастора Ричарда Вурмбранда й домогтися його звільнення з Румунії. Ануца також організувала переїзд Вурмбрандів і їхнього сина Міхая на Захід. Без любові Ануци впливовий пастор і засновник „Голосу мучеників“ міг померти в комуністичній тюрмі.

Коли Бог закликає нас служити Йому, і ми погоджуємося, це означає, що ми повинні служити Йому всюди й робити все, що Він попросить. Оскільки Ануца серйозно сприйняла цей заклик, вона з любов'ю і прощенням ставилася до ворогів. Завдання дати притулок своїм колишнім гнобителям може видатися непосильним, проте Ануца змогла виконати його. Вона покійно обрала прощення, а не образу й помсту, наслідуючи Христову любов. Що наказав вам робити Бог? Не втрачайте нагоди виконати роботу, яка матиме значення для вічності.

Любіть своїх ворогів,
добро робіть тим,
хто ненавидить вас.

Євангеліє від Луки 6:27

Надзвичайна Туга

ІРАН: ПЕРЕСЛІДУВАНИЙ ПАСТОР

„Часом мені бракує тих днів, коли мене переслідували!“

Це слова іранського пастора, який утік на Захід. В Ірані арешти й утиски поліції були для нього звичним явищем. Через те, що був віруючим, він навіть утратив дім і роботу. Тепер він міг жити і служити Богові, де б забажав. Чи бракує йому днів, втрачених під час переслідувань?

„Часом, так, – зізнається пастор, – тому що я був сповнений життя. Я щодня відчував, що Ісус поруч зі мною“.

Пастор заснував церкву коло лінії фронту ірано-іракської війни. Він заробляв гроші, працюючи водієм таксі, примножував Церкву, коли ділився Христом зі своїми пасажирами. За два роки він навернув багато душ із дев'яти мовних груп. Багато солдатів щотижня відвідували їхню службу. Пастор охрестив п'ятнадцятеро навернених мусульман.

Він та його дружина в усьому покладалися на Бога. Коли бомби війни падали навколо них, вони молилися про захист. І жодного разу Бог не покинув їх.

Їхнє служіння не залишилося без винагороди. Десять членів його церкви стали пасторами. Навіть тепер пастор бачить плоди свого служіння на лінії фронту.

Якщо ви ніколи не були закохані, то не знаєте, що означає мати розбите серце. Якщо ви ніколи не втрачали близької людини, то не зможете усвідомити, що таке відчувати скорботу. Ви не зможете зрозуміти туги за тим, що вам невідоме. Ті, кого переслідували за віру, описують особливу тугу. Її причиною є не стільки переслідування, як відчуття братерства, яке ці переслідування дарували їм. Причиною туги також є не стільки тортури, як те, чого ці тортури навчали їх. Остаточний результат значно перевершує їхні страждання. Якщо ви хочете мати глибший зв'язок з Ісусом, мусите охоче жертвувати для Нього. Це також є різновидом страждань.

Бо теперішнє легке наше горе
достачає для нас у безмірнім
багатстві славу вічної ваги.

2 Послання до коринтян 4:17

Надзвичайна посвята

Надзвичайна заява

РОСІЯ: ПЕТРО СІМЕНС

Наглядачі пообіцяли в'язням дострокове звільнення за побиття Петра Сіменса, заарештованого за поширення Євангелії серед дітей. Петро мовчки зустрів нападників, які жадливо познущалися з нього. Три дні він непритомно лежав на чорній долівці російської тюрми.

Побачивши, що Петро очунав, один із ув'язнених спитав:

– Чому ти не кричав, коли ми били тебе?

– Я вважав, що ви б'єте мене заради власного задоволення, без згоди вартових, – прошепотів Петро закривавленими губами. – Якби я закричав, вас би покарали за порушення тюремної дисципліни. Я не хочу, щоб ви страждали, тому що Ісус любить вас, і я також.

Петрові слова зворушили серця запеклих злочинців. Вони послали повідомлення через тюремний „телеграф“, що ніхто не повинен чіпати Петра, куди б його не перевели чи яку винагороду не пропонували б наглядачі.

Ув'язнені, яких очікувала страта, почули про Петра й передали йому, що потребують допомоги. Петро через вартових, які співчували йому, поділився з в'язнями розповіддю про Ісусову любов. Дехто з них перед стратою прийняв Христа. Цей живий приклад Христової любові дав іншим важливий шанс. Ті, що досі ніколи не чули євангельського послання, змогли отримати його.

Промовлене слово може бути могутнім. Коли хтось у нужді, вчасне слово поради, любові чи підбадьорення може зробити неможливе. А коли хтось є у духовній нужді? Петрові слова спонукали ув'язнених до Христової любові. Це дозволило їм сміливо розповідати своїм ворогам про Христову любов саме тоді, коли вони потребували її найбільше. Петро прислухався до вказівок Бога – і Він використав його, щоб змінити долю товаришів-в'язнів. Чи Бог скористався чиймось словами, щоб привести вас до Ісуса? Коли Бог закличе вас розповісти комусь іншому про Ісуса, чи послухаєте ви Його в ту ж мить? Урахуйте, яке значення для вічності можуть мати ваші слова й особистий приклад.

Золоті яблука на срібнім тарелі це слово,
проказане часу свого.

Книга приповістей Соломонових
25:11

Надзвичайна посвята

*Переслідування не забирає нас із власної
домівки. Переслідування допомагає нам на
шляху до нашої справжньої домівки.*

ПАСТОР Й. КОЛАВ.

Надзвичайна

Надзвичайне розчарування

СХІДНА ЄВРОПА: ВІДОМИЙ ЄВАНГЕЛІСТ

„Підліток більше не повернувся“.

Відомий євангеліст говорив з-за тюремних ґрат. Прекрасний проповідник, відомий у всій Східній Європі, говорив про те, що не може знайти миру. Цей чоловік привів тисячі людей до Христа, тому ув'язнені християни не могли зрозуміти, чому він почувався невдахою.

„Я проповідував на євангелізаційній зустрічі, – пояснив він. – Я вилив їм свою душу, і, урешті-решт, двісті людей погодилися прийняти Христа. Я був схвилюваний і водночас виснажений. Перед відходом один юнак підійшов до мене: „Пасторе, хочу поговорити з вами“. Я відповів, що надто втомлений і що він міг би прийти і порозмовляти вранці. Того ж вечора комуністи заарештували мене. Допити тривали безперервно день і ніч упродовж п'яти днів. Я відповідав на їхні запитання, тому що боявся тортур і побоїв. Зі страху перед комуністами я зміг безупинно говорити п'ять днів і ночей.

Однак я не зміг з любові до Бога затриматися на п'ять хвилин, щоб поговорити з тим хлопцем, який шукав шлях до істини. Як я зможу стати перед Богом і відповісти за те, що привів до Христа тільки двісті осіб, коли міг привести на одного більше?“

Часом ми вирішуємо знехтувати можливостями, які дає нам Бог, щоб поділитися Христом з іншими, вважаючи, що можемо скористатися ними в сприятливіший час. Але другого шансу може не бути. Знехтувавши зісланою з небес можливістю, ми, як і євангеліст, раптово усвідомлюємо, що мить була єдиним швидкоплинним даром. Трагічно, що це може бути єдиний раз, коли людина просить розповісти про Божий дар вічного життя через Його Сина Ісуса. На небі Бог може спитати вас, чому ви не поділилися Євангелією тоді, коли у вас була нагода зробити це. Що відповісте тоді?

Ми мусимо виконувати діла Того,
Хто послав Мене, аж поки є день.
Надходить он ніч, коли жаден
нічого не зможе виконувати.

Євангеліє від Івана 9:4

Надзвичайна посвята

Надзвичайний дар

КИТАЙ: ЮНА ДОЧКА

„Я хочу поговорити з тобою про незвичайний дар“, – сказав китайський батько до своєї вродливої чорнявої дочки. Вона нетерпляче усміхнулася. Дівчина любила, коли її мудрий батько розповідав щось особливе про Бога. Він любив Христа, і всі, хто знав його, були зворушені його добротою і співчуттям.

Батько розгорнув стареньку Біблію і почав: „Цей дар ми знаходимо у посланні апостола Павла до филип’ян, 1:29. Там сказано: „Бо ж вам дана ласка Христа не тільки вірувати в Нього, але за Нього також і страждати“. Нам дають щось як „дар“. У цьому вірші йдеться про два дари: віру й страждання. Страждання, яке є наслідком нашої віри в Бога, – це дорогоцінний дар, вартість якого ми повністю усвідомимо тільки на небі“.

Дочка усміхнулася. „Дякую, тату, – сказала вона, коли встала, щоб обняти його. – Я розумію“.

Коли дівчинка виросла, вона стала дружиною пастора Лі Десяня, якого арештовували понад десять разів і побили мало не до смерті. Вона наполегливо продовжує працювати разом із ним, тому що в юному віці дізналася, що благочестиві страждання – це дар. Пастор Лі і його дружина в комуністичному Китаї навернули безліч душ до Христа. Вони далі працюють під постійною загрозою арешту.

Дари віри й страждання – це комплексна угода. Їх неможливо відокремити, вони взаємно зміцнюються. Якщо ми маємо дар віри в Христа, будемо служити Христові. Служити Христові – означає ризикувати, не погоджуватися з популярними тенденціями, відчувати нерозуміння й навіть зазнавати фізичного й духовного болю. Віра часто призводить до страждань. Коли ми переживаємо ті страждання, які довелося пережити Ісусові, то починаємо глибше й досконаліше розуміти Його. Відповідно страждання зміцнює нашу віру. Не намагайтеся звільнити своє життя від страждань і послабити віру в Христа.

Майте, брати мої,
повну радість, коли впадаєте в
усіякі випробовування.

Послання Якова 1:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайний автор

ІНДІЯ: ВІЛЬЯМ КЕРІ

– Вони не можуть цього чинити, – вигукнув Вільям. – Хіба ви не бачите, що це неправильно?

– Погляньте, більшість людей у цьому місті думають, що так повинно бути, що це – засади нашої релігії, – вигукнув роздратований державний чиновник.

Вільям спитав:

– Хіба можна живу жінку прив'язувати до мертвого чоловіка й спалювати їх разом?

Почувши це, чиновник підняв угору руки.

– Вільяме, – відповів він, – одна людина не може самотужки змінити цього. Забудьте про це і піклуйтеся про свою паству.

Коли ж його паства сказала, що „тільки Бог“ може повернути язичників у язичницьких країнах, Вільям знехтував цими словами і вирушив в одну з найуспішніших місіонерських подорожей в історії Церкви. Він самотужки вивчив кілька мов і видав книгу, яка стала джерелом сучасного місіонерського руху. Також він переклав Новий Завіт на тридцять чотири мови і Старий Завіт – на вісім.

Вільям Кері впродовж чотирьох років боровся з практикою спалення жінок живцем разом із мертвими чоловіками. Урешті-решт, незважаючи на неприязнь влади, він домігся заборони спалень. Кері завжди був новатором у християнстві, щоб досягти змін, він не боявся труднощів. І його знали

як того, хто підбадьорював інших „сподіватися великих справ від Бога; прагнути до великих справ для Бога“.

Вільям Кері чинив саме так.

Більшість віруючих людей можна поділити на такі категорії: діяльні, недіяльні й бездіяльні. Коли Ісус закликає християн іти в світ і шукати учнів, дехто відгукується з великим завзяттям. Як і Вільям Кері, вони невтомні в своїй євангельській діяльності. Інші також відгукуються, але тільки несміливо, дедалі менше поспішають, коли стають старшими чи заклопотанішими. На жаль, більшість вірних – бездіяльні християни. Вони чують наказ, але вважають, що хтось інший виконає його. Яка категорія найкраще описує вашу реакцію на заклик Ісуса до євангелізму? Попросіть Бога оновити ваше бажання ділитися вірою з оточуючими. Якщо ви очікуєте від Нього великих справ, будьте готовими прагнути до великих справ у Його ім'я.

А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі.
Тож ідіть, і навчіть всі народи...

Євангеліє від Матвія 28:18-19

Надзвичайна

Надзвичайні мученики минулого

РИМ: ХРИЗАНТ

– Сину, ти не можеш вірити, що цей Ісус є реальний, – сказав батько до Хризанта.

– Я знаю, що це правда, батьку, – відповів Хризант. – Я вірю, що Ісус прийшов у світ, аби спасти грішників – таких, як ви і я. Він – Світло світу. В ідолах, яких ви обожнюєте, немає надії.

Щоб покарати Хризанта, батько замкнув його на багато днів до темного льоху, проте і там син не припиняв співати хвалу Богові. Щоб відвернути Хризанта від віри, батько також намагався оточити його земними втіхами й дівчатами, але Хризант тримався твердо. Тоді він привів у дім Дарію – поганську дівчину надзвичайної краси, щоб вона змусила його сина забути про Христа. Натомість Хризант привів її до спасіння. Вона охрестилася.

Згодом Хризант і Дарія одружилися й втішалися прекрасним і повним чудес служінням навернення людей до Христа. Коли римські воїни намагалися зв'язати подружжя, мотузки попадали з їхніх рук. Намісник наказав воїнам прив'язати Хризанта до стовпа й бити різками, але удари не залишали слідів на його тілі. Побачивши це, воїни і намісник упали до Хризантових ніг, визнавши Божу силу.

У країні, де поклонялися ідолам, Хризант вирізнявся серед інших тим, що вірив у Бога живого, а не в Бога в камені чи у різьбленому дереві. Завдяки його витривалості десятки язичників знайшли істинну віру.

У Христовій Євангелії немає нічого нового. Вона змінює життя людей уже багато століть і далі робитиме це аж до Другого Ісусового пришествя. Історії минулого – це історії сучасності. Християнський мученик у пошитій власноруч мантії і благовонних сандалях має таке ж серце, як і сучасний, одягнений у голубі джинси, вірний, який посилав своє свідчення електронною поштою. Між тими, хто залишив спадщину віри, і тими, хто отримує її сьогодні, немає конфлікту поколінь. А яка ваша роль у цьому сюжеті? Чи готові ви узгодити своє свідчення зі святими минулого? Живіть повноцінним життям для Христа сьогодні й залиште спадщину на завтра. Ви можете заради Христа допомогти змінити дім, робоче місце, громаду чи навіть усю країну.

А Ти, Господи, будеш повік
пробувати, а пам'ять
Твоя з роду в рід.

Книга Псалмів 101:13

Надзвичайне наставництво

ЄРУСАЛИМ: ЯКІВ, СИН ЗАВЕДЕЯ

Історія розповідає, що чоловік, який мав убити Якова, відмовився зробити це. Цар Ірод їм обом відтяв голови. Можливо, що це сталося так:

Символічно, що страта мала відбутися в Пасхальну п'ятницю, приблизно через чотирнадцять років після розп'яття Ісуса. Якова, сина Заведея, привели до кімнати страти. Від світла каганців виблискували плями крові на підлозі. Скільки послідовників Христа вже побували тут?

Яків поглянув у вічі своєму охоронцеві, але той відвернув погляд – його серце було глибоко стурбоване. Крізь маленьку шпаринку у важких в'язничних дверях Яків багато разів говорив з ним про Ісуса. Здавалося, що серце охоронця пробуджується. Тепер друг став його катом. Яків охоче став на коліна. Коли меч здійнявся вгору, було помітно, як він тремтить у нерішучих руках. Раптом меч упав поряд з Яковом, не завдавши йому ніякої шкоди. „Не можу! – кричав кат. – Я не вб'ю його! Те, що він каже про Ісуса, – правда, і я не можу вбити Його слугу – Якова“.

Побачивши це, підійшли воїни, схопили ката, зв'язали йому руки. Їх разом поставили навколішки і відтяли голови.

Тема наставництва є популярна й у світських, й у духовних сферах. Здається, що дедалі більше людей починають помічати унікальну силу особистого зв'язку між двома людьми. Один повинен чогось навчитися, інший – чогось навчити. Один хоче щось здобути, інший – щось віддати. Духовне визначення наставництва – бути послідовником Христа. Один християнин показує іншому, як практично впровадити у життя віру. Кого ви назвете наставником у своєму житті? Які благочестиві якості, що до них прагнутимете, ви побачили в його житті?

Я покажу тобі віру
свою від діл моїх.

Послання Якова 2:18

Надзвичайне визначення МОЛИТВИ

КИТАЙ: СОЛДАТ ЧЕРВОНОЇ ГВАРДІЇ

Цього цікавого листа нелегально вивезли з комуністичного Китаю:

„Я – підліток і солдат Червоної гвардії. Я не вірив ані в Бога, ані в небо, ані в пекло, ані в Спасителя, ані в будь-що інше. Одного дня я випадково налаштувався на хвилю вашої радіопрограми. Спершу відчув спокусу вимкнути її, адже справжні комуністи не вірять в Бога. Але програма видалася мені цікавою. Я почав слухати її знову й знову. Тепер я вірю в Христа. Але я хочу запитати: чи приймає Бог до себе людей з комуністичного Китаю? У своїх програмах ви говорите про Церкву, але я живу в Китаї, де майже немає церков. Чи може Бог прийняти того, хто є поза Церквою?“

Цей молодий солдат не знав, скільки неофіційних церков є в Китаї, і що ті, хто любить Христа, і є Церквою. Але парубок ще попросив: „Чи не могли б ви навчити мене молитися? Кожну програму ви починаєте й закінчуєте молитвою. Я хотів би молитися, але не знаю як“.

Солдат ніколи не був у церкві, але він сказав, що, на його думку, молитва означає „говорити весь день так, аби після всього сказаного можна було б сказати „амінь“.

Яке чудове визначення молитви!

Молитва не є природною. Фактично вона нікому не дається від природи, тому що це – надприродний досвід. Бог дає нам духовне бажання спілкуватися з Ним. Молитви можна навчитися, як, скажімо, математики чи мови. Що більше ми практикуємо молитву, то природнішою вона стає. Молодий солдат вважає, що молитва впливає на кожний аспект життя, і тому все життя людини – це молитва до Бога. Чи збільшується ваш молитовний досвід? Чи, можливо, ви не маєте практики? Попросіть Бога вже сьогодні дати вам надприродне бажання розмовляти з Ним і зробити молитву щоденною частиною життя. Тоді почніть вправлятися. Нехай ваше життя стане молитвою.

Тому кожен побожний
відповідного часу молитися
буде до Тебе.

Книга Псалмів 31:6

Надзвичайна посвята

*До в'язниці ми чули про Бога.
Але у в'язниці пізнали Його.*

ПАСТОР ШЕ – КИТАЙСЬКИЙ ЛІДЕР ДОМАШНЬОЇ ЦЕРКВИ, ЯКОГО
УВ'ЯЗНЕНО ЗА ВІРУ. ПЕРЕЖИВ ГОЛОД, ХВОРОБУ Й ВИБУХ У
ВУГІЛЬНІЙ ШАХТІ, ДЕ ВІДБУВАВ ПРИМУСОВІ РОБОТИ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайне божевілля

РОСІЯ: АННА ЧЕРТОВА

Упокорювальні сорочки були для Анни Чертокової справжньою мукою. Вона не любила, коли покривали руки й прив'язували їх міцно до тіла. Для санітарів вона була не більше, ніж твариною, яка не заслуговувала щонайменшої уваги.

Анна провела десять років у психіатричній лікарні СРСР. Вона не була божевільною. Суддя відправив її туди, бо вона була християнкою. Відмова Анни зректися Христа, на думку судді, була божевіллям.

Оточена психічно хворими, Анна часто сумнівалася у своєму психічному здоров'ї. Довгими ночами вона подумки волала до Бога, навіть коли ті, які оточували її, волали від гніву чи жаху. Проте вона ніколи не гнівалася.

Анна і в суді, і в лікарні відмовилася зректися віри. Для тих психічно недужих, що могли розуміти, вона навіть намагалася свідчити і бути прикладом Христової любові.

„Я вітаю вас всіх любов'ю у нашому Господі Ісусі Христі, – писала Анна з лікарні. – Я молюся Богові, щоб Він зробив нас прекрасними та досконалими у Христі і щоб залагодив усі наші справи. Я твердо вірю, що Бог, який створив серце кожного і який вивчає усі справи смертних, буде суддею в моїй суперечці з ідолопоклонством атеїзму і звершить свій суд і справедливість“.

Деколи християни опиняються в божевільних ситуаціях, які випробовують їхнє терпіння і характер: важкі житлові умови, непокірна дитина. Чи можемо ми довіряти Богові, незважаючи на будь-які обставини? Можемо, якщо знаємо секрет задоволення. Біблія вчить, що наше внутрішнє відчуття задоволення мусить домінувати, коли на нас впливають зовнішні обставини. Наше ставлення покладається на Бога, а не на ситуацію. Інакше ми ризикуємо бути в такому ж сум'ятті, як і наші обставини. Візьміть урок в Анни. Попросіть Бога розкрити таємницю того, як, незважаючи на обставини, бути задоволеним.

Навчився я бути
задоволеним із того,
що маю.

Послання до филип'ян 4:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайна робота

РУМУНІЯ: ДОКТОР КАРЛО

Подання розглядали довго й скрупульозно. Детально перевіряли минуле. Прохання доктора Карло ледь не відхилили через чутки про його „християнські“ зв'язки. Але доктор подолав цей нелегкий процес і став лікарем таємної поліції. Він не признавався їм, що є християнином.

Сім'я доктора Карла розсердилася, вважаючи, що він став комуністом. Один за одним його церковна родина і всі близькі покинули його. Ніхто не знав його справжньої місії, яка полягала в пошуку зниклого пастора.

У ролі лікаря таємної поліції він міг вільно заходити до тюрми. Карло мав доступ до кожної камери і, урешті-решт, знайшов захованого пастора.

Карло оповістив про це християн. До сім'ї їм казали, що пастор Ричард Вурмбранд помер, але тепер усі знали, що він – живий. Під час переговорів між Хрущовим і Айзенхавером у 1956 році християни всього світу вимагали звільнення Вурмбранда. Зрештою, його вдалося викупити за 10 000 доларів.

„Якби не цей лікар, що прийшов у таємну поліцію спеціально для того, щоб знайти мене, – писав згодом Вурмбранд, – я ніколи б не потрапив на волю. Я або назажди залишився б у тюрмі, або опинився б на тюремному кладовищі“.

Таємні агенти – це зірки великого екрану. Коли вони виконують накази своїх штабних командирів, то зустрічають безліч пригод. Так само надзвичайні вірні в недемократичних державах живуть сповненим пригод життям. Їхні історії назавжди змінюють багатьох. Вони не наважуються афішувати свою місію, але завжди готові скористатися кожною нагодою ділитися доброю новиною про Христа. Байдуже, якою є географія чи життєва ситуація, Бог закликає кожного з нас бути Його духовним агентом, який доповідає небесному штабу. Ми маємо місію щодня ділитися Божою любов'ю. Бог не гарантує нам захисту чи безпеки під час виконання цього робочого завдання, але Він обіцяє вічну винагороду.

Для всіх я був усе,
щоб спасти бодай деяких.

1 Послання до коринтян 9:22

Надзвичайна посвята

Надзвичайне мучеництво

РИМ: ПОЛІКАРП

Полікарп був учнем апостола Івана, однак наприкінці життя йому довелося стати втікачем. У дорозі його впізнала дитина і відразу розповіла про це воїнам. Коли вони застали Полікарпа за обідом, він запропонував сісти до свого столу воїнам, які прийшли, щоб заарештувати його.

Після того, як воїни поїли разом із ним, Полікарп попросив у них дати йому годину на молитву. Воїни погодилися, але пізніше вже почали шкодувати про своє рішення. Полікарп молився так пристрасно, що вони самі визнали свої гріхи.

Урешті-решт Полікарпа привели до намісника, який засудив його до спалення на ринку. Намісник дав йому нагоду врятуватися, якщо він зречеться Ісуса. Полікарп відмовився, сказавши: „Вісімдесят шість років я служив Йому. Як я можу згнєбити мого Царя, адже Він спас мене?“

Полікарпа прив'язали до хмизу й запалили довкола нього вогонь. Полум'я здійнялося над сміливим християнином, але дивовижним чином не спалило й волосинки на його тілі. Розлючений намісник наказав воїнам проколоти християнинові бік. Вони вбили Полікарпа, але не змогли вбити його віру й нездоланний дух.

Ось остання Полікарпова молитва: „Я славлю Тебе за те, що Ти зробив мене вартим бути прийнятим до мучеників цього дня і цієї години, щоб я причастився з Ісусової чаші для воскресіння моєї душі“.

Завдяки Полікарпові ми починаємо по-іншому розуміти термін „активна пенсія“. Досвідчений святий Полікарп, якому вже було далеко за вісімдесят, не зважав на те, що вороги думають про його віру в Христа. Коли молоді прихильники змагаються з ворогом, часто поводяться необачно. Більшість вірних перебуває десь посередині, мовляв, нам уже бракує молодечого запалу, але ми ще не прожили стільки, щоб відхиляти чийсь погляд щодо нашої віри. На щастя, Ісус приймає нас такими, якими ми є, а не такими, якими ми повинні бути. Зобов'яжіться віддати Йому все, що можете віддати у своїй самопосвяті. Дозвольте Йому зміцнювати вас у вірі завтра.

Ми завжди повинні подяку складати за вас Богові, браття, як і годиться, бо сильно росте віра ваша.

2 Послання до солунян 1:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайний слуга

ПАКИСТАН: ЗЕБА

„Повтори ці вірші!“ – наказали Зебі.

„Я не повторю їх. Я – християнка й завжди буду нею“.

Народившись у бідній сім'ї, Зеба була змушена працювати служницею в багатих мусульман. Глава цієї родини намагався навчити її ісламу і змушував запам'ятати вірші з Корану. Тричі Зеба відмовлялася від цього, відказуючи: „Я – християнка“. Після кожної відмови її били.

Потім господарі заарештували Зебу, несправедливо звинувативши в крадіжці. Домігшись звільнення дочки, матір відвідала мусульманську сім'ю, щоб захистити Зебу. Її зустріли непривітно.

Один із членів сім'ї вигукнув: „Ти – невірна! Ви з дочкою обоє невірні й не слугуєте жити“. Вони облили матір бензином і підпалили її. Отож, Зеба більше не бачила своєї мами. Незважаючи на трагедію, дівчина не покинула Христа й нещодавно охрестилася.

Тепер у Пакистані є швацька школа, щоб такі молоді дівчата, як Зеба, більше не працювали слугами, допомагаючи прогодувати свою сім'ю. Незважаючи на біль, Зеба не тримає зла в серці. Вона мріє ділитися вірою зі своїми земляками. Вона хоче стати вчителькою біблійної школи.

Боже Царство стоїть сторчма лише тоді, коли перевернене догори дном. Його ґрафічна структура цілком протилежна тій, яка характерна для становища людей у земному суспільстві. Небесний рейтинг очолюють скромні слуги, а не талановиті, красиві і багаті, які мають владу у світі. Зеба нічого не варта в очах світу, проте вона виконує велику роботу для Царства. Слуга може не бути особливо талановитим, проте він готовий працювати. Слуга може не мати великої ціни в очах інших, проте він – безцінний у службі Богові. Що означає жити всупереч світові? Ставши Божим слугою, ви зможете пізнати це почуття. Чи готові ви понизити себе до ролі слуги й робити все, що знадобиться, щоб поширювати Добру Звістку?

Але хто великим із вас хоче бути,
хай буде слугою він вам.

Євангеліє від Матвія 20:26

Надзвичайна посвята

Надзвичайна переміна

КИТАЙ: ЧАНГ ШЕН

Перед наверненням Чанґа Шена знали як картяра, бабія і злодія. Коли в середніх літах він осліп, сусіди сказали, що це боги покарали його за лиходійство.

У 1886 році Чанґ подолав сотні миль, щоб потрапити до місіонерського шпиталю, де люди лікували очі. Зір вдалося частково відновити. У лікарні Чанґ уперше почув про Христа. „У нас ніколи не було пацієнта, який прийняв би Євангелію з такою радістю“, – говорив лікар.

Коли Чанґ попросив, щоб його охрестили, місіонер Джеймс Вебстер відповів: „Повертайся додому й розкажи своїм сусідам, що ти змінився. За якийсь час я відрідаю тебе. Якщо ти й далі служитимеш Ісусові, то я охрещу тебе“. Через п'ять місяців Вебстер приїхав і застав коло Чанґа сотні вірних. Він з великою радістю охрестив юного євангеліста.

Пізніше незграбний місцевий лікар відібрав у Чанґа дещицю того зору, що залишився, однак він продовжував подорожувати по різних селах. Хоча дехто зневажав його, він наvertsав сотні людей до Христа.

Коли спалахнуло Іхетуанське повстання, християни привели Чанґа до гірської печери, щоб він був у безпеці. Іхетуанці зібрали п'ятдесят християн у сусідньому місті, але пообіцяли помилувати їх, якщо з'явиться Чанґ. Коли євангеліст почув цю звістку, то сказав: „Я радо помру заради них“. Через три дні Чанґові відрубали голову, а місцевих християн відпустили.

Велика переміна – це послання великої Євангелії. Ісус пропонує нам нагоду перемінити своє життя і почати його знову. Погляньте, як він змінив Чанґа: людина, яка жила для себе, повністю віддалася Христові. Хай яким деструктивним було наше минуле життя, ми можемо поновити стосунки з Богом. Саме тому настільки важливий наш особистий приклад. Змінене життя є сильним доказом факту спасіння. Ми вже не говоримо так, як говорили колись, не ходимо так, як ходили колись. Хто потребує почути про вплив, який має Христос на ваше життя?

Щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в звабливих пожадливостях, та відновлятися духом вашого розуму, і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди.

Послання до ефесян 4:22-24

Надзвичайна посвята

Надзвичайний тягар

КОЛУМБІЯ: ХУАН

Ані наркотики, ані громадянська війна не можуть зупинити поширення Євангелії в Колумбії.

Хуан і його дружина Марія – місіонери серед корінного населення на північ від Калі, що в Колумбії. Калі контролюють Революційні збройні сили Колумбії (РЗСК), а саме – ліве партизанське угруповання. Багато колумбійських пасторів і місіонерів відчуло ворожість з боку РЗСК і покинуло цей район. Однак, коли Хуан три роки тому зустрівся з групою п'ятдесяти партизанів РЗСК, двадцяттеро з них прийняло Христа. Як каже Хуан: „Ми обміняли пістолети на епістолі“.

Тепер національна визвольна армія нападає на християнські церкви у регіоні. Нещодавно було закрито понад двадцять церков, багато пасторів утекли, рятуючи своє життя. Часто партизани приходять і вимагають усю десятину й пожертви, погрожуючи убити пастора. Тепер Хуан – єдиний пастор, який залишився в цьому районі. Він не отримує жодної допомоги.

Будь-що Хуан з дружиною вирішили залишитися і продовжити служити людям. Вони кажуть: „Якщо нам доведеться померти за те, що ми проповідуємо Слово Боже, воліємо померти, але не покинемо церкву“.

Хуан не осуджує тих, хто пішов, і не говорить про труднощі, які їм довелося пережити. Він радше розповідає про те, що робить Бог, а також про свій тягар служіння. У думках він хвилюється не про небезпеку, а про те, як привести колумбійців до Христа.

Ісус описує образ тварини, обтяженої тягарем. Ця тварина не бореться з вагою тягаря, тому що він насправді неважкий. Бути обтяженим Євангелією і бути обтяженим земними клопатами – різні поняття. Тягар Євангелії – це усвідомлення своїх духовних потреб. Хуан несе тягар, але він – легкий. Взяти приклад з Христа, ми мусимо обтяжити себе заради заблуканих душ. Цей тягар легкий, тому що ми повсякчас віддаємо його. Ми не повинні тримати Добру Новину для себе. Чи вас зневажали, коли ви проповідували Христа? Можливо, що ви мали спокусу поступитися своїм опонентам. Нехай тягар, який Ісус несе заради заблуканих душ, мотивує вас витерпіти ще один день.

Бож яро Моє любе,
а тягар Мій легкий!

Євангеліє від Матвія 11:30

Надзвичайна посвята

*Якщо ми, християни, припинимо ділитися
Євангелією і не прагнутимемо
подолати межі можливого,
ці межі зійдуться довкола нас.
Якщо ми й далі „свідчитимемо мовчки“,
свідчення не буде – і християнство
в Америці вимре.*

РЕЙ ТОРН, МІСІОНЕР ПЕРЕСЛІДУВАНОЇ ЦЕРКВИ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний євангеліст

КИТАЙ: ПАСТОР ЛІ ДЕСЯН

„Я проповідуватиму до смерті“.

Пастор Лі Десян проповідував усього кілька хвилин, коли офіцери Бюро національної безпеки (БНБ) увірвалися в дім. Вони витягли пастора Лі надвір і побили його, як і багатьох китайських прихожан.

У поліцейському відділку євангеліста били знову, поки він не почав блювати кров'ю. Офіцери били пастора по обличчю його ж Біблією і покинули його закривавленого та майже непритомного на бетонній підлозі камери.

Коли через сім годин пастора звільнили, він продовжив своє служіння. Наступного разу, коли він читав у церкві проповідь, прийшло сім офіцерів БНБ. Вони почали вигукувати різні звинувачення на адресу євангеліста. Коли вони побачили, що його відвідують гості із Заходу, то пішли, але повернулися через п'ятнадцять хвилин з підмогою. Офіцери витягнули Лі й почали бити його головою об стіну.

„Навіщо ви б'єте його? – закричав один із іноземців, – ви ж проголосили в Китаї свободу релігії!“

БНБ забрало до місцевого поліцейського відділка іноземців та жінку, в оселі якої відбувалася зустріч. Як виявилося, саме її син повідомив БНБ про зібрання.

Після нападу великі зібрання в селі припинилися, але Церква не зникла. Тепер є понад сорок менших зібрань. Нові люди мають можливість щотижня знаходити Христа.

Коли вороги намагаються захопити владу над Церквою, вона, як краплини ртуті, поділяється на ще менші частки. Церкви в недемократичних державах можуть ніколи не дізнатися, що таке західні мегацеркви із сорока арами прилеглої території, однак їх відвідує щораз більше віруючих. Фактично одна християнська церква в Кореї за відвідуваністю перевершує кілька разом узятих західних мегацерков. Проте, застосувавши той метод, що й у Китаї, корейська паства поділилася на тисячі менших домашніх зібрань або „чарунок“. Те, що ми сприймаємо як перешкоду для євангелізації, насправді може бути прихованим благом. Коли вам чинять опір, чи не поступаєте ви надто швидко? Чи не могли б ви бути наполегливішими і знайти інший спосіб для поширення євангельського послання?

Якщо тільки пробуєте в вірі
тверді та сталі, і не відпадаєте
від надії Євангелії.

Послання до колосян 1:23

Надзвичайна посвята

Надзвичайна сила

БАНГЛАДЕШ: ІДРИС МІА

„Якщо Абу хотів бути християнином, він мав ним стати деінде. Ми оточили дім, готові вигнати господаря і спалити будівлю“.

Коли ми підійшли ближче, то почули, як він говорить. Ми дивувалися: невже він покликав на допомогу спільників? Потім почули, що він молиться за все село й просить Ісуса пробачити нам те, що ми думаємо зробити! Це роздратувало нас ще більше – і двадцять п'ятеро з нас побігло до будинку, щоб схопити його. Але з'явилася якась невидима сила, яка не дозволила нікому з нас зайти в дім. Злякавшись, ми повернулися.

Прийшовши додому, я не міг спати. Я постійно думав про молитву Абу. Урешті-решт, о третій ночі я повернувся до оселі Абу й попросив його розповісти мені про Ісуса. Після тригодинної розмови з Абу я попросив Ісуса пробачити мені й віддав своє життя Йому. Я побіг додому і розповів про все, що зі мною сталося, своїй дружині, яка також разом із нашими дітьми стала християнкою“.

Через кілька днів в Ідриса Міа, вірного з Бангладешу, який розповів про цей випадок, було перше випробування. Його звільнили з роботи, а дітей вигнали зі школи. Та він каже, що попри все радіє, тому що має Ісуса у своєму серці.

Дуже часто ми не можемо обирати життєве оточення, однак можемо вирішити, якими будуть наше ставлення й поведінка. Такий вибір ми можемо робити завжди, незважаючи на обставини. Отож, коли ми, як Абу, опинимося на межі прірви, то поводитимемося молитовно й благочестиво, а чи віддамо себе на поталу паніці й горю? Інші, хоч як би не намагалися, не можуть змусити нас сердитися чи нервувати. Ми робимо цей вибір самі. Ми також можемо наслідувати Христа в ставленні до ворогів. Попросіть Бога допомогти вам правильно поводитися в будь-якій нелегкій ситуації.

Коли кличу, озвися до мене,
Боже правди моєї, Ти простір
для мене робив у тісноті...

Книга Псалмів 4:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайний „раб“

ВІРГІНСЬКІ ОСТРОВИ: ЛЕОНАРД ДОБЕР

Леонард Добер запитував себе, чи Ісус не вважав хрест надто важким; тоді він пригадав, що молитва Ісуса в саду завершилася так: „Тільки хай не Моя, а Твоя буде воля“. Завдання Леонардо здавалося неймовірним, та він виконував Божу, а не власну волю.

Леонард Добер вирішив, що Бог закликає його проповідувати для рабів на Віргінських островах. Він прийняв рішення продатися в рабство, щоб працювати поряд із рабами й ділитися з ними любов'ю Ісуса. Думка про рабство викликала в нього страх й огиду. Жахало те, як поводитимуться з ним. „Але Христос охоче помер на хресті заради мене, – подумав він. – Щоб служити Йому, ніяке терпіння не буде важким“.

Найбільше Добера переслідували не рабовласники, а радше його друзі-християни. Вони сумнівалися в його покликанні служити для рабів і насміхалися з нього, як з божевільного, за цей план. Але друзі не змогли переконати Добера.

Він прибув на Віргінські острови наприкінці 30-х рр. вісімнадцятого століття. Ставши слугою в будинку губернатора, він злякався, що перебуватиме надто далеко від рабів, яким прийшов служити. Тому він пішов звітлія і переїхав із будинку губернатора до землянки, в якій міг працювати з кожним рабом окремо.

Лише за три роки служіння Добера повернулося до Бога понад тринадцять тисяч людей.

Одержимі Ісусом. Саме так світ називає тих, чия віра виглядає трішки радикальною, дивацькою, надзвичайною. Добер був „одержимим Ісусом“ вісімнадцятого століття – вільною людиною, яка вирішила жити в рабстві, щоб раби пізнали Ісуса. Він волів зробити все можливе, щоб не змарнувати жодної краплини відданості в своєму серці на службі Христові. Для Добера це означало особливий план, який мав сенс лише для нього. Чи відрікалися від вас через вашу одержиму відмову погодитися з владою більшості? Якщо Бог закликав вас зробити щось радикальне для Нього у вашій сім'ї, церкві чи в громаді, ви повинні послухатися. Нехай інші називають вас божевільним, але Ісус знає, що ви віддані Йому.

Коли бо ми з розуму сходимо, то
Богові, коли ж при здоровому
розумі, то для вас.

2 Послання до коринтян 5:13

Надзвичайне поклоніння

СТАРОДАВНІЙ ВАВИЛОН: ДАНІІЛ

Він почув указ зі свого вікна: „Того, хто протягом тридцяти днів молитиметься до когось іншого, окрім царя, кинемо в яму левам“.

Даниїл відчинив віконниці навстіж. Навпроти, на даху, стояли два царських радники, які ненавиділи його. Він кивнув їм зичливо, зустрівшись з ними поглядом, і, коли вони кивнули у відповідь, на їхніх обличчях розпливлася чарівна усмішка.

Даниїл підійшов до всіх вікон у своїй кімнаті й повідчиняв їх навстіж. Здавалося, що коло кожного вікна стояли спостерігачі. Тоді він пішов усередину кімнати, де всі могли бачити його, упав на коліна й почав поклонятися Богові.

Цар засмутився, коли воїни привели Даниїла. Царя обдурили. Його указ неможливо відкликати, хоча він увесь день думав, як звільнити Даниїла, якого вважав доброю людиною.

„Візьміть його“, – сказав Дарій воїнам. Тоді він поглянув Даниїлові у вічі і сказав: „Твій Бог, що ти Йому служиш, Він завжди врятує тебе!“ (Даниїла 6:17). Коли воїни вели Даниїла до ями, цар ішов услід за ними. Даниїл не промовив ні слова, тільки поклонився цареві й пішов поміж левів до ями. Отвір заклали величезним каменем.

Даниїл пішов до середини ями, став на коліна й почав поклонятися Богові.

Надзвичайне поклоніння – це не різновид хвали й не специфічний метод чи особлива традиція. Воно не народжується у дебатах між органною музикою й сучасними хвалебними співами. По суті, воно має дуже мало спільного з тим, як саме ми прославляємо Бога. Надзвичайне поклоніння характеризує те, КОЛИ і ДЕ ми поклоняємося. Якщо в найважчі часи відчуваємо потяг до молитви, то практикуємо надзвичайне поклоніння. Якщо ми відчуваємо потяг співати хвалу тоді, коли нас оточують вороги, також практикуємо надзвичайне поклоніння. Як Даниїл, ми не повинні дозволяти обставинам диктувати, коли й де поклонятися Богові. Ми повинні приготуватися впроваджувати в життя нашу віру будь-де і в будь-який час. Чи готові ви до надзвичайного поклоніння в служінні Богові сьогодні?

Цар заговорив і сказав Даниїлові:
Твій Бог, що ти Йому служиш, Він
завжди врятує тебе!

Книга пророка Даниїла 6:17

Надзвичайна посвята

Надзвичайна відмова

ПІВНІЧНА КОРЕЯ

„Вони просили і просили мене, але я не міг віддати їй, – розповідав чоловік. – Я знаю, що християни не повинні шкодувати нічого, але я просто не міг розлучитися з нею“. Він зажурено простягнув руку, щоб слухач міг побачити його скарб.

„Я справді хотів віддати їй, але не міг. Бачите, люди в Північній Кореї сказали мені, що вони п'ятдесят років молилися, аби роздобути Біблію. Але я не віддав їм своєї, тому що, отримавши її від пастора у Південній Кореї, я молився з неї двадцять років“.

Він глибоко зітхнув, коли полинув думками до нужденних вірних у Північній Кореї, які у відчаї моляться про те, щоб отримати один примірник Біблії (він пригорнув свою Біблію до грудей). Чоловік утік з комуністичної тюремної держави й тепер вільно жив у Південній Кореї.

Біблії в Північній Кореї – рідкість. Але через ворожість влади вірні вважають їх ціннішими від золота. Одного чоловіка, коли він перевозив Біблії у Північну Корею, спіймали на китайському кордоні й побили до смерті металевою палицею. На жаль, про такі випадки, як цей, постійно повідомляють.

„Я не можу забути тих людей, – сказав він, зітхнувши. – Я не можу забути заздрості на їхніх обличчях, коли я показав їм свою Біблію. Мені так шкода їх“.

Їх використовують замість підставки для горняток чи як зручне місце для пульта дистанційного управління. Їхні цупкі обкладинки допомагають писати листа на готельному папері чи ловити попіл, що впав з цигарки. Вони мовчазно прикрашають кавовий столик поруч із тацею для карамелі й телепрограмою. І хоча ця книга рік у рік продовжує бути бестселером, здається, багато хто не читає її. Це – Біблія. Біблію ображають та ігнорують там, де її істинна цінність невідома. Ми б зовсім інакше ставилися до неї, якби треба було молитися двадцять років, щоб отримати її! Що ви можете зробити, щоб оживити свою пристрасть до безцінного Божого Слова?

І буду я розкошувати Твоїми заповідями, бо їх полюбив.

Книга Псалмів 118:47

Надзвичайна Надзвичайний зір

посвята
РОСІЯ: ЛЮБА ГАНЕВСЬКА

Любу Ганевську неодноразово били в російській тюрмі. Але вона усміхнулася, коли поглянула на свого ката, що тримав за спиною батіг.

– Чому ти усміхаєшся? – спитав він, уражений.

– Я не бачу вас таким, яким би ви побачили себе в дзеркалі, – відповіла Люба. – Я бачу вас таким, яким ви колись мусили бути – прекрасною, невинною дитиною. Ми з вами – однолітки, отож у дитинстві могли бути друзями.

Бог відкрив Любі очі, щоб вона поновому поглянула на цього чоловіка. Вона побачила його виснаження; він утомився її бити, як і вона втомилася від побоїв. Він був розчарований, що не може змусити її розповісти про діяльність інших вірних.

„Він так схожий на тебе, – промовив Бог у Любиному серці. – Ви обоє приречені бути акторами в одній драмі життя. Ти й твої кати пройшли крізь одну завісу сліз“.

Поглянувши на чоловіка очима Бога, Люба почала по-іншому ставитися до нього.

– Я бачу вас таким, яким, я сподіваюся, ви будете. Колись жив ще гірший від вас переслідувач – Савло з Тарсу. Він став апостолом і святим, – говорила Люба до нього.

Вона спитала умироствореного чоловіка, яка важка ноша змогла довести його до божевілля бити людину, що не вчинила йому жодної шкоди.

Завдяки цій ніжній турботі Люба привела свого ката до Божого Царства.

Земному зору часто перешкоджає низка недуг: астигматизм, короткозорість, глаукома та інші. Як наш зір може покращитися завдяки коригувальним лінзам, так і очі нашого серця можуть отримати користь від духовного втручання. Покинуті напризволяще, ми бачимо тільки зло й не помічаємо у людях добра. Але Бог дарує духовний зір тим, хто хоче побачити життя з небесної перспективи. Ми починаємо розуміти, що свавільний начальник чи той, хто ображає нас, – це травмована особа, яка потребує любові. Ми можемо зазирнути крізь непривабливу маску бунтівного підлітка, щоб побачити налякану дівчину чи хлопця, які потребують співчуття. Чи дивитеся ви на людей небесними очима? Як духовний зір міг би змінити ваше духовне життя?

Я, Господь, покликав
Тебе... щоб очі
відкрити незрячим.

Книга пророка Ісаї 42:6-7

Надзвичайна посвята

*Мене можуть повісити,
але я не зраджу свого Господа.*

САЛИМА, ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИРІЧНА ПАКИСТАНСЬКА ХРИСТІЯНКА,
ЯКУ ЖОРСТОКО ПЕРЕСЛІДУВАЛИ ЗА ВІРУ.

Валеріу Ґафенку і його сім'я втратили батька та сильно постраждали від рук комуністичних катів. Проте він не говорив нічого злого про комуністів, які завдали стільки болю його сім'ї. Як могло статися так, що, витерпівши стільки, він не нарікав на своїх катів?

Валеріу відповідає: „Коли цар Давид потрапив у скруту, Саул кидав на нього камінням, проклинав його і звинувачував у злочинах, які він не вчинив. Один із воїнів Давида був готовий убити Саула. Але Давид зупинив його. Він дозволив Саулові проклинати себе, тому що Бог наказав йому це. Давид знав, що він не винен у тому, в чому Саул звинувачував його, але він також визнавав, що має інші гріхи, про які Саул не здогадувався.

Комуністи називають нас бандитами й ворогами народу, хоча насправді — це не так. Але всі ми винні в тому, що не наслідуюмо святих, себто постійно не наближаємося до Христа. Нашою реакцією на злочини комуністів повинна бути не ненависть, а внутрішнє оновлення. Промені святості, які струменітимуть від нас, зруйнують зло. Грецьке слово „*theos*“ — Бог — походить від слова, що означає „струменіти“.

У в'язниці Ґафенку багатьох привів до Христа. До самої смерті він відмовлявся сказати хоча б одне недобре слово про тих, хто завдав йому стільки страждань.

Чи заслуговує ворог на шану? Мабуть, що про це нелегко думати. Однак переслідувана Церква вчить нас, що Бог може використовувати навіть наших ворогів, щоб наблизити нас до Себе. У цьому сенсі ми можемо шанувати ту роль, яку виконують вороги в нашому житті. Звинувачуючи своїх ворогів, ми можемо виявляти неповагу до Божого задуму. Якщо ви проклинаєте їх за те, як вони ставляться до вас, зупиніться і замисліться, чому Бог допустив, щоб ця ситуація сталася у вашому житті. Ви полегшите чи ускладнюєте Божові завдання, коли Він хоче чогось навчити вас? Якщо це так, ця ситуація обов'язково повторюватиметься доти, поки ви не навчитеся того, чого потребуєте.

Не судіть, щоб не суджено
й вас; і не осуджуйте,
щоб і вас не осуджено;
прощайте, то простять і вам.

Євангеліє від Луки 6:37

Надзвичайна посвята

Надзвичайна чутка

КИТАЙ: КИТАЙСЬКІ ВІРНИ

„До нас дійшли чутки, мовляв, люди на Заході кажуть, що в Китаї не переслідують християн“, – так починався лист від групи китайських вірних.

„Тут ув'язнено понад сто братів, а багато молодих християн, яким ще нема вісімнадцяти, перебувають під сильним тиском поліції. Декого кидають у ями з гноєм; декого б'ють палицями з електрошоком; інших збивають так, що вони не можуть стояти, тільки повзають.

Мало хто може витерпіти це. Хто не витримує, видає поліції імена й адреси своїх колег. Їх засуджують, а тих, хто не сказав нічого, звільняють за відсутністю доказів.

Ми звикли до переслідувань. Часто після допитів нас звільняють. Тоді ми повертаємося додому й продовжуємо проповідати.

Деякі підлітки хочуть повністю присвятитися Богові, щоб служіння стало їх основним заняттям. Вигнані з дому, вони хочуть стати мандрівними євангелістами, незважаючи на небезпеку, яка супроводжуватиме їх усе життя. Ми з острахом спостерігаємо за ними, налякані, що коли самі проповідуватимемо Євангелію, то станемо вигнанцями.

Ми заплатили за Євангелію кров'ю і потом, пролили багато сліз, пожертвували життям багатьох і мужньо йшли крізь дощ та вітер“.

Чутки, що в Китаї припинилося переслідування християн, неправдиві. По суті, ці чутки можуть стати знарядом, яке використовує ворог, щоб позбавити переслідуваних молитов і підтримки, яких вони потребують. Часто нам видається, що коли ми кажемо собі, що це не так, то, можливо, саме так і є насправді. Якщо ми відмежуємося від свідчень про переслідування та історій про повсякденне виживання, то справді можемо повірити, що переслідувань нема. Ми, однак, не можемо приховувати чи заперечувати фактів настільки довго, щоб мати змогу змінити їх. Сьогодні у недемократичних державах переслідують наших братів і сестер. Як ви відреагуєте на це? Молитиметеся? Служитимете? Жертвуватимете? Деякий час подумайте й помоліться про своє бажання.

Пам'ятайте про в'язнів, немов із ними були б ви пов'язані, про тих, хто страждає, як такі, що й самі ви знаходитесь в тілі.

Послання до євреїв 13:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайне запитання

РИМ: ПТОЛЕМЕЙ

„Ти – християнин?“ Про це запитували тричі. І тричі чулася відповідь: „Так“. Троє християн стали мучениками. Римський правитель Урбикус не мав жодного жалю до християн у 150 році н. е.

Птолемея звинуватили у вченні, що спасіння можливе тільки через віру в Ісуса Христа. Він гидився облудою і безбожністю тих часів. Тому, коли Урбикус спитав його, чи він – християнин, Птолемей не міг брехати. Він мав захистити справедливість і сміливо відповісти, що так. За це його закували в кайдани і багато били. За якийсь час його знову привели на суд до Урбикуса й знову запитали:

– Ти – християнин?

– Біль і страждання не могли змінити реальності. – Так, – відповів Птолемей знову.

Почувши про його арешт, літній чоловік підійшов до Урбикуса й попросив помилувати Птолемея:

– Навіщо страчувати такого вчителя? Яку користь це дасть вам чи імператорові? Він не порушив законів. Він тільки признався у своїй належності до християн.

Заінтригований промовою чоловіка, Урбикус лише запитав:

– Ти також християнин?

– Літній чоловік сміливо стояв на своєму: – Так, я – християнин.

– Тоді ти можеш приєднатися до вчителя, – запропонував правитель. Коли цього виявилось недостатньо, інший чоловік прийшов з тим самим протестом. І його також запитали, чи він християнин. Троє Божих дітей було страчено за те, що вони відповіли: „Так“.

Питання досить просте: „Ти – християнин?“ Воно пряме й особисте. Щоб з’ясувати правду, досить відповісти „так“ або „ні“. Чому ж такою важкою є відповідь? Проблема полягає не в тому, що християни не знають, як відповідати. Справжня проблема в тому, що часто ніхто нас про це не запитує. Наше життя не є настільки особливим, щоб хтось цікавився ним більше. Мусимо визнати, що надто мало людей питають нас про те, про що питали Птолемея. Коли востаннє ваш співробітник, друг чи сусід настільки зацікавився способом вашого життя, аби спитати вас про вашу віру? Ви знаєте відповідь? Тепер живіть так, щоб вас хотіли запитувати, чи ви є християнин.

Ви сіль землі.
Коли сіль ізвітріє,
то чим насолити її?

Євангеліє від Матвія 5:13

Надзвичайна посвята

Надзвичайна усмішка

РУМУНІЯ: МІЛАН ГАЙМОВИЧІ

У холодній темній тюремній камері було повно румунських християн, які палко прагнули, щоб Ісусове світло спалахнуло в темряві. Одним з цих в'язнів був єврейський вірний Мілан Гаймовичі.

Одного дня Мілан задискутував зі своїм співкамерником – поважним науковцем, який не вірив у Бога. У Мілана був нижчий інтелектуальний та культурний рівень, ніж у цього професора, але він розповів йому про Ісуса. Професор дорікав Міланові:

– Ви – такий брехун. Ісус жив дві тисячі років тому. Як ви можете говорити, що ходите й розмовляєте з Ним?

Мілан відповів:

– Це правда, що Ісус помер дві тисячі років тому, але Він також воскрес і тепер живе.

Тоді професор вирішив випробувати Мілана:

– Добре, ви кажете, що Він розмовляє з вами. Який у Нього вираз обличчя?

Мілан відповів:

– Деколи Він усміхається до мене.

– Яка брехня, – засміявся професор. – Покажіть мені, як Він усміхається.

Мілан ласкаво погодився. Обстрижений, з темними колами під очима, шкіра присохла до кісток, без багатьох зубів, у тюремному одязі. Але попри все на його устах з'явилася чудова усмішка!.. Давно невмиване обличчя сяяло. На ньому було так багато миру, задоволення й радості.

Професор-атеїст схилив свою голову і визнав:

– Пане, ви бачили Ісуса.

Усмішка – це природний людський вираз упевненості, миру й задоволення. Усмішка під час болю, страждань і навіть агонії може стати надприродним доказом існування Бога. Якщо Ісус Христос, Син Божий, справді живе в наших серцях, тоді декому потрібно нагадати своєму обличчю про Добру Новину! У церкві ми часто співаємо гімни, як похоронні пісні, адже наші думки перебувають за тисячі миль від наших слів. Що ваше обличчя розповідає про ваш зв'язок з Ісусом? Чи свідчите ви тим, кого зустрічаєте на вулиці? Чи підтверджуєте ви Христову радість у своєму серці? Чи, можливо, через постійні клопоти ви супите брови й маєте надуті губи? Попросіть Бога допомогти вам усвідомити це мовчазне послання і наповнити вас радістю.

Тішесь надією,
утиски терпії,
перебувайте в молитві.

Послання до римлян 12:12

Надзвичайна

Надзвичайне випробування

ЮДЕЯ: ДЖ. ОСВАЛЬД СМІТ

Господь Ісус Христос скористався певним планом, коли нагодував п'ять тисяч людей, які пішки йшли за Ним з навколишніх міст. Надвечір учні підійшли до Ісуса, попросивши Його відпустити людей на ніч. Однак Ісус мав інший задум. Він сказав людям сісти рядами на траві. Коли Ісус узяв їжу і поблагословив, учні розпочали з кінця першого ряду роздавати кожному з присутніх порцію.

Проповідник і письменник Дж. Освальд Сміт ставить незвичайне запитання: „Чи учні повернулися й пішли ще раз уздовж першого ряду, пропонуючи всім узяти другу порцію?“

Ні! Якби вони зробили це, ті, хто стояв у задніх рядах, устали б і почали рішуче протестувати. Вони сказали б: „Повертайтеся сюди. Дайте нам порцію. Чому люди в передніх рядах повинні отримати другу порцію, коли ми ще не отримали першої?“

І вони мали б рацію. Ми говоримо про Друге пришествя Христа. Багато хто ще не чув про Перше пришествя. Чому одні повинні почути Євангелію двічі, перш ніж усі почують її один раз? Жодна особа в цьому натовпі з п'яти тисяч людей не отримала другої порції, поки всі не отримали першої“.

Багато християн бояться їхати в країни, де не ступала нога місіонера. Набагато легше залишатися на звичному місці. Однак Ісус наказав вірним їти „по всьому світу“ й знаходити нові місця, де Його ім'я ніколи не проголошувалося. Смітова реалістична інтерпретація нагодування п'яти тисяч людей змушує нас засумніватися у своїх методах, коли йдеться про євангелізацію. Чому більшість людських ресурсів і фінансових вкладів призначені для людей, які вже почули Євангелію? По суті, багатьом з цих країн загрожує релігійне перенасичення, в той час як іншим групам людей бракує перекладу Біблії рідною мовою. Чи допоможе ваша підтримка врівноважити терези? Чи може ваше життя суттєво вплинути на проповідання Євангелії в майбутньому?

Так бо Бог полюбив світ, що дав
Сина Свого Однородженого,
щоб кожен, хто вірує в Нього,
не згинув, але мав життя вічне.

Євангеліє від Івана 3:16

Надзвичайна посвята

Надзвичайний заручник

АНГЛІЯ: БІЛЛ І ДЖОН

Білл і Джон перебували в Південній Англії коло доків, коли побачили румунський прапор, який звисав з корми судна. Це було в роки комуністичної диктатури в Румунії.

Після короткої наради вони зрозуміли, що отримали нагоду для місіонерської діяльності і, розв'язавши свої пакунки з Бібліями, зійшли на борт. Вони пішли до кают-компанії, де зібралися всі тридцять п'ять членів команди корабля. Білл і Джон пояснили, чому вони прийшли, і вийняли румунські Біблії. Екіпаж одразу почав уважно слухати їх. Більшість із них раніше ніколи не чули про Бога і Його Сина Ісуса.

Коли Білл і Джон виявили, що в них немає достатньої кількості румунських Біблій, двоє кремезних моряків схопили Білла за руки й лагідно, але рішуче посадили його в крісло. Перепрошуючи, вони ламаючо англійською пояснили, що Білл залишиться з ними, поки Джон повернеться з Бібліями для всіх.

Ставши „біблійним“ заручником, Білл не знав, плакати йому чи сміятися, але тільки так румуни могли мати певність, що Джон повернеться. Живучи в комуністичній країні, де звично порушувати обіцянки, вони не вірили нікому.

Джон побіг до офісу й напакував свою сумку румунськими Бібліями. Через годину він повернувся в кают-компанію, де команда вдячно прийняла Біблії й відпустила свого „заручника“.

„Промовте слово“. Це те, що Ісус каже робити зі своїм євангельським посланням. Байдуже, на що ми здатні, куди йдемо чи що робимо, ми повинні пам'ятати про те, що слід поширювати слово про Ісуса. Наше зобов'язання може привести нас до доків чи просто до ранішнього столу наших найближчих сусідів, які не вірять у Бога. У будь-якому разі ми повинні бути готовими ділитися Божим словом з тими, хто занепає духовно. Чи відчуваєте ви бажання промовити слово про Ісуса? Чи усвідомлюєте ви, що час для виконання вашої місії є обмежений? Не марнуйте ще однієї миті, гадаючи, що хтось виконає цю роботу замість вас. Що ви можете зробити сьогодні, щоб поширити Добру Звістку?

Тож віра від слухання,
а слухання через
Слово Христове.

Послання до римлян 10:17

Надзвичайна посвята

*Ми молимося за уряд Судану
й також дякуємо Богові за нього.
Дякуємо за його політику і війну проти
християн – терор, погрози,
ув'язнення – погляньте, як
виросла Церква! Погляньте,
що Бог дозволив здійснити нам за таких
обставин! Погляньте, скільки людей
навертаються до Христа.*

СУДАНСЬКИЙ ХРИСТІЯНИН.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний друкар

КИТАЙ: КАТІ ЛІ

Відвідувачі тихо і непомітно заходили у дім старенької китайської жінки. Їх супроводжували до запони, після чого вони повзли довгим темним тунелем, який сполучався з двома, схожими на печеру, кімнатами.

В одній з кімнат дев'ятнадцятирічна дівчина Каті Лі впродовж кількох місяців працювала на невеликій і найпримітивнішій друкарській машині. У цій печері вона друкувала заборонені книжки та інші християнські матеріали. Якщо Каті викриють, вона буде змушена переховуватися решту свого життя.

Але коли підпільна друкарська машина почала виготовляти більше книжок і брошур, працівники Бюро національної безпеки почали допитувати селян. Ті, хто знав про друкарню, не хотів нічого розповідати.

Урешті-решт, розлючені співробітники БНБ почали застосовувати динаміт і підривати кожен будинок у селі, поки не дійшли до оселі старої жінки. Вони знайшли печеру й конфіскували друкарську машину. Та працівникам друкарні вдалося заздалегідь утекти.

Донині Каті Лі та її співпрацівники переховуються. Коли їх знайдуть, то відразу ж ув'язнять і, можливо, стратять. Вони більше ніколи не зможуть побачити своїх друзів і родини. Але думки Каті живуть у книжках і брошурах, які вона надрукувала. Донині їх читають тисячі китайських християн.

Його можна затримати, спрямувати в інше життєве річище чи навіть тимчасово спинити. Але Боже Царство постійно рухається вперед. Воно ніколи не зупиниться. Христос дав йому поштовх, розповівши учням про Велике Доручення. Відтоді кількість тих, хто примножує Царство, продовжує зростати на повну силу, незважаючи на протидію ворогів. Звісно, що багато хто намагався повністю зупинити Євангелію, але їм це не вдалося. Чи відчували ви, що у ваше служіння втручаються? Чи не здавалося вам, що ваша участь стала непотрібною через непередбачені обставини? Пам'ятайте, що Бог не відмовився від вас. Ваш вплив на Євангелію триватиме, поки ви будете вірні їй.

Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса.

Послання до филип'ян 1:6

Надзвичайна посвята

Надзвичайне багатство

ПІВДЕННО-СХІДНА АЗІЯ: МОНСЬКІ ХРИСТІЯНИ

„Вони просунули через рот довгий ніж і закололи вірного. Іншому, якого спіймали з Біблією, залили окропом горло. А ще – втопили всю сім’ю“.

Вірні з племені мон у Південній Азії погодилися записати своє свідчення на відеоплівку. Вони хотіли підбадьорити християн на Заході.

Один християнин з племені мон розповів:
– Комуністична влада відчувала загрозу, адже стільки людей у племені стали християнами. Вони б’ють вірних, примушуючи повернутися до поклоніння злим духам. Місцева поліція заборонила нам ставати християнами.

– Вони погрожують кинути нас за ґрати й навіть убити, – додала жінка. – Якщо потрібно буде померти заради Христа, ми готові до цього.

Ці вірні готові наразитися на ще більшу небезпеку, щоб світ знав, що вони мужньо витримують переслідування. Племя мон – найбільше у Південно-Східній Азії, і християнство у ньому поширюється дуже швидко. Моні є однією з найпереслідуваніших національних груп.

Ще одна жінка сказала:

– Я дякую Богові за те, що ми залишаємося сильними. Я вірю, що переслідування – це тільки випробовування нашої віри в Христа. Завдяки йому ми дізнаємося, що таке справжнє багатство, а що – срібло і золото. Моліться, щоб ми залишилися вірними до кінця.

Сталь стає міцнішою під час процесу гартування – її нагрівають до надвисоких температур, б’ють, поки вона не отримає потрібної форми, охолоджують. Тоді процес повторюють знову й знову, усуваючи вади і охолоджуючи так, щоб метал міцнів. Аналогічно гартування зміцнює нашу віру. Коли нас нагріває ненависть інших, б’є молот переслідувань і охолоджує ніжна певність у Божій присутності, наші вади зникають і віра міцніє. Чи ви у своєму житті практикуєте загартування? Анітрохи не опирайтеся йому. Вчіться в братів і сестер із племені мон. Ваші вороги не усвідомлюють, що через їхню ненависть ви станете сильнішими.

Щоб досвідчення вашої віри було дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з’явленні Ісуса Христа.

1 Послання Петра 1:7

Ще один надзвичайний контрабандист

СХІДНА ЄВРОПА: МИХАЙ

Фургон „Фольксваген“, який належав Михаєві, наближався до прикордонного переходу. Михай схвильовано прошепотів коротку молитву: „Дорогий Ісусе, будь ласка, захисти Своє Слово, щоб його не конфіскували прикордонники“.

Прикордонники суворо й методично наказали йому вийти з фургона і почали ставити свої звичайні запитання: „Що привело вас до нашої країни?“, „Чи ви відвідуватимете тут когось? Якщо так, то кого?“, „Чи маєте зброю?“

Михай старанно відповідав на кожне запитання, але його серце забилося сильніше, коли краєм ока помітив, як один із прикордонників заглядає під кожне сидіння фургона. Михай уже втомився від довгого стояння. Нарешті прикордонники, задоволені його відповідями, дозволили в'їхати в свою країну. Безцінний вантаж удалося надійно переховати.

Роками цей відважний молодий кур'єр нелегально перевозив євангельську літературу в комуністичні країни Східної Європи. Михай був звичайною людиною, але його надзвичайний задум нелегко було збагнути. Його ноги були ампутовані майже до стегон, але Михай твердо вирішив не дозволити ваді перешкодити йому у діяльності.

Як і апостол Павло, Михай знав, що сила Христа стане досконалою в його фізичній слабості. Після того, як Михаєві припасували металеві кінцівки, він напихав літературою порожнини обох ніг і вирушав у подорож.

Бог дає рівні можливості всім, коли йдеться про служіння. Михай усвідомив, що навіть із фізичною вадю він може допомогти поневоленим народам приходити до Бога. У цьому кожна перешкода може стати нагодою для унікального служіння. Наприклад, ті, хто пережив трагедію розлучення в сім'ї, можуть служити ближнім у схожих ситуаціях. Що саме ви вважаєте вадами, які не дозволяють вам бути корисними в Божому Царстві? Подумайте про це з погляду Бога. Тоді запропонуйте це Йому і подивіться, як Він зможе використати їх для Своєї слави і для вашої користі.

А ми маємо скарб цей у посудинах
глиняних, щоб велич сили була
Божа, а не від нас.

2 Послання до коринтян 4:7

Надзвичайна посвята

Інший надзвичайний скарб

ТАДЖИКИСТАН: ВІРНІ ЦЕРКВИ „ГРЕЙС СОНМІН“

У неділю вірні церкви „Грейс Сонмін“, що у Душанбе, зібралася на свою щотижневу службу. І хоча їхня країна тепер позбулася репресивного комуністичного режиму, відкритий опір Церкві чинили радикальні мусульмани. Ті репресії, які здійснювала одна терористична влада, тепер почала здійснювати інша.

Як тільки запрошений пастор завершив свою проповідь, у кінці церкви прогуркотів гучний вибух. Бомба. Люди почали втікати, рятуючи своє життя. Вони намагалися вибігти через притвор, але вибухнула інша бомба, перебивши їм шлях до втечі. Церква, яку колись називали „святиною“, була вкрита мертвими тілами й залита кров'ю.

Стара жінка лежала на підлозі, не здатна поворухнутися. Біблія, яку вона вивчала кілька хвилин тому на службі, упала поряд з нею й заплямилася кров'ю. Книга була розгорнена на тій сторінці, де жінка перед самим нападом підкреслила три вірші: „А ми маємо скарб цей у посудинах глиняних, щоб велич сили була Божа, а не від нас. У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач. Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені“ (2 Послання до коринтян 4:7-9).

Радикальні мусульмани вважали, що невинними людьми можна пожертвувати заради своєї справи. Але смерть кожного вірного блищала, як коштовності. Це було свідчення Божої вірності. Ворог міг знищити тіло старої жінки – цю „глиняну посудину“, але її внутрішній скарб засяяв на весь світ, коли її дух зійшов на небо. Ми, як ніколи, усвідомлюємо, що можемо раптово загинути від рук нашого ворога. Однак не треба боятися смерті. Зрештою, найгірше, що ворог може зробити з нами, – це вбити наші земні тіла. Ваше фізичне тіло – це не наше справжнє „Я“. Утіште себе сьогодні, знаючи, що ніхто не зможе торкнутися до скарбу вашої душі.

Ми завсіди носимо в тілі мертвість Ісусову, щоб з'явилося в нашому тілі й життя Ісусове. Бо завсіди нас, що живемо, віддають на смерть за Ісуса, щоб з'явилося Ісусове в нашому смертельному тілі.

2 Послання до коринтян 4:10-11

Надзвичайна посвята

Надзвичайні початки

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ: РИЧАРД І САБІНА ВУРМБРАНД

Чудового осіннього дня 1967 року подружжя сиділо перед своєю старою друкарською машинкою за невеликим кухонним столом. Це було у Сполучених Штатах, куди вони нещодавно приїхали. Ще не так давно пастор Ричард Вурмбранд за роботу в підпільній Церкві перебував у холодній похмурій тюремній камері. Його дружина Сабіна відбувала засудження на примусовій праці в тюремному таборі.

Тепер вони міркували над посланням, яке Бог дав їм. Вурмбранди хотіли розповісти всім про випробовування й триумфи переслідуваних християн у комуністичних країнах. Румунська таємна поліція погрозувала подружжю, щоб вони не критикували комунізм, але залякування не зупинило їх. Вони повинні заговорити голосом Христового стражденного тіла – голосом, який ігнорувало і забувало багато людей у вільному світі.

Слова легко лягали на папір, – і незабаром з'явилося перше видання бюлетеня „Голосу мучеників“. Вони починали всього із сотні доларів і кількох сотень християн, зацікавлених у тому, щоб їм допомогти.

Ідея, яка народилася в одиночній тюремній камері, тепер перетворилася на всесвітню організацію, мета якої – служити переслідуваній Церкві. Мільйони подальших бюлетенів „Голосу мучеників“, надрукованих більше як десятьма мовами, розійшлися по всій земній кулі.

Почніть де-небудь. Саме там завжди зароджуються добрі ідеї щодо служби Богові. Служити Христові – це означає, що немає значення, де ви почнете, як і коли. Багато хто продовжує зволікати зі своїми мріями, замість того щоб де-небудь почати. Ми кажемо собі, що будемо колись служити Христові: коли виростуть діти й покинуть дім; коли ми нарешті оплатимо рахунки й матимемо змогу робити пожертви. Щоразу, коли ми кажемо, що почнемо служити Христові, закінчивши попередню справу, то не розуміємо суті покликання. Що Бог закликає вас робити? Не КОЛИ Він закликає вас зробити це, а ЩО Він хоче, щоб ви зробили? Що ви робите тепер, щоб почати виконувати Його завдання?

Поводьтеся мудро з чужими,
використовуючи час.

Послання до колосян 4:5

Надзвичайна посв'ята

Надзвичайний син

ГРЕЦІЯ: ТИМОФІЙ

Хоча Тимофій був молодий, Павло заохочував його стати прикладом для всіх. Тимофій довів, що він може жити згідно з цими настановами.

Тимофій походив із Лістри – одного з міст, яке Павло відвідав під час своєї першої місіонерської подорожі. Батько Тимофія був греком, а його матір і бабуся – вихрещеними євреями, які сильно вплинули на молодого Тимофія. Фактично Біблія каже нам, що вони стали для Тимофія прикладом у вірі. Павло повинен був помітити, що в Тимофія є потенціал стати сильним вірним. Коли Павло вирушив у свою другу подорож разом із Силою і Лукою, Тимофій приєднався до них і помандрував до Македонії.

Павло вважав Тимофія своїм сином у вірі. Коли церква в Ефесі потребувала пастора, Павло залишив Тимофія там, щоб він навчав і підбадьорював вірних у цьому місті. Тимофій був поряд з ним у його життій служінні. Він міг навіть бути з Павлом у Римі того дня, коли йому відрубали голову, адже Павло попросив Тимофія наостанку відвідати його.

Після смерті Павла Тимофій повернувся до Ефесу, щоб керувати там церквою. Він продовжував засуджувати поклоніння ідолам, яке полонило багатьох ефесян. Коли Доміціан санкціонував друге велике переслідування християн у Римській імперії, ідолопоклонники стали сміливішими. Тимофія, вірного до кінця, як навчав його Павло, каменували до смерті приблизно в 98 році н. е.

Від нас не сподіваються і не заохочують, щоб ми жили християнським життям. Фактично, це зробити неможливо. Як і Тимофій, якого навчав Павло, ми потребуємо того, хто покаже нам шлях і повірить у наш потенціал, щоб ми здобули щось для Христа. Ми зростаємо, спостерігаючи за тими, хто дає нам приклад у нашій Церкві, нашій громаді, нашій сім'ї і нашій школі. Коли ми самі отримуємо впливову роль, нам потрібно, щоб коло нас стояли „фани“, які, вболіваючи, заохочуватимуть нас до більшої відданості. Хто є вашим прикладом у вірі? Хто відповідає за те, щоб навчити вас, як жити для Христа? Це може бути хтось із близьких родичів, друг чи пастор. Подякуйте Богові за їхній вплив на ваше життя.

А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти.

2 Послання Тимофію 3:14

Надзвичайна посвята

Я дійшов до віри, що Бог у Своїй мудрості частково дозволяє мучеництво в кожному поколінні, тому що без мучеників реальність Христової смерті дедалі більше затьмарюється... Коли ми дивимося на мучеників, імла, яка часом укриває Голгофу першого століття, розсіюється, – і ми бачимо... Господа, прибитого до хреста.

МАРК ҐАЛЛІ.

Надзвичайна Надзвичайні обличчя

РУМУНІЯ: УВ'ЯЗНЕНИЙ ПАСТОР

„Це дивовижно, коли Ісус з'являється на обличчях вірних. Вони сяють. Для Божої слави – це велика справа, коли в комуністичних тюрмах сяють обличчя християн. Ми не миємося (я вже не мився три роки), але Божа слава сяяла навіть з-під шару бруду. Християни завжди мають переможні усмішки на своїх обличчях”, – писав ув'язнений пастор.

„Я знаю християн, що, як і я, звільнені з комуністичних тюрем. Тоді перехожі кілька разів зупиняли мене на вулиці, запитуючи: „Пане, що з вами? Ви маєте такий щасливий вигляд. Яка причина вашого щастя?“ Я відповів їм, що воно з'явилося після років страждань у комуністичних тюрмах заради мого Спасителя.

Вони не могли зрозуміти цього, тому що не здатні переосмислити труднощів у своєму житті. Вони не навчилися перебувати в Дусі й переживати присутність Бога. Багато хто подумає: якби ви тільки знали, яке в мене життя – чоловік, який б'є мене, дружина, яка мене «ість», діти, від яких розривається серце. Існує багато матеріальних труднощів і душевних потрясінь. Але хіба це важливо? Чим вони є порівняно з радістю знати Ісуса?“

Ніхто не здатен забрати те, що дає Ісус. Коли Святий Дух присутній у нашій душі, Спаситель дарує нам радість. І хоча обставини можуть бути песимістичними й похмурими, радість сяятиме. Навіть найчорніший бруд після трьох років перебування в комуністичній тюрмі не може приховати радості християнина. Не обов'язково причиною радості – не наша журба. Ми радіємо, тому що в нашій журбі присутній Христос. Чи втратили ви відчуття радості? Ви усвідомлюєте, що ніхто не може її забрати від вас? Якщо її бракує у вашому житті, це тому, що ви добровільно, внаслідок певних обставин, відмовилися від неї. Попросіть Бога відновити вашу радість у Ньому сьогодні.

І серце ваше радітиме, і ніхто радості вашої вам не відіме!

Євангеліє від Івана 16:22

Надзвичайна посвята

Надзвичайне зцілення

ПАКИСТАН: АСИФ

Асиф зламав ногу, коли його збила машина на одній з вулиць Пакистану. Зіщулившись від болю, він відчув, як хтось поклав руку на його ногу. Асиф звів очі і побачив жінку, яка молиться, щоб Ісус зцілив його. Він розсердився, тому що був мусульманином. Тоді дивна енергія почала струменіти в його тілі. Нога випрямилася, а кістка стала на місце. Урешті-решт, Асиф самотужки пішов додому.

Спраглий дізнатися більше про цього „Ісуса“, який зцілив його, він прочитав у Біблії, яку дала жінка, що молилася, про інші Ісусові чуда. В Асифа виникло багато запитань. З ними він прийшов до мульві (релігійного лідера, що перебував у мечеті).

– Чому ти запитуєш про Ісуса? – глузував з нього мульві.

– Хіба я можу *не* цікавитися Ним? – дивувався Асиф. – Він зцілив мене.

Мулві й інші мусульмани мечеті зачинили Асифа в кімнаті й змусили його випити отруту, вважаючи, що коли він помре, не встигнувши прийняти Христа, то потрапить до раю. Проте Асиф прокинувся й почав просити допомоги в Ісуса.

Раптово яскраве світло заповнило запилену кімнату. Асиф поклявся: „Мое життя – Твоє. Поки я буду на землі, працюватиму для Тебе“.

Після цього Асифова сім'я відреклася від нього. Його неодноразово били за те, що він відмовлявся припинити розповідати людям про Ісуса Христа.

Часом нам потрібно відчувати Божу силу, перш ніж ми повіримо в неї. По суті, більшість невіруючих воліють дебатовати про релігію на певній дистанції, а не мати справу з особистими духовними переживаннями. Ніхто не може обговорювати особистий досвід. Індивідуум – це єдиний експерт у цьому питанні. Зустрітися з Богом – означає пізнати Його силу й відчувати Його присутність. Біблія наводить багато прикладів невіруючих, які зустрілися з Божою силою. Дехто почав поклонятися Йому. Інші опиралися Його силі й постраждали від наслідків. У будь-якому разі, коли людина зустрічає Бога, то змінюється. Бог немовби промовляє до серця, що вагається: „Я є. Роби, як знаєш“. Яким чином Бог продемонстрував вам, що Він є? З ким ви можете поділитися цим досвідом?

Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе...

Книга Йова 42:5

Надзвичайна

Надзвичайні повітряні кульки

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: „ГОЛОС МУЧЕНИКІВ“

„Бабусю, поглянь, що я знайшов!“ – захоплено вигукнула маленька корейська дівчинка. Вона тримала щось таке, чого ніколи раніше не бачила. Бабуся поглянула на це своїми ослабленими очима, але не змогла розгледіти детально. Тому вона покликала маму дівчини: „Будь ласка, прийди й розкажи мені, що знайшла дитина“.

Дочка старої жінки ввійшла до кімнати і взяла це зі зморшкуватої руки своєї матері. Тоді почала читати слова, надруковані на добре сконструйованій пластиковій кульці: „Господь Ісус любить вас. Ваші брати й сестри не забули вас. Адже Бог так полюбив світ, що віддав свого Єдинородного Сина“.

Бабуся вигукнула: „Це – Писання! Вони прислали нам біблійні вірші на повітряній кульці! Будь ласка, читай далі“.

На пластиковій кульці були слова підбадьорення для трьох поколінь мешканців Північної Кореї, послання від християн на Заході і понад шістьсот біблійних віршів, які провадять читача від створення до хреста і до Другого пришествя Ісуса Христа. Упродовж останніх десяти років понад сто тисяч цих „біблійних кульок“ було запущено в Північну Корею.

Служіння „Голосу мучеників“ знайшло унікальний спосіб переслати цим пригнобленим людям Слово Боже і євангельське послання. У Псалмі 19:2 сказано: „Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід“.

Бог прагне, щоб до нашого розуму й серця в найпотрібніший момент припливли, як повітряні кульки в цій історії, підбадьорливі вірші з Писання. Однак Він не може змусити наш розум згадувати цитати з Писання. Як це не дивно, живучи у вільному суспільстві, часто ми поводимося так, немов живемо в авторитарній державі – такий як Північна Корея, де немає доступу до Божого Слова. Наше читання Біблії – спонтанне й нечасте, немов ми взагалі не маємо свого примірника Писання. Можливо, настав час попросити Бога, щоб Його Слово „пропливло“ через кордони нашого закритого розуму. Закарбуйте час у своєму розкладі для щоденного читання Біблії і попросіть Його оновити своє прагнення до Його Слова.

Усе Писання Богом надхнене,
і корисне до навчання,
до докору, до направи,
до виховання в праведності,
щоб Божа людина була досконала,
до всякого доброго діла готова.

2 Послання Тимофію 3:16-17

П'ятнадцятирічна Надя Наіра Масі – віддана християнка. Коли вона жила вдома, то зазвичай молилася і щодня насвітланку читала Біблію. Хоча її батьки не бачили доньку з лютого 2001 року, вони припускають, що вона продовжує робити це в домі того, хто викрав її.

Мусульманин Максуд Ахмед викрав Надю. Матір Максуда, тоді ще друг сім'ї Наді, допомогла виманити Надю з дому, де її змусили сісти в автомобіль з Максудом, двома його братами й другом, кожен із яких мав автоматичну зброю. Після цього Надю більше не бачили.

Викрадення молодих дівчат – рідкісне явище в Пакистані, але зазвичай, коли злочини вчиняють проти християн, поліція шукає не там, де слід це робити, особливо коли їй запропонували хабара. Ймовірно, що саме такою є ситуація з викраденням Наді, і місцева поліція дуже повільно розслідує цю справу.

У дім Наді прислали документ, де повідомлялося, що Надя одружилася з Максудом. У документі йшлося про те, що, з огляду на свій шлюб, Надя офіційно повернулася з християнства до ісламу. Однак Надя – ще підліток. Переживаючи гнів і втрату, її батьки не нарікають на Максуда. Натомість вони вірять, що Бог – могутній і поверне Надю.

Довіра – це те, чого людина ніколи не зможе повністю зрозуміти, поки в неї не залишиться нічого, окрім неї. Батьки Наді знають, що означає довіряти. Вони не вірять, що Надя обов'язково колись повернеться. Натомість вони абсолютно впевнені, що Бог здатний щасливо повернути її додому. Якби вони повинні були вірити в якийсь особливий результат, їхня довіра похитнулася, якщо б так не сталося. Але вони повірили в невичерпну Божу силу й спроможність здобути її. Якщо Бог у Своїй мудрості не дозволить, щоб вона повернулася, вони ще більше довірятимуть Йому. Чи довіряєте ви Богові тільки тимчасово, залежно від результату? А чи вірите в Нього, незважаючи на будь-який результат?

Бог, Якому ми служимо... урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!

Книга пророка Даниїла 3:17-18

Надзвичайна посвята

Надзвичайна впевненість

РИМ: ЮСТИН

– Чи вірите ви, що вознесете на небо, навіть якщо вас бичуватимуть чи стратять, відтязавши голову як злочинцеві? – спитав Рустик, міський чиновник.

– Я вірю, що, витерпівши це, матиму те, що Ісус обіцяв мені, – відповів Юстин, – бо я знаю, що Його дар життя перебуває з тими, хто залишається в Ньому до кінця.

– Отже, ти вважаєш, що отримаєш там якусь винагороду? – спитав він знову.

У відповідь почув:

– Я не вважаю – я знаю це. Я впевнений у цьому.

Рустик нетерпляче ліг у крісло:

– Ти мусиш погодитися скласти жертву богам.

Юстин був непохитний:

– Жодна розумна людина не осквернить свого зв'язку з Богом, пішовши до безбожників.

Для Рустика це було занадто:

– Якщо ти не послухаєшся, тебе безжалісно стратять.

– Я знаю, що, коли помру за Нього, мені не слід боятися. Я вважаю, що така смерть – це наше спасіння і впевненість перед Христом, – відповів Юстин.

Інші християни, які були разом із Юстином, сказали:

– Робіть, що хочете, тому що ми – християни і не складаємо жертв ідолам.

Рустик виголосив вирок християнам, які відмовилися виконувати його вимоги:

– Згідно із законом, тих людей, які відмовилися скласти жертву богам і не послухалися наказу імператора, слід бичувати і скарати на смерть, відтязавши їм голови.

Юстин сказав своїм катам: „Ви можете вбити нас, але не можете завдати нам справжньої шкоди“. Чи були це слова навіженого? Чи він збився з пантелику, коли обмірковував неминучість власної смерті? Ні, він упевнений лише в одному: Ісус Христос подарував нам вічне життя. Коли Юстин обдумував про кінець свого земного існування, то бачив красу своєї небесної оселі. Чого у вас більше: страху втратити своє земне життя чи певності, що ви житимете вічним життям на небі? Смерть – це не час для сумнівів. Залагодьте цю проблему, поки вам нічого не загрожує.

І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває,
а душі вбити не може; але бійтеся
більше того, хто може й душу, і тіло
вам занапастити в геєнні.

Євангеліє від Матвія 10:28

Надзвичайна посвята

Надзвичайний автор

АНГЛІЯ: ДЖОН ФОКС

Джон Фокс, молодий викладач коледжу св. Магдалини, просив у молитві: „Вони називають Тебе Твоїми священиками й служителями, але вони поклоняються собі й своїй політичній владі. Допоможи їм усвідомити, що не потрібно іншого посередника між Богом і людиною, окрім Ісуса Христа і Його Слова“.

Хтось підслухав Джона й негайно доповів про це керівництву коледжу. Його звинуватили в бунтарських намірах щодо уряду й державної церкви. Коли він відмовився зректися своїх переконань, рада вигнала його з університету.

Через це в Джона виникли серйозні проблеми, коли він намагався знайти собі роботу вчителя. Одного дня, виснажений голодом, Джон молився в церкві. Перед ним з'явився чоловік, якого Джон ніколи раніше не зустрічав, і поклав йому в долоню трохи грошей. „Не сумуй, – сказав він. – Незабаром робота сама знайде тебе“. Через кілька днів він отримав роботу гувернанта.

Під час правління Генрі VIII до таких християн, як Джон, ставилися поборливо. Однак коли до влади прийшла Марія I, вона втратила багатьох, хто ігнорував релігійні приписи держави. За час її п'ятирічного правління загинуло триста людей. Джон разом із вагітною дружиною втік з Англії до Бельгії, ледь unikнувши арешту.

Щоб захистити тих, хто помер за свою віру, Джон написав „Книгу мучеників“.

Читати про переслідування і пережити його – цілком різні речі. Багато людей читають про життя відданих християн і захоплюються їхньою відвагою. Однак вони не мають особистого досвіду віри. Вихваляючи відвагу мучеників, вони не усвідомлюють її джерела: особистого зв'язку з Ісусом Христом. Вони можуть прочитати Євангельське послання, проте не спалахують вірою. Мученики жили й вмирали, закликаючи інших, навіть своїх гнобителів, до віри в Христа. Чи вони не закликають вас до християнської самопосвяти вже тепер, коли ви читаете їхні історії? Пам'ятайте, що замало лише хвалити віру. Треба особисто пережити її.

Бо Євангелія була звіщена нам,
як і тим. Але не принесло пожитку
їм слово почуте, бо воно не
злучилося з вірою слухачів.

Послання до євреїв 4:2

Надзвичайна посвята

*Тюрма – не перешкода для корисного
християнського життя.*

ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД.

Надзвичайна посвята

Надзвичайне покарання

АНГЛІЯ: ДЖОН ВІКЛІФ

Холодного англійського ранку 1428 року якісь чоловіки нешанобливо блукали по кладовищі. Один із них, одягнений у розкішні священні шати, сказав: „Це тут. Викопуйте його. Вже пора закінчувати“.

Коли лопати врешті-решт натрапили на щось тверде, чоловік у розкішному одязі, який спостерігав за процесом, сказав:

– Відчиняйте.

– Але ж, сер, він там уже п'ятдесят років! – відповів один із гробокопів. – З нього вже мало що залишилося!

Релігійний лідер здригнувся й спробував приховати роздратування:

– Тоді витягуйте його так. Ми спалимо все разом.

Що так сильно могло розсердити цього чоловіка? Навіщо викопувати тіло людини через п'ятдесят років після смерті, щоб урочисто спалити її як еретика? Приблизно в 1376 році Джон Вікліф опублікував „Доктрину влади, що ґрунтується на благодаті“. Його надзвичайно сміливе послання можна витлумачити так: „Щоб керувати життям християн в усьому світі, не потрібно нічого, крім Євангелії“.

Вікліф також почав перекладати Вульгату (латинську Біблію) англійською мовою й таємно розповсюджувати її переклад у брошурах і книжках. Він продовжував працювати до самої смерті у 1384 році, за сто тридцять три роки до Реформації.

– Киньте попіл у річку, – наказав чоловік, коли погас вогонь.

– Більше ми не почуємо про Джона Вікліфа і його вчення.

Мине ще сто років, перш ніж буде дозволено читати Біблію англійською мовою.

Релігійна влада зробила все можливе, щоб позбутися того, що „залишилося“ від Джона Вікліфа. Але натомість кожна крихта попелу з його спаленого тіла рознесла по Європі нову жагу до Божого Слова. Його ненависники не лише домоглися свого, але й, по суті, допомогли в здійсненні Христової справи. Часто ми бачимо, що наш ворог сатана також робить дуже багато, аби позбутися християнства. Однак його намагання мають щонайбільше протилежні наслідки. Бог дозволяє, щоб переслідування надихало вірних і спонукало їх до більшої відданості. Чи погоджуєтеся ви діяти, коли вас переслідуватимуть, щоб здійснювати Божий задум? Неприязнь ваших гонителів зробіть вас сильнішими, а їхні прокляття подарують вам Боже благословення.

І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію.

Послання до римлян 5:3-4

Надзвичайна

Надзвичайне мучеництво – частина перша

РИМ: КАРПО

– Моє перше і головне ім'я – Християнин. Люди називають мене Карпо.

– Ти знаєш про укази імператора? – питає проконсул. – Треба поклонятися всемогутнім богам Риму. Тому я раджу тобі погодитися скласти їм жертву.

– Я – християнин. Я шаную Христа – Божого Сина, Який не так давно прийшов, щоб спасти нас, і визволив нас від божевілля диявола. Я не приноситиму жертви таким ідолам. Вони щонайбільше зображають духів – демонів. Неможливо, щоб я приносив їм жертву.

– Ти мусиш скласти жертву. Цезар наказав робити це, – наполягав проконсул. У відповідь почув:

– Живі не складають жертви мертвим.

– Ти вважаєш, що боги мертві? – здивувався допитувач.

– Вони ніколи не були людьми й не жили ніколи, отож не могли померти, – впевнено продовжував Карпо. – Хто поклоняється їм, перебуває в жахливій омані.

– Я дозволив тобі говорити надто багато дурниць, обмовляти богів і його величність імператора. Ти повинен припинити це тепер, або буде надто пізно, – почув він погрозливо. – Ти принесеш жертву або помреш!

– Я не можу. Я ніколи не складав жертви ідолам і не робитиму цього тепер, – наполягав на своєму Карпо.

Коли проконсул наказав повісити Карпа і здерти з нього шкіру знаряддями для тортур, той кричав:

– Я – християнин! Я – християнин! Я – християнин!

Як для проконсула у цій розповіді, слово про хрест є безглуздом і для тих, хто не розуміє його. І вони відчувають, що повинні протидіяти тому, чого не розуміють. Мабуть, вони бояться того, чого не можуть зрозуміти. Гордість не дозволяє їм прийняти Божу Євангелію на віру. Якою б не була причина, вони воліють померти, але не повірять у послання Христа. Ми повинні усвідомити, що ті, хто не погоджується з християнством, часто роблять це тому, що не здатні прийняти істину на віру. Чи молитесь ви за тих, хто виступає проти Євангелії? Коли ви молитесь за тих, хто переслідує інших, попросіть Святого Духа допомогти їм зрозуміти слово про хрест.

Бож слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божа!

1 Послання до коринтян 1:18

Надзвичайна посва

Надзвичайне мучеництво – частина друга

РИМ: ПАПИЛА

Проконсул зауважив Папилу, який стояв неподалік від закривавленого Карпа.

– У тебе є діти? – запитав його.

– О, так, завдяки Богові я маю багато дітей, – відповів Папила.

Хтось із натовпу вигукнув:

– Він каже, що має дітей у своїй християнській вірі.

Почувши це, проконсул розлютився ще більше.

– Чому ти брешеш мені, кажучи, що маєш дітей? – закричав він.

– Я кажу правду. У кожній провінції і в кожному місті в мене є діти в Бозі, – стверджував Папила. Гнів проконсула не вщухав:

– Або ти принесеш жертву, або на тебе чекає така ж доля, що й Карпа! Що скажеш тепер?

Відповідь Папили була незмінною:

– Я служив Богові, відколи був молодим. Я ніколи не складав жертви ідолам. Немає нічого чудовішого і величнішого понад можливість сказати: „Я – християнин“.

Проконсул наказав повісити його поряд із Карпом і залізними знаряддями для тортур здерти з нього шкіру. Папила навіть не зойкнув, коли, як відважний воїн, терпів катування.

Проконсул побачив надзвичайну стійкість цих християн і наказав живцем спалити Карпа й Папилу. Вони, щасливі, що незабаром звільняться від цього світу, спустилися до амфітеатру. Папилу прибили цвяхами до стовпа. Коли здійнялося полум'я, він тихо помолився і віддав свою душу.

*Християни часто хвилюються, що вони скажуть, коли їм доведеться захищати свою віру. До такої нагоди ми готуємося як студенти, що подумки повторюють запитання до проміжних іспитів: „А якщо вони попросять мене захистити Трійцю?“, „Що я відповім, коли вони спитають мене про долю тих, хто ніколи не чув Євангелії?“, „І як я захищатиму непорочне зачаття?“ Правду кажучи, неможливо знайти кращих і правдивіших слів, ніж наше особисте свідчення про віру в Христа. **НЕМАЄ НІЧОГО ЧУДОВІШОГО І ВЕЛИЧНІШОГО ПОНАД ТЕ, ЩО Я МАЮ ЗМОГУ СКАЗАТИ: „Я – ХРИСТІЯНИН“.** Жодне зауваження не переконає невіруючого більше, ніж ваше бажання поділитися Ісусовою любов'ю.*

А я, як прийшов до вас, браття,
не прийшов вам звіщати
про Боже свідчення з добірною
мовою або мудрістю.

1 Послання до коринтян 2:1

Надзвичайна

Надзвичайне мучеництво – частина третя

РИМ: АГАТОНИКА

Коли прибитого до стовпа Карпа охопило полум'я, він радісно молився: „Хвала Тобі, Господи Ісусе Христе, Сину Божий, що Ти також уважаєш мене, грішного, гідним умерти мученицькою смертю, якою помер Ти!“ Тоді він віддав свою душу до неба.

Поки Карпо молився, Агатоника побачила, як слава Бога стелеться перед ним. Небеса розкрилися, і показалося весілля Божого Агнця. Перед нею накрилися розкішні столи, а на чільному місці стояв Ісус Христос. Її серце затріпотіло, вона почула поклик з неба.

Агатоника підхопилася і закричала:

– Ця страва була приготована також і для мене. Я мушу прийняти страву слави.

З трибун пролунав крик:

– Змилуйся над своєю дитиною, своїм сином!

– Є Бог, який подбає про нього, – відповіла Агатоника, – тому що Бог дбає про все. Стосовно мене, то я піду, щоб бути разом із Ним.

Вона стрибнула в амфітеатр, скинула верхній одяг і з тріумфом дозволила, щоб її прибили до стовпа. Присутні залилися слізьми. Вони закричали:

– Цей вирок жорстокий і несправедливий! У полум'ї Агатоника вигукнула:

– Господи, Господи, Господи, допоможи мені, бо я біжу до Тебе!

Тоді вона віддала свою душу і приєдналася до свого Господа. Був 165 рік н. е.

Ланцюгова реакція. Це той несподіваний ефект, який неможливо пояснити чи спланувати. Почалося з Карпа, який показав дорогу відваги Папілі. Коли їх обох катували за віру, жінка-свідок, натхненна неймовірними наслідками їхнього мучеництва, кинулася назустріч вірі, добровільно погодившись бути спаленою на вогнищі. Сьогодні ми бачимо ланцюгову реакцію віри у відновленні церков, а також серед студентства. Ми бачимо це у селах, містах і громадах на кількох континентах, де одне життя спонукає інше, а те – ще інше, до більшої відданості. Скільки минуло часу, відколи ви переживали ланцюгову реакцію відданості у вашій церкві чи в спільноті? Моліться, щоб оновлення почалося від вас – найважливішої ланки в довгому ланцюгу.

Ти нас оживиш, і ми будемо
ім'я Твоє кликати!

Книга Псалмів 79:19

Надзвичайна посвята

Надзвичайний утікач

КИТАЙ: ЛО ЛУ

Ло Лу обережно йшла людною вулицею в Китаї, озираючись, щоб переконатися, що за нею не стежать і що її не впізнали. Вона минула ще один плакат, на якому зображено її обличчя й запропоновано винагороду за її арешт – майже шістсот доларів.

Лу було всього сімнадцять, коли вона пішла з дому, щоб служити Богові. Вона заснувала товариство, яке допомагало створювати незареєстровані домашні церкви – нелегальні на думку комуністичного уряду. Завдяки цій роботі вона налагодила зв'язки з християнами за кордоном, які нелегально перевозили Біблії до Китаю.

Лу служила майже десять років. Тоді поліція заарештувала її. Їй довелося витримати інтенсивні допити. Одного разу Лу настільки сильно побили, що вона перебувала в комі кілька годин. Але Лу відмовилася надавати поліції інформацію про вірних і їхню діяльність.

Вона нічого не розповіла поліції про свою роботу. Коли через кілька місяців Лу звільнили, вона далі залишалася під наглядом. Через кілька років її і п'яťох інших заарештували. Усе майно Лу конфіскували. Цього разу її засудили до п'яти років трудових таборів.

Лу звільнили після відбуття терміну, але вона досі залишається мішенню для поліції. Незважаючи на загрозу арешту, Лу продовжує жити життям втікача заради

Христа й чинити „злочин“, який полягає в любові до Ісуса й прагненні ділитися цією любов'ю з іншими.

Уявіть собі: якби був ордер на арешт усіх відданих християн, хто б виказав вас владі? Чи ваш доброзичливий настрій і вдячне привітання підкажуть місцевому бакалійникові, до якого ви приходите щотижня, хто ви такі? Чи ті, з ким ви їздите в автомобілі, дізнаються, що ви – потенційний вірний, побачивши, як терпляче ви чекаєте своєї черги? Чи ваші колеги на роботі сперечатимуться щодо того, виказувати чи не виказувати вас, оскільки матимуть конкретні докази вашої віри в Христа? Чи члени вашої сім'ї змагатимуться зі спокуюю зателефонувати до поліції? Чи вони переконують себе, що ваше ставлення й вчинки насправді не збігаються з образом „відданого християнина?“ Як ви гадаєте, що ви повинні зробити?

Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові.

Послання до римлян 14:12

Надзвичайна посвята

Надзвичайний плід

ПАКИСТАН: САФИНА

Сафина – тиха і мила дівчина. Виріши у Пакистані, вона знає, що в неї, як у християнки, – життєві перспективи обмежені й дуже скромні.

Тому, коли багата мусульманська сім'я найняла її куховарити і прибирати в будинку, вона невимовно зраділа, що зможе заробити трохи грошей і допомогти своїй убогій сім'ї.

Краса Сафини і її ввічливі манери привабили сина господаря. Він почав розмовляти зі своїми батьками про те, щоб узяти її собі за дружину, але Сафина була християнкою. Вони тиснули на неї, щоб вона повернулася до ісламу, але Сафина мужньо й рішуче відмовилася. Після багатьох тижнів тиску вона хотіла покинути роботу, хоч розуміла, що сім'ї вкрай потрібні гроші.

Урешті-решт, молодик відмовився від спроб переконати Сафину стати його дружиною і прийняв жорстоке рішення. Він брутально затягнув дівчину до однієї зі спалень і силоміць згвалтував.

Сафина була шокована. Вона негайно пішла з роботи, але не встигла висунути звинувачення, бо мусульманська сім'я випередила її, звинувативши в крадіжці. Сафину відразу заарештували. Тепер їй довелось страждати від наруги вже у тюрмі.

Сафина не шкодує, що захищала Христа, але вона досі бореться з почуттям сорому за те, що сталося. Вона сміливо покладається на обіцянки Бога емоційно та фізично зцілити її і бореться, щоб простити своєму зловмисникові.

Ми багато чого вчимося про релігію, досліджуючи, які результати має життя її послідовників. Це історія про сім'ю, що йшла неправильним шляхом до неправильного „бога“. Релігія цієї сім'ї змушувала її членів до маніпуляцій, сексуальної розпусти, брехні й несправедливості. Проте Бог Сафини – Бог любові – мотивував її до працьовитості, жертвовності й стійкості. Одного дня Бог допоможе Сафині дійти до того, що вона простить тим, хто поглумився над нею. Будьте обережними, коли вам кажуть, що всі релігії практично однакові. Нас закликають стати контролером – уважно перевіряти плоди життя людей, які свідчать про їхні мотиви. Нехай вас не обманює те, що ви читаєте про будь-яку релігію. Погляньте уважно на результати життя її послідовників.

По їхніх плодах ви пізнаєте їх.
Бо хіба ж виноград на тернині
збирають, або фіґи із будяків?
Так ото родить добрі плоди кожне
дерево добре, а дерево зле плоди
родить лихі.

Євангеліє від Матвія 7:16-17

Надзвичайна посвята

*Що сильнішого удару завдає диявол,
то більше ми радітимемо з його поразки.
Нехай він приходить!*

СУДАНСЬКИЙ ХРИСТΙΑНИН.

Надзвичайна посвята

Надзвичайні притулки

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРЮ

Завдяки служінню Ендрю 749 навернених мусульман було охрещено. За його участі було розповсюджено понад 3 000 Біблій і більше 137 000 євангельських брошур.

Але Ендрю зрозумів, яка небезпека чигає на багатьох навернених мусульман, і заснував святиню, яка є для них притулком. Християнські сім'ї чи окремі особи з усієї країни приїжджають до таємної святині, але не для відпочинку й безпеки. Нових християн з ранку до вечора навчають учнівству та євангелізму.

Після завершення програми їх посилають до іншого села, де раніше їх ніхто не знав. Воно стає їхнім новим полем місіонерської діяльності! Християни, втікаючи від небезпеки, прибувають сюди тільки для того, щоб їх навчили працювати в небезпечній ситуації. Вони знають, що не одні; сотні їхніх братів і сестер уже вийшли звідти, щоб звіщати про Ісуса Христа в кожному куточку Бангладешу.

Робота Ендрю – не без ризику. Його неодноразово заарештовувала та затримувала поліція, били радикальні мусульмани, які бояться його впливу. Його сім'ї також постійно загрозували. Служіння Ендрю полягає в тому, щоб надати безпечний притулок наверненим мусульманам, але навряд чи це служіння безпечне. Це – щоденний ризик для його сім'ї і тих, хто причетний до служіння, проте його учні отримують вічне життя і навчаються давати таку саму можливість іншим.

Уявіть собі фермера, який намагається самотійно зібрати величезний урожай. Як би старанно він не працював, йому не вистачить часу, щоб до кінця сезону встигнути виконати завдання. Ісус порівняв заблудлі душі з нивою, що дозріла для жнив. Це вимагає надто багато праці і не під силу одній особі. Отже, нас закликають використовувати такі методи, які застосовував Ендрю у своїх притулках у Бангладеші. Ми повинні навчати навернених, як розповідати іншим про Христа. Недостатньо повертати когось до християнства. Ми мусимо повертати учнів, які згодом стануть вихователями нових учнів. Чи ви – фермер, який працює самотужки? А чи показуєте іншим, як працювати на ниві?

Тоді Він казав Своїм учням:
Жниво справді велике,
та робітників мало; тож благайте
Господаря жнива, щоб на жниво
Своє Він робітників вислав.

Євангеліє від Матвія 9:37,38

Надзвичайна

Надзвичайна витривалість

АЗЕРБАЙДЖАН: ПАСТОР РОМАН АБРАМОВ

Роман Абрамов та його дружина старанно працювали впродовж трьох років, щоб заснувати церкву в Ісмаїлах. Але вже через рік після приїзду до цього містечка влада заарештувала їх, намагаючись вигнати геть.

Щотижня церкву відвідує близько десяти членів, але вони продовжують ділитися Євангелією Ісуса Христа. Через тиск місцевої влади на потенційних орендодавців в Абрамових виникли проблеми, коли вони хотіли винайняти будинок. Тому подружжя спромоглося збудувати будинок, щоб, не порушуючи закону, влаштувати зібрання.

Абрамови організували церковні зібрання в своєму новому домі, відвідувачів почало ставати більше й більше. Минулого грудня мули (мусульманські релігійні лідери) прийшли до них додому й сказали, що Абрамови не мають права відправляти християнську службу.

Пастор вирішив захистити свою церкву і запросив мулів на службу. Один із них прийняв запрошення. Інший звинуватив християн у тому, що вони потоптали Коран, і звернувся до місцевого уряду з клопотанням про закриття церкви. Після цього місцева влада почала регулярно приходити сюди, допитувати християн і засудила деяких із них до десяти днів тюрми.

Незважаючи на осуд і страх багатьох парафіян, Роман щиро вірить, що відродження настане. Він запрошує до свого дому всіх, хто хоче прийти й відвідати зібрання.

У житті ми прагнемо обійтися без деяких речей. Скажімо, без випробувань. Чому ми часто вважаємо, що життя – це суцільна проблема? Однак Біблія навчає нас, що життя неможливе без клопотів. У дитинстві ми часто відмовляємося від надто важливого завдання. Ми поступаємо у труднощах. Та змужнівши, вчимося витривалості – бути впертими і не складати рук. Так само, коли ми мужніємо у вірі, то дізнаємося про ціну витривалості. Чи ви досі не змужніли? Чи легко відбити вам охоту від справи й спокусити вас поступитися? Скажіть Богові, що ви готові духовно вирости.

А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали.

Послання Якова 1:4

Надзвичайна посвята

Надзвичайне гоління

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ: ПАРК ГІЛЕСПІ

Люди часто готові віддати багато, щоб допомогти переслідуваним у всьому світу братам і сестрам. Викладач соціології у семикласників Парк Гілеспі, можливо, став першим, хто віддав своє волосся!

Почувши розповіді християн про Судан, учні Парка загорілися ідеєю допомогти біженцям, яких переслідували за віру. Палка дитяча пристрасть здивувала навіть їхніх учителів.

Те, що розпочалося з пориву семикласників зібрати ковдри для нужденних суданців, згодом поширилося по всій школі і, зрештою, у громаді. Гілеспі зателефонував на телеканал WBTV в Шарлоті, що у Північній Кароліні, і розповів про роботу, яку виконують діти, щоб полегшити страждання суданців.

Діти зносили ковдри в класні кімнати, однак питання про їх перевезення ще не було вирішене. Коли з'явився репортер з WBTV, Гілеспі повідомив, що, коли буде оплачено рахунок, він поголить свою голову. Невдовзі після того, як репортаж пустили в ефір, почали надходити кошти.

Так, з любові до людей, яких він ніколи навіть не зустрічав, Гілеспі поголив голову. Увесь колектив школи зібрався, щоб подивитися на процес гоління. Репортер з WBTV зняв цю подію на відео. Американцям часто здається, що вони можуть небагато зробити, аби допомогти переслідуваним християнам в інших країнах. Парк Гілеспі довів, що можливість не є обмежена.

Парк Гілеспі і його учні навчають нас, як у співчутті народжується винахідливість, обов'язок і, зрештою, ціна. Парк і його учні були раді віддати все – навіть до останньої волосинки на своїй голові! Співчуття – це природна реакція на страждання, але його самого недостатньо. Ми мусимо активізувати наше співчуття завдяки творчому вирішенню проблем. Також необхідно зобов'язатися виконувати свої рішення й бути готовими заплатити за них. На якій стадії цього процесу перебуваєте ви? Чи ви вже почали реалізовувати своє співчуття через творче мислення? Чи зобов'язалися ви допомогти в справі? Чи готові тепер діяти?

А як бачив людей,
змилосерджувався Він над ними.

Євангеліє від Матвія 9:36

Ще одна надзвичайна кара

ПАКИСТАН: АЮБ МАСІ

„Ця камера не може завадити мені любити мого Господа, Ісуса Христа, – писав Аюб Масі. Через неправдиві звинувачення він уже п'ять років відбував ув'язнення“.

Християн у Пакистані часто неправдиво звинувачують у блюзнірстві проти Мухамеда, засновника ісламу. За мусульманськими законами блюзнірство – це злочин, який карають смертю. Часом Аюб розмовляв з другом-мусульманином, з яким вони часто обговорювали суперечливі питання і жартували щодо них; мова зайшла про „Сатанинські вірші“ – суперечливу книгу, спрямовану проти ісламу. Їх підслухали, і під тиском інших „друг“ Аюба подав проти нього скаргу.

Аюба заарештували й засудили до смерті за блюзнірство проти Мухамеда. Невдовзі після цього в його селі вчинено облаву, й усі дванадцять християнських сімей вигнано з дому. Аюб не визнав своєї вини й подав протест проти рішення суду. Він терпляче чекав на відповідь суду п'ять років у тюрмі.

Тепер він перебуває у мултанській центральній тюрмі „Сахиваль“, що у Пакистані. Він знає, що навіть після звільнення його життя буде в небезпеці і що він становитиме небезпеку для своєї сім'ї та громади. На початку 1998 року вчинено замах на його життя, і одного разу ісламський мулла запропонував десять тисяч доларів тому, хто вб'є Аюба.

Сьогодні в мусульманських країнах вважається, що розмова на релігійну тему суперечить ісламу й може означати смерть. Це звучить як іронія, але на мусульманських вірних також чекає смертна кара. Біблія вчить нас, що кара за гріх – це духовна смерть. Без Христа на кожного чекає духовна смерть. Однак, на щастя, Христос заплатив смертною карою за всіх, хто вірить, навіть за мусульман. Ісус Христос зайняв наше місце під рукою ката, коли Його розп'яли на хресті. Завдяки Його смерті ми можемо отримати вічне життя з Богом на небі. Подякуйте Богові сьогодні, що ваш смертний вирок було пом'якшено і що ви отримали прощення. Моліться за тих людей у мусульманських країнах, на яких – хоча вони й можуть убити християн на землі – без Христа чекає вічна смерть.

Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!

Послання до римлян 6:23

Надзвичайна логіка

посвята

СУДАН

„Співай цю пісню (мусульманський символ віри) або помреш“, – закричав солдат з Північного Судану. Полонений християнин бачив ненависть в його очах і запитував себе, скільки життів він міг відібрати. Солдат притис до його горла величезного ножа.

Логіка підказувала полоненому: „Співай! Бог знає, що тебе примушують. Навіщо позбуватися життя, відмовившись вимовити кілька слів, у які ти і так не віриш?“

З іншого боку, він знав: Біблія вчить, що слова мають силу. Присяга Христові – могутня. „Чи блюзнірська присяга, – запитував він себе, – навіть якщо я не маю наміру скласти її, є могутньою?“ Здавалося, що запитання у його думках борються одне з одним. Його логіка боролася з любов'ю до Христа.

Християнам у Судані часто потрібно робити такий вибір, і вони бачили, як багатьох їхніх друзів та членів сімей убивали за віру в Христа. Мученики відмовлялися співати мусульманський символ віри, не бажаючи оскверняти свій дух блюзнірськими співами й ризикувати розбити серце Бога.

Їхній захист проти логічних аргументів полягає в тому, що Христос, який живе в їхній душі, не міг би співати таких пісень; отже, їм слід змиритися з наслідками. Той самий Христос, який не погоджується співати, також не боїться смерті. Ці вірні вважали, що вони вже мертві в Христі – Христос у їхніх душах не міг зазнати шкоди.

Щодня ми підслуховуємо розмову між розумом і вірою. Логіка підказує нам погодитися. Віра підказує чинити всупереч загальній думці. Прислухаючись до логіки, часто забуваємо про власні переконання й танцюємо під дудку інших. Як часто ми співаємо чужу пісню, щоб уникнути конфронтації? Можливо, що це робота, яка змушує нас кривити душею. Логіка підказує, що треба прикусити язика, щоб зберегти роботу. Якщо ви відчуваєте, що надто довго прислухалися до голосу розуму, попросіть Бога, щоб натомість ви змогли підслухати Його. Попросіть у Нього віри, яка вам потрібна, щоб мудро сказати правильні слова в неправильний логічний момент.

Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені.

Послання до галатів 2:19-20

Інші надзвичайні контрабандисти

УКРАЇНА: ХРИСТИЯНСЬКЕ ПІДПІЛЛЯ

У російського прикордонника був звичайний патрульний обхід. Після закінчення Другої світової війни кордони ретельно охороняли, остерігаючись щонайменшої підозрілої діяльності. Найбільше могли загрожувати радянські громадяни, які намагалися втекти, і контрабандисти, які хотіли перевезти заборонені речі, скажімо, Біблії.

Саме цей прикордонник патрулював кордон між Українською Радянською Соціалістичною Республікою і Румунією. Було холодно, але тихо, світло від ліхтаря бігало туди-сюди по свіжому снігу.

Та цілком несподівано ліхтарик натрапив на якісь заглибини в снігу. Сліди! У румунському напрямку! Він підняв свій свисток до губ – пролунав безперервний пронизливий сигнал тривоги.

Незабаром інші прикордонники вже були тут. „Сюди! Сюди! – підстрибував він і кричав, показуючи на чотири пари слідів. – Вони не можуть бути далеко! Мабуть, ми зможемо схопити їх, перш ніж вони потраплять до Румунії!“

Коли пролунав сигнал, четверо румунських християн завмерло в темряві. Вони уважно слухали, як вигуки прикордонників і гавкіт собак поступово віддаляються. Потім християни обернулися й усміхнулися один до одного. Лідер подав жест – і вони продовжили свою подорож: обережно пішли в Україну, несучи безцінний вантаж Біблій своїм братам і сестрам у підпільній Церкві.

Біблія каже, що ворог використовує підступні спроби, щоб зашкодити християнству. У порівнянні з ним, ми – ті, хто несе Євангелію миру, – нагадуємо невинну приманку для вовка. Однак Ісус попереджає, що ми повинні пам'ятати про небезпеку, яка загрожує віцям серед вовків, і враховувати її у своїх планах. Ми повинні використовувати тонку стратегію й мудру тактику, щоб обманути й перехитрувати своїх опонентів. Сатана має силу, але Бог – усмогутній. Він допоможе вам здобути перемогу над Своїми ворогами. Ваше завдання – попросити мудрості й відваги, щоб здійснити переможні плани Бога. Чи ви маєте якусь серйозну проблему? Чи ви молилися й просили в Бога мудрості, перш ніж спланувати свій наступний крок? Повірте Йому, адже Він знає, як перехитрувати ворога.

Оце посылаю Я вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки.

Євангеліє від Матвія 10:16

Надзвичайна посвята

*Оскільки Христа більше немає на землі,
Він хоче, щоб Церква – Його тіло – виявила
свої страждання в Його стражданнях.
Оскільки ми – Його тіло, наші страждання –
це Його страждання.*

ДЖОН ПАЙПЕР, „ЖАДАННЯ БОГА“.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний імпульс

В'ЄТНАМ: ЛІН ДАО

Лін Дао разом із мамою підійшла до в'язниці. Вона добре знала, що робитиме. Але це треба виконати імпульсивно, щоб виглядало, як учинок малої дівчинки, яку заповнили емоції.

Батько одинадцятирічної Лін – підпільний пастор у В'єтнамі. Минулого року чотири офіцери поліції увірвалися до дому і розпочали обшук: вони шукали Біблії, які Лін сховала у своєму шкільному ранці. Батька заарештували й засудили до виконання важких робіт.

Коли Лін і мама підійшли до металевої сітки, яка відділяла їх від батька, дівчинка швидко прошмигнула крізь шпарку в огорожі, стрілою помчала до свого батька й міцно обняла його. Здивовані вартові дивилися на неї, але не казали нічого. Зрештою, яку шкоду могла заподіяти маленька дівчинка?

Таким чином Лін змогла таємно передати батькові маленьку ручку, якою він на цигарковому папері писав цитати з Писання і проповіді. Ці „цигаркові проповіді“ переходили від камери до камери й багатьох в'язнів приводили до Христа.

Лін Дао з власного досвіду знає, як небезпечно в комуністичному В'єтнамі поширювати віру. Але дівчина не зважає на ризик і хоче, як батько, проповідувати Євангелію, „імпульсивно“ слухаючись Христа, а не людей.

Часто вірні замість одного голосу чують два. Це є одна з перешкод, що не дозволяє їм бути імпульсивнішими у своєму свідченні Христа. Імпульсивний послух ніколи не може постати із незосередженості. У своєму серці ми чуємо голос Бога, який каже нам, що робити у певній ситуації: „Скажи це тепер. Поділися вірою“. Водночас ми чуємо власний голос, який шепоче нам усілякі виправдання: „Не тепер. Пізніше. Що ти робиш?“ Бог дарує нам зосереджене серце, яке прислухається тільки до Його голосу. Змужнівши у вірі, ми дізнаємося, що послух стає для нас природнішим – як імпульс чи рефлекс. До якого голосу ви прислухаєтеся сьогодні?

Дорогу Свою покажи мені,
Господи, і я буду ходити у
правді Твоїй, приєднай моє
серце боятися Ймення Твого!

Книга Псалмів 85:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайна сила

БАНГЛАДЕШ: АБДУЛА

Оскільки Абдула прийняв Христа, рідні щосили намагалися змусити його змінити свою думку. Зрештою, його батько збудував мечеть поряд зі своїм будинком і був шанованим чоловіком у їхньому селі й у усьому Бангладеші.

Коли розмови не переконали Абдулу повернутися до ісламу, родина вдалася до побоїв. Коли побої не допомогли, вони покликали сторонніх, щоб ще гірше побити його. Ніщо не допомагало. Абдула твердо тримався своєї віри в Христа. Урешті-решт, у відчаї матір перестала годувати його, кладучи на синову тарілку тільки попіл. Абдула просив у Бога сили й був непохитний.

Зневірившись у всьому, сім'я викликала мулла, щоб він виконав ісламський обряд і вигнав з хлопця „диявола“, який запанував над ним. Мулла прийшов до них додому й читав над хлопцем мусульманські молитви. Він співав, клав на Абдулу руки, танцював і кричав. Але юнак мав незламний дух. Через п'ять годин виснажений мулла відмовився від своїх спроб.

„Дух Абдули могутніший від мого духа, – сказав він батькові. – Його неможливо збити зі шляху й неможливо заборонити йому ділитися цим могутнім духом з іншими“. За чотири місяці Абдула привів двадцять сім мусульман до віри в Христа, запаливши їх усіх Духом Христа!

Намагаючись неординарно вирішити потенційну енергетичну кризу, сучасні інженери конструюють автомобілі, які споживають виключно енергію акумуляторів. Але проблема полягає в тому, що автомобілі повинні мати доступ до джерела енергії, щоб перезарядити акумулятори. Поки що ця ідея настільки нова, що станції, які мають допоміжні пристрої для зарядки акумуляторів, наразі дуже мало, та й відстань між ними – велика. Без джерела енергії автомобіль є безпорадний. Але ж і християни, які спробують ефективно свідчити без сили Святого Духа, так само будуть безпорадні. Крім вивчення Божого Слова, ми повинні просити в Святого Духа мудрості, захисту і сили для свого служіння. Чи не намагаєтеся ви працювати для Христа самотужки, замість того щоб дозволити Його силі перебувати у вас?

Та ви приймете силу,
як Дух Святий злине на вас

Дії святих апостолів 1:8

Надзвичайна любов до Божого Слова

АНГЛІЯ: МОЛОДА СЛУЖНИЦЯ

У шістнадцятому столітті король Филип II провадив жорстоку політику стосовно тих, хто сам намагався тлумачити Писання. У ті часи всіх, кого заставляли за вивченням Біблії, вішали, спалювали на багатті, топили, розривали на шматки чи закопували живцем.

Королівських інквізиторів послали оглянути будинок мера Брюгге, щоб перевірити, чи не вивчають там Біблію. Під час обшуку вони знайшли цю книгу. Усі присутні заперечували, що вони щось знають про неї. Тоді прийшла молода служниця. Коли її спитали про Біблію, вона вигукнула:

– Я читаю її!

Мер спробував захистити дівчину:

– О ні, вона не вміє читати.

Але служниця не хотіла, щоб заради неї брехали:

– Це правда, ця книга – моя. Я читаю її. Для мене вона дорожча, ніж будь-що інше!

Її засудили до смерті від задухи: дівчину живцем замурували в міській стіні. Перед самою стратою один із урядників спитав її:

– Така юна й вже мусиш померти? Вона відповіла: – Мій Спаситель помер заради мене. Я також помру заради Нього.

Коли залишалось покласти останню цеглину, дівчині знову сказали:

– Покайся! Лише скажи єдине слово каяття!

Натомість вона сказала, що її єдине бажання – бути з Ісусом, і додала:

– О Господи, прости моїм убивцям!

Для деякого це – звичайна книжка, яка до того ж роками не перестає бути бестселером. Для інших – це сімейна традиція, яку використовують на весіллі, уродинах чи на похороні. А ще для інших – це святе й натхненне Боже Слово. Вірні припадають до її слів, немов до листів коханої людини, й щоразу проливають над ними сльози. Що вони бачать у правді Божого Слова? Що змушує їх ризикувати життям, щоб прочитати його? Попросіть у Бога відповіді. Якщо істина залишається таємницею для вас, нехай Бог відкриє ваші очі, щоб ви могли краще розгледіти Його слова. Без Його допомоги слова залишаться знаками на папері. Але Бог може оживити їх.

Відкрій мої очі,
і хай чуда Закону
Твого я побачу!

Книга Псалмів 118:18

Надзвичайне свідчення

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: НЕВІДОМІ МАТРІ І СИН

„Що сталося?“ – спитала матір, коли переляканий син переступив через поріг їхнього дому.

„Сьогодні, коли я був разом зі своїм другом, два офіцери поліції зупинили нас. Вони збили друга з ніг і звинуватили його в тому, що він – християнин. Друг не намагався захиститися. Навіть коли в нього цілилися зброєю, його обличчя було спокійне. Він поглянув мені у вічі, і, хоча не промовив ні слова, я знав, що він хоче сказати. Він хотів, щоб я повірив у Того, у Кого вірив він. Друг лише сказав: „Благослови їх“. Його стратили одразу ж на моїх очах, бо він був християнином. Я навіть не знаю, хто такі християни. Я нічого не розумію“.

Після того, як син розповів про те, що трапилося, матір узяла його за голову й сказала: „Я розумію“. Тоді вона почала ділитися з ним істиною про Христа-Спасителя. Вона розповіла своєму синові про чудесне Ісусове народження і про можливість спасіння, яка з'явилася через Його смерть на хресті. Раніше матері було боляче, що, хвилюючись за сина, вона не сміла розповісти йому про Христа. Тепер вона вдячна Богові за цей шанс: „Коли кулі пробили серце твого друга, Бог засіяв зерно надії у твоєму серці“.

Тепер цей юнак нелегально перевозить Біблії на свою батьківщину – у Північну Корею – й організовує домашні церкви.

Мати дала синові фізичне життя, народивши його, але не поспішала скористатися нагодою допомогти йому народитися вдруге й отримати вічне життя. Фізичне життя згасає, але Божий дар вічного життя не згасає ніколи. Коли ми ділимося Божим Словом з тими, кого любимо, Бог пропонує їм вічне життя. Чи втрачали ви нагоду поділитися задумом спасіння з тими, кого ви любите? Попросіть Бога, щоб Він дав вам другий шанс, як матері цього юного хлопця. Не чекайте, поки станеться трагедія.

Бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, Словом Божим живим та тривалим.

1 Послання Петра 1:23

Надзвичайна посвята

Надзвичайний гімн

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ЕЛІЗАБЕТ ПРЕНТИС

„Я почуваюся такою спустошеною“, – плакала Елізабет Прентис. Здавалося, що втрата дітей цілковито приголомшила її. І хоча вона пережила у своєму житті невимовні страждання, втративши контроль над обома ногами, завдяки вірі в Христа на її обличчі завжди сяяла усмішка, яка мала унікальну здатність підбадьорювати оточуючих.

Цього разу печаль була нестерпна: „Боже, благаю, допоможи моєму зламаному духові“.

Бог відповів на її молитву. Одного дня пополуночі зворушена невимовним горем, вона написала слова до відомого, сповненого натхнення, гімну:

Більше любові, о Христе, Тобі, більше любові Тобі!

Почуй молитву, яку я промовляю на схиленому коліні.

Це моє ревне прохання: Більше любові, о Христе, Тобі...

Колись земної втіхи я жадала, шукала миру і спокою;

Тепер Тебе одного прагну, все віддаю Тобі.

Нехай горе робить свою справу, шле печаль і біль;

Солодкі Твої посланці, солодкий їхній приспів,

Коли вони співають зі мною: Більше любові, о Христе, Тобі...

кійний Кім Ір Сен у підпіллі знайшов тридцять християн, він вирішив влаштувати їм публічну страту. Останні слова, які співали християни перед своєю смертю, були слова з пісні „Більше любові Тобі“.

Ісус не шкодує нам горя. Він розуміє, що деколи ми просто мусимо поплакати. Але Він надто сильно любить нас, щоб дозволити нам потонути в гірких сльозах. Ісус дозволяє горю тривати недовго, доки воно не зробить усе необхідне, наблизивши нас до Його подобі. І коли нам уже здається, що не можемо більше терпіти, раптово виявляється, що наше життя повернуло на краще. Настане день, коли ми станемо сильнішими. Тягар видаватиметься легшим. Як християни з Північної Кореї, які чекали на страту, ми нарешті дізнаємося, що означає радіти в стражданні. Чи відчували ви, що горе повністю змінює ваше життя? Чи примножувало воно вашу любов до Христа?

Елізабет не могла знати, як утішатиме її пісня сучасних християн і який вплив матиме на них. Коли в Північній Кореї по-

А в усьому себе виявляємо, як служителів Божих... як сумні, але завжди веселі.

2 Послання до коринтян 6:4,10

Надзвичайна посвята

Надзвичайний склад

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Пастор Ричард Вурмбранд відчинив важкі сталеві двері й увійшов до великої бетонної кімнати. Він оглянув книжки, що стосами лежали на підлозі. Широко усміхаючись і водночас зі сльозами на очах, він підняв одну з них і показав своєму другові. Це була дитяча Біблія румунською мовою.

Заспокоївшись, пастор сказав: „Я був тут, де тепер розташований цей склад. Я був саме тут, тридцять футів під землею, протягом трьох років в одиночному ув'язненні. Я жодного разу не бачив сонця чи місяця. Майже щодня мене били. Тепер тут зберігають Біблії і мої книжки. Бог зробив найкраще!“

Коли в 1989 році в Румунії ліквідовано комунізм, працівники „Голосу мучеників“ змогли майже за копійки купити в збанкрутілих комуністів книгарню і велику друкарську машину. Вони надрукували тисячі Біблій та книжок Ричарда Вурмбранда й потребували тимчасового приміщення, щоб зберігати їх. Новий мер Бухареста запропонував їм склад під палацом Чаушеску – саме те місце, де Ричард провів кілька років у тюрмі, де він молився про служіння в своїй рідній Румунії!

Коли Ричард був у в'язниці, наглядачі сказали, що його ніколи не звільнять, отож він більше ніколи не зробить нічого корисного для Бога. Тепер місце, призначене для тортур, стало місцем для служіння!

Ваніль, масло, цукор, мука й какао – це основні інгредієнти для приготування чудового шоколадного торта. Якщо перемішати їх, вийде смачний десерт. Але кожен з цих інгредієнтів окремо не має таких смакових властивостей, наприклад, ваніль на смак не солодка, а навіть гірка. Бог – це шеф-кухар, який змішує інгредієнти в нашому житті, щоб приготувати Собі солодку страву. Кожне індивідуальне переживання зокрема може бути гірким; але якщо їх усіх змішати, наше життя може виявитися божественним творінням. Чи ви переживаєте тепер важке випробування? Зачекайте, щоб подивитися, як Бог використає ваш досвід і „змішає“ його з іншими подіями. Повірте Йому, чекайте і дивіться.

І знаємо, що тим, хто любить Бога,
хто покликаний Його постановою,
усе допомагає на добре.

Послання до римлян 8:28

Надзвичайна посвята

*Ваша спроможність допомагати людям
безпосередньо залежить від того,
скільки страждань ви зазнали самі.*

*Чим більше випробувань ви мали, тим більше
можете допомогти іншим. Якщо ви терпіли
мало, то спроможні допомогти їм менше.*

*Якщо ви під час важких випробувань:
іспитів, бід, переслідувань, конфліктів –
дозволите Святому Духові використати
вмираючого Ісуса у своїй душі,
то життя воскреслого Христа полетіть до
інших.*

КИТАЙСЬКИЙ ХРИСТІЯНИН ВОЧМАН НІ, УВ'ЯЗНЕНИЙ ЗА ВІРУ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна вірність

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Дванадцять учнів стояли разом зі своїм пастором коло огорожі. На іншому боці був глибокий рів, а за ним – вхід до штучної печери. Перед входом до неї походжав величезний лев.

Пастор сказав: „Ваших пращурів кидали таким диким тваринам за їхню віру. Пам’ятайте, що вам також доведеться страждати. Вас не кидатимуть левам, проте страждатимете від людей, які будуть набагато гірші від цих тварин. Вирішуйте тепер, чи бажаєте присягнути на вірність Христові“.

Учні переглянулися. Перед ними стояв їхній пастор Ричард Вурмбранд – чоловік, який за роботу в підпільній Церкві провів у тюрмі чотирнадцять років. У Румунії він перебував останній тиждень, тому що за нього і за його сім’ю заплатили викуп. За кілька днів вони змушені покинути батьківщину.

Ричард не знав, чи ці учні недільної школи постраждають від рук комуністичних безвірників, але він хотів прищепити віру, яка витримає найважчі випробовування. Тому й привів учнів до місцевого зоопарку, щоб вони побачили левів.

Незважаючи на юний вік, учні розуміли, що хотів сказати пастор. Зі сльозами на очах вони рішуче відповіли: „Ми присягаємо на вірність Христові“.

Ричард вчасно виклав урок цим молодим людям. Хоча вони тільки згодом зрозуміють сенс мучеництва і, можливо, ніколи не пізнають його самі, цей приклад допоміг їм прийняти важливе рішення. Вони заздалегідь забезпечили собі вірність Христові. Завчасне прийняття рішень – це ключ до успіху під час переслідувань. Ми повинні завчасу до випробування у вірі знати, кому будемо вірні. Найвідповідальніший момент – це не тоді, коли ми зважуємо свої можливості й визначаємо переконання. Це відбувається тоді, коли ми втілюємо в життя завчасу сформовані переконання. Чи ви вже тепер, задовго до спокуси, сформували свої переконання, щоб ваш шеф, чоловік, дружина, сім’я, уряд або інші органи влади не змогли змінити вашу думку?

А Той, Хто нас із вами в Христа утверджує, і Хто нас намастив, то Бог.

2 Послання до коринтян 1:21

Надзвичайна посвята

Надзвичайне свідчення

ВІРМЕНІЯ:ВАРТОЛОМЕЙ

Цар Астиагс лютував: „Ти звів мого рідного брата, мою дружину й деяких моїх дітей! Ти зашкодив поклонінню нашим богам! Ашаротські священники вимагають твоєї смерті! Якщо ти не перестанеш проповідувати цього Ісуса й не складеш жертву нашим богам, то помреш найстрашнішою смертю!“

Коли апостоли пішли своїм шляхом, Вартоломей із Євангелією подорожував по Ликонії, Сирії, Верхній Азії та Індії. З Албанії він пішов до вірменської столиці, де багато хто прийняв Христа. Тут Вартоломея привели на суд до царя.

„Я не зводив їх, – відповів Вартоломей, – а навернув до істини. Я не принесу жертви твоїм неправдивим богам. Я тільки проповідував про поклоніння єдиному правдивому Богові. Я радше скріплю це свідчення своєю власною кров'ю, ніж постраждаю від того, що хоч трохи похитнуся у вірі й сумлінні!“

Цар шаленів. Щоб примусити Вартоломея замовкнути, він наказав бити його палицями й катувати. Але Вартоломей переконував інших не зрідкатися правди. Його повісили догори ногами на хресті й ножами здерли шкіру. Однак він закликав усіх приходити до єдиного істинного Бога і до Його Сина Ісуса Христа. Урешті-решт цар наказав, щоб Вартоломеєві сокирою відрубали голову. Таким чином його змусили замовкнути, але збереглися свідчення. Його доля злилася з Ісусом Христом.

Мабуть, дехто, слухаючи розповіді про мучеників, читаючи про їхнє життя, відчуває поразку. Зрештою, вони, як і Вартоломей, укінці загинули від рук своїх ворогів. Ті, хто заперечує Ісусове воскресіння, вважають Його чудовим учителем, чиє служіння трагічно обірвалося через передчасну смерть. Чи справді смерть – це ознака перемоги сатани? Насправді смерть Ісуса стала остаточною перемогою Бога над гріхом. У випадку християнських мучеників, свідчення, яке ми отримали завдяки їхній відважній смерті, привело до віри набагато більше людей, ніж це могло б зробити їхнє життя. Своєю смертю можна скласти шану Богові не гірше, ніж життям.

І вони його перемогли
кров'ю Агнця та словом свого
засвідчення, і не полюбили
життя свого навіть до смерті!

Об'явлення св.
Івана Богослова 12:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайні твердження

РИМ: АПОСТОЛ ПАВЛО

Павло писав Тимофію: „Змагай добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти“ (1 Послання Тимофію 6:12). Він знав, що таке боротьба.

Павло описує дещо з того, що йому довелося пережити: „У великім терпінні, у скорботах, у бідах, у тіснотах, у вдарах, у в'язницях, у розрухах, у працях, у недосипаннях, у постах... як умираючі, та ось ми живі; як карані, та не забиті; як сумні, але завжди веселі; як убогі, але багатьох ми збагачуємо; як ті, що нічого не мають, але всім володіємо“ (2 Послання до коринтян 6:4-5; 9-10).

Коли Павло, перебуваючи в тюрмі, чекав на страту, він писав филип'янам: „Бо для мене життя – Христос, а смерть – надбання. А коли життя в тілі то для мене плід діла, то не знаю, що вибрати. Тягнуть мене одне й друге, хоч я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше. А щоб полишатися в тілі, то це потрібніш ради вас. І оце знаю певно, що залишусь я, і пробуватиму з вами всіма вам на користь та на радощі в вірі“ (Послання до филип'ян 1:21-25).

Однак через кілька років він писав Тимофію: „Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг“ (2 Послання Тимофію 4:7). У Римі 64-річному Павлові, за наказом імператора Нерона, відрубали голову. Він пішов, щоб бути з Ісусом.

Якщо нам колись знадобиться натхнення, щоб продовжувати працю в стражданнях, роздумаймо над життям Павла. Його виснажлива праця відразу розпочалася з проблем. Павлові довелося пережити незліченну кількість подій, описаних у Діях святих апостолів, від яких волосся стає дибки. Однак він уважав, що всі його поневіряння неможливо порівняти з пізнанням Ісуса й поширенням Його Євангелії. Якщо ви вважаєте, що біжите останнє коло своєї вірної служби, зверніть увагу на підбадьорливі слова Павла й отримайте друге дихання.

Свого життя не вважаю для себе цінним, аби не скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої.

Дії святих апостолів 20:24

Надзвичайна посвята

Надзвичайний Хреститель

ЮДЕЯ: ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ

Іван Хреститель використовував кожну нагоду, щоб захистити справедливість. Коли цар Ірод Антипа позбувся дружини й взяв собі братову дружину, Іван не злякався. Він сказав Іродові, що той порушив Божі закони, зробивши це. За цей докір Ірод запалав ненавистю на Івана, але також і боявся його, тому що люди вважали Івана пророком. Ірод хотів його убити, але боявся спровокувати невдоволення народу. Однак під впливом своєї дружини Іродіади він зробив те, що міг: посадив Івана у в'язницю.

У в'язниці Іван послав посланців до Ісуса, щоб переконатися, що Ісус справді Той Месія, про якого він пророкував. Після запевнення Ісуса, що Він – насправді Той, Іван заспокоївся, знаючи, що його місія виконана. Месія прийшов, й Іван знав: те, що станеться з ним, не має особливого значення. Має значення лише Ісус.

На уродини царя Ірода цариця Іродіада послала свою дочку потанцювати для нього. Коли Ірод поспішив поклястися, що дасть дівчині все, що вона забажає, та хитро відповіла, що хоче голову Івана Хрестителя на тарелі. Ірод, знітившись перед своїми гостями, не посмів відмовитися виконати таке жорстоке прохання, тому наказав відтяти Іванові голову.

Багато хто захоплюється їхньою сміливістю і вихваляє їхню мужність, але мученики жили й вмирали не для того, щоб ними захоплювалися. Ми можемо шанувати їхні вчинки настільки сильно, що випустимо з уваги мету їхнього життя. Ті, кого вбили за віру, померли, щоб прославити, а не затьмарити Ісуса. Приклад їхнього життя повинен підштовхувати нас до більшої шани перед Господом, а не до схиляння перед плоттю і кров'ю. Ваше прагнення до більшої самопосвяти не повинно здобути вам лаври. Ваша відданість не призначена для того, щоб записати ваше ім'я у християнській галереї. Ваша відданість повинна прославляти Ісуса, і тільки Його.

Він має рости, я ж маліти.

Євангеліє від Івана 3:30

Надзвичайна

Надзвичайний реєстратор

КОМУНІСТИЧНА ТЮРМА: ФЛОРИКА

Флорика налаштувалася скептично й не хотіла в це вірити. Упродовж кількох тижнів вона бачила, як жінки покидають тюрму. Ніхто не знав, куди їх забирали. Можливо, що їх справді звільняли.

І тому, коли вона почула, що назвали її ім'я, то вирішила скоритися Божій волі, якою б вона не була.

Майор, який сидів за столом, сказав: „Ви мусите знати, що тут ми – могутніші від Бога. Принаймні дотепер ваш Бог не робив ніяких спроб допомогти вам. Але чи ви справді переконалися в цьому? Маю на увазі, що вам уже пора усвідомити, що в комуністичному суспільстві Бог не потрібен! І ви також не повинні потребувати Його. Якщо вас колись звільнять звідси, ви побачите, які надзвичайні здобутки з'явилися в нас за останні кілька років. А це – лише початок!“

Флорика поглянула на документи, що лежали на його столі, і відповіла: „Я бачу, що ви могутні. І я певна, що у вас на столі лежать документи, яких я ніколи не бачила і які можуть вирішити мою долю. Але Бог також реєструє все. Кожен із нас завдячує Йому своїм життям. Отож, коли Він залишить мене тут чи дасть мені свободу, я із вдячністю прийму це“.

Через три дні Флоріку звільнили.

Коли діти починають ходити до школи, вони швидко дізнаються про силу дошки. На переконання учнів, коли вчитель напише на дошці чиесь ім'я, це є найефективніший метод покарання для непокірних учнів. У дитинстві ми прагнули, щоб імена тих, хто ображав нас, були записані. Ми були певні, що їм не уникнути покари. Чи ми не втратили якусь частку цієї дитячої віри? Чи поширення зла в сучасному світі не втомило нас настільки, що вже більше не віримо, що Бог „реєструє імена“? Біблія навчає нас, що весь світ відповідальний перед Богом. Тому не підупадайте духом, коли видається, що зло залишається непокараним. Бог судитиме їх.

... Щоб замкнути всякі уста, і щоб став увесь світ винний Богові.

Послання до римлян 3:19

Надзвичайна посвята

РИМ

Надзвичайні революціонери

Перші християни були духовними революціонерами. У суспільстві, яке поклонялося ідолам і називало тих, хто відмовлявся робити це, „безбожниками“, християни були радикальною силою, яка загрожувала цілісності Риму. Вони не визнавали права більшості, тому вважалися загрозою для римської влади. Їх ненавиділи настільки, що їхня страта була не тільки повсякденним явищем. Її виконували з неймовірною „вишуканістю“.

Християни були революціонерами, які проголосили останній суд і трансформацію світу через повернення Христа, щоб багато хто міг бути спасеним. Вони проголосували, що Ісус Христос має більшу владу, ніж римський імператор. Тому римські імператори розсилали укази, згідно з якими тих, хто визнавав себе християнином, слід було без подальшого судового розгляду засуджувати до смерті. Цим „бунтівникам“, які посміли засумніватися в імператорській владі, не давали можливості захиститися. Римський імперіалізм став ініціатором трьох періодів жорстоких переслідувань, кожен із яких був гірший від попереднього.

Революціонерів почали називати *мучениками*. Це означення застосовували для тих свідків, які свідчили перед суддями й імператорами з непохитністю добре вимуштруваних воїнів. Їх називали мучениками чи *сповідниками*, навіть якщо вони й не помирали під час розгляду справи. Вони не змінювали своїх поглядів. Бути мучеником – означає, незважаючи на суворі обставини, бути *свідком* віри в Христа. Кожен свідок Христа – це сучасний революціонер.

Мученики минулого були, як і ми сьогодні, солдатами в духовній війні. Ця битва почалася, коли Ісус розгромив сили зла, померши на хресті. Його смерть роззброїла пекло і його демонів. Мученики продовжують цей бій, однак змагаються не фізичною, а духовною зброєю. Особисте зізнання – це їхня головна зброя. Вони йдуть на територію ворога, наприклад в авторитарні держави, і безстрашно проголошують перемогу Христа над сатаною. Їхня найбільша цінність – не життя, а свідчення. Саме тому вони готові віддати життя, щоб зберегти свої переконання. Де саме ви розпочнете битву? Чи готові ви застосувати зброю свого свідчення?

Змагай добрим змагом віри,
ухопися за вічне життя, до якого й
покликаний ти, і визнав був добре
визнання перед свідками багатьома.

1 Послання Тимофію 6:12

Надзвичайна

Доручення

Я попросив Господа допомогти моєму ближньому
І понести Євангелію до далеких країв,
І втішити недужих, але Він сказав мені:
– Якщо любиш Мене, будь Моїми руками.

Я попросив Господа піти до тих, хто вмирає,
І до сироти на вулиці,
І відвідати в'язня, але Він сказав мені:
– Якщо любиш Мене, будь Моїми ногами.

Я попросив Господа піклуватися про бідних,
І доглянути кожну дитину, яка плаче,
І бачити потреби кожного, але Він сказав мені:
– Якщо любиш Мене, будь Моїми очима.

Я сказав Господу:
– Я хочу Тобі служити,
Але не знаю, як почати.
– Любов – ось відповідь, – сказав Він мені.
Якщо любиш Мене, будь серцем Моїм.

ДЖ. ШАРІЕ ВЕСТФОЛ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна стійкість

ПАТМОС: АПОСТОЛ ІВАН

Що можна зробити з тим, хто не вмер, коли його кинули в киплячу олію?

Кажуть, що римський імператор Доміціан наказав, щоб апостола Івана зварили в олії, але Іван навіть з казана продовжував проповідувати. Іншого разу Івана змусили випити отруту, але, як було обіцяно в Марка 16:18, це не зашкодило йому. Тому Івана, який у той час був главою церкви в Ефесі, у 97 р. н. е. заслали на Патмос.

Іван пережив усе це, тому що не виконав усього, що хотів від нього Бог. Книга Об'явлення ще тільки мала з'явитися.

Перебуваючи в печері на острові Патмос, Іван побачив видіння. Воно і стало Книгою Об'явлення – книгою, яка стане рушійною силою для евангелізації в церковній ері. Це пророцтво про події, які супроводжуватимуть повернення Христа. Іван написав про Друге пришествя Христа і привітав Його прибуття. Навіть тепер його твір надихає вірних очікувати на славний прихід Христа.

Коли минуло два роки, помер імператор Доміціан, й Іван повернувся із заслання до церкви в Ефесі. Наймолодший учень прожив стільки, що став найстаршим і в мирі помер в Ефесі у віці вісімдесяти років після понад півстолітньої непохитної служби Христовій Церкві.

Неможливо піти на пенсію зі служби Богіві. Спитайте про це Івана. У часи, коли люди жили набагато менше, Іван прожив до вісімдесяти років, увесь час ретельно виконуючи свої обов'язки. Можливо, що ви почуваетесь надто старими й вважаєте, що Бог міг би використати замість вас когось молодшого. Або ви – молоді й неодружені – запитуйте себе, чи одружена пара була б кориснішою для Бога. Замість того, щоб дозволити вам виправдатися і піти, Бог хоче прищепити вам духовну стійкість, яку не так легко викоренити. Почніть уже сьогодні, попросивши Бога показати вам подальші кроки на службі в Нього.

Я, Іван, ваш брат і спільник у біді, і в царстві, і в терпінні в Ісусі, був на острові, що зветься Патмос, за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа.

Об'явлення св. Івана Богослова 1:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайний непослух

ЄРИХОН: РАХАВ

Коли Ісус Навин послав двох шпигунів оглянути Єрихон, вони сховалися в домі блудниці Рахав. Дім Рахав стояв уздовж стіни Єрихону, призначеної для того, щоб непрохані гості не могли потрапити в місто. Коли цар почув, що ізраїльські шпигуни перебувають у місті, він негайно повідомив про це Рахав і наказав вивести шпигунів, які прийшли до неї додому.

Рахав не послухалася наказу свого царя й заховала шпигунів. Вона навіть збрехала, щоб їх не могли знайти. Пізніше, того ж вечора, вона потай вивела шпигунів, спустивши їх через вікно по довгій мотузці.

Рахав мало знала про Бога Ізраїлю, але вона була готова допомогти його народові. Вона не послухала своїх язичницьких володарів, навіть ризикувала життям. Завдяки цьому Рахав урятувалася.

Схожий випадок переховування описано в Діях святих апостолів, 9:25. Невдовзі після навернення Павло провів кілька днів з учнями в Дамаску, проповідуючи й навчаючи в синагогах. Євреїв настільки вразило, як Павло змінився, що вони вважали його загрозою. Учні спустили Павла по стіні, щоб проминути міські ворота й вберегти його життя від євреїв, які змовилися вбити його.

Деякі християни вважають, що непокоря державній владі в авторитарних країнах виправдовує переслідування. Чи китайські християни, які відмовляються зареєструватися в офіційній церкві, заслуговують на побої, яких вони зазнають? Чи мусульмани, які навертаються до християнства, заслуговують на те, щоб їх каменували на смерть? Хоча деякі тексти можна інтерпретувати по-іншому, усі християни погоджуються, що ми не можемо дозволяти урядові змушувати нас порушувати Божі закони. Звісно, це не дозволяє християнам здійснювати особисту вендету проти держави. Непослух виправданий лише тоді, коли треба вибирати між вірністю Христові й вірністю чинним законам. Якою є ваша позиція? Вивчайте Писання – і вирішуйте самі.

Бо немає влади, як не від Бога.

Послання до римлян 13:1

Надзвичайна посвята

Надзвичайний обман

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: СТАРЕНЬКА ЖІНКА

„Одного дня вчителька сказала нам, що ми зіграємо в незвичайну гру. Вона пошепки розповіла нам про особливу книгу, яку наші батьки могли сховати вдома. Ми мусимо зачекати, поки батьки заснуть, знайти цю книгу й потай принести її до школи, щоб отримати особливий сюрприз. Я прийшла додому й відразу почала шукати книгу.

Я була однією з чотирнадцяти, які наступного дня принесли у клас цю книжку – Біблію. Нас нагородили яскравими червоними шарфами, інші учні плескали в долоні, коли ми марширували по кімнаті.

Того дня я поспішала додому, бо хотіла якнайшвидше розповісти матері, як я виграла червоний шарф. Мама не було ні в будинку, ні в коморі. Я чекала, але ні мама, ні тато не прийшли додому. Вже вечоріло. Мені було страшно й недобре від голоду. В очікуванні я так і заснула в кріслі.

Наступного дня офіцери поліції прийшли до мене і повідомили, що відтепер я перебуваю під опікою уряду. Я більше ніколи не бачила своїх батьків“.

Старенька жінка з Північної Кореї розповіла цю історію. Вона більше нічого не чула про своїх батьків і досі не може простити собі. Вона – лише одна з багатьох, хто пережив таке горе.

Диявол не приходять до нас у червоному костюмі, озброєний вилами, як це зображено на типовій карикатурі. Такі очевидні спроби заподіяти зло дуже легко впізнати. Проте, як і дитина в цій історії, ми часто зустрічаємося з ним у трохи іншому антуражі. Часто представники ворога – це поважні люди, які мають владу. Поміркуйте, яким є вплив солодкомого партнера в бізнесі. Чи уявіть собі владу, якою володіє університетський професор в академічному житті. Як дізналася дитина з цієї розповіді, ворог не дотримується правил. Ми мусимо забути про наївність і почати остерігатися ворога. Чи ви, бува, не є легкою здобиччю для ворога?

І не дивно, бо сам сатана прикидається анголом світла! Отож, не велика це річ, якщо й слуги його прикидаються слугами правди.

2 Послання до коринтян 11:14-15

Надзвичайна посвята

Надзвичайний в'язень

В'ЄТНАМ: ТО ДІН ТРУНГ

То Дін Трунг проїхав на своєму велосипеді сотні миль вибоїстими грязькими дорогами, щоб проповідувати для племені к'го. Це одне з шістдесяти в'єтнамських племен, яке уряд не дозволяє євангелізувати. Коли 4 квітня 1995 року він прийшов у село, поліція несподівано стягнула його з велосипеда й почала бити. Поліцаї зняли проповідника на відео й глузували з нього перед селянами.

Його кинули за ґрати й тримали шість місяців, перш ніж відбувся суд. Коли То Дін заспівав дитячу пісеньку „Люби Господа день і ніч“, його засудили до ще більшого терміну.

Урешті-решт, через тиск, який чинили на уряд християнські благодійні організації, Трунгові запропонували вийти з в'язниці на три місяці раніше. І хоча він мав вірну дружину і двох малих дітей, які дуже чекали на нього, євангеліст не поспішав додому! У нього з'явилася ще одна чудова можливість проповідувати для заблудлих душ! Що вони могли заподіяти йому? Він у тюрмі!

Завдяки зусиллям Трунга у в'язниці, що неподалік від Кван Нгаї, багато хто прийшов до Христа. Почувши, що багато християн моляться і заступаються за нього, він не міг втратити нагоди пожертвувати своїм життям заради Божого Царства. Трунг відмовився від свого завчасного звільнення й продовжував євангельську роботу.

Раніше Трунг був в'язнем держави. Він дізнався, що таке жорстокість і тортури. Однак, вирішивши залишитися у в'язниці до кінця терміну, він став в'язнем Ісуса Христа. Держава намагалася зламати Трунга. Новий Володар Ісус відновив його силу. Держава намагалася заглушити його послання. Завдяки Ісусові це послання пролунало в кожній тюремній камері, зробивши Трунга двічі євангелістом. Трунг нагадує нам, що означає насолоджуватися свободою під орудою Христа, навіть якщо вас поневолили клопоти й біди цього світу. Можливо, ви почуваетесь в'язнем подібної обтяжливої ситуації. Дозвольте Ісусові звільнити вас, дозволивши Йому стати справжнім володарем вашого життя.

Через це я, Павло, є в'язень Ісуса Христа за вас, поган...

Послання до ефесян 3:1

Надзвичайна посвята

Надзвичайний пастор

СУДАН: ПАСТОР ЛУКА

Пасторові Луці було важко прощатися з кожним зі своїх п'яти дітей і дружиною, коли він покидав табір біженців, щоб повернутися до служіння в Південному Судані. Свою сім'ю він побачить аж за три місяці, тому що місце служіння розташоване у понівечених громадянською війною й нападами ісламського уряду районах.

Прихожани пастора Луки не мали своєї церковної будівлі, тому що зруйновано багато будинків. Вони зустрічаються щотижня у затінку величезного дерева, на корі якого вирізьблено хрест. Під час служби прихожани сидять на землі або стоять, а пастор Лука проповідує коло вирізьбленого хреста.

Якби пастор залишався зі своєю родиною, він міг би бачити її щодня. Звичайно, працівники гуманітарних місій забезпечували б харчами бездомних суданців, дбаючи про їхні фізичні потреби. Однак Бог закликав Луку подбати про їхні духовні потреби.

Лука проповідує в районі, у якому досі не було діючої церкви. Він виконує Божий наказ бути сіллю і світлом у країні, спустошеній війною. Пасторові Луці дуже важко, часто нестерпно важко покидати свою сім'ю. Та Бог винагородив його жертву незвичайною „церквою під деревом“, яка постійно зростає.

Праця для Бога часто розлучає нас з тими, кого ми любимо. Ісус сам покинув усіх, кого знав у Своєму рідному місті, а найперше сім'ю, коли в тридцять років розпочав Своє служіння. Часто дорога, на якій ми виконуватимемо Божий план, вестиме нас у невідоме. І хоча наша подорож може відібрати в нас близьких людей, дім, затишок і безпеку, нас неможливо відокремити від любові Христа. Його любов – наш постійний супутник, тому насправді ми ніколи не буваємо самі. Чи тужите ви за домом, сім'єю, друзями? Якщо ви впевнені, що виконуєте Божу волю для свого життя, то не повинні зраджувати свого завдання. Христос постійно супроводжуватиме вас.

Хто нас розлучить від
любові Христової?

Послання до римлян 8:35

Надзвичайний телевізійний проповідник

В'ЄТНАМ: БРАТ К'БЕ

Коли діти брата К'Бе вперше побачили його на в'єтнамському телебаченні, вони були у захопленні. Та захват зник, коли вони почули, як диктор оголосив, що їхній батько – злочинець. На телебаченні твердили, що він винен у багатьох злочинах проти в'єтнамського уряду.

„Злочини“ брата К'Бе полягали в тому, що він проповідував Євангелію на незареєстрованих зібраннях домашньої Церкви. Уряд показував його обличчя на телебаченні, щоб зганьбити К'Бе і попередити інших остерігатися його. По радіо й телебаченні транслювали, як його допитували в поліції, але це тільки допомогло ще більше поширити євангельське послання. Так брат К'Бе отримав трибуну, з якої міг багатьом розповісти про Христа.

„Мене показали на телебаченні, щоб люди могли мене впізнати. Мої сусіди запитують: „Навіщо покидати сім'ю?“ Я відповідаю їм, що Бог подбає про це. Я мушу йти. Нива дозріла, а робітників мало“, – так вважає К'Бе.

Побачивши, що спроби зганьбити К'Бе не зашкодили його служінню, поліція погрозувала заарештувати його, якщо він спробує знову проповідувати. „Моя дружина радіє, що наші імена записано в Книзі Життя і що телебачення допомагає в моему свідченні. Отож, поліція також поширювала Євангелію, – вважає брат. – Вони можуть закрити церкву, але не нашу віру“.

Вірних можна спалювати на багатті, заковувати в кайдани в тюремній камері чи посилати на каторгу. Вірні навіть можуть померти. Однак Євангелія продовжує жити. К'Бе нагадує нам, що Євангелія не залежить від будівлі церкви, зібрання чи будь-якого вірного. Церковну будівлю можна закрити. Зібрання можна розігнати. Вірного можна ув'язнити або вбити. Чи ваше розуміння християнства пов'язане з певним пастором, церковною спорудою чи діяльністю? Чи ваша віра далі процвітатиме (як це відбувається в недемократичних державах), якщо цих зовнішніх атрибутів не стане? Проте Боже Слово залишиться, незважаючи на ці обмеження. Чи попри все ви знайдете спосіб, як зробив це К'Бе, щоб впровадити в життя свою віру?

За мою Євангелією, за яку
я терплю муки аж до
ув'язнення, як той злочинець.

2 Послання Тимофію 2:8-9

Надзвичайна посвята

*Нагода стати Божим слугою існує
будь-коли й будь-де. Вороги не здатні нічого
змінити. Духовно в нас є тільки один Лідер.
Він скеровує наші кроки.*

ТОМ ВАЙТ, В'ЯЗЕНЬ КУБИНСЬКОЇ КОМУНІСТИЧНОЇ ТЮРМИ
ЗА РОЗКИДАННЯ НАД ОСТРОВОМ З НЕВЕЛИКОГО ЛІТАКА
ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ БРОШУР.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний лікар

РУМУНІЯ: ДР. МАРГАРЕТА ПЕСКАРУ

У комуністичній Румунії кожна в'язниця мала лікаря, який часто був присутній на допитах і консультував катів щодо найкращих методів завдання болю, не спричиняючи смерті. Але деякі лікарі відповідально ставилися до своєї клятви й осуджували те, що робили комуністи.

Однією з таких медиків була вродлива християнка Маргарета Пескару. Увесь медичний персонал ретельно обшукували перед входом у в'язницю, але доктор Пескару, ризикуючи собою, змогла не раз таємно приносити туди ліки. Її подвижницькі зусилля допомогли врятувати багатьох.

Одного разу вона працювала в тюремному госпіталі, спеціально призначеному для хворих на туберкульоз. У ті часи комуністи призначали „перевихователів“, які могли використовувати будь-які засоби, щоб змусити людину зректися всього, у що вона вірить, і присягнути на повну вірність комунізму.

Ці „перевихователі“ були безжалісні, багато християн померло від їхніх тортур. Коли доктор Пескару почула, що вони прибули в тюремний госпіталь, щоб почати свою руйнівну роботу з хворими на туберкульоз, вона зробила немислиме – пішла до найвищих посадовців усіх тюрем і заступилася за беззахисних в'язнів. Ніхто не знає як, але доктор Пескару здобула прихильність посадовців.

Тимчасово, завдяки її сміливим зусиллям, „перевихователі“ припинили катувати невинних у комуністичній Румунії.

Спроба. Це те, що відрізняє поступ від тупцювання на місці. Спробувати. Це те, що християни зобов'язані робити, якщо вони зосереджені на Євангелії Христа. Спробував. Хоча б раз сказати „спробував“ – це єдиний спосіб, у який християни погоджуються прийняти невдачу. Справді, ми ніколи не дізнаємося, якщо не спробуємо. Мабуть, ми надто швидко відкидаємо творчі ідеї, які з'являються в нас щодо поширення євангельського послання на роботі, удома чи в громаді. Ми думаємо, що вони ніколи не спрацюватимуть. Ми переконуємо себе, що опір буде надто сильним. Але ми, напевне, не дізнаємося про це все, якщо не спробуємо. Чи готові ви спробувати послухатися Христа будь-якою ціною, починаючи з цієї миті?

І так прийду до царя,
хоч це не буде за законом.
А якщо я загину, то загину...

Книга Естер 4:16

Надзвичайна посвята

Надзвичайні шпалери

КОРЕЯ: РОБЕРТ ДЖ. ТОМАС

У липні 1863 року Роберт Дж. Томас і його дружина вирушили до Кореї, щоб стати першими місіонерами в цій країні. Невдовзі після їхнього прибуття його дружина померла. У 1866 році, коли після кількомісячної проповідницької роботи в Кореї Томас вивчив мову, він поплив на американському кораблі „Генерал Шерман“ руслом річки Тедонган туди, де тепер знаходиться сучасна столиця Північної Кореї. „Шерман“ сів на мілину. Корейські солдати на березі річки були підозрілі й налякані. Вони піднялися на борт, розмахуючи довгими блискучими ножами.

Коли Томас побачив, що його збираються вбити, він простягнув солдатам корейську Біблію, промовляючи: „Ісус, Ісус“. Йому відрубали голову.

Через двадцять п'ять років після смерті Томаса хтось знайшов у цьому районі невеличкий готель із дуже дивними шпалерами. На шпалерах були надруковані корейські ієрогліфи. Власник будинку пояснив, що він приклеїв сторінки цієї книги до стіни, щоб зберегти написане. Господар приводить сюди своїх гостей, щоб „почитати стіни“. На них – сторінки Біблії, яку Томас дав своїм убивцям.

І хоча тепер у цій місцевості панує комунізм, Церква живе. Робота Роберта Дж. Томаса, яку вважали „тимчасовою місією“, триває у Північній Кореї, де Боже Слово не тільки наклеєне на стіни, але й зберігається в серцях людей.

Уявіть собі, що ви навесні посадили город тільки для того, щоб згодом зібрати урожай. Весь час і зусилля, які ви витратили, саджаючи, прополюючи й поливаючи помідори, перець і дині, видаються вам змарнованими. Те саме можна сказати про наше свідчення для Христа. Тут ставки набагато вищі, ніж кошик помідорів. Якщо ми не зможемо насолодитися плодами своєї праці, нам не так легко буде повірити, що нашу важку працю цінують і поважають. Пам'ятайте, що Бог – це Той, Хто вирощує все. Ми можемо повірити, що Бог продовжить працю, яку ми почали, навіть якщо Він переселить нас. Який город ви повинні залишити, щоб його далі доглядав хто-небудь інший?

Я посадив, Аполлос поливав,
Бог же зростив, тому ані той, хто
садить, ані хто поливає,
є щось, але Бог, що родить!

1 Послання до коринтян 3:6-7

Надзвичайна терпеливість

РИМСЬКА ІМПЕРІЯ: БЛАНДИНА

Бландина була слугою, сповненою такої Божої сили, що ті люди, які день і ніч по черзі катували її, урешті-решт, поступилися. Справді, здавалося, що тортури тільки роблять віру Бландини сильнішою. Вона відважно прославляла свою віру: „Я – християнка; ми не відчуватимемо сорому“.

Бландину переслідували під час правління римського імператора Марка Аврелія Антонія (161-170 р. н. е.). У ті часи християни старанно записували історії про свої страждання. Вони сподівалися підбадьорити інших вірних, які знайдуть у цих правдивих історіях приклад витривалості.

Бландину повісили на стовпі, однак вона вижила, підбадьорюючи тих, хто був свідком її тортур. Коли такий перебіг подій не вплинув на неї, її кинули на арену поміж левів разом із п'ятнадцятирічним хлопцем-християнином Понтиком, якого підтримував її приклад. Бландина не була у відчаї, а „раділа й веселилася, що вирушає в дорогу, немовби її запросили на весільну вечерю“.

Бландину двічі кидали голодним левам, але вони не торкалися її. Отож, вона повернулася до в'язниці неушкодженою. Зрештою, її знову „кидали на поталу левам, бичували, кинули в сіть і віддали для розправи дикому бикові, голу посадили на розпечений до червоного металевий стілець“. Проте вона жила й підбадьорювала тих, хто був поряд з нею, твердо триматися своєї віри. Коли кати збагнули, що ніщо не змусить її зректися віри, Бландину вбили мечем.

Є ситуації, які, хоча й не пов'язані з християнським свідченням, але є болісним випробуванням для нас. Виховання важкої дитини, нестерпний колега на роботі, нелегкі подружні стосунки. Бувають моменти, коли ми вважаємо, що більше не можемо витримати напруження, й відчуваємо спокусу поступитися. Незважаючи на обставини, Бог дає нам терпіння й силу зробити все, до чого Він закликає нас. Бог попросив Бландину витерпіти тортури. Він може підштовхнути нас пошукати допомоги у виконанні батьківського обов'язку, висловити свій протест колезі на роботі чи взятися за виконання неможливого, на наш погляд, завдання. Назвавши ім'я Ісуса, ми можемо стати Його свідком. Байдуже, яким є перебіг подій, Бог завжди перебуває з нами, даруючи нам терпеливість і радість. У яких сферах життя ви потребуєте надзвичайної терпеливості, що походить лише від милостивого Бога?

Зміцняючись усякою силою за могутністю слави Його для всякої витривалості й довготерпіння... дякуючи Отцеві, що вчинив нас достойними участі в спадщині святих у світлі.

Послання до колосян 1:11-12

Надзвичайний злодій – частина перша

РОСІЯ: НИКОЛАЙ ХАМАРА

Николая Хамару заарештували за пограбування й ув'язнили на десять років. Хамара спостерігав за християнами й дивувався, як вони можуть бути такими. Звичайні люди раділи, незважаючи на страждання, співали в найсумніші хвилини. Коли вони мали шматок хліба, то ділилися ним з тим, хто його не мав. Їхні обличчя сяяли, коли вони розмовляли з чоловіком, якого Хамара бачити не міг.

Одного дня двоє християн сіли поряд з Хамарою й попросили його розповісти про себе. Хамара розповів їм свою сумну історію, закінчивши такими словами:

– Я – пропаша людина.

Один із цих християн, усміхаючись, спитав Хамару: – Яка може бути вартість загубленого кимось золотого персня?

– Яке смішне запитання! Золотий перстень – це золотий перстень. Якщо його загубили, хтось інший його знайде.

– Дуже добра відповідь, – сказав християнин. – Тепер скажіть мені, якою є вартість пропашої людини? Пропаша людина, навіть якщо це злодій, перелюбник чи вбивця, має ту саму вартість – вартість людини. Вона має таку велику цінність, що Син Божий покинув небо заради неї і помер на хресті, щоб спасти її.

Християнин сказав грабіжникові:

– Навіть якщо ви збилися зі шляху, Божя любов може знайти вас.

Почувши це, Хамара віддав своє життя Христові.

Як вимірюється цінність? Зазвичай мірою вартості є інвестиції часу, грошей чи емоцій, які здійснює особа. Тобто те, як особа ставиться до власності, заняття чи навіть до стосунків, показує, як саме їх цінує. Погляньте, наприклад, на відмінність у ставленні до робочого одягу й до нового костюма чи на контраст між турботою про паперову склянку й кришталевий келих. Коли загубиться цінна річ або хтось заподіє шкоду коханій людині, хіба не ллються сльози? Отож, яку вартість мають люди... і ви? Християнин відповів Хамарі: таку цінність, що Ісус покинув небо і помер на хресті заради своїх пропаших і бунтівливих істот. Бог настільки любить і цінує нас. Радійте і розповідайте Добру Звістку „улюбленим істотам“, які перебувають поряд з вами.

А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками.

Послання до римлян 5:8

Надзвичайна

Надзвичайний злодій – частина друга

РОСІЯ: НИКОЛАЙ ХАМАРА

Николай Хамара прийшов до тюрми злодієм, а вийшов християнином. Після звільнення він приєднався до підпільної Церкви в Росії.

Трохи пізніше було заарештовано пастора церкви, до якої він належав. Влада катувала його, сподіваючись, що він зрадить Церкву, але він не сказав їм нічого. Тоді вони заарештували Николая Хамару. Привели його до пастора й сказали:

– Якщо ти не розкажеш нам секретів, ми катуватимемо Хамару на твоїх очах.

Пастор не міг дивитися, як хтось страждає за нього. Та Хамара сказав йому:

– Будь вірним Христові й не зраджуй Його. Я щасливий страждати заради Христового імені.

Тоді вони викололи Хамарі очі. Пастор не міг витримати цього. Він закричав до Хамари:

– Як я можу дивитися на це? Ти залишишся сліпим!

Хамара відповів:

– У мене забрали очі. Тепер я можу бачити більше краси, ніж бачив своїми земними очима. Я побачу Спасителя. Ви мусите до кінця залишитися вірними Христові.

Коли слідчі сказали пасторові, що вони відріжуть Хамарі язика, той відповів:

– Прославляйте Господа Ісуса Христа. Я промовив наймогутніші слова. І якщо ви бажаєте, то можете тепер відрізати мені язика.

Колишній злодій не дав офіцерам шансу позбавити його віри. Він помер смертю мученика.

Історія Хамари – це урок про контрасти між Царством Божим і царством диявола. Біблія навчає нас визнавати тих, хто краде, вбиває і руйнує, членами царства диявола. У випадку Хамари ворог зруйнував його зір, відібрав у нього мову і, нарешті, убив його. Проте Царство Ісуса пов'язане з життям – життям поза межами можливого. Таким чином, Ісус дав Хамарі нове життя й зробив з колишнього злодія праведника. Два царства ворогують між собою. Наше життя – це бойові трофеї. Хамара став „дезертиром“, коли двоє вірних показали йому, як приєднатися до Божого Царства. Що ви робите, щоб привести інших у Боже Царство?

Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали.

Євангеліє від Івана 10:10

Надзвичайні переклади – частина перша

АНГЛІЯ: ВДОВА-ХРИСТИЯНКА

Шістьох чоловіків і вдову притягли до суду за те, що вони вчинили важкий «злочин» проти англіканської церкви. Вони навчали своїх дітей Господньої молитви і Десятьох заповідей англійською мовою.

У 1519 році латина була єдиною мовою, якою дозволяли читати Біблію. Однак прості люди говорили англійською. Вірні таємно перекладали фрагменти Писання англійською мовою і таємно передавали переклади від дому до дому. Але тепер їх спіймали й повинні прив'язати до стовпа та привселюдно спалити.

В'язнів було семеро, але милосердя суду поширилося тільки на вдову. Її відпустили. Ніхто не протестував, тому що вона була самотньою, а вдома залишилися діти.

Коли охоронець Симон Мортон вів вдову за руку, він почув тріскотіння у рукаві її плаща. Він витягнув з рукава англійські переклади – ті самі матеріали, за якими християни навчали своїх дітей. І хоча вдова щойно unikнула смертної кари, вона відмовилася розлучитися з перекладами, вважаючи, що її діти повинні знати істину Божого Слова. Тепер вона була приречена.

Невдовзі після цього шістьох чоловіків і відважну вдову прив'язали до трьох дерев'яних стовпів і спалили живцем.

Ми живемо в електронну епоху домашніх систем сигналізації, які за складністю належать до більшості банківських. Наш дім, наше майно є надто цінні, щоб ми могли ризикувати ними. Проте для християн, які жили у вісімнадцятому столітті, найдорожчим було Писання. Як і наполеглива вдова в цій історії, вони вважали, що навіть заради окремих фрагментів Писання варто віддати життя. І хоча часи вже змінилися, ціна Божого Слова залишається незмінною. Ми і далі повинні демонструвати своїм життям безцінність Божого Слова – хоча мало ймовірно, що за це треба буде віддати своє життя. Чи інші знають, наскільки ви цінуєте Писання? Чи знають вони, яку індивідуальну цінність Боже Слово має у вашому житті?

Ліпший для мене Закон Твоїх уст,
аніж тисячі золота й срібла.

Книга Псалмів 118:72

Надзвичайна посвята

*Християнських місіонерів слід обов'язково
вистежувати й виказувати,
тому що вони – підступні вовки,
які служать знаряддям імперіалізму.*

ВІДКРИТЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ,
З ЯКИМ УРЯД ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ ЗВЕРНУВСЯ ДО НАРОДУ.

Надзвичайні переклади – частина друга

АНГЛІЯ: ВІЛЬЯМ ТИНДЕЙЛ

„Але ж, пане Тиндейл, ви мусите визнати, – глузував вчений доктор теології, – що людям краще із законами церкви, які вони розуміють, ніж із законами Бога, які є в Біблії!”

Вільям Тиндейл закипів від гніву: „Мені байдужі ці закони! Якщо Бог вважатиме, що мені варто жити, то незабаром хлопець, який іде за плугом, знатиме Писання краще, ніж вони!” Ці слова стали причиною неприязні між ним і офіційною церквою. Незабаром він утік з Англії на материк, де створив свій „нелегальний“ переклад Нового Завіту англійською мовою.

Роками невеличкі Євангелія Тиндейла нелегально перевозили в тюках бавовни, на борту німецьких кораблів та всіма іншими шляхами, якими вони могли таємно потрапити в Англію. Однак Тиндейла зрадив „друг“ Генрі Філіпс. Його засудили за ересь.

Вважають, що, коли Вільям Тиндейл перебував у в'язниці, чекаючи на страту, він закінчив переклад Старого Завіту англійською мовою. Його спалили на багатті в жовтні 1536 року. Перед самою стратою він сказав: „Господи! Відкрий королю очі!”

І Бог відкрив. Уже через рік після мучеництва Тиндейла монархія дозволила надрукувати перший англійський переклад Біблії. Біблія короля Якова з'явилася через сімдесят п'ять років. Теперішній переклад Біблії короля Якова слово в слово повторює 90 відсотків праці Тиндейла.

Ворожість – не аналогія невдачі. Часом вона означає протилежне. Навіть найдоброзичливіші колеги часом можуть не погоджуватися з нашим баченням служіння. Їхня критика може застати нас зненацька, і тоді ми починаємо сумніватися в своєму покликанні. Коли Бог дає нам певне бачення служіння, як дав Тиндейлу, ми мусимо бути відданими Йому, незважаючи на те, якими є наші шанси. Критика не повинна задушити наш ентузіазм. Вона має нас змусити відданіше вдосконалювати своє бачення. Чи Бог дав вам бачення служіння? Як і Тиндейл, ви можете не бачити результатів своєї праці впродовж певного часу і, можливо, не побачите їх взагалі. Вас можуть осуджувати. Але не зраджуйте свого завдання – і Бог допоможе вам упертися із критикою.

Бо я ради Тебе
зневагу ношу.

Книга Псалмів 68:8

Надзвичайна посвята

Надзвичайні сміливі діти

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ШЕНГ ЛІ І ХОНГ ЮН

Комуністи кажуть дітям Північної Кореї, що, коли їх спіймають у Китаї, їх очікуватиме жахлива доля. Але діти також знають: якщо їм пощастить утекти, вони повинні шукати будинок із зображенням хреста. Там їх прихистять. Двоє дітей з Північної Кореї, яким вдалося дістатися до китайської церкви, розповіли свої історії.

„Моє ім'я Шенг Лі. Ми із сестрою бачили, як наші батьки померли від голоду. Нам вдалося перейти через замерзлу річку Ялу. Коли ми опинилися на тому боці, моя старша сестра сказала: „Ти будь тут. Я піду трохи далі сама“.

Більше вона не повернулася. Шенгу тільки шість років.

Хонг Юн, одинадцятирічний хлопчик, сказав: „Хочу повернутися до Північної Кореї і розповісти іншим про Христа“. Тоді він, плачучи, заспівав:

О Господи, дай нам голос Євангелії,

Для наших улюблених братів,

Яких колись так любив Господь.

Куди пішли вони усі?

Господь шукає їх.

О Господи, пошли нас до них,

До наших улюблених корейських братів,

О Господи, пошли нас до них,

До наших улюблених корейських братів.

Де б вони не були,

Нехай цвітуть, як квіти.

Через кілька місяців Хонг Юна викрали із села й силоміць повернули до Північної Кореї. Мабуть, він свідчить своїм викрадачам навіть тепер.

Відвага – це одна з тих якостей, про яку люди не здогадуються, поки не трапиться ситуація, яка вимагатиме її. У вирішальний момент стає очевидно, мають вони її чи ні. Так можна сказати й про характер. У певних ситуаціях обов'язково стане зрозуміло, чи ми його маємо. Саме тому характер і відвага – це дві якості, які важко імітувати. На щастя, Ісус Христос дає нам невдавану відвагу й незламний характер у ті часи, коли ми потребуємо їх найбільше. Ми можемо прикидатися, що все гаразд, але тільки Ісус може зробити нас сміливими. У нас може бути бездоганна репутація серед людей, але тільки Ісус може дати нам характер. Де саме ви демонструєте характер і відвагу тепер?

А бачивши сміливість Петра та Івана, і спостерігши... дивувалися, і пізнали їх, що вони з Ісусом були.

Дії святих апостолів 4:13

Інше надзвичайне світло

ПАКИСТАН: САХИД

Сахид був мусульманським служителем у Пакистані. Він влаштовував засідки на християн і спалював їхні Біблії. Одного разу Сахид зберіг одну з Біблій і почав вивчати її, щоб довести брехливість християнства.

– Я читав Біблію, шукаючи суперечностей, які міг би використати проти християнської віри, – розповідав Сахид. – Раптом яскраве світло спалахнуло в моїй кімнаті, і я почув, як голос кличе мене на ім'я. Світло залило всю кімнату.

«Сахиде, чому ти переслідуєш Мене?» – спитав голос.

Я налякався, не знав, що робити і лише спитав: «Хто Ти?»

«Я – Дорога, Правда і Життя», – почувся у відповідь. Світло і голос з'явилися три ночі поспіль. Четвертої ночі я впав на коліна і прийняв Ісуса як свого Спасителя.

Після навернення до християнства Сахида заарештували й ув'язнили як зрадника ісламу. Його два роки катували в тюрмі і таки засудили до смертної кари. Коли Сахидові на шию закинули петлю, він сказав своїм катам, що Ісус – „Дорога, Правда і Життя“. Навіть свій останній подих він хотів використати, щоб спасти співвітчизників.

Але раптом прибігли охоронці й сказали, що страта відкладається, і Сахида звільнили. Ніхто не знає, чому було скасовано смертний вирок, але сьогодні Сахид продовжує мандрувати Пакистаном як євангеліст.

Люди, які були на крок від смерті, зазвичай кажуть про одне. Вони роблять висновок, що Бог мав якусь мету, коли продовжив їм життя. На жаль, у телевізійних інтерв'ю мало коли йдеться про те, якою виявилася ця мета! Чи дізналися вони, якою була Божа мета для їхнього життя? По суті, Бог має мету для кожного з нас. Він хоче, щоб ми пізнали Його й допомагали пізнавати Його іншим. Дехто, як Сахид, повинен пережити унікальний досвід, щоб дістатися туди, де повинен звіщати про Бога. Проте наша місія здебільшого залишається одною. Чи відчували ви колись, що Бог послав вас на цю землю з певної причини? Ця причина – пізнати Його й допомагати пізнавати Його іншим.

Промовляє до нього Ісус:
Я дорога, і правда, і життя.
До Отця не приходять ніхто,
якщо не через Мене.

Євангеліє від Івана 14:6

Надзвичайна посвята

Надзвичайна сила

РИМ: ВІНСЕНТ

Мотузки на зап'ястках і кісточках натягувалися дедалі більше, поки римський християнин Вінсент не відчув, як його руки вирвалися з плечових заглибин і стегна відокремилися від суглобів.

Децій, римський імператор, стояв коло диби, до якої прив'язали Вінсента.

– Ти помреш у страшних муках, – сказав він юному християнинові.

– Немає смерті почеснішої, ніж смерть мученика, – переконано сказав він. – Я бачу небеса, і мені ненависні твої ідоли.

У нестямі цар наказав ще більше катувати скаліченого християнина. Однак кати не змогли відібрати у Вінсента його усмішки. Знемагаючи від болю, він сказав імператорові:

– Ви можете знищити тільки моє смертне тіло. У моєму нутрі живе інший Вінсент, і над ним у вас немає жодної влади. Того Вінсента неможливо повісити на дибу й неможливо вбити.

Вінсент усмішкою вітав свою смерть. Нарешті римські солдати зняли його з диби, однак на цьому муки не скінчилися. Вони зняли з нього одяг і кинули Вінсента на в'язничну підлогу, вкриту побитим склом. Не маючи змоги стояти, Вінсент був змушений лежати на гострому склі. Навіть у ці хвилини Божий мир був із ним. Охоронці пізніше розповідали, що він лежав на побитому склі, „як на ложі з квітів“.

У сучасній культурі ідея сили пов'язана з посадами й владою. Сила повинна належати тільки тим, хто зовні є поважним, освіченим і благородним. Історія, однак, засвідчує, що люди, які обійняли високу посаду, діють неефективно, без внутрішньої сили, що давала б їм змогу виконувати свої обов'язки. Проте Бог націлений на нашу внутрішню силу, яку дає Святий Дух. Страждання – Його школа, у якій Він навчає нас, як бути сильними. Ми здатні витерпіти більше, ніж уявляємо. Наша відвага не має меж. Ви можете відчувати, що страждання ослабили вас. Попросіть Бога, щоб Він показав вам, як вони насправді можуть зробити вас сильнішими. Напружте свої м'язи й побачите, що ви сильніші, ніж гадали.

Зміцнюючись усякою силою за могутістю слави Його для всякої витривалості й довготерпіння з радістю.

Послання до колосян 1:11

Надзвичайна посвята

Надзвичайні воїни

РИМСЬКА ІМПЕРІЯ: СОРОК ВІДДАНИХ ЧОЛОВІКІВ

У 320 році н. е. імператор Константин легалізував християнство в Римській імперії. Але Ліціній, який контролював східну половину імперії, розірвав союз із заходом і продовжував пригноблювати християн.

Коли Ліціній почав вимагати, щоб кожен воїн у його війську приніс жертву римським богам, сорок сміливих чоловіків з „Громоваго легіону“ відмовилися від цього. Полководець Лізіій бичував їх, рвав гаками і, урешті, закував у кайдани. Коли вони далі відмовлялися скоритися й зречтися свого поклоніння Богові, він наказав, щоб їх роздягли й залишили в замерзлому озері, поки вони не поступляться.

Тепла ванна чекала на кожного, хто зречеться своїх переконань. Чоловіки разом молилися, щоб витримати у вірі. Та коли звечоріло, один із них не стерпів холоду і побіг до теплої ванни.

Один із охоронців, який спостерігав, як сорок відважних воїнів звертаються до Христа, розгнівався, дізнавшись, що один із них послухався наказу Лізія. Його гнів перетворився на переконання, а переконання – на віру. Він зірвав з себе одяг і побіг до крижаного озера, щоб воїни змогли дотриматися обіцянки: стати „сорока відважними воїнами Христа“.

Цих сорок разом померло того ж дня. Той, хто зрікся своєї віри заради теплої ванни, також помер.

Християнська спільнота складається з кількох відданих індивідуумів, які діють одностайно. Завжди в християнському містечку, християнському служінні, у церкві чи у сім'ї сестринська чи братерська громада – це сила, з якою треба рахуватися. Ми завжди сильніші, коли разом. На кожній сторінці Писання Бог закликає нас з'єднатися в спільноту відданості – сім'ю віри. Всупереч принципу співвідношення сили та кількості, християнська спільнота заохочує до віри своїх членів. Як бачимо, сильні платять за слабких. Чи ідентифікували ви свою християнську спільноту? Чи, не зважаючи ні на що, ви запевнили свою церкву, сім'ю чи іншу групу людей у своїй любові й вірності?

А ти терпи лихо,
як добрий вояк
Христа Ісуса!

2 Послання Тимофію 2:3

„У в'язниці найважче було жити без Біблії“.

Аїда Скрипникова була вродливою двадцятирічною дівчиною. Вона часто стояла на розі однієї з вулиць Ленінграда і роздавала вірші, які розповідали про її любов до Ісуса й радість, яку вона відчуває, пізнавши Його як Господа і Спасителя. Незабаром Аїду заарештували. Хоча її засудили до року тюремного ув'язнення, вона довела непохитність своїх переконань. Коли Аїді було двадцять сім років, вона вже отримала четвертий термін за свою рішучість захищати Євангелію. Вона не лукавила, коли казала в одній з публікацій: „Ми не можемо мовчати про Христа, адже Він є сенсом усього нашого життя“.

Її четверте перебування в тюрмі виявилось найважчим. Охоронці використовували все, щоб змусити її заплямувати свою віру: від наруги до пропозицій пригостити шоколадом. Але найважче для неї було жити без Божого Слова. Її примірник Писання конфіскували. Через це вона відсиділа десять днів у карцері. Пізніше Аїда отримала Новий Завіт і берегла його понад життя.

Коли Аїду нарешті звільнили, її було важко впізнати: надзвичайна краса зникла, – і дівчина виглядала на десятки років старшою. Але любов до Бога сяяла в її усмішці, відновлюючи її незрівнянну красу.

У багатьох бакалійних крамницях кремів для догляду шкіри є значно більше, ніж консервованих овочів. Косметичний відділ переповнений формулами, які обіцяють повернути й відновити нашу зовнішню привабливість. Мученики навчають нас відновлювати те, ким ми є в душі, – наше внутрішнє „Я“. Це та особа, яку не злякають жодні тортури. Це той, хто постійно наближається до образу Христа. Можливо, ви захочете справити враження на інших, скориставшись земними стандартами. Однак Бог уважає, що ваше внутрішнє „Я“ вражає набагато більше. Чи ви зосереджені на своєму внутрішньому „Я“ так само, як на своїй зовнішності? Чи стає ваше внутрішнє „Я“ прекраснішим, коли ви старієте?

А окрасою їм нехай буде не зовнішнє... але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом.

1 Послання Петра 3:3-4

Надзвичайна

*Я просив сили –
І Бог дав мені труднощі,
Щоб загартувати мене.*

*Я просив мудрості –
І Бог дав мені проблеми,
Які слід розв'язати.*

*Я просив достатку –
І Бог дав мені розум та м'язи,
Щоб працювати.*

*Я просив відваги –
І Бог дав мені небезпеки,
Які слід подолати.*

*Я просив любові –
І Бог дав мені можливості.*

*Я не отримав нічого, чого бажав –
Утім я отримав усе, чого потребував.
Бог відповів на мою молитву.*

ВІД СІМ'Ї МАЙКЛА ДЖОБА – ІНДІЙСЬКОГО ХРИСТІЯНИНА,
СТУДЕНТА-МЕДИКА, ЯКОГО УБИЛИ В ЧЕРВНІ 1999 РОКУ ЗА
ЕВАНГЕЛІСТСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ ЙОГО БАТЬКА.

Надзвичайна

Надзвичайне вчення – частина перша

АНГЛІЯ: ДОКТОР РОЛАНД ТЕЙЛОР

Жителі Хадлі просили доктора Роланда Тейлора не йти на аудієнцію до єпископа Вінчестерського й лорд-канцлера. Вони знали, що єпископа розгнівило вчення доктора Тейлора.

Минуло вже майже двадцять років, як англійську Біблію дозволили розповсюджувати в Англії. Доктор Тейлор навчав усіх тих, хто приходив до церкви, самостійно читати Біблію і виконувати її вчення. На протипагу цьому, під час жорстокого правління королеви Марії I, релігійні лідери закликали до суворого дотримання звичаїв церкви.

Після того, як його образив і звинуватив єпископ, Роланд відповів: „Я – християнин. Я не святотатствував проти Церкви. Насправді, згідно з вашим власним звинуваченням, еретиком є ви. Христос помер за гріхи людства раз і назавжди. Цього досить. Ви й ваші традиції не можуть змінити нічого“.

Упродовж подальших двох років доктор Тейлор був в'язнем. Коли він дізнався, що його сплять на багатті на околиці Хадлі, то застрибав від радості. Тейлор не переймався своєю безпекою. Натомість він радів від думки, що їхатиме через Хадлі й знову зможе побачити своїх братів і сестер у вірі.

Д-р Роланд Тейлор став мучеником узимку 1555 року.

Любов говорить багатьма різними мовами. Людям потрібно почути послання любові своєю мовою, щоб збагнути його. Деякі чоловіки приносять своїм дружинам сніданок у ліжку, щоб висловити свою любов. Дехто повинен отримати від свого чоловіка чи дружини ніжний подарунок, щоб почути „я люблю тебе“ голосно і чітко. Виробники вітальних листівок сподіваються, що ми скажемо це у словесній формі. Ісус, однак, каже, що Його мова любові – це послух. Саме так ми демонструємо нашу любов до Нього. Скоряючись Йому, ми висловлюємо свою любов. Тейлор став мучеником, тому що навчав своїх учнів говорити Ісусовою мовою любові. Він навчав їх читати Біблію і виконувати її вчення. Покажіть Ісусові, що ви любите Його, і вишануйте пам'ять доктора Тейлора сьогодні.

Ісус відповів і до нього сказав:
Як хто любить Мене,
той слово Моє берегтиме...

Євангеліє від Івана 14:23

Надзвичайне вчення – частина друга

АНГЛІЯ: ДОКТОР РОЛАНД ТЕЙЛОР

Перш ніж доктора Роланда Тейлора спалили на багатті, він написав ці чудові слова:

«Я кажу своїй дружині й своїм дітям: Господь дав вас мені, і Господь забрав вас від мене і мене від вас – благословенне хай буде ім'я Господне! Він завжди був для мене вірнішим і прихильнішим, ніж будь-який чоловік чи батько. Повірте у Нього завдяки чеснотам нашого Спасителя: шануйте, любіть, бійтеся й слухайтеся Його. Моліться Йому, тому що Він пообіцяв допомагати. Не вважайте мене мертвим, бо я житиму вічно й не помру ніколи. До нашої вічної оселі я піду першим; ви ж підете за мною.

Я кажу вам, мої любі друзі у Хадлі, і всі ті, хто чув мої проповіді, що я йду від вас з чистою совістю щодо свого вчення. Я молюся, щоб ми разом дякували Богові за нього. Наскільки вистачило мого скромного хисту, я переповів іншим ті уроки, які почерпнув із Божої книги – благословенної Біблії. Якщо я або ангел з небес проповідуватимемо вам іншу Євангелію, ніж ту, яку ви отримали, велике прокляття Боже нехай буде на тому проповідникові!

Ідучи звідси з певною надією, без жодного сумніву щодо вічного спасіння, я через Ісуса Христа дякую Богові – моему небесному Отцеві, моему істинному Спасителеві.

Роланд Тейлор».

Чи можете ви пригадати вчительку чи вчителя, які в дитинстві запам'яталися вам найбільше? Можливо, вона користувалася якимись особливими парфумами. Можливо, він гладив свою лисину в якийсь особливий спосіб. Щось у цій особі запам'яталося вам. Однак коли ми стаємо старшими, то починаємо цінувати вчителів з інших причин. Ми пригадуємо те, чого вони навчили нас, – уроки, яких ми ніколи не забудемо. Ми завжди пам'ятатимемо того, хто першим учив нас Божого Слова. Ми не можемо дозволити собі забути основні істини, якими наші вчителі ділилися з нами, розповідаючи про любов Бога й про Його спасіння. Коли прийде хтось інший в ім'я просвіти чи науки, Божі істини захищатимуть вас і допоможуть вам розпізнати фальш. Вони – не тільки спогади. Вони – ваша найцінніша власність.

Бережи мої заповіді та й живи,
а наука моя немов
в очах твоїх та зіниця.

Книга приповістей Соломонових 7:2

У камбоджійських джунглях Хаїмові і його сім'ї дали лопати й наказали копати собі могили. Вони були заручниками в червоних кхмерів, які вважали християн „ворогами славної революції“.

Солдати дозволили Хаїмові і його сім'ї стати на коліна, скласти руки й помолитися. Тоді Хаїм почав переконувати солдатів покаятися і прийняти Ісуса як свого Спасителя. Солдатів спантеличило співчуття у його голосі перед лицем смерті.

Поки він говорив, один із його синів зіскочив і втік до лісу. Солдати кинулися за ним, але Хаїм зупинив їх. Його спокій переконав комуністів подивитися, що він робитиме.

Поки солдати тримали на прицілі його сім'ю, яка стояла навколішки, Хаїм підійшов до краю лісу: „Сину, чи те, що ти вкрадеш кілька днів життя, ховаючись у цьому лісі, можна порівняти з можливістю приєднатися до своєї сім'ї коло цієї могили, щоб невдовзі назавжди потрапити в рай до Христа?“ Через якусь мить кущі зашелестіли, і син Хаїма боязко вийшов, щоб стати на коліна разом зі своїм батьком.

Хаїм поглянув на солдатів: „Тепер ми готові йти“.

Але жоден із солдатів не зміг натиснути на курок. Однак незабаром прийшов офіцер, який не був свідком цієї події, назвав солдатів баягузами й убив християн.

Деякі сім'ї відомі тим, що вони надзвичайно згуртовані. Інші гордяться тим, що вони надзвичайно багаті. Ще інші здобувають авторитет завдяки своїй надзвичайній працьовитості. І хоча Бог може використовувати все це, Його ідея впливовості – цілком інша. Що робить сім'ю корисною в Божому Царстві? Надзвичайний послух. Не розмір сімейного мікроавтобуса має значення, а відданість Христові. Бог створив сім'ю як місце, де батьки дають приклад, щоб діти навчилися, як слухатися Христа. І хоча випадок сім'ї Хаїма є унікальний, ми можемо виявляти такий послух у нашій ситуації. Як би ви охарактеризували відданість вашої сім'ї? І чия сім'я для вас є надзвичайною?

Бо хто Богу волю чинитиме,
той Мені брат, і сестра, і мати.

Євангеліє від Марка 3:35

Надзвичайна правда

Надзвичайне використання брехні

РОСІЯ: СТУДЕНТ УНІВЕРСИТЕТУ

Професор-атеїст усміхнувся до портрета Леніна, який висів над дверима, і підійшов до великого графіну з водою, що стояв на столі. Коли він вийняв пакетик з порошком і повільно висипав його туди, вода почервоніла.

„Оце й усе чудо, – почав він своє заняття. – Ісус сховав у рукаві схожий порошок і вдав, що чудесним способом перетворив воду на вино. Але я можу зробити навіть більше, ніж Ісус; я можу знову перетворити вино на воду“.

Він вийняв інший пакетик з порошком і всипав його в червону рідину. Вона стала прозорою. Ще один пакетик – і вода знову почервоніла.

Один із студентів сидів за партою, скептично похитуючи головою. Нарешті він не стримався: „Ви здивували нас, товаришу професоре. Ми хочемо попросити у вас про ще одну річ – випийте своє вино!“

Професор захихотів і сказав: „Цього я не можу зробити. Порошок отруйний“.

Християнин відповів: „У цьому й полягає відмінність між тим, що зробили ви та Ісус. Своім вином Він дарував нам радість, а ви своїм отруєте нас“. Професор у гніві вийшов з кімнати й домігся, щоб студента заарештували і посадили до тюрми. Але чутка про цей випадок розійшлася дуже далеко й зміцнила багатьох у вірі.

Обіцянка ворога про легкий обмін – це брехня. Більшість універмагів орієнтують на споживача політику повернення товарів, яка дозволяє відвідувачам обміняти свої покупки, щоб задовольнити власні потреби. Люди стоять у черзі, щоб обміняти менший розмір на більший чи один колір на інший, сподіваючись, що це дозволить їм виглядати стрункішими, привабливішими чи стати щасливішими. Багато людей також стоять з Божою істиною в руках. Їм кажуть обміняти Божу істину на будь-що інше, щоб стати задоволеними споживачами. Але врешті-решт на них чекає розчарування. Бог хоче, щоб ви бачили наскрізь брехню ворога. Тримайтеся Божої істини – байдуже, якою буде ціна.

Вони Божу правду
замінили на неправду.

Послання до римлян 1:25

Надзвичайна посв'ята

Надзвичайне прохання

ІНДОНЕЗІЯ: ДЕЛОРЕС

Старече тіло Делорес втомилося від бігу, вона плакала: „Господи, благаю, змилуйся над нами, Твоїми дітьми!“ Разом із іншими вірними Долорес утікала, рятуючи своє життя, коли нападники почали обстрілювати її село артилерійськими снарядами. Допмагаючи собі неоковирним ціпком, вона, крок за кроком, піднімалася крутим гірським схилом, поки не знайшла безпечного місця. Делорес оселилася в тимчасовому таборі для біженців разом із сотнями тих, хто також змушений був утікати від насильства.

Делорес – одна з мільйонів християн, які живуть в Індонезії – країні, що складається з понад тринадцяти тисяч островів. Крім того, Індонезія – це країна з найбільшим у світі мусульманським населенням. Проте мусульмани й християни поділяти один простір, живучи в мирі впродовж багатьох поколінь. Але тепер у них з'явився новий ворог: фанатичні мусульманські угруповання нещодавно розпочали на островах багато джихадів (священних війн). Тепер між мусульманами й християнами немає миру.

В одному з міст під час мирної демонстрації на захист справи Христа коло резиденції губернатора християни співали „Я зречуся всього“. Вони вимагали від уряду визнати, скільки християн загинуло від рук воєвничих мусульман. Навіть у той час, коли мирний натовп вірних співав, загін мусульман напав на ще одне село й спустошив його. Від багатьох громад, які раніше процвітали, тепер залишилися тільки купи каміння.

Делорес – одна з багатьох вірних, переслідуваних в Індонезії, які просять у Бога порятунку. Об'явлення говорить про мучеників, які прагнуть Божого суду й справедливості. Однак вони не повинні просити самі. Ми, живі, маємо долучити свій голос до їхнього ревного прохання. І хоча нас у нашій затишній оселі відділяє від них цілий світ, – щоб допомогти їм, потрібна лише молитва. Коли ми промовляємо молитву за їхню безпеку й порятунок, то єднаємо свої серця з тими, хто страждає. Чи помолитесь ви сьогодні за Делорес та інших вірних в Індонезії? Чи попросите ви Бога захистити їх у їхній подорожі й почути наші молитви за їхній порятунок?

І кликнули вони гучним голосом,
кажучи: Аж доки, Владико святий та
правдивий, не будеш судити,
і не мститимеш тим, хто живе на
землі, за кров нашу?

Об'явлення св. Івана Богослова 6:10

Надзвичайна посвята

Надзвичайна МОЛИТВА

ШВЕЙЦАРІЯ: МИХАЕЛЬ САТЛЕР

Михаелеві Сатлеру присудили відрізати язик, а потім спалити як еретика. Вирок не здивував Михаеля. Було шістнадцяте століття, а він належав до анабаптистів – руху вірних, які хотіли відновити в Церкві дух Нового Завіту. Проте європейські релігійні та соціальні інституції вбачали в анабаптистах загрозу.

Натовп глядачів почав збиратися на ринку. Одним з очевидців був двадцятирічний Клавс фон Грейфнек, який стояв поряд із засудженим, спостерігаючи, як кат готує для Михаеля неминучу смерть.

Михаель почав молитися, незважаючи на свою утруднену мову: „Любий Господи, відкрий очі цьому юнакові...“

Від несподіванки Клавс відскочив назад – цей злочинець молився за нього!

Коли кат зв'язав Михаеля, ув'язнений повернувся до юрби й спотвореною мовою сказав: „Будьте навіренні!“ Тоді він заплющив очі й молився: „Всемогутній безсмертний Боже... Я стану... цього дня свідченням правди й підтверджу це своєю кров'ю“.

Після цього кат кинув Михаеля у вогонь. Коли мотузки на його руках перегоріли, він здійняв їх у повітря й молився: „Отче, я віддаю свою душу в Твої руки“.

Клавса дуже зворушило, що цей засуджений чоловік молився за нього. Склавши йому шану, він записав свідчення про його смерть, закінчивши його ж таки словами: „Нехай Бог допоможе вам так само сміливо й терпляче свідчити про Нього“.

Молитва – це таємна зброя християнина. Вона може стати нічим свідченням чи першим словом про віру особи в Христа. Коли Клавс почув, як молиться засуджений чоловік, то зупинився й замислився. Так само, коли інші бачать, як ми в ресторані благословляємо страву, перш ніж з'їсти її, це може змусити їх зупинитися й згадати про Бога. Навіть коли ми на мить заволодіємо думками людей і привернемо їхню увагу до Христа, це означає, що ми виконали свій обов'язок. Як Михаель довів на прикладі Клавса, молитва змінює життя й надихає до відданості. Але Бог не може скористатися молитвами, яких ви не промовили. Не пошкодуйте часу, щоб мовчки помолитися на благо того, кого ви зустріли сьогодні. Хтосьна, що стане згодом.

Усякою молитвою й благанням
кожного часу моліться духом...

Послання до ефесян 6:18

Надзвичайна посвята

Слова „місіонер“ немає в Біблії.
Є слово „свідок“.

ЦІ СЛОВА ДЖИМА ЕЛІОТА – МІСІОНЕРА, ЯКИЙ СТАВ МУЧЕНИКОМ
В ЕКВАДОРІ, НАМАГАЮЧИСЬ ЗВІСТИТИ ЄВАНГЕЛІЮ
ІНДІАНСЬКОМУ ПЛЕМЕНІ АУКА, ЦИТУЄ ЕЛІЗАБЕТ ЕЛІОТ
У КНИЗІ „MY SAVAGE, MY KINSMEN“.

Надзвичайна посв'ята

Надзвичайний рукопис

ІТАЛІЯ: ЄВСЕВІЙ

„Велике переслідування“ почалося у Римі у 303 році н. е. за імператора Діоклетіана. Це був період, коли Діоклетіан проголошував офіційні укази проти християнства, намагаючись зруйнувати віру. Серед багатьох правил були і такі:

„...християни, які займають офіційні посади, повинні бути звільнені з них;

усі звинувачення проти християн потрібно вітати й приймати;

християн слід катувати за їхню віру;

Писання конфіскувати і негайно спалювати;

церковні будівлі руйнувати;

християн треба позбавляти будь-яких громадянських прав; єпископів і лідерів церков заарештовувати, щоб приносити жертву богам“.

Упродовж цього часу молодий автор на ім'я Євсевій документував жорстокі злочини, вчинені проти ранньої Церкви. Церковний лідер і теолог на ім'я Памфілій був великим натхненником для нього. Памфілія заарештували й катували у 308 р. н. е., але це сталося вже після того, як він зумів суттєво вплинути на життя Євсевія.

Євсевій писав: „Ми бачили на власні очі, як будинки молитви руйнували до самої основи... і натхненне священне Писання кидали в полум'я... і деякі пастори церков ганебно ховалися“.

Страта Памфілія в 309 році н. е. не стримала Євсевія від написання рукопису „Історія Церкви“.

Пізніше Євсевія заарештували за християнську працю. Проте йому вдалося вижити. Бог захистив його, щоб він міг далі писати своє послання майбутній Церкві. Твори Євсевія відкрили очі майбутнім поколінням на страждання, яких зазнала рання Церква. Його свідчення про життя й смерть християнських лідерів нагадують нам про величезну спадщину героїв християнства. Якщо ми вчитимемося сьогодні на прикладі відважної віри і безсмертної любові наших переслідуваних пращурів, їхні твори та страждання не будуть марними. Що ви робите сьогодні, аби надихнути прийдешнє покоління до більшої відданості? Попросіть Бога, щоб Він допоміг вам залишити свою спадщину.

Прийдуть і будуть звіщати
Його правду народові,
який буде народжений...

Книга Псалмів 21:32

Надзвичайне приховування

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ЧОЛОВІК І ДРУЖИНА

Чоловік і дружина прибули до багатой нафтою Саудівської Аравії з іншої країни.

Вони жили і працювали у цій мусульманській країні, яку називали своїм новим домом. Нарешті вони зустрілися і молилися разом із іншими іноземними працівниками, також християнами. Однак сповідання християнства в духовній столиці Мухамеда не тільки непопулярне, а також незаконне. Та подружжя зважилося на ризик бути ув'язненими, депортованими і, ймовірно, втратити земне життя, щоб дали віддано поклонятися Богові.

Багато років вони жили в мирі. Та одного дня співробітники саудівської поліції вчинили облаву в їхньому домі. Їх привели в поліцейний відділок на допит щодо релігійної орієнтації. Конфіскували комп'ютер, у якому була інформація про багатьох місцевих християн. Подружжя боялося, що незабаром їх спіткає така ж доля.

Чоловіка залишили у в'язниці, з дружини зняли звинувачення і незабаром її звільнили. Вона подала кілька клопотань до урядів іноземних держав, щоб вони допомогли їй відновити добре ім'я чоловіка і звільнити його з в'язниці. Дружина сподівалася на порядність тих, хто захищав свободу. Проте представники цих країн не бажали втручатися в ситуацію. Чоловік не знає, чи колись побачить свою дружину. Їхній випадок – один із багатьох прихованих переслідувань християн у Саудівській Аравії. Але одного дня істина стане відомою.

Саудівська Аравія належить до країн, у яких скоюється найбільше людських страт. У 1999 році уряд Саудівської Аравії витратив на пропагандистські кампанії понад 1 000 000 доларів, щоб утаємничити порушення прав людини в країні. Однак вони не зможуть завжди тримати це в таємниці. Ми повинні молитися, щоб голоси християн у саудівських тюрмах були почуті й щоб на них відгукнулися ще за нашого життя. Знаємо, що після повернення Христа жодна пропаганда не зможе захистити їх від Його суду. Але що робити сьогодні? Молитва – це перший дієвий крок. Не таємниця, що вороги могутні, але Бог могутніший. Що ви робите, щоб попросити у Нього захисту від імені тих, хто перебуває в тюрмі?

Немає нічого захищеного, що не виявиться, ні таємного, що воно не пізнається, і не вийде наяв.

Євангеліє від Луки 8:17

Надзвичайна

Надзвичайна непокора

РИМСЬКА ІМПЕРІЯ: ТЕБАНСЬКИЙ ЛЕГІОН

У 286 р. н. е. імператор Максим наказав 6 666 воїнам тебанського легіону вирушити в похід до Галії і допомогти йому в боротьбі проти бургундських повстанців. Кожен член цього легіону був відданим християнином.

Після важкої дороги через Альпи Максим вимагав принести спільну жертву перед боєм. Усі воїни тебанського легіону відмовилися зневажити Бога. Імператора розгнівила така непокора, тому він вирішив переконати їх, наказавши зарубати кожного десятого мечем. Але рішучість легіонерів не послабилася. Тоді імператор спробував змінити їхню думку, наказавши своїм воїнам ще раз пройти крізь шеренги, вбиваючи кожного десятого. Ці чоловіки вмирили з величезною гідністю й спокоєм, немов у битві. Але ця різанина також не спонукала до відмови від християнства.

Після загибелі товаришів решта солдатів вирішили чинити ще рішучіший опір. Вони склали присягу на вірність імператорові, оголосивши, що віра в Бога і відданість Йому тільки зміцнила їхню вірність імператорові. Вони сподівалися вмилоствити його, але це мало протилежний ефект. Розгніваний, він наказав зарубати решту легіонерів з Тебану.

Непокора – це найважчий військовий злочин. Проте у тебанського легіону не було вибору, тому що не послухатися Бога – це найбільший злочин. Люди керують за допомогою влади. Але тільки Бог наділяє владою. Біблія дає нам приклади того, як побожні люди вирішували не скорятися людській владі, коли вона суперечила заповідям Божим. Згадайте єврейських повитух і батьків Мойсея, які не послухалися наказів фараона. Пригадайте Даниїла і його товаришів, які відмовилися служити чужоземним богам. Їхній приклад і приклад цих відважних воїнів нагадують нам, що в нас є обов'язок визнавати людську владу. Проте понад усе ми повинні поважати владу Бога. Коли людські накази перебувають у прямому конфлікті з Божими заповідями, треба припустити можливість непокори.

І відповіли їм Петро та Іван,
та й сказали: Розсудіть, чи це
справедливе було б перед Богом,
щоб слухатись вас більш, як Бога?

Дії святих апостолів 4:19

Надзвичайна посвята

Надзвичайна стриманість

РИМ: СЕБАСТІАН

Себастьян щодня ходив залами палацу. Він важко працював, щоб отримати цю посаду в королівській гвардії, але, потрапивши до Риму, він утримувався від ідолопоклоніння імператорського Риму. Він хотів усім серцем служити тільки Богам.

Коли імператор Діоклетіан почув про це, то поцікавився службовим минулим Себастьяна. Він зустрівся з ним і дізнався про його віру. Після цього наказав, щоб Себастьяна вивели за місто і застрелили з лука. Воїни зробили свою справу й залишили його тіло гнити. Незабаром прийшла група християн, щоб належно поховати Себастьяна.

Коли вони підняли його, один із них вигукнув: „Він ворушиться!“

„Ша! – застеріг його інший. – Занесімо його в безпечне місце“.

Хтось із них узяв Себастьяна до себе додому, де він лікувався й одужав від ран. Відразу після одужання Себастьян знову з'явився перед імператором. Він уже відчув смак надії на небеса, і насолоди цього світу ще менше приваблювали його.

Звісно, імператор був шокований, коли побачив, що Себастьян, фактично, воскрес з мертвих. Він наказав, щоб християнина схопили, побили до смерті, а тіло кинули у водостік. Але померлого знайшли християни і поховали в катакомбах.

Сексуальна аморальність, нецензурна мова, крадіжки, брехня, шахрайство. Надто часто самовизначення християн залежить виключно від того, чого ми не робимо. Звісно, існує сила-силенна занять, якими Бог не дозволяє займатися своїм людям. Але стриманість не має жодної користі сама в собі й сама для себе. Себастьян став мучеником не тільки за свою стриманість (в іншому разі його вбили б лише за те, що він був доброю людиною). Він став мучеником за свою щирість. Ми також повинні утримуватися від зла, щоб цілковито прийняти Божі заповіді. Слухатися, поклонятися, любити, служити. Визначати свою віру тим, що ви робите, а не тим, чого не робите. Вас цінують лише за те, що ви – добра людина, чи за те, що ви – добра людина, що має щирість віри?

Я від кожної злої дороги
повстримую ноги свої, щоб
держатися слова Твого.

Книга Псалмів 118:101

Надзвичайна посвята

Надзвичайна свобода

МОРАВІЯ: ПАВЛО ГЛОК

Павло Глок опинився в складній ситуації. Він був ув'язнений за анабаптистські переконання. Наглядач дав йому трохи більше свободи на підставі того, що він пообіцяв не втікати. Павлові дозволили носити дрова, лагодити взуття, виконувати випадкову роботу й дрібні доручення, але він повинен був ховатися, коли наближалися незнайомці, щоб релігійні лідери не дізналися про його свободу.

Павла дивувала ця свобода. Його наглядач Клавс фон Грейфнек у 1527 році став свідком мучеництва іншого анабаптиста – Михаеля Сатлера. Спостерігач Клавс був зворушений, коли Сатлер молився за нього перед самою стратою. Це було двадцять років тому. Мабуть, у серце Клавса закралося співчуття до несправедливо переслідуваних анабаптистів.

Павлові не було що втрачати. Його дружина й дитина вже були мертві; з близьких тільки залишилися побратими в Моравії. Але Павло стримувався від спокуси утекти. Якби він утік, Клавс, який так добре ставився до нього, мав би серйозні юридичні проблеми, а за ув'язненими анабаптистами в цій місцевості ретельно б стежили в майбутньому. Павло вирішив залишатися людиною слова.

Пізніше Бог винагородив його рішення. 1576 року в замок, де його утримували, спалахнула пожежа. Він та ще один в'язень допомогли загасити полум'я і таким чином отримали свободу, перш ніж релігійні лідери, які завзято протистояли Павлові, змогли перешкодити цьому.

Історії про ув'язнення мучеників не є матеріалом для голлівудських фільмів, у яких винахідливі герої копають тунелі й готують потаємні люки для втечі. Головне в сюжеті не те, як ув'язнений втече від небезпеки. Насправді, як і Павло Глок, мученики не втікають навіть тоді, коли в них з'являється нагода зробити це. Їхні історії оповідають про те, як використовувати кожну ситуацію для Божої слави, хай якими будуть обставини. Згадайте, як Павло і Сила привели свого тюремника та його сім'ю до Христа, тому що вирішили не втікати з в'язниці. Чи ви заклопотані тим, як утекти від своїх проблем? А якщо ви перебуваєте саме там, де, на думку Бога, ви повинні бути? Можливо, Бог хоче, щоб ви терпіли, а не втікали.

І він їх запровадив до дому свого,
і поживу поставив, і радів із усім
домом своїм, що ввірував у Бога.

Дії святих апостолів 16:34

Надзвичайна посвята

Надзвичайний свідок

ПАКИСТАН: ШЕРАЗ

Значимість цього листа не полягала в одній фразі: „Перестаньте проповідувати серед мусульман“. Набагато більший вплив полягав у методі його пересилання. Він лежав коло закривавленого тіла студента біблійного коледжу Шераза. Тіло юнака разом із листом кинули під головними воротами його церкви поблизу пакистанського Лахору.

Шераз не послухався поради, яка була у цьому листі. Він проповідував усюди про любов Спасителя, який помер за його гріхи. Він проповідував робітникам на фабриці, де працював, у своїй школі й у своїй сім'ї.

Тиждень перед цим Шераз пішов працювати на фабрику, щоб допомогти батькам і трьом сестрам. Там розпочалася його дискусія з мусульманськими колегами. Вони розсердилися, а інші робітники доповіли про гарячу суперечку. Там Шераза востаннє бачили живим.

Шераз знав про ризик. Багатьох християн уже вбили за те, що вони ділилися своєю вірою. Інших звинувачували в блюзнірстві й кидали за ґрати. Але євангельське послання було надто привабливим, і Шераз не міг берегти його лише для себе.

Члени його церкви також не послухалися поради, яка була в цьому листі. Вони продовжували проповідувати серед мусульман, пропонуючи Ісусову любов тим, кого поневолили ненависть і страх ісламу. Вони також знали про ризик, але продовжували й продовжуватимуть проповідувати навіть тоді, коли їм доведеться наслідувати Шераза.

Найефективніше свідчення – свідчення щире. Нам не потрібно вивчати теологічну важливість покути, аби розповісти людям, що Ісус змінить їхнє життя. Ісус лише просить нас свідчити про те, що ми бачили і чули. Наш особистий досвід – це могутній аргумент віри в Ісуса Христа. Ніхто не може заперечити його, тому що це сталося з нами. Чи ви вагаєтеся, перш ніж розповісти ділитися своєю вірою? Чи боїтеся ви сказати щось неправильне або не знати відповіді на чиясь запитання? Лише скажіть те, що, на вашу думку, правильне. Ваш особистий досвід зробить із вас професійного свідка-християнина.

Бо не можемо ми не казати про те, що ми бачили й чули!

Дії святих апостолів 4:20

Надзвичайна посвята

Ісус сказав, що ми повинні йти. Він ніколи не говорив, що ми повернемося.

АНОНІМ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайний натиск

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ПЕРЕСЛІДУВАНІ ХРИСТІЯНИ

„Чи є моє ім'я у списку?“ Про це думав кожен християнин з Джіди (Саудівська Аравія) після того, як релігійна поліція вчинила облаву в християнському домі й конфіскувала персональний комп'ютер з інформацією про кожного християнина в цьому районі. „Чи буду я наступним, чи постукають у мої двері?“

Прабу Ісаак був першим, до кого завітали мутава, або релігійна поліція. Ісаак – громадянин Індії, але в Саудівській Аравії заборонено пропагувати будь-яку іншу віру, крім ісламу. Навіть демонстрація хреста є злочином. Мутаву стурбували повідомлення про те, що саудівські громадяни дедалі частіше контактували з християнами. Незважаючи на норми міжнародного законодавства, вони відмовляли Ісаакові в доступі до консульства своєї країни. Поліція також допитала його дружину й заборонила їй контактувати зі своєю батьківщиною.

Згодом іншого вірного Ескіндера Менгіса заарештували після того, як його ім'я побачили в комп'ютері Ісаака. Наступним був Вільєлфредо Калюаг. Невдовзі після арешту Калюага перевели в госпіталь, нібито для лікування від „теплого удару“. Проте відвідувачі розповідали, що тіло Калюага вкрите побоями й синцями так, немов поліція знущалася з нього.

Саудівська Аравія закрита для Євангелії, але відважні християни, які мають роботу в мусульманській країні, почали сіяти зерно віри серед своїх друзів і колег по роботі. Робота важка й ризик великий, але Добра Звістка наближує Царство.

Християни в Саудівській Аравії бояться, що їхні імена потраплять до чорного списку релігійної поліції. Проте перш ніж конфіскувати їхні комп'ютери, а християн зарахувати до переліку мішеней, їхні імена з'явилися у значно важливішому списку. Біблія вчить нас, що на небесах є Книга Життя, в якій записані імена всіх вірних, і що вони будуть спасенні. Чиїх імен там не буде, загинуть навіки. Якщо ви прийняли Ісуса Христа як Спасителя, не бійтеся, коли ваше ім'я стане відоме будь-яким вашим ворогам. Чи ви передусім належите до Христового списку?

Переможець зодягнеться в білу одягу, а ймення його Я не змию із книги життя, і ймення його визнаю перед Отцем Своїм і перед Його Анголами.

Об'явлення Івана Богослова 3:5

Надзвичайна посвята

Надзвичайна кара

АФГАНІСТАН: ПРАЦІВНИКИ ІНОЗЕМНИХ ГУМАНІТАРНИХ МІСІЙ

Талібан. Назва радикального ісламського уряду Афганістану тепер відома всьому світові. Сповідання християнства завжди було злочином у цій репресивній країні, якою керує талібан.

„Нам не потрібні діти, – вирішив афганський уряд. – Нам потрібні їхні батьки“. Дітей, яких нібито навчали християнству, пізніше заарештували. Іноземні організації, яких допустили в країну для розповсюдження гуманітарної допомоги, привозили також християнські книжки і матеріали. У багатьох країнах гуманітарна допомога – це єдині двері, відчинені для Євангелія. Проте уряд швидко конфіскував ці матеріали.

Керівництво вирішило не звинувачувати дітей у тому, що вони потрапили під вплив учення. Мовляв, це батьки не змогли виховати своїх дітей і подбати про них. „Арешт повинен стати уроком для батьків, щоб вони наглядали за своїми дітьми й знали, що вони роблять“, – говорив заступник талібанського міністра зі сприяння доброчесності й запобігання від нещастя.

Офіційні коментарі з'явилися після того, як у серпні 2001 року заарештували вісім працівників гуманітарних місій, а також багатьох афганців, які працювали на християнській організації. Починаючи з листопада 2001 року, іноземців судили за проповідання Ісуса Христа серед мусуль-

ман. Наслідком звинувачення може бути смертна кара. Афганські працівники мають нагоду повернутися до ісламу. Якщо вони відмовляться, їх судитимуть як відступників. Їм загрожує смертна кара.

Принаймні двоє працівників – це американські громадяни. Їхні розповіді про несправедливе покарання видаються нам справжньою катастрофою. Але те, що виглядає трагедією, може насправді мати для Бога важливішу мету. Погляньте на життя Ісуса. З одного боку, Його смерть – це найгірше, що могло статися. Однак Бог використав це несправедливе покарання, щоб подарувати нам спасіння. У цьому випадку працівники готові зазнати смертної кари, щоб принести іншим Добру Звістку. Про їхній учинок дізнався весь світ. Це спонукало багатьох прийти до Христа й подарувало натхнення іншим вірним. Чи ви страждаєте за несправедливих обставин? А чи вбачаєте в цьому Божий план?

А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!

Книга пророка Ісаї 53:5

Надзвичайна посвята

Надзвичайна „яма“

РУМУНІЯ: ЖЕНЯ КОМАРОВ

Пес рвався вперед, натягуючи шворку, – його страхітливі зуби були вискалені. „Хапай!“ – закричав до нього господар – тюремний наглядач Нудний.

„Господи, змилуйся наді мною!“ – благав християнський в'язень Женя Комаров. Він знав, що жорстокі сторожові пси загризли багатьох в'язнів. Женя молився, щоб Бог урятував його.

Велика німецька вівчарка помчала до нього, але раптово зупинилася. Вона зіщулилася від страху, відмовляючись кусати християнина. Нудний цькував пса, навіть бив його, але той не нападав на Комарова.

В'язням майже нічого не давали їсти, і коли Комаров несміливо попросив трохи більше їжі, це прохання спричинило гнів у Нудного.

Через кілька днів Комаров молився: „Господи, я стою на краю прірви через голод, зневагу й біль. Будь ласка, поклади край цьому. Нехай я помру і знайду спочинок або ж зроби чудо, як Ти зробив це для Іллі“.

У цю мить до нього швидко підійшов Нудний. Він був без пса. Комаров подумав, що Бог відповів на його молитву і що він скоро помре. Натомість головний тюремник повів християнина на кухню, де дав йому супу й хліба. Він нагодував решту в'язнів.

„Пробач мені, що нацькував на тебе пса, – сказав Нудний християнинові. – Тепер це не дає мені спокою“.

Комаров пробачив наглядачеві й подякував Богові за це чудо.

Багато людей мають стосунок до історії про Даниїла і яму з левами. Їхні найважчі обставини нагадують про болісну смерть, якої мав би зазнати Даниїл від рук зла. Історія Даниїла – переможна. Він подолав жахливі обставини, бо вірив, що Бог порятує його. Так само ми можемо опинитися в різних обставинах – навіть таких, що загрожують нашому життю. Ми не здатні їх контролювати. Бог може порятувати нас від страхітливої реальності й подарувати нам мир. Ми повинні повірити, що Господь здатен упоратися з нашою „ямою“ проблем. В якій загрозовій ситуації опинилися ви? Попросіть Бога дати вам відчуття Його турботливої присутності. Повірте, що Він здатен визволити вас від нещастя.

Мій Бог послав Свого Ангола, і позамикав пащі левів, і вони не пошкодили мені, бо перед Ним знайдено було мене невинним, а також перед тобою, царю, я не зробив шкоди.

Книга пророка Даниїла 6:22

Надзвичайна

Надзвичайні „навернення“

ІНДОНЕЗІЯ: ДІВЧИНКА-ХРИСТИЯНКА

Перед мечеттю в одному з індонезійських сіл стояв натовп людей. На них бризкали холодною водою. Озброєні воїни джихаду в білому одязі оточили це місце. Ритуальне вмивання було примусовим приготуванням навернення цих людей до ісламу. Люди знали, що вони або навернуться, або їх негайно застрелять чи відітнуть їм голову.

Мала дівчинка плакала за своєю вірою: вона думала, що це ритуальне вмивання змінить віру. Дівчинка не знала, що попри все, що стається з тілом, віра в Христа може залишитися в душі. Також вона плакала від страху, бо знала, що на неї, як і на чоловіків, жінок та дітей у цій групі, чекає обрізання. Примусове обрізання було фінальним актом у прийнятті нової релігії. Дівчинка не бажала нової релігії, тому в сльозах зверталася до Бога.

Колись Індонезія була гаванню терпимості. І хоча в цій країні мусульман більше, ніж у будь-якій іншій, проблем майже не виникало. Мусульмани, християни й буддисти жили поруч, працюючи разом і не відчуваючи ворожості.

Тепер усе змінилося. Радикальні мусульмани втягнули країну в священну війну – джихад, і кожен християнин перетворився на мішень. Багато хто устами повторює мусульманський Символ віри, щоб врятувати собі життя; однак у серцях вони звертаються до Бога, знаючи, що тільки Він може подарувати їм спасіння.

Люди намагаються змінити нас ззовні. Але змінити нас зсередини може тільки Бог. Перш ніж прийти до Христа, ми часто намагаємося пристосуватися до стандартів світу і таким чином губимо відчуття нашого справжнього „Я“. Нас примушують стати людьми, якими ми не повинні бути. Однак коли Бог змінює людину зсередини, вона змінюється назавжди. Тепер нас неможливо примусити повернути до свого старого „Я“. Як дізналася дівчинка з цієї розповіді, оточуючі можуть впливати і певним чином контролювати нас. Але більше, ніж Христос, вони не можуть нас змінити. Чи пережили ви зміну, про яку навчає нас Біблія?

Та й сказав: Поправді кажу вам:
коли не навернетесь...
не ввійдете в Царство Небесне!

Євангеліє від Матвія 18:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайна ввічливість

РОСІЯ: ПЕТРО

Воскреслий Спаситель разом із двома учнями йшов дорогою до Емаусу, розмовляючи з ними про недавні події в Єрусалимі. Хоча учні не впізнали Його, Він говорив з ними про план Бога для Месії. Коли вони прибули у своє місто, Ісус поводитися так, ніби Він повинен був іти далі. Чому? Чи Він не хотів залишитися і продовжити розмову?

Для російського вірного Петра в Ісусових діях вбачається Його ввічливість: Він не хотів залишатися, нібито насправді не був бажаним гостем. Петро бачив, як комуністи заповнили його країну. Міліція в будь-яку мить могла ввірватися в людську оселю. Урешті, один християнин поділився з Петром історією про Спасителя, який лагідно стукав у серце, чекаючи, поки Його впустять. Петра вразив цей лагідний Ісус, – і він охоче відчинив двері. Ісус став Спасителем і Господом Петра.

Петро розумів, яке значення має навернення. Він змінився. Бог послав його працювати в підпільній Церкві. Тут він навчався на прикладі інших. Християни, які зростали, показали йому, як поширювати свої переконання й впроваджувати в життя свою віру. Незабаром Петро здійснив безліч подорожей, нелегально перевозячи християнську літературу в Росію. Він став дедалі сміливішим, відчував бажання бути не тільки учнем, але й учителем і вести всіх до Христа.

Але його заарештували і кинули за ґрати. Ніхто не знає, що з Петром сталося потім.

Румунський пастор Ричард Вурмбранд одного разу сказав: „Ми не повинні зупинятися, здобувши душу для Христа. Це тільки половина справи. Кожна душа, здобута для Христа, повинна стати ловцем інших заблуканих душ. Росіяни не тільки наверталися – вони ставали „місіонерами“ в підпільній Церкві. Вони були зухвали і відважні в Христовій справі...“ Як така людина, як Петро, зростає настільки, що сама починає спасати інших? Хтось показав йому, як стати християнином; інший показав йому, як зростати у вірі. Людям слід показати, як вони можуть зробити більше для Христа. Чи ваша зростаюча віра є прикладом для інших? Бог закликає вас бути не тільки учнем, але й учителем.

Але щоб зростали в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа...

2 Послання Петра 3:18

Надзвичайна посвята

Надзвичайні спогади

КУБА: ТОМ ВАЙТ

Перед тим, як їхній літак розбився на Кубі – ізольованому від світу острові, Том і його пілот місяцями розкидали євангельські брошури, не знаючи нічого про те, чи кубинці відгукнулися на їхні зусилля. Тепер, засуджений до двадцяти чотирьох років у тюрмі „Комбінадо дель есте“, Том із перших уст пересічного в'язня почув розповідь про ситуацію в кубинській Церкві. (Вона таки жила!)

Том вважав привілеєм бути у тюрмі з багатьма християнами, яких він зустрічав. Однак капітан Сантос вирішив помістити його в одиночну охолоджену камеру. Тепер йому доводилося боротися, щоб не впасти у відчай і не дозволити серцю стати таким холодним, як ця камера.

Спати було неможливо, адже підлога була дуже холодною. Єдиний відпочинок, який у нього був, – стати на крок від бетонної стіни й притулитися до неї чолом.

Під час цієї внутрішньої боротьби він співав гімни й хори. Том зібрався із зусиллями і зосередився на силі своїх братів у в'язниці. Вони підбадьорювали його і казали, що моляться за нього. Він також покладався на сповнені натхнення свідчення, які пам'ятав із книги, яку ще підлітком отримав від матері.

У цей важкий час Том зміг вижити завдяки товариству, яке він віднайшов, і „Книзі мучеників“ Фокса.

Коли хтось уже витерпів таке горе, що тепер спіткало нас, це якимось чином робить нашу дорогу легшою. Це називають силою особистої розповіді. Прочитавши про те, що пережив хтось, ми у перспективі можемо оцінити нашу власну ситуацію. Часом можемо опинитися у становищі, яке нагадує одиночне ув'язнення Тома. Ми змушені пережити щось самі. У ці самотні часи найкращими товаришами стануть історії про відважних вірних. Життєписи мучеників та інших християн можуть утішити нас, підбадьорити й надихнути майже так, як друзі з крові й плоті. Ви тепер переживаєте горе? Позбудьтеся самотності завдяки життєписам про ваших християнських братів і сестер. Черпайте силу сьогодні і сподівайтесь на завтра.

Отож, потішайте один
одного цими словами!

1 Послання до солунян 4:18

Надзвичайна посвята

Більше переслідувань – більше росту!

УЛЮБЛЕНА ЦИТАТА ПАСТОРА САМЮЕЛЯ ЛЕМА
– КИТАЙСЬКОГО ПАСТОРА ДОМАШНЬОЇ ЦЕРКВИ, ЯКИЙ ЗА ВІРУ
ВІДСИДІВ У В'ЯЗНИЦІ ДВАДЦЯТЬ РОКІВ.

Надзвичайна

Ще один надзвичайний місіонер

ІНДІЯ: ЕМІ КАРМАЙКЛ

24 жовтня 1931 року Емі Кармайкл молилася: „Боже, прошу тебе, роби зі мною все, що Ти хочеш. Роби все, що допоможе мені більше служити Тобі“. Вона була місіонеркою в Індії і матір'ю багатьох дітей, яких порятувала від проституції в поганських храмах. Тому вона звикла молитися й довіряти Богові в усьому, що б не сталося.

Пізніше, того ж дня, вона впала, вихнула кісточку й зламала ногу. Через ускладнення Емі назавжди залишилася калікою і більшу частину подальших двадцяти років не виходила зі своєї кімнати.

Але Емі не марнувала часу на думки про свою хворобу. Вона зосередилася на літературній творчості і моральній підтримці праведників усього світу. Лежачи в ліжку, вона написала тисячі листів, стала автором тринадцяти книжок і склала чудову поезію:

А ти не маєш ран?
Не маєш ран? Ні шрамів?
Так, як Господар той,
Що став комусь слугою,
Лиш ноги пробиті
Підуть услід за Мною;
Але чи зможеш ти
Без шрамів, ран і болю
Лишити суєту
І йти услід за Мною?

Емі стала калікою, проте рани ще більше наблизили її до Бога. Вона перебувала в товаристві свого Спасителя, якого почала розуміти краще завдяки своєму тілесному болю. Люди, які пережили одну трагедію, тісно пов'язані один із одним і відчують миттєву близькість. Ті, хто походить із розлучених сімей, перебувають у таких стосунках, на які інші не здатні. Відтак, коли ми страждаємо, то починаємо спілкуватися з Ісусом на цілком іншому рівні. Ми відчуваємо, що Він знає про наші рани. Певним чином починаємо ясніше усвідомлювати це. Що ваші рани навчають вас про Ісуса? Чи дозволяєте ви їм більше зблизити вас з Христом?

Він визволяє убогого з горя його,
а в переслідуванні відкриває їм ухо.

Книга Йова 36:15

Надзвичайна посвята

Надзвичайний код

РУМУНІЯ: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

У своїй підземній самотній камері пастор скаржився Богові: „Ти кажеш, що даєш сонце й дощ добрим та злим. То хто я: добрий чи злий?“

Бог промовив у його серці: „Ти є цілком-таки іншим – дітям Бога. Дитя Бога чекає на сонце чи дощ. Воно повинне дарувати сонце. Ти – світло в темному світі, тому випромінює світло. Замість того, щоб нарікати на те, чого не маєш, чому б тобі не дати самому? Довкола тебе в камерах стільки душ“.

Пастор Вурмбранд молився: „Як я можу привести когось до спасіння, якщо сиджу в камері один?“

„Подумай добре сам“, – була Божа відповідь.

У Ричарда Вурмбранда з’явилася ідея – і він почав стукати в стіни. Безперечно, у відповідь пролунав стук. Тоді він почав навчати ув’язнених у сусідніх камерах азбуки Морзе. Урешті-решт вони змогли ефективно спілкуватися, і Ричард почав проповідувати Євангелію. В’язні передавали інформацію в інші камери.

Ця нова думка дозволила Богові перетворити безнадійну, на перший погляд, ситуацію на ефективний метод поширення Євангелії по всій в’язниці.

Через багато років один чоловік розповів Ричардові про те, як в’язень у румунській тюрмі навернув його до Христа, стукаючи у стіни.

Поглянути у вічі фактам може бути нелегким завданням. Коли пастор Вурмбранд оцінив свою ситуацію, факти не видавалися сприятливими. Однак його страждання, по суті, привели його до нового відкриття. Він усвідомив, що ставлення важливіше, ніж факти. Озброєний новою ідеєю про відновлену надію, він почав переоцінювати факти. Він не міг говорити, але міг вистукати код Морзе. Він навіть міг поділитися Євангелією – своєю справжньою любов’ю. Коли ми бачимо, що несприятливі обставини скупчуються довкола нас, ми повинні зважати на свою позицію і, як Христос, бути готовими до страждань. Однак треба мати певність, що вони не переможуть нас. Для вас багато важать факти? Чи ви – людина віри?

Отож, коли тілом Христос
постраждав за нас, то озбройтеся
й ви тією самою думкою...

1 Послання Петра 4:1

Надзвичайна

Надзвичайна праця

посвята

ПІВНІЧНИЙ В'ЄТНАМ: БРАТ ДА

Коли брат Да вперше почув християнські програми на своєму короткохвильовому радіоприймачі, то був вірним членом Комуністичної партії Північного В'єтнаму. Спершу він сприйняв ці ідеї за безглузді забобони, але після двох років слухання програм більше не зміг опиратися Христові. Брат Да почав захоплюватися своєю любов'ю до Бога, яка по-справжньому заповнила його серце. Незабаром Да навернув багатьох своїх сусідів до Христа.

Але все це дуже швидко минуло. 29 грудня 1998 року в'єтнамська поліція, розгнівана євангелістською діяльністю Да, вчинила облаву в його домі й під конвоем вивела його. Дружина й четверо дітей могли тільки спостерігати, як його забрали до виправно-трудового табору.

В абияк побудованому виправно-трудовому таборі Да змусили працювати на цегляному заводі. Щодня треба було перенести по дві тисячі цеглин. Якщо Да не виконував цієї норми, його брутально били. Як тільки він почав думати, що більше не витримає цієї праці, його звільнили. Це було 15 жовтня 2000 року.

Тепер Да перебував під домашнім арештом. Йому заборонили ділитися своєю вірою, попередивши: „Ти щойно повернувся з трудового табору. Хочеш потрапити туди знову? Подумай добре“.

Але Да був відданий „праці любові“ для Бога, тому продовжував свою роботу – ділився Христом з тими, хто оточував його. Жодна фізична праця, навіть носіння двох тисяч цеглин на день, не змогли стримати його.

Мало людей визнають, що їм подобається щодня ходити на роботу. Однак ті, хто працюють на службі Богові, мають цілком іншу ментальність. Робота для Бога ніколи не є нудною. Ми ніколи не спізнюємося й постійно працюємо, щоб усюди поширювати Євангелію. Господь дає нам енергію, щоб виконати наступне завдання, і терпіння, коли настають важкі часи. Чому християни так важко працюють? Заради платні? Заради премій, пільг чи інших привілеїв? Ні, любов змушує нас віддавати все на службі Богові. Якщо ви любите Христа, радо працюватимете для Нього. Що Він закликає вас зробити сьогодні на Його службі?

Ми згадуємо безперестанку про ваше діло віри, і про працю любові, і про терпіння надії на Господа нашого Ісуса Христа.

1 Послання до солунян 1:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайне прохання

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ГІСТЬ-МІСІОНЕР

Коли хлопчик нарешті зауважив у готелі іноземного „бізнесмена“, він підбіг і схопив його за руку. Спантеличений іноземець спробував вирватися, але незабаром помітив, що хлопець потайки робить пальцем знак хреста на своїй долоні. Цей чоловік – місіонер, який молився, щоб налагодити контакт із Церквою, придивився до обличчя худого, як тріска, хлопця і відразу зрозумів: „У Північній Кореї Церква живе!“

Наступного дня місіонер таємно зустрівся з хлопцем. Він дізнався, що його батько був християнином. Багато років тому його ув'язнили. Через брутальність влади сім'я хлопця багато страждала. Щоб вижити, вона була змушена жєбрати їжу. Тепер через посуху люди всюди вмирали від постійного недоїдання.

Коли місіонер поцікавився, чим він може допомогти, був певен, що хлопець попросить їжі для своєї сім'ї. Але той попросив тільки про чотири речі: узяти десятину, яку він збирав багато років, охрестити його та вділити Святе Причастя, а також дати кращу Біблію.

Чоловіка це зворушило до сліз. Він усвідомив мудрість хлопця: матеріальна допомога послужила б йому день чи два, а духовна приготувала б для вічності.

Хотіти й потребувати – це цілком різні речі для більшості людей. Те, що вони хочуть, – зовсім не те, чого вони потребують. Саме тому стільки людей переживають розчарування. Цей хлопчик учиє, що відбувається, коли всі наші бажання узгоджені з нашими потребами. Він усе збагнув як слід і хотів того, чого потребував найбільше: Ісуса Христа. Будьте задоволені, коли ваші бажання не суперечать вашим потребам. Можете вважати, що потребуєте грошей, але незабаром дізнаєтеся, що гроші задовольняють тільки деякі з ваших потреб. Сьогодні ви потребуєте грошей, але незабаром збагнете необхідність інших речей. Тільки Ісус може одночасно задовольнити ваші потреби й бажання.

А мій Бог нехай виповнить вашу
всяку потребу за Своїм багатством
у Славі, у Христі Ісусі.

Послання до филип'ян 4:19

Надзвичайна посвята

НАГЕРІЯ: САРАТУ ТУРУНДУ

„Я не втечу. Я готова чинити опір“.

Сарату Турунду – тридцять п'ять. Вона – неодружена. Сарату дуже любить дітей і надзвичайно хоче мати своїх, але Бог не відповів на її молитву.

Сарату вирішила присвятитися Богові й Церкві. Вона всім серцем полюбила свою церковну сім'ю, особливо тішилася викладанням у недільній школі. Спілкування з дітьми і нагода показати їм дорогу до Христа наповнювали Сарату неймовірною радістю. Вона знала, що ніколи не буде щасливою без Христа.

Але фанатичні мусульмани, які домінували в її рідному нігерійському місті Кадуні, почали переслідувати християн. Сарату чула історії про християн, яких переслідували в інших селах, про те, як спалювали їхні оселі, майно. Деяких навіть били чи вбивали.

Тому, коли натовп напав на християн у Кадуні, Сарату вирішила залишитися й захищати Христа. Брати просили її втекти до лісу разом із ними. Але вона не пішла навіть тоді, коли побачила, як розлючений натовп дотла спалює її улюблену церкву. Вона молилася на колінах, коли мусульмани облили бензином її помешкання й підпалили його.

Друзі й сім'я пам'ятають Сарату як добру співчутливу жінку, яка кожному дарувала любов. Вона померла в любові до свого Спасителя.

Розповіді про надлюдську силу дивують і надихають нас. Нас уражають історії про матерів, які в жорстоких аваріях скидають палаючі автомобілі зі своїх дітей. Коли адреналін стимулює людське тіло, воно здатне на надзвичайні речі. Так, як адреналін впливає на м'язи людини, віра може допомогти нашим духовним м'язам здійснити те, що ми раніше вважали неймовірним. Сарату напружила свої духовні м'язи, коли вирішила в своїй громаді захистити Христа. Мабуть, вона ніколи раніше не усвідомлювала, що має силу зробити це. Однак Бог допоміг їй. Чи робили ви колись щось таке, що досі, на вашу думку, ви б не могли зробити? Подякуйте Богові сьогодні за Його здатність допомогти вам стояти твердо.

Але він устоїть, бо має Бог силу поставити його.

Послання до римлян 14:4

Надзвичайна посвята

Надзвичайна помста

ІСПАНІЯ: БАРТОЛОМЕ МАРКЕС

„Я благаю вас помститися...”

Читачі листів іспанського мученика Бартоломе Маркеса були шоковані, коли в останньому листі прочитали про заклик до помсти. Пізніше вони зрозуміли, що це не був заклик до кровопролиття заради помсти. Це був заклик зробити так, щоб більше людей духовно влилися в Ісусову кров.

„Я прошу вас здійснити християнську помсту, намагаючись чинити добро тим, хто вчинив мені зло, – вимагав Маркес від вірних. – Сподіваюся, що побачу вас там, де незабаром опинюся сам – на небі“.

Іспанські комуністи вбили Маркеса разом з іншими пасторами в 1939 році. Його останні листи до нареченої і до братів та сестер у Христі були листами радості:

„Через кілька годин я пізнаю невимовну радість блаженних! Якою легкою є смерть тих, кого переслідують заради Христа! Бог дає мені незаслужений привілей: умерти, насолоджуючись Його ласкою“.

„Поки моє серце ще б'ється, – писав Маркес своїй нареченій, – воно битиметься з любов'ю до тебе. Коли мене засудили за те, що я захищав високі ідеали релігії, батьківщини і сім'ї, двері небес відчинилися для мене. На спомин про нашу, тепер ще міцнішу любов, прошу тебе: вважай спасіння душі своїм головним обов'язком. Тоді ми зможемо поєднатися на небі. Там ніхто не роз'єднає нас“.

Ті, хто страждає заради Христа, мають здатність усе бачити в подальшій перспективі. У Біблії є безліч історій, які розповідають нам про особисте життя людей. Їхнє життя є елементом битви між Богом і злом. Подальша перспектива допомагає нам побачити, що за утисками й стражданнями стоїть сатана; тому ми не повинні мститися своїм гонителям. Вони – лише пішаки в руках сатани. Такі християнські мученики, як Маркес, нагадують нам, що нема більшої помсти за напади сатани на християн, ніж привести самих нападників до Христа. Моліться за лідерів репресивних урядів і режимів. Підтримуйте тих місіонерів та людей, які мають змогу поділитися Євангелією з ними.

А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги.

Послання до римлян 16:20

Надзвичайна посвята

Церкву переслідували і переслідуватимуть завжди. Усі спостерігають за нами. Якщо ми помremo у вірі, надії й любові, це може змінити історію народів. Якщо ми не зможемо в любові й надії захистити свою віру, цілі народи можуть відкинути Христа.

СЛОВА МІСІОНЕРА, ЯКИЙ ПРАЦЮВАВ У КИТАЇ
Й У ПІВНІЧНІЙ КОРЕЇ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайне втручання

РУМУНІЯ: ІВАНА МИНДРУЦ

Івана Миндруц багатьох здивувала своїм учинком. Вона сміливо підійшла до офіцера поліції і сказала: „Шестеро Христових учнів з обраного Богом народу страждають тут. Я хочу страждати разом із ними“. Незабаром Івана співала зі звинуваченими, яких заарештували раніше того ж дня. Це був єврейський християнський пастор, його дружина й четверо інших ув'язнених християн.

Румунський уряд, ставши союзником нацистської Німеччини, переслідував і масово вбивав євреїв. Але саме цю єврейську пару пастора Ричарда Вурмбаранда й його дружину Сабіну знали і любили багато людей у всій країні.

У день суду кілька знаних релігійних лідерів пробували захистити Вурмбрандів, сподіваючись, що це втручання звільнить їх. Але несподівано в небі з'явилося повно радянських літаків, і їх усіх разом із в'язнями швидко ескортували до бомбосховищ. Там пастор Вурмбранд зміг помолитися за всіх. Його молитва була прихованим закликком до віри й каяття. Коли небезпека минула, сталося чудо: суд поновили.

Бог зворушив серця суддів під час цієї кризи, й Вурмбрандів виправдали! Один суддя додав: „Поліція арештовувала шістьох людей, але переді мною стоїть сім. Очевидно, що виникла якась помилка. Справу припинено“.

По суті, це була єдина справа, під час якої звинувачених євреїв виправдали.

Це незбагненно. Це неймовірно. Як тільки Бог увійде в нашу реальність, Його кроки є непомильні. Деколи події відбуваються таким чином, що навіть скептичні спостерігачі визнають, що хтось чи щось охороняє нас. Вони називають його „Всевишнім“, який піклується про нас, або „Ангелом-хоронителем“. Ми як християни знаємо, що наш Небесний Отець – могутній і турботливий. Він зробить для нас чудо, коли ми потребуватимемо Його. Чи мали ви честь стати свідком Божого втручання у ваше життя, у життя близької вам людини? Сьогодні проведіть трохи часу в молитві, дякуючи Богові за втручання у ваше життя.

Життя й милість подав
Ти мені, а опіка Твоя
стерегла мого духа.

Книга Йова 10:12

Надзвичайна посвята

Надзвичайна опіка

УКРАЇНА: ВІРА ЯКОВЛЄВА

Багатьох християн вже заслали до сибірських трудових таборів. Тепер черга дійшла до Віри Яковлєвої. Репутація цих таборів була добре відома, і вона знала, що не виживе.

Коли охоронець побачив, як Віра свідчить про Христа, він покарав її, змусивши годинами босою стояти на льоду. Коли вона не виконувала своєї денної норми, її били й не давали на вечерю навіть водянистого супу.

Одного вечора пригнічена й заплакана Віра вийшла на тюремне подвір'я, щоб побути на самоті. У своєму горі вона не помітила, як порушила заборонену зону, де в'язнів убивали без попередження.

Раптом Віра почула різкий голос:

– Гей, твоя мама часом не християнка?

Вражена і налякана Віра, яка саме думала про свою матір, відповіла:

– Чому ви питаєте?

Охоронець відповів:

– Тому що я вже десять хвилин спостерігаю за вами, але не зміг застрелити вас. Я не можу поворухнути рукою. Вона цілком здорова, адже я рухав нею увесь день. Тому й здогадався, що ви повинні мати матір, яка молиться за вас. Біжіть назад, я дивитимуся в інший бік.

Віра побачила охоронця вже наступного дня. Він усміхнувся до неї, підняв свою руку й сказав:

– Тепер я знову можу рухати нею.

Ми воліємо, перш ніж діяти, багато зважувати. Безпека подобається нам більше, ніж ризик. Ми вибираємо комфорт, а не труднощі. Коли все-таки потрапимо в скруту, то хочемо якомога більше захистити своє життя від сумніву й страху. Проте ми забули, що Бог пропонує нам Свій захист тоді, коли ми перебуваємо на форпості Його служби. Божа опіка більше нагадує щит у бою, а не теплу ковдру, в яку ми кутаємося вдома. Коли востаннє ви зайшли у своїй вірі так далеко, що вам довелося покластися на опіку Бога? Хай якими будуть наслідки, свідчення – це не лише ризик. Це – віра.

Щоб справедливих стежок
стерегти, і береже Він дорогу
Своїх богобійних!

Книга притовістей Соломонових 2:8

Надзвичайна посвята

Надзвичайне рішення

РУМУНІЯ: РИЧАРД І САБІНА ВУРМБРАНД

Ще не пізно втекти з країни: тисячі ще здатні купити собі порятунок за кордоном. Пастор і його дружина приймали нелегке рішення – піти чи залишитися: „Якщо ми потрапимо до в'язниці, це може бути на довгі роки. Що станеться з нашим сином?“

Але вони не хотіли покидати Церкву. Вірні залежали від їхньої сили й підтримки, і пара відчувала провину за спокусу виїхати з країни. Друг нагадав їм слова ангела до Лота: „Рятуй своє життя, не оглядайся позад себе“.

Пастор запитував себе: „Чи було це послання від Бога? Чи повинні ми втекти, щоб порятуватися?“

Його дружина прочитала інший вірш: „Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже“ (Євангеліє від Марка 8:35).

Отож, дебати тривали аж до вирішального вечора, коли відбулося таємне зібрання домашньої церкви, де п'ятдесят вірних взяли участь у Всеношній Службі. Приблизно опівночі жінка, яка стояла на колінах разом із усіма, вигукнула: „І ти, той, хто думає йти, – пам'ятай, що Добрий Пастух не покинув свого стада. Він був з ним до кінця“.

Ця мила жінка нічого не знала про сумніви пастора і його дружини, але вони зрозуміли все. Вони залишилися, щоб служити своєму стаду, і пізніше страждали разом із ним у в'язниці.

Як і Вурмбранди, ми повинні молитися за свої рішення, шукати відповіді в Біблії і прислухатися до порад інших. І як Вурмбранди, ми повинні бути готові виконати Боже рішення, перш ніж дізнаємося про нього. Це основа основ. Ми немов починаємо свою молитву з твердого „так“, перш ніж спитати, що маємо робити. Нам належить знехтувати своїм життям і позбутися будь-якого відчуття власності. Тільки тоді ми зможемо знайти істинне життя і цілковито прийняти Божу волю стосовно себе. Чи ви настільки сильно контролюєте своє життя, що, якби Бог хотів змінити вашу думку щодо певного рішення, ви все одно не дозволили б Йому зробити цього?

Бо хто хоче душу свою зберегти,
той погубить її, а хто згубить душу
свою ради Мене та Євангелії,
той її збереже.

Євангеліє від Марка 8:35

Надзвичайна Надзвичайний день народження Посвята РОСІЯ

„Сьогодні мій день народження чи твій?“ – спитала молода християнка, і її очі радісно заблищали.

„Сьогодні твій, – відповів батько. – Мій був минулого тижня“. Для християн у комуністичних країнах дні народження були чудовим виправданням. Щоб зібратися разом із іншими вірними, деякі сім'ї щотижня збиралися на святкування дня народження. Насправді це була служба в підпільній церкві.

Молодь використовувала ці „вечірки“, щоб зміцнити свою відданість Євангелії. У 1966 році трьох російських хлопців і чотирьох дівчат заарештували за те, що в погтыгу вони співали церковний гімн.

У суді семеро молодих людей упали на коліна. „Ми віддаємося в руки Божі, – сказали вони у присутності судді та свідків. – Ми дякуємо Тобі, Господи, що Ти дозволив нам страждати за віру“.

Після цієї заяви християни, які були в судовій залі, почали співати той гімн, за який заарештували цих дітей. Вони сказали: „Присвятімо свою молодість Христові“.

Комуністи не могли зупинити ріст Церкви й заборонити вірним зустрічатися. Одна російська газета розповіла про пастора, якого тричі кидали за ґрати. Як тільки його звільняли, він починав організовувати зустрічі в недільній школі. Вони страждали й ризикували бути засудженими в своїй країні заради служіння Божій Церкві.

Щоб наші фізичні м'язи стали сильнішими, їх потрібно надірвати і напружити завдяки вправам і важкій праці. Віра – це також м'яз, який росте лише тоді, коли напружений. Страждання напружує м'язи нашої віри. Ми напружуємося і „надриваємося“ перед Богом у часи випробовувань. Але таким чином ми стаємо сильнішими. Церкви в недемократичних державах демонструють надзвичайну силу завдяки своїм стражданням. Чи можна сказати те ж про віру в Америці? Вправи виснажують нас, ми не хочемо їх виконувати. Також ми думали, що страждання можуть завдати нам болю. Однак неможливо зростати, не напружуючи м'язи своєї віри.

А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалить вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, уґрунтує.

1 Послання Петра 5:10

Надзвичайна маніфестація

РОСІЯ: НЕВІДОМИЙ В'ЯЗЕНЬ

Удова стояла коло тіла замордованого чоловіка, тримаючи за руки двох зі своїх чотирьох дітей. Чоловік помер у в'язниці. Сліди на його тілі засвідчували, що його смерть була повільною й болісною.

Хоча вірні знали, що їх може спіткати така ж доля, сотні людей прийшли на його похорон. Він помер лише через три місяці після навернення. Тепер вони оплакували його.

Довкола будинку, в якому відбувався похорон, зібрався натовп. Багатьох надихнув його приклад. Вісімдесят людей публічно прийняли Христа того ж дня, серед них – багато юнаків і дівчат – членів комсомольської організації. Християни пішли через усе місто до річки, де вони охрестили нових вірних. Тепер натовп виріс до півтори тисячі людей.

Незабаром прибула міліція. Вона приїхала, щоб заарештувати лідерів служби, тому що заарештувати всіх було неможливо. Християни відразу впали на коліна у молитві, прохаючи Бога допомогти їм завершити службу. Тоді вони стали пліч-о-пліч, не дозволяючи міліції підійти ближче, поки тривало хрещення. Натовп розійшовся й дозволив міліції підійти тільки тоді, коли всіх нових вірних було охрещено.

Жертовний приклад одного вірного надихнув тисячі людей.

Маніфестація – ясність, видимість; демонстрація; вияв, вираження. Значення цього слова зрозуміле. Однак чи маніфестація нашої віри також є очевидною? Чоловік у цій історії наслідував Ісуса. Завдяки його прикладу тисячі інших пішли за ним у своїй маніфестації віри. Тому в нашому житті віра в Христа також повинна бути очевидною для всіх. Чи інші знатимуть, як служити Христові, побачивши ваш приклад? Ще краще, коли вони будуть змушені наслідувати вашу віру. Будьте обережними, щоб не переплутати маніфестацію віри з суперечливою риторикою чи іншими релігійними розвагами. Лише будьте такими, як Ісус – люди підуть за вами.

Отже, будьте
наслідувачами Богіві.

Послання до ефесян 5:1

Надзвичайна посвята

Надзвичайні вірші

КОМУНІСТИЧНІ КРАЇНИ: ПІДПІЛЬНА ЦЕРКВА

„Біблійні вірші залишаються правдивими, навіть якщо диявол цитує їх“.

Первинно ідея полягала в тому, щоб висміяти християнську Біблію, зробити з неї таке посміховище, щоб жодна особа, яка себе поважає, не повірила їй. Щоб здійснити цей задум, було надруковано мільйони книг, серед них – „Комічну Біблію“ і „Біблію для вірних та атеїстів“.

У книжках висміювався Ісус, бралися під сумнів Його чудеса, були глузування з інших аспектів християнської віри. Але критика була настільки образливою, що ніхто не сприймав її належно. Безліч віршів з Писання цитувалися як „доказ“ неправдивості книги. Члени підпільної Церкви розкуповували примірники цих „комічних“ книжок, як тільки їх було надруковано. Вірші, які цитували в цих книжках, стали застіллям радості для тих, хто відчував духовний голод. І все це законно опублікував їхній боговідступний уряд.

Ворони нагодували Іллю, коли він був голодний. Так само Бог використав державні друкарні, щоб наситити своїх голодних дітей у комуністичних країнах.

Видавці захоплювалися, коли почали отримувати тисячі листів з проханнями перевидати книжки. Незабаром знову працювали друкарські машини, і з'явилися нові примірники книги. Хіба видавці могли знати, що ці листи писали вірні, які хоті-

ли серед членів підпільної Церкви поширювати безцінні книжки, наповнені Божим Словом?!

Чи важливо надсилати Біблії в недемократичні держави? Прочитайте історії мучеників і вирішуйте. У державі, де Біблії по 25 центів продають на домашніх розпродажах, ми не можемо реально оцінити переживання тих, хто відчуває духовний голод. Коли в нас на кавовому столику, як на виставці, лежить стос Біблій, інші вірні потребують одного примірника, щоб ділитися ним з усією Церквою. Чи це справедливо, коли в перенасичених церквами країнах у кожній оселі є повно Біблій, у той час як у недемократичних державах їх немає зовсім? Боже, пробуди у нас голод до Писання й допоможи нам принести Слово тим, хто вже знемагає від голоду! Подумайте, як ви сьогодні можете допомогти в поширенні Біблій у недемократичних державах.

Яке то солодке слово Твоє для
мого піднебіння, солодше від меду
воно моїм устам!

Книга Псалмів 118:103

Надзвичайна посвята

Дружба з Ісусом дорого коштує. Тільки віра спасає, однак рятівна віра ніколи не буває самотньою. Її супроводжують великі жертви заради Христа.

ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД.

Надзвичайна посвята

Надзвичайне свідчення

СУДАН: КУВА БАШИР

„Якщо я помру, то буду дуже щасливим, адже залишу приклад іншим християнам, щоб пішли моїм шляхом“.

Кува Башир, молодий суданський пастор, готувався до наступного заняття у біблійній школі, коли почув жажливу, але очікувану новину. Був 1987 рік, мусульманські війська суданського уряду саме оточили район коло Голубого Нілу в Судані.

Незабаром мусульманські війська, сповнені рішучості повернути всіх до ісламу, заарештували Башира. Його били і катували впродовж семи днів, однак він відмовився навернутися. Вони наказали йому ніколи не організовувати занять з молоддю і не відвідувати церкву, але це не злякало Башира. Він знав, що ісламісти не зашкодять його душі.

Коли Башира заарештували вдруге, він свідчив: „Я охоче помру, не відчуваючи страху, як Ісус помер на хресті“. Він продовжував розмовляти про Бога з тими, хто захопив його, а головний офіцер погрожував застрелити його. Натомість вони вирішили облити руки Башира кислотою, щоб це постійно нагадувало йому про відмову навернутися до ісламу.

Але Башир не ослаб у вірі, і тепер його обпалені немічні руки стали живим свідченням у таборі для біженців у Бонзі, де він працює поряд зі судансько-ефіопським кордоном.

Мученики промовляють до нас завдяки своїй драматичній смерті – це те послання, яким ми постійно повинні ділитися в буденному житті. Ми мусимо стати живими свідками Божої ласки. Ми можемо ніколи не приєднатися до когорти мучеників, які померли за свою віру в Христа. Однак щодня маємо нагоду жити для Нього. Колись було сказано: „Те, що не вбиває нас, робить нас сильнішими“. Ми переживаємо страждання, щоб жити й розповісти іншим про Божу ласку. Чи залишилися на вашому житті шрами від страждань? Не соромтеся. Нехай вони стануть вашим свідченням і розкажуть вашу історію усім, хто бачить вашу непохитну віру.

А коли як християнин,
то нехай не соромиться він,
але хай прославляє Бога за те.

1 Послання Петра 4: 16

Надзвичайна посвята

Надзвичайні юні місіонери

РУМУНІЯ

Хоча радянські загарбники тероризували їхню країну, румунські діти постійно підходили до російських солдатів з теплою і довірливою усмішкою на обличчі.

Солдати доброзичливо ставилися до них, поплескували по головах. Кожен зі солдатів думав про своїх власних дітей, яких вони змушено покинули в Росії.

– Пригощайтесь цукерками, – сказав один солдат, пропонуючи повну пригорщу шоколаду наймолодшим, які жадібно схопили рідкісні ласощі.

– Дякуємо, пане, – відповіли хлопці. – Ми також маємо для вас подарунки.

Вони порилися у своїх кишенях і вийняли євангельські брошури й Новий Завіт російською мовою.

– Що це? – спитали солдати.

– Книга про Добру Звістку, – відповіли хлопці, наминаючи шоколад.

Солдати почали гортати брошури. Один офіцер побачив, що це – релігійні брошури, й усвідомив, як це небезпечно. Він кинув на дітей погляд, сповнений глибокої турботи. Якби дорослі роздавали ці матеріали, він повинен був би заарештувати їх. „Але що можуть зробити ці діти?“ – думав він.

Однак офіцер не знав, що ці діти роздали сотні брошур і Євангелій, допомігши багатьом солдатам із російської армії знайти Бога. Ці діти належали до іншої „армії“, яка провадила вічну „битву“.

Коли дорослі не могли безпечно проповідувати, діти заходили в навістіж відчинені двері разом із Євангелієм.

Відмінність між оптимістом і песимістом – це відмінність між „можу“ і „не можу“. Звісно, вірні в недемократичних країнах і в країнах, де панує релігійна свобода, натрапляють на зачинені двері. У деяких країнах зберігання Біблії може означати тюремне ув'язнення. В Америці „відокремлення церкви від держави“ часто заходить надто далеко. Часом наша зосередженість на тому, чого ми як християни не повинні робити, змушує нас втрачати можливості для служби Богові. Зачинені двері ми бачимо охочіше, ніж відчинені. Скажімо, хоча місіонери ніяк не можуть потрапити в авторитарні держави, робітників та фахівців у різних сферах там приймають! Також ми можемо підтримувати місцевих християнських працівників, які живуть там. Двері відчинені. Тільки увійдіть.

Просіть і буде вам дано,
шукайте і знайдете,
стукайте і відчинять вам.

Євангеліє від Матвія 7:7

Надзвичайна посвята

Надзвичайні школярі

СУДАН

Сівши на колодах під тінню дерева, двісті тридцять християнських учнів саме починали своє заняття з англійської, коли почули над головою страхітливі звуки. Над шкільним подвір'ям прогуркотів літак. За лічені хвилини ісламська армія скинула п'ять бомб з величезного російського бомбардувальника.

Перелякані діти з криком почали втікати. Дві бомби упали у висохлих ровах, ще одна не вибухнула.

На жаль, дві наступні бомби, наповнені цвяхами, впали саме між переляканими учнями. Вибух був величезний. Завдана ним шкода – неймовірна.

До 9:15 ранку бомбардувальник полетів, жахлива реальність стала очевидною. Учні заціпеніло ходили по шкільному подвір'ю, плачучи і стікаючи кров'ю. Дванадцятьох їхніх товаришів віком від дев'яти до шістнадцяти років загинули від вибуху. Їхній улюблений молодий учитель Рода Ісмаїл також лежав мертвий серед руїн.

Ще семеро поранених учнів померли через кілька днів після нападу, а іншим трьом ампутували кінцівки.

Наступного дня учні, як завжди, з'явилися у школі. Утомлений і приголомшений директор сказав їм повертатися додому: „Я не можу повідомити вам, коли ми відновимо заняття“.

Десятирічний хлопець підійшов до нього й сказав: „Будь ласка, продовжимо. Ми хочемо вчитися. Якщо на це буде Божа воля, то сьогодні ми не померемо“.

Життя на роздоріжжі. Ми всі були там, вагаючись поступитися чи піти далі. Як і цей школяр, натовп, який ішов за Ісусом, одного дня усвідомив, що ця дорога сповнена небезпек. Як і приголомшений директор, багато людей у натовпі вирушили додому, не здатні сказати, коли вони продовжать служити Христові і чи продовжать узагалі. Однак Петро та інші учні залишилися. Щире прохання хлопця перегукується з відповіддю Петра: „Продовжимо“. Коли ми відчуваємо спокусу поступитися, продовжимо. Коли здається, що служити Христові надто важко, - продовжимо. Чи стоїте ви на роздоріжжі відданості? Попросіть Бога дати вам силу продовжити свій шлях.

Відповів Йому Симон Петро:
До кого ми підемо, Господи?
Ти маєш слова життя вічного.
Ми ж увірували та пізнали,
що Ти Христос, Син Бога Живого!

Євангеліє від Івана 6:68-69

Надзвичайна посвята

Надзвичайний вцілілий

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ЄДИНИЙ СВІДОК

Поки він повільно приходив до тями, його очі призвичаїлися до диму. Він покликав свого пастора, але ніхто не відповів. Наляканий, він почав швидко виборсуватися з купи плоти та каміння.

Того ранку він був разом із групою 190 корейських християн, коли поліція вдерлася в приміщення, оточила їх і силою повела до центру міста.

Лідер країни Кім Ір Сен стояв перед ними. Безсердечний диктатор підійшов до центру площі й намалював лінію на землі, наказавши тим, хто хоче жити, зректися Христа й перейти лінію.

Жоден з них не ступив уперед. У нестямі Кім Ір Сен наказав кинути групу в штольню і закидати їх динамітними шашками.

Останнє, що пам'ятає вцілілий вірний, – це пастора, який утішав і підбадьорював групу. Усвідомивши, що вижив тільки він, вірний вигукнув: „Чому, Боже? Чому Ти не дозволив мені померти разом із ними?“

Бог відразу наповнив його серце миром, і він зрозумів, що хтось повинен залишитися, аби стати свідком їхньої віри. Це був перший із багатьох брутальних нападів Кім Ір Сена і його форми комунізму на християн. Звістка про героїчну подію швидко поширилася між християнами. Про неї досі розповідають у Північній Кореї.

Як і вірний у цій історії, вогнеборці, що пережили терористичний напад на Світовий торговий центр, не є нікими свідками. Хоча вони й не можуть пояснити, чому вижили вони й не вижили їхні товариші, це щирі патріоти, які знають: хтось повинен залишитися, щоб розповісти про тих, хто помер, рятуючи інших, щоб вони могли жити. Як християнин, ви можете розповісти навіть більшу історію про виживання. Ісус не пережив хрест. Він підкорив його. Він не тільки витримав суворе випробування; Він тріумфував. Ісус повернувся у Своему воскреслому тілі, щоб розповісти новину Своїм учням, щоб ті розповіли світові. Ісус помер, рятуючи інших, щоб вони могли жити. Але тепер Він живий – Він повстав із мертвих, даруючи світові спасіння.

Вірне це слово, і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних.

1 Послання Тимофію 1:15

Надзвичайна посвята

Надзвичайна дочка

ТАДЖИКИСТАН: МУНІРА

„Муніро, у тебе є п'ять хвилин. Кого ти вибираєш: свою сім'ю чи Ісуса?“

Багато місяців Муніра намагалася приховувати свою віру: вона так любила свою сім'ю, що не хотіла завдавати їй болю. Але коли батько почав домовлятися про одруження дочки, вона розповіла про свою любов до Христа.

Муніра цілковито належала вірі. Вона відповіла батькові:

– Я мушу вибрати Ісуса.

Батько був настільки обурений через те, що його вродлива дочка повстала проти своєї сім'ї, зрікшись ісламського виховання в Таджикистані, що бив її впродовж двох годин. Але Бог втрутився. Друг-християнин дав Мунірі на деякий час безпечний притулок. Муніра казала:

– Поки мене не було вдома, Бог об'явив мені свою відданість. Після довгої молитви я дізналася, що час об'єднатися з моєю дорогою сім'єю.

Коли вона повернулася додому, усі були щасливі, окрім батька. Він зустрів її словами:

– Я ненавиджу тебе! Забирайся геть! Моя дочка померла три місяці тому!

Спустошена Муніра плакала коло ніг свого батька:

– Мій Бог сказав мені повернутися до тебе. Я вже не покину тебе, навіть якщо ти битимеш і уб'єш мене.

Батько не витримав і обняв Муніру. Незабаром він примирився з вірою дочки і навіть дозволив їй відвідувати біблійний коледж.

Деяких читачів настільки захоплює історія, що вони читають наперед, аби дізнатися, що ж станеться. Вони пропускають один розділ або навіть заглядають на останні сторінки книжки. Їм лише треба знати, чи перемагає врешті-решт герой. Їм треба знати, чи все сталося так, як було сплановано. На жаль, неможливо прочитати наперед історію свого життя. Як і Муніра, ви повинні читати по одному розділу щодня. Як і її, результати не розчарують вас. Чи хвилюєтеся про те, куди послух заведе вас? Чи хочете дізнатися, що далі запланував Бог? Найкраще, що ви можете зробити, – це слухатися сьогоdnішнього дня і віддати Богові день завтрашній.

Отож, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочеться.

Євангеліє від Матвія 6:34

Надзвичайна

Надзвичайний товариш

посвята
ЕГИПЕТ: ОРІГЕН

„Вони спалили наше майно, але вони не можуть спалити Ісуса в наших серцях“.

Оріген, єгипетський учитель, жив у другому столітті. Це був незвичайний юнак. Тогочасна Церква страждала від жорстоких переслідувань. Оріген не марнував часу на залицяння до дівчат чи на спроби справити враження на своїх однолітків.

Замість того, щоб утікати від жаху, через який загинув навіть його рідний батько, Оріген вирішив стати товаришем переслідуваної Церкви. Він намагався підбадьорювати християн, яких притягали до суду. Навіть коли їх вели на страту, він підходив, щоб поцілувати їх. Оріген відвідував тюрми, щоб утішати вірних.

Але незабаром юнак через своє співчуття до вірних опинився в серйозній небезпеці. Коло дому Орігена було поставлено варту. Він мав багато ворогів. Неприязнь до нього зростала.

Зрештою, його змусили покинути місто. Оріген ходив від дому до дому, незважаючи на загрози для життя. Однак, пам'ятаючи приклад віри, описаний апостолом Павлом у Посланні до євреїв, він продовжував бути товаришем для переслідуваних. Оріген навіть найняв кількох людей, щоб написати додаткові примірники Писання.

Урешті-решт, його надзвичайна позиція привела деяких з його ворогів до Христа. Та Орігена кинули за ґрати, катували й убили саме через цю позицію.

Що означає бути товаришем для тих, кого переслідують? Люди не стають товаришами тому, що зазнають таких самих страждань. Ми можемо опинитися в цілком іншій ситуації, ніж наші брати й сестри в недемократичних державах, проте можемо бути їхніми товаришами. Фізична відстань не може споріднити наших душ. Особиста посвята зробить це. Міцна підтримка, молитва, турбота поєднують наші серця і життя. Чи готові ви, як Оріген, приєднатися до тих, хто страждає заради Євангелії? Ми не маємо змоги соромитися своєї дружби й не усвідомлювати небезпек, що чекають на нас. Коли чуємо голос мучеників, що промовляє у наших молитвах, чи ми, як справжні товариші, відгукнемося на їхні благання?

Я, Іван, ваш брат
і спільник у біді, і в царстві,
і в терпінні в Ісусі.

Об'явлення 1:9

Надзвичайна посвята

Разом із Ним, мій любий друже, добре всюди.

*Коли Він зі мною, у темному підземеллі
спалахує світло. Я попросив Його бути там,
де потребують мене; не там, де воліє бути
пересічна людина, а там, де я можу давати
плоди. Це – моє покликання.*

РОСІЙСЬКИЙ ПАСТОР П. РУМАТЧИК. З ЛИСТА, НАПИСАНОГО ПІД
ЧАС ЙОГО П'ЯТОГО УВ'ЯЗНЕННЯ.

Ще один надзвичайний адвокат

НІМЕЧЧИНА: ДІТРИХ БОНДГОФФЕР

Коли чотирнадцятирічний Дітріх Бондгоффер оголосив про своє бажання стати пастором, його заможна сім'я почала критикувати Церкву. Дітріх відповів, що він реформує її.

У двадцять один рік він написав дисертацію „Християнська спільнота“, яку назвали „теологічним чудом“. Висвячений пастор, професор теології та християнський письменник, Бондгоффер усе життя досліджував проблеми Церкви.

Коли Адольф Гітлер захопив у 1933 році владу в Німеччині, Церква погодилася з однією з вимог Гітлера й заборонила висвячувати пасторів єврейського походження. Тільки Бондгоффер відкрито виступав проти цього рішення й пообіцяв домогтися його скасування.

У лекціях і опублікованих статтях Бондгоффер був опонентом жорстоких нацистів і докоряв Церкві за те, що вона не „протестувала від імені жертв... і не знайшла способів поспішити їм на допомогу“.

У квітні 1943 року Бондгоффера заарештували в Берліні за „диверсії проти збройних сил“. Але і в тюрмі він продовжував писати: „Церква мовчала тоді, коли повинна була кричати“.

У 1945 році Бондгоффера перевели до трудового табору в Флосенбурзі, де 9 квітня його та ще шістьох вірних повісили. Табірний лікар, який бачив, як Бондгоффер перед стратою на шибениці навколішки молився, сказав, що „нечасто бачив людину, так покірну Божій волі“.

Кажуть, що той, хто не захищає нікого, обов'язково попадеться на чийсь гачок. Так було в нацистській Німеччині. Церква в цій християнській країні мовчала, коли зло хвиля за хвилею билось об берег історії, заглушуючи одинокий крик Бондгоффера. Чи можемо ми вважати себе адвокатами правди, якщо замовчуватимемо такі проблеми, як ця? Хіба мовчанка щодо цих проблем не свідчить про нашу згоду з жорстокими злочинами в авторитарних державах? Адвокат правди має бути щирим у своїй вірі. Як і Бондгоффер, ми повинні бути готовими до наслідків. В іншому разі ризикуємо „зацепитися за гачок“, вирішуючи, захищати нам Христа чи ні.

І за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. Але й волосина вам із голови не загине! Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете.

Євангеліє від Луки 21:17-19

Надзвичайна посвята

Надзвичайна зброя

РУМУНІЯ: САБІНА ВУРМБРАНД

О п'ятій ранку вони почули грюкіт у двері й відразу зрозуміли, що це облава. Чоловік Сабіни вже був у в'язниці, і вона хвилювалася про долю свого юного сина, якщо її заберуть також. Тому, коли румунська поліція вдосвіта ввірвалася до них додому, галасуючи і залякуючи її гостей, Сабіна пошепки молилася і віддала свою долю і долю своєї сім'ї в руки Божі.

Вони вимагали:

– Сабіна Вурмбранд? Нам відомо, що ви ховаєте тут зброю. Розкажіть нам, де вона!

Перш ніж вона змогла заперечити, вони почали відчиняти валізи та шафи й випорожнювати шухляди, жбурляючи їх на підлогу. Вони продовжували кричати:

– Отож, ви не покажете нам, де схована зброя? Ми знищимо тут усе!

Сабіна, намагаючись бути спокійною, сказала:

– Єдина зброя, яку ми маємо в цьому домі, є тут, – і підняла Біблію з-під своїх ніг.

Офіцер відповів:

– Якщо ви не скажете нам правди, ви будете змушені піти з нами, щоб дати повні покази про цю зброю.

Сабіна поклала Біблію на стіл і відповіла:

– Будь ласка, дозвольте нам помолитися кілька хвилин. Тоді я піду з вами.

Коли Сабіну повели, вона сумувала через втрату своєї „зброї“ – Біблії, однак їй додавала сили думка про те, що слова цієї книги заховані в її серці, а там їх конфіскувати не можна.

Існує тільки одна зброя для нападу, загана в описі того, що, зазвичай, називають обладунком Бога. У Посланні до ефесян Павло перелічує знаряддя для захисту в християнстві, а саме: шолом, броню, пояс, щит і захисне взуття. Та Він заохочує лише до однієї зброї, призначеної для нападу: Слова Божого. Це – головна зброя. Так, як античний воїн повинен був покладатися на свій меч, ми змушені покладатися на гостре лево Писання, щоб звільнити собі шлях до порятунку. На жаль, надто багато християн залишаються беззахисними в духовній боротьбі. Вони, на відміну від Сабіни, не вивчали Біблію напам'ять, отож не здатні черпати з неї сили. Не будьте черговою духовною жертвою. Вже сьогодні візьміть до рук свій меч.

Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже.

Послання до ефесян 6:17

Надзвичайна посвята

Надзвичайне прощення

РУМУНІЯ: ДІАНА І ФЛОРЯ

Діані було тільки чотирнадцять, коли її батька за віру кинули у в'язницю. Вона разом зі сестрою Флорею була змушена утримувати сім'ю; однак через батькове ув'язнення, незабаром втратили роботу на фабриці.

Діана й Флоря були у відчаї: удома залишилися хвора матір та четверо молодших братів і сестер. Тому коли молодик покликав їх і пообіцяв, що поклопочеться про дозвіл на роботу для Діани, сестри не могли опам'ятатися від радості. Діана зустрілася з юнаком за обідом, під час якого він напоїв дівчину вином і звабив її. Згодом він дав їй трохи грошей. Це почало повторюватися. Про дозвіл на роботу більше не було мови. Діана з відчаю йшла на такі вчинки.

Вона продовжувала продаватися, щоб допомагати сім'ї, хоча й відчувала провину. Незабаром на це пристала і сестра. Вони обидві приховували цю ганьбу.

А тепер, поглянувши у вічі матері, дівчата спитали:

– Хіба ти можеш пробачити нам? Ми думали, що ти так обуришся.

Мама подарувала їм слова любові і втіхи:

– Ви відчуваєте сором за свої вчинки. Так і повинно бути. Але це відчуття ганьби і вини поведе вас до сяючої праведності. Пам'ятайте, що воїни не стільки прокололи бік Христа, скільки „розкрили“ його, щоб грішники могли легко увійти в Його серце і знайти прощення.

Відчувати жаль за гріх і відчувати жаль до себе – це цілком різне. Багато людей, які зазнали страждань, відчувають жаль до себе. Вони надто охоче звинувачують інших у своєму горі. Якою спокусою для дівчат у цій історії було звинуватити в своїх помилках батька, сказавши, що якби він не був християнином, його б не заарештували й доньки не потрапили б у цю халепу. Коли дівчата прийшли до матері, то мали щирий сором і каяття через цей свідомий непослух. Чи відчуваєте ви жаль до себе в своїх стражданнях? Будьте уважні! Це може швидко повести вас до непослуху.

Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський чинить смерть.

2 Послання до коринтян 7:10

Надзвичайний „злочинець“ – частина перша

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ПАСТОР ВОЛІ З ФІЛІПІН

Він був першим у списку злочинців, яких розшукували в Саудівській Аравії. Волі не шукали за пограбування, вбивство чи зґвалтування. Його шукали за те, що він був християнським пастором, який керував величезною підпільною церквою в столиці Саудівської Аравії.

Не висунувши звинувачень, пастора Волі забрали з дому й повели в кімнату, де було троє людей. Ляпаси, удари ногами і кулаками посипалися на нього. Найболісніше били канчуком по підшвах. Після цього руки і ноги Волі були пурпурові, як баклажани.

У хвилину найбільших мук кати наказали Волі встати. „Я не можу“, – сказав він їм. Кожен доторк до ніг завдавав нестерпного болю, і він аж ніяк не міг устояти. „Будь ласка, дозвольте мені стати на коліна“, – попросив Волі. Кати не дозволили.

Поки троє чоловіків били його, пастор молився за них. Молитва нагадала йому про вірш: „ Бо Своїм Анголам Він накаже... на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги!“ (Книга Псалмів 91:11-12). Незважаючи на біль, Волі випростався перед цими людьми. Їх вразило, що після таких побоїв людина змогла встати.

„Я стояв на руках Божих ангелів, – сказав згодом пастор Волі. – Кати не могли бачити ангелів, але я відчував, що вони були й допомогли мені стояти“.

Виглядає, що деякі люди змушують своїх ангелів-охоронців працювати понад норму. Як і пастор Волі, вони завдяки своєму молитовному свідченню й відважному духові завжди готові служити Христові. Водночас можна уявити собі ангелів-охоронців, які мають багато вільного часу, адже їм доручено християн, які не роблять нічого, щоб збільшувати Царство. Ситуація пастора Волі унікальна, але його молитва не мала б бути такою. Часом нам треба стояти на руках Божих ангелів, щоб залишитися вірними Христові. Чи маємо таке палке бажання на своєму робочому місці, вдома, у школі? Коли бачите, що захищати Христа важко, попросіть Бога послати ангелів, щоб вони підтримали вас.

Бо Своїм Анголам Він накаже...
на руках вони будуть
носити тебе, щоб не вдарив об
камінь своєї ноги!

Книга Псалмів 90:11-12

Надзвичайна

Надзвичайне керівництво

Филипи: ПАВЛО І СИЛА

Він сказав мені: «Прийдіть до Македонії і допоможіть нам», – розповідав Павло.

Сила відповів: «Отож, ти віриш, що це було видіння від Бога?» – «Саме так», – упевнено сказав Павло. Сила усміхнувся і промовив: «Тоді – з Богом у дорогу!»

Прибувши до Филипів, вони навернули літню перекупку, а з юної дівчини вигнали демона. Справді, вони зрозуміли Бога правильно й виконували Його вказівки.

„Ось вони!“ – закричав чоловік, який очолював натовп. Перш, ніж Павло і Сила зрозуміли, що відбувається, їх потягли до міських суддів і звинуватили в тому, що їхнє євангельське послання провокує народ до заклоту. Міський воевода зірвав з них одягу і наказав сікти їх різками, а після того кинути у в'язницю.

Закривавлені, із синцями та закутими в колодки ногами, Павло і Сила мали підстави вважати, що Бог увів їх в оману. Але запитання: „Як міг Бог допустити це?“ – навіть не спадало їм на думку. Натомість вони співали й прославляли Бога, бо вірили Йому. Вони знали, що Бог не покинув їх і що незабаром продемонструє це.

Сила і Павло надалі у своїх спільних подорожах слухалися Бога. Зрештою, Сила став главою Церкви в Коринті. Обидва вони виконували Божі вказівки й обидва стали мучениками за віру.

От якби Божя воля щодо нашого життя з'являлася нам уві сні! От якби тільки Його плани широко розгорнулися перед нами, як афіші на вулиці! Ще краще, якби ми могли чути голос, який говорив би нам, що саме слід робити! Все це може видаватися чудовим, якби такі прямолінійні методи цілковито не усували елемент віри. Бог хоче, щоб ми поклалися на Нього, як на карту, визначаючи напрям свого життя. Павло й Сила не знали достеменно, що станеться з ними у Филипях. Вони лише знали, що Бог сказав їм іти. Ви можете не знати, куди вас веде Бог, але чи готові ви піти за Ним будь-куди? Ви не зможете вирушити, поки цілковито не повірите в Нього.

Провадь мене в правді Своїй і навчи Ти мене, бо Ти Бог спасіння мого, кожен день я на Тебе надіюсь!

Книга Псалмів 24:5

Надзвичайний „злочинець“ – частина друга

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ПАСТОР ВОЛІ

„Господи, все може статися сьогодні ввечері, – молився пастор Волі. – Але, благаю, не дозволь їм забрати моє життя“.

Поки на нього сипалися побої, пастор Волі далі молився за своїх саудівських мучителів. Під час молитви він згадав вірш, який розповідає про те, що наше тіло – це храм Святого Духа.

„Дякую, що Ти дозволив мені бути твоїм храмом, – молився Волі. – Боже, я гадаю, що Тобі не потрібен храм, якого руйнує й оскверняє ворог. Тобі потрібен храм, оповитий славою і сповнений Твоєї величі. Боже, я прошу повного відновлення свого тіла. Що б ці кати не зробили, я молюся, щоб Ти прославився ще більше, коли я буду повністю зцілений. Люди не побачать і сліду від того, що вони зробили моему тілу“.

Спину й ноги пастора Волі побили канчуком, а руки й ступні потовкли так, що було неможливо поворушити ними. Урешті-решт, коли вороги вже не мали сили катувати цього християнина, то кинули його до камери.

Волі молився годинами. Після того впав у тривожний сон, під час якого відчував Божу присутність і цілющий доторк. Коли він прокинувся, його руки й ноги були зцілені. Волі не відчував болю від побоїв. Бог зцілив його.

Чи не зайшов пастор Волі надто далеко, коли з великою вірою молився за своє зцілення? Чи не був він корисливим у своєму сміливому проханні? Факти засвідчують, що Волі не вчинив нічого лихого. По суті, він спіймав Бога на слові. Багато християн матимуть користь, якщо частіше робитимуть те саме. Однак ми не спіймаємо Бога на слові, якщо не знатимемо Його. Пастор Волі зміг пригадати підбадьорливі вірші в скрутну хвилину, тому що він проводив час із Писанням. Багато вірних християн, які зазнають побоїв, не зцілюються миттєво, та Бог будь-що використовує їхнє свідчення. Чи здатні ви пригадати Боже слово, коли це потрібно? А чи про Писання знаєте більше, ніж саме Писання? Скажіть Богові, що ви готові спіймати Його на слові.

Бо ви храм Бога Живого.

2 Послання до коринтян 6:16

Надзвичайна Свята

*Я міркую тут про слова Ісуса: „Щоб кожен, хто вірує в Нього... мав життя вічне“
(Євангеліє від Івана 3:16).*

Я – серед злочинців. Це м'яко сказано, що люди можуть перетворитися на тварин. Тварини не мають гріха. Проте люди, які оточують мене у в'язниці, сягають глибин диявольської темряви, недосяжної для тварин.

Було б легше жити в хліві, ніж серед цих злочинців. Кожне їхнє слово – брутальне, кожен жест викликає огиду. „Грід відкритий їхнє горло, ...уста їхні повні прокляття й гіркоти!“ (Послання до римлян 3:13-14).

Але на цьому тлі сяє надзвичайна любов Бога. Справді, той, хто має віру, може отримати вічне життя. Бог послав мене у в'язницю, щоб принести їм Добру Звістку.

ЛИСТ ВІД РОСІЙСЬКОГО В'ЯЗНЯ-ХРИСТІЯНИНА.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна відпустка

ІРАН: КУРОРТНЕ МІСТО

„Ми тепер у відпустці, люба, – сказав іранський пастор своїй дружині. – Будь ласка, не роби нічого, що змусило б поліцію допитувати нас. Навіщо псувати собі відпочинок?“

Дружина пастора була неграмовним свідком Ісуса Христа. Вона роздала мусульманам тисячі Біблій і понад п'ять тисяч копій фільму „ІСУС“.

Подружжя вирішило відвідати торговий центр у курортному місті, де перебувало на відпочинку. Чоловік з дружиною розійшлися, щоб поглянути на різні речі, які їх цікавили. Коли пастор повернувся, він побачив, як його дружина розповідає про Ісуса Христа величезній групі людей, які зібралися в крамниці.

Переконавшись, що поблизу немає таємної поліції, пастор швидко вивів її з крамниці й посадив в автомобіль:

– Люба, ми тут у відпустці. Я думаю, що ми під час відпочинку не проведитимемо духовної праці.

Дружина поглянула йому у вічі й серйозно відповіла:

– У цій крамниці залишилося багато людей, які не знають про Ісуса. Якщо вони помруть і потраплять до пекла, відповідальним будеш ти.

Присоромлений пастор розвернув автомобіль і поїхав назад у торговий центр. Дружина швидко зайшла в приміщення і почала роздавати примірники Писання й касети з фільмом „ІСУС“. Одна жінка підійшла до неї.

– Я так вдячна вам, – сказала вона зі сльозами на очах. – П'ять років я молилася, щоб отримати Біблію, і тепер Господь відповів на мою молитву.

Після відпустки залишаються чудові спогади про прогулянки пляжем, відвідини магазинів у місті, читання коло вогню. Так, нам обов'язково потрібен відпочинок від повсякденної праці. Але ж ми не маємо права робити перерву в своєму християнському покликанні. По суті, наші слова мають так поєднатися з нашою особистістю, щоб було неможливо їх відокремити. Апостол Павло ніколи не подорожував як „турист“. Для таких людей, як дружина пастора з цієї розповіді, свідчення неможливо вимкнути й увімкнути, як перемикач світла. Воно є невід'ємною частиною їхнього „Я“ і завжди з'являється природно, вчасно і невчасно. Неприродним є компроміс у вірі – тоді вона для інших виглядає фальшивою. Дозвольте натовп свій своїй вірі вільно зростати щодня.

Проповідуй Слово,
допоминайся
вчасно-невчасно.

2 Послання Тимофію 4:2

Надзвичайна посвята

Надзвичайна відповідь

ПІВНІЧНА АФРИКА: НОВОНАВЕРНЕНИЙ ХРИСТИЯНИН

„Чому ви продовжуєте ці зустрічі? – запитав у християнина агент таємної поліції. – Ви вважаєте, що ваші сусіди не доповідатимуть про вас?“

Юнак не так давно став християнином, але вже встиг привести до Христа двадцятьох нових вірних. Вони молилися, щоб Бог дав їм місце для зустрічей і спільного богослужіння.

Три тижні вірні з Північної Африки зустрічалися в квартирі. Це були нелегальні зібрання, які могли призвести до арешту. Їхня хвала й співи стривожили сусідів, які доповіли про них таємній поліції. Тричі молодого християнина приводили для допитів.

– Ти виступаєш проти ісламу? – спитав офіцер під час третього допиту.

– Ні, – відповів християнин. – Ми не маємо нічого спільного з ісламом. Ми поклоняємося Ісусові.

– Ви виступаєте проти наших лідерів?

– Ні, пане. Ми молимося за наших лідерів – саме так, як сказав робити нам Ісус.

– Чому ви не знайдете собі іншого місця для зустрічей? Тоді ваші сусіди перестануть скаржитися на вас, – запропонував офіцер.

– Хіба ми можемо це зробити? У нас немає належного дозволу, – почувлося у відповідь.

Офіцер зазирнув у свій стіл і вийняв бланк. Кілька хвилин він писав, а тоді віддав бланк християнинові. Це був документ, що давав християнам право зустрічатися в церковній будівлі, яку давно не використовували. Чудове приміщення й дозвіл влади зустрічатися там – ось відповідь на молитви.

Немає молитви, що залишилася б без відповіді. Бог завжди відповідає на кожну нашу молитву. Та Його відповідь може виявитися не тою, про яку ми просили. Часом Він каже нам: „Зачекай“. Мусимо чекати, поки Бог не скаже нам іти далі. Часом відчуваємо розчарування, коли чуємо відповідь: „Ні“. У такому випадку або наше прохання суперечить Його волі, або для нього ми вибрали невдалий час. Однак часом Бог відповідає: „Гаразд“. Це означає, що наше прохання – цілком доречне, що ми – духовно готові і вибрали правильний час. Як відповів Бог на вашу молитву сьогодні?

Я кличу до Тебе,
бо відповіси мені, Боже.

Книга Псалмів 16:6

Надзвичайна посвята

Надзвичайне вагання

ІРАН: ПАСТОР РУБАК

Було за північ. В'язень утомився. Вже минула половина його двадцятивосьмиденного одиночного ув'язнення в іранській тюрмі. Він молився Богові, щоб Той допоміг йому витримати. Він був утомлений і роздратований, коли постукали в двері його камери.

– Пасторе, – сказав наглядач, – я хочу поговорити з вами про Ісуса.

– Іди геть, – прохрипів пастор. – Я не хочу розмовляти з тобою.

– Але ж ви повинні зі мною поговорити, – наполягав наглядач. – Ви – пастор.

Молодий іранський наглядач мав багато запитань. Він хотів дізнатися про відмінність між християнством та ісламом, між обтяжливими вимогами Аллаха й сповненим любов'ю закликком небесного Отця.

Двоє чоловіків говорили чотири години. Пастор розповів наглядачеві про християнську віру, спасіння від гріха через смерть Ісуса на хресті і про те, як він може прийняти Ісуса Христа у своє життя.

О 4:30 наступного ранку вони разом молилися. Коли наглядач прийняв Христа, по його щоках котилися сльози. Також зі сльозами на очах пастор привітав його з входженням у Боже Царство.

Після цього пастор зрозумів, як змінилося його власне серце. „Вперше, – зізнався він згодом, – зник навіть натяк на розпуку“. Він відчував лише любов до тих, хто ув'язнив його, і мусульман у своїй батьківщині. Тепер його служіння значно розширилося.

Меблям, які передаються з покоління в покоління, бракує краси, та зворушливі спогади, пов'язані з ними, компенсують цю ваду. Особливий стілець, який належав нашому дідусеві, викликає особливі спогади, тому ми не помічаємо плям, цяток та решти ознак зношування і старіння. Обдерта й пошрамована кедрова шафа, яка колись належала дорозному родичеві, є незвичайним скарбом, що не має ціни. Так само Бог може дати нам особливу любов до нелюбого. Він може допомогти нам побачити цінність у мізерному. Його любов може затьмарити вади іншої особи так, як і ваші гріхи. Спробуйте і переконайтеся. Попросіть Бога допомогти вам поглянути на оточуючих Його очима й полюбити те, що, на ваш погляд, полюбити неможливо.

Що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати.

2 Послання Тимофію 2:25

Надзвичайна

Надзвичайний місіонер

ЗАХІДНИЙ ІРІАН: СТЕНЛІ АЛЬБЕРТ ДЕЙЛ

Одна за одну стріли пронизували його тіло. Стенлі Альберт Дейл виймав їх і переламував через коліно. Кров з його ран витікала на берег річки. Галасливі воїни племені ялі боялися, що білий чоловік, або, як вони казали, дуонг, був безсмертний.

Уже колись воїни ялі намагалися вбити Стенлі. Їх налякало його послання, адже послідовники Стенлі спалювали традиційних ідолів і місця для поклоніння духам. Убивці також стріляли в цього проповідника, але дуонг зумів утекти івилікувати свої рани.

У 1960-х роках Дейл прийшов у гори Західного Іріану (теперішня Індонезія), щоб ділитися з тамтешнім населенням Христовою любов'ю. Зустрівши сотні галасливих воїнів, він витягував стріли зі свого тіла, як тільки вони пронизували шкіру. Воїнів ялі попередили, що дух Стенлі має надзвичайну силу. Урешті-решт, Дейл та ще один місіонер загинули. Понад шістдесят зламаних стріл купою лежали коло його ніг. Після цього воїни розчленували тіло, адже боялися, щоб він знову не воскрес.

Ялі вважали, що поклали край євангельському посланню у своїй долині, але це було не так. Прийшли інші християни. Багато хто з тих воїнів, які стріляли з лука в Дейла, навернулися. Безсмертний дуонг разом зі своїми наверненими вбивцями тепер утішається Ісусом.

Хоча воїни ялі вважали, що земне тіло Дейла – безсмертне, насправді безсмертною була його душа. Місіонери, які пішли слідами Дейла, допомогли ялі зрозуміти сенс вічності. Вони поділилися з ялі Богом. Замисліться на мить, які події, люди і речі минулого тижня вкрали більшу частину вашого часу. Звісно, буденне життя змушує нас мати справу з речами, які навряд чи мають значення для вічності: брудні підгузки, телефонні дзвінки, хімчистка й футбольні тренування. Однак історія Дейла нагадує нам, що пріоритет полягає в тому, що найважливіше для вічності. Яку частину свого життя ви віддаєте вічності? Якщо не ви, то хто зробить це?

І вічність поклав їм у серце.

Книга Екклесіястова 3:11

Надзвичайна

Інший надзвичайний вірш

РОСІЯ: ОЛЕКСАНДР ЗАЦЕПА

Олександра Зацепу, солдата російської комуністичної армії, вбили у бою, а в одязі знайшли цей вірш:

Вислухай мене, о Боже; ніколи ще у своєму житті не говорив я до Тебе.

Але тепер я почуваюся так, немов вітаюся з Тобою.

Ти знаєш, що з дитинства вони говорили мені, що Тебе немає.

Я, мов дурень, повірив їм.

Я ніколи не замислювався над Твоїм творінням.

Але сьогодні вночі, виглядаючи зі своєї шпарини, я милувався мерехтінням зір угорі –

І раптом зрозумів жорстокість цієї брехні.

Чи Ти, мій Боже, простягнеш мені руку?

Але я розповім Тобі, – і Ти зрозумієш.

Чи це не диво, що світло зійшло на мене,

І я зміг побачити Тебе в цю пекельну ніч?...

Хоча я раніше не був другом Тобі,

Однак чи Ти впустити мене, коли я прийду?

Ах, як я плачу! О Боже, мій Господи,

Ти бачиш, що відбувається зі мною.

Я прозрів цієї ночі.

Прощавай, мій Боже.

Я йду і навряд чи повернуся.

Дивно, чи не так?

Але вже смерті я не боюся.

Мученики навчають нас про Божу вірність, мир, любов й опіку. Однак в історіях про мучеників ідеться не лише про самих мучеників, а й про їхніх ворогів. Історії про комуністів, які навернулися до християнства, розповідають цілком про інше. Вони демонструють Боже терпіння, ласку, бажання пробачити навіть останньому грішникові, який попросить у Нього прощення. У вірші Олександра лунає прохання будь-якого покаяного грішника, чії очі „прозріли“ для правди. Його історія нагадує нам, що ми служимо люблячому Богові, Який прагне, щоб ми усвідомили, хто такий Ісус, і щоб прийшли до Нього по спасіння. Це є могутнє послання мучеників. Чи воно також і ваше?

Але вам довготерпить,
бо не хоче, щоб хто загинув, але
щоб усі навернулися до каяття.

2 Послання Петра 3:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайна небезпека

АФГАНІСТАН: ЕРІК ТА ЄВА БАРЕНДСЕН

Люди долали багато миль, щоб отримати допомогу й ліки від Єви Барендсен та її чоловіка Еріка. Їхній убогий дім у Кабулі (Афганістан) став джерелом надії для тисяч афганців – і християн, і мусульман. Вони казали всім, кого це цікавило, що служать Ісусові Христові. Однак їхня місія перетворила їх на мішень для ворогів.

Ерік та Єва взяли коротку відпустку в 1980 році, але швидко повернулися до спустошеної війною країни. „Як ви можете повертатися? – питав дехто. – Це так небезпечно. Ви не боїтеся?“

Ерік та Єва бачили не небезпеку, а нагоду для служіння, не потенційних убивць, а потенційних християн. „Я знаю тільки про одну велику небезпеку, – сказала Єва, – не опинитися в центрі Божої волі“.

Вони повернулися до Афганістану разом зі своїми дітьми, віком від трьох до п'яти років. Невдовзі на їхню домівку, яка ще й слугувала місцем для зустрічей навернених християн, напали. Еріка і Єву вбили пружинними ножами – діти залишилися сиротами.

За кілька днів до вбивства у матері Єви було видіння: вона побачила Еріка та Єву на небі, де ангели накладали на їхні голови золоті корони. Це видіння додало сили навіть тоді, коли вона дізналася про вбивство й оплакувала їхню смерть.

Бути активним християнином у мусульманській країні – це одна з найнебезпечніших перспектив. Зате Єва та Ерік не так інтерпретували ідею небезпеки. Коли їхні друзі говорили про недопустимість перебування в Кабулі, Ерік та Єва збагнули, що недопустимо не бути тут. Вони вважали це своїм покликанням і Божою волею. Колись було сказано, що, відмовившись від послуху Богові, ми ризикуємо втратити Його опіку. Єдина небезпека – не опинитися в центрі Божої волі. Отож, не треба до неї допускатися. Як часто ви наражаєтесь на ще більшу небезпеку, ухиляючись від Божої волі заради самозбереження? Надзвичайний послух допоможе збагнути суть небезпеки.

Бо ми стали учасниками Христа,
коли тільки почате життя ми
затримаємо певним аж до кінця.

Послання до євреїв 3:14

Надзвичайна посвята

Там, де немає хреста, немає корони. Цієї мудрості не можна навчитися з книг, і люди, зазвичай, не розуміють її привабливості. Це багате життя не існує в комфортному середовищі. Якщо спеції не очистити й не перетворити на олію, аромат парфумів не полине до вас; якщо виноградні грона не роздушити в чані, вони не стануть вином.

СЛОВА КИТАЙСЬКОГО ХРИСТІЯНИНА.

Надзвичайна посвята

Надзвичайне оберігання

КИТАЙ: ПАНІ ЛУ ЇН

– Забирайте її меблі й шукайте в домі Біблії! – наказав командир. Очі пані Їн заилися сльозами, коли вона побачила, як комуністичні гвардійці обшуковують її дім. – Знайшов! – закричав гвардієць.

Але як тільки він простягнув Біблію командирові, пані Лу Їн сміливо вирвала Писання з його рук.

– У цій книзі є все, що мені потрібно знати про любого Господа й Спасителя Ісуса Христа. Я не хочу розлучатися з нею, – сказала вона пристрасно, міцно притиснувши Біблію до грудей.

– Виведіть її надвір, – закричав командир. – Ми побачимо, як довго вона захоче тримати свою книжку про Ісуса.

Четверо комуністичних гвардійців вивели пані Їн на вулицю, глузували з неї, плювали й били, поки вона не впала.

– Ти досі віриш у свою книгу міфів? – сміялися гвардійці. Напухлими закритавленими устами, не випускаючи Біблії з рук, Лу Їн підтвердила це.

Гвардійці схопили сталевий прут і розтовкли кістки на її руках, змусивши тепер уже покалічені руки розтулитися. Біблія впала на землю. Її конфіскували.

Приблизно через двадцять років кур'єр з місії привіз пані Їн Біблію. Її очі залилися слізьми. Покаліченими руками вона взяла її і прошепотіла:

– Цього разу я не відпущу тебе.

Багато людей щосили тримаються за напівправду. Вони – атеїсти, агностики чи буддисти. Посвята, яку вони здатні продемонструвати, не може перетворити їхні переконання на факти. Їхня щирість не замінить браку істинності. На противагу цьому християни мають цілковиту певність у Божому Слові, яке підтверджує їхні переконання. Вони знають, що Боже Слово – це істина. Ми не маємо права легковажно ставитися до Біблії, навіть якщо інші спрямовують проти нас усю свою могутність. Чи ви так само міцно тримаєтеся за Боже Слово, як і за решту цінних речей у своєму житті, скажімо, за гроші чи репутацію? Нехай усе зайве випаде з ваших рук, але Божого Слова тримайтеся будь-якою ціною.

Господні слова - слова чисті.

Книга Псалмів 11:7

Надзвичайна посвята

Надзвичайний „привид“

КИТАЙ: МІДЖОНГ М'ЯО

Умови в китайському трудовому таборі були нелюдські. Нужденний раціон і морозна зима призвели до того, що в таборі вибухнула епідемія. На початку зими у ньому було тринадцять тисяч в'язнів. Коли прийшла весна, залишилося тільки двісті п'ятдесят.

Міджонга М'яо заслали у табір за проповідь Євангелії і за відмову зректися своєї віри. Його п'ятирічний термін було потроєно, коли він відмовився перестати проповідувати в'язням.

Наглядачі думали, що під час цієї суворі зими Міджонг М'яо помер. Здавалося, що життя покинуло його майже замерзле тіло, однак його дух жив. Він молився. Коли М'яо залишили в морзі, він побачив відвідувача – ангела з сяючим обличчям, одягненого в біле. Ангел наблизився й подув на М'яо. Після цього він відчув, що хвороба покидає тіло, а тепло огортає його. М'яо відразу впав на коліна і промовив молитву подяки.

Він вийшов з моргу і попрямував до тюремного лікаря. Обличчя лікаря скривилося від жаху, коли він його побачив. Лікар вирішив, що бачить привида. „Не лякайся. Я – Міджонг М'яо, – сказав християнин. – Бог повернув мені здоров'я. Він послав мене, щоб я показав тобі шлях до Нього“.

Поштиво поклонившись, лікар визнав: „Твій Бог існує“. Того вечора він прийняв Христа як Спасителя.

Бачити – означає повірити. Ми можемо говорити про Бога. Ми можемо дізнаватися про Ісуса. Та мусимо пізнати Його через власну віру, щоб сказати разом із лікарем: „Бог існує“. Шанси, що лікар у китайському трудовому таборі прийде до Христа, були більш ніж мізерні. Але коли він зустрівся зі справжнім чудом, то повірив у Бога Міджонга М'яо. Часом нам хочеться, щоб близькі нам люди пережили таке ж. Ми мусимо молитися, щоб вони пізнали Бога. Завдяки творінню вони можуть зустріти Його, завдяки любові побачити, як Він діє. Чудеса, які сталися з Міджонгом М'яо, трапляються не так часто, але моліться, щоб ваші заблудлі близькі мали зустріч з живим люблячим Богом. Це змінить їхнє життя.

І вони підійшли до Пилипа...
і просили його та казали:
Ми хочемо, пане, побачити Ісуса.

Євангеліє від Івана 12:21

Надзвичайна „угода“

СХІДНА ЄВРОПА: В'ЯЗНІ

Проповідник саме почав обґрунтовувати свою першу думку, коли наглядачі ввірвалися до камери, схопили його, а тих, що слухали, кинули на підлогу.

„Ти знаєш, що проповідування заборонене. Тебе очікує кара“, – прогарчав один із них. Жилаві наглядачі вивели його з камери й потягли вниз коридором. В'язні знали, що наглядачі-комуністи зі Східної Європи забирали їхнього друга до „кімнати для биття“. Вони почули, як з грюкотом зачинилися двері. За деякий час почали доноситися приглушені вигуки й крики. Це наглядачі безжалісно били їхнього друга.

Минула майже година, перш ніж відчинилися навстіж двері до камери і наглядачі заштовхали чоловіка, який проповідував. В'язні побачили, що тепер його одяг закривавлений, а на обличчі залишилися сліди від побоїв. Він оглянув своїх співкамерників, немов перевіряючи, чи всі присутні.

„Гаразд, мої брати, – сказав проповідник, – де саме я закінчив, коли нас так грубо перервали?“ І проповідь продовжувалася.

Християни у в'язниці знали, яку ціну їм доведеться заплатити за те, щоб виголосити проповідь, однак багато хто проповідував. Дехто, не маючи жодної теологічної освіти чи досвіду служіння, пристрасно й красномовно проповідував у в'язниці.

„Це була угода, – писав згодом в'язень. – Ми проповідували, а вони нас били. Ми були щасливі проповідувати, вони ж були щасливі нас бити, тому всі були щасливі“.

У країні, де виконання контракту вже не обов'язкове, де сім'ї легко руйнуються і розлучень більше, ніж шлюбів, християни повинні відновити значення посвяти будь-якою ціною. Якою є ціна обіцянки, якщо вона не означає нічого? Проте наслідки нашої посвяти Христові не є дешеві. Вона може коштувати нам можливості досягти значного успіху згідно зі стандартами світу. Вона може коштувати нам друзів та популярності. Вона може коштувати нам нашої сім'ї, нашої безпеки, а для декого – навіть життя. Посвята повинна мати ціну. В'язні надто добре розуміли це. Христова винагорода також є частиною контракту. Чи виконуєте ви вимоги угоди стосовно себе?

І ти маєш терпіння,
і працював для Ймення Мого,
але не знемігся.

Об'явлення св. Івана Богослова 2:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайне покликання

РУМУНІЯ: КАПІТАН РЕК

Багато днів поспіль наглядачі-комуністи били ув'язненого пастора, потім допомагали йому відновити здоров'я, добре годуючи, а згодом знову били. Його мали систематично бити аж до смерті, але не до швидкої смерті. Вони хотіли, щоб пастор страждав.

Одного разу, під час чергових побоїв, капітан Рек сказав: „Я – бог. Я маю над тобою владу життя і смерті. Той, хто перебуває на небі, не вирішує, чи зберегти тобі життя. Все залежить лише від мене. Якщо я забажаю, ти помреш або житимеш. Я– бог!“

Пастор спокійно відповів: „Ви не розумієте, які глибокі слова сказали. Ви не були створені катом-людиною, яка вбиває. Ви були створені на подобу Богу, щоб Він жив у вашому серці. Багато з тих, хто були такими ж гонителями, усвідомили, як це зробив апостол Павло, що жорстоко поводитися – ганебно для людини. Вона може чинити значно краще. Повірте, капітане Реку, ваше справжнє покликання – бути схожим на Бога, а не бути Богом. У вас може бути характер Бога, а не ката“.

Рек удав, що не чує слів християнина, і продовжував його бити. Та він не міг перестати думати про своє покликання. Зрештою, Рек смиренно прийняв Христа до свого серця.

Кожна гусениця, якщо розвивається правильно, стає метеликом. Якщо ж у її розвитку щось порушиться, вона стане чимось таким, чим не повинна бути. Так і наше справжнє людське покликання – налагодити особистий зв'язок з Ісусом Христом і виховати христолюбивий характер. Без Христа ми можемо багато чого досягти, не раз прославивши своє ім'я. Ми можемо стати чудовими людьми – успішним бізнесменом, люблячою матір'ю і відданим татом. Але якщо ми втратимо наше справжнє покликання, то ніколи не станемо тим, ким були первісно створені. Гусеницею бути цікаво. Але метелик значно перевершує її у красі та в спритності. Може, ви здобули земний успіх, не помітивши свого справжнього покликання?

А Тому, Хто може зробити значно
більш над усе, чого просимо або
думаємо, силою, що діє в нас.

Послання до ефесян 3:20

Надзвичайна

Надзвичайна обмеженість

БАВИЛОН: ШАДРАХ, МЕШАХ Й АВЕД-НЕГО

„Ми не потребуємо відповідати тобі на це слово. Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!“ (Книга пророка Даниїла 3:16-18).

Цар запалав гнівом на трьох юнаків. Вони відмовилися поклонитися ідолові, якого він поставив для свого народу. Це був злочин, за який треба карати смертю у вогні. „Розпалюйте піч! – наказав він. – Я хочу, щоб її розпекли всемеро більше, ніж розпікали завжди“. Він наказав, щоб найсильніші воїни у війську зв’язали їхні руки. Піч стугоніла, її стіни почервоніли, немов от-от розвалиться. „Кидайте їх“, – наказав цар.

Воїни підвели юнаків до печі. Сильний жар захопив їх. Воїни згоріли. В’язні вмить зникли. Полум’я спалахнуло так сильно, що неможливо було зазирнути в піч.

Цар Навуходносор раптом підскочив від здивування. Він вигукнув: „Таж я бачу чотирьох мужів непов’язаних, що ходять посеред огню, і шкоди їм нема, а вигляд того четвертого подібний до Божого сина!“ (Даниїла 3:25).

Раптово Навуходносор зрозумів свою обмеженість перед єдиним істинним Богом.

Битва між добром і злом – несправедлива битва. Ворог – могутній, та Бог – могутніший. Сатана – сильний, та Бог – сильніший. Сатана посилає своїх демонів по всьому світу, щоб вони виконували його лихі накази. А всюдиусущий Бог у будь-який час цілковито присутній усюди. Але навіть коли недоброчиливці погрожують нам, обмеженість ворога не завжди є очевидна. Він тоді виглядає страшним, грізним, всепоглинаючим. Ми тимчасово забуваємо про необмежену силу Бога. Чи спостерігаєте ви за термостатом, коли перебуваєте в печі ворога? Чи зосереджуєтеся на Божій присутності й знаходите силу дихати вільно?

Бо немає іншого Бога,
що міг би так урятувати.

Книга пророка Даниїла 3:29

Надзвичайна посвята

Надзвичайне плескання

АНГЛІЯ: ТОМАС ГОКЕР

Томас Гокер, веселий, привітний, симпатичний молодий джентльмен, не хотів зректисся свого особистого зв'язку з Христом. За це його засудили до спалення на вогнищі.

За кілька днів до страти друзі Томаса прийшли до його камери в англійській в'язниці. Один із них сказав: „Я чув, що Бог дарує особливу ласку тим, хто вмирає у вогні, допомагаючи їм витримати полум'я. Задля твого блага, щоб я не згинув від розпуки, коли вони так жорстоко вчинять з тобою, чи не міг би ти дати мені якийсь знак? Не знаючи цього, я не певен, чи зможу пережити той день“.

Томас подумав хвилину: „Якщо шаленство болю буде стерпним, я на знак цього здійму свої руки до неба“.

У день страти натовп людей аж гудів обіцянкою Томаса. Коли його прикували до стовпа, він ласкаво й шанобливо говорив із людьми, які клали дрова. Тоді Томас заплющив очі, і вогонь запалили.

Томас продовжував проповідувати до тих, хто оточував його, але коли полум'я піднялося, він вже не міг говорити. Усі були певні, що Томас помер. Раптом його руки здійнялися вгору до Бога й у хвалі та вдячності плеснули тричі. Люди заревли, а Томас поринув у вогонь і віддав свій дух.

„Я більше не можу витримати“. Як часто ми ловимо себе на тому, що навіть у невеликій скруті поринаємо у відчай. Плаксива дитина, поламана клямка, проект, який терміново виконуємо пізно вночі. Попри все, історії про мучеників відганяють від нас легкодухі думки, коли відчуваємо спокусу поступитися. Часто ми переоцінюємо свої проблеми й недооцінюємо свою спроможність вистояти. Фактично Бог пообіцяв, що Він не допустить у нашому житті того, чого ми не здатні витримати. Томас, який підняв у поклонінні руки, довівши нам свою перемогу над полум'ям, є достатнім доказом. Коли якась ситуація видається вам нестерпною, пам'ятайте про Томаса. Пам'ятайте про вірність Бога. Він достеменно знає, на що ви здатні, а на що ні.

Ми не дивимося на видиме, а на невидиме.

2 Послання до коринтян 4:18

Надзвичайна посвята

*О Боже, прийми всі мої муки, мою втому,
моє приниження, мої сльози, мою ностальгію,
мій голод, моє страждання від холоду,
весь жаль, що відклався у моїй душі.
Любий Господи, змилуйся також над тими,
хто переслідує і катує нас день і ніч.
Подаруй також і їм надприродну ласку
пізнання розкоші й щастя Твоєї любові.*

СЛОВА ХРИСТΙΑНКИ, ЯКА ВІДБУВАЛА ТЕРМІН У СИБІРСЬКОМУ
ТРУДОВОМУ ТАБОРІ У ВОРКУТІ.

Надзвичайна

Надзвичайний реформатор

НІМЕЧЧИНА: МАРТІН ЛЮТЕР

31 жовтня 1517 року Мартін Лютер написав і прибив до церковних дверей у Віттенберзі (Німеччина) дев'яносто п'ять постулатів біблійної віри. Після цього решту своїх днів він перебував на крок від страти. Незважаючи на цю небезпеку, Лютер ніколи не уникав нагоди подискутувати про легітимність біблійної доктрини спасіння по вірі супроти доктрини діл, яка домінувала в тогочасній церкві.

Хоча Лютера не раз попереджали, щоб він не відвідував зібрання у Вормсі, він відповідав: „Оскільки мене запрошено, я сповнений рішучості побувати там в ім'я Ісуса Христа, навіть якщо знатиму, що проти мене там воюватиме стільки дияволів, скільки є черепиці, що нею вкриті будинки у Вормсі“.

Коли його попросили відкликати свою доктрину, Лютер відповів: „Мою совість настільки захопило і заповонило Писання і Слово Боже, що я ніколи не відкликчу нічого і не можу цього вчинити; я не вважаю, що йти проти свого сумління – законно чи благочестиво. На цьому я рішуче наполягаю. Це моє останнє слово. Нехай Бог буде милосердним до мене!“

Він уникнув тих, хто хотів бачити його мертвим, і, переховуючись, переклав Писання німецькою мовою. Хоча Лютерові постійно загрожувала небезпека, він зумів дожити до шістдесяти трьох років і померти своєю смертю.

Люди завжди готові критикувати Церкву за те чи інше. Немовби пишучи рецензію на п'єсу в Бродвеї, члени Церкви надто охоче оцінюють богослужіння, як театральну виставу: музика надто гучна, проповідь надто коротка, у приміщенні холодно, лави незручні. Лютер не був критиком, хоча не підтримував офіційної церкви. Він картав її. Картання різниться від критики тим, що закликає Церкву, яка відійшла від Писання, повернутися до Божого Слова. На протилежність цьому критика стосується лише поглядів чи вподобань людини. Чи ви ревно служите Христовому Тілу, а чи лише критикуєте Божу Церкву?

Проповідуй Слово... докоряй,
забороняй, переконуй з
терпеливістю та з наукою.

2 Послання Тимофію 4:2

Надзвичайна Надзвичайний носій

РИМ: ІГНАТІЙ

„Життя людини – повсякчасна смерть, якщо Христос не живе в ній“ (Ігнатій).

Ігнатій був учнем апостола Івана, й за поклоніння ідолам він публічно осуджував імператора Траяна Антиоха. Траян поклявся привселюдно помститися Ігнатієві за його принизливий докір.

Ігнатія заарештували й привели до Риму. Коли його кидали в яму з левами, він сказав іншому вірному: „Мій любий Ісус, мій Спаситель, так глибоко закарбований у моєму серці, що я певен: якби моє серце вирізали з грудей і розкраяли на шматки, на кожному з них можна було б прочитати ім'я Ісуса“.

Коли зібрався натовп людей, щоб подивитися на його смерть, Ігнатій сміливо звернувся до них: „Я – зерно Боже. Мене розмелять зуби звіра, щоб я міг стати чистим Христовим хлібом, який є для мене Хлібом Життя“.

Як тільки він промовив ці слова, два голодні леви пожерли його. Він був гідним свого прізвиська „Теофорус“, що означає – „носій Бога“. До самого кінця він на устах ніс ім'я Бога-Спасителя. Ігнатій часто казав: „Розп'ятий Христос – моя єдина і досконала любов“. Завжди він знаходив утіху в цій простій істині: „Бог любить християн так, як світ ненавидить їх“.

Згідно зі шлюбною традицією, дружина повинна носити прізвище чоловіка. Це є символом їхнього єднання. Відтепер двоє осіб стають однією. Коли пара разом зростає, у них є не лише спільне прізвище. Спільними стають друзі та інтереси. Вони починають угадувати думки одне одного. Деякі навіть дивним чином стають подібними між собою, бо мають тривалу близькість. Так само в тих, хто носить ім'я „християнин“ чи „малий Христос“, формується подібна близькість – єдність зі Спасителем. Чи добре ви носите ім'я Христа? Чи Ісусове ім'я надихає вас прилучитися до Його страждань, Його служіння і Його життя?

Бо кликалось Імення Твоє надо мною, о Господи, Боже Саваоте!

Книга пророка Єремії 15:16

Надзвичайна

Інше надзвичайне запитання

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ: ДИТЯЧІ КІНОСЦЕНАРИСТИ

„Ми не можемо про це запитувати. Ми не знаємо відповіді!“

Сценаристи працювали над дитячим відеофільмом „Степанів іспит віри“, у якому хлопчик подорожує в часі, щоб дізнатися про історію переслідувань. Вони працювали над сценою, у якій християн, звинувачених у підпалі Риму, кидали голодним левам.

Степан не може запитувати: „Якщо Бог захистив Даниїла в ямі з левами, чому він не захистив християн у Колізеї?“

Чому Бог захистив одного зі своїх синів, а тисячам інших дозволив загинути? Головний сценарист поміркував і відповів: „Проблема полягає не у відповіді, а в запитанні. Ми не повинні питати „Чому?“ Ми повинні питати „Чи готові ми?“ Даниїл був готовий загинути перед голодними левами. Вірні в часи Нерона також були готові померти. Той факт, що хтось уникнув смерті, а хтось – ні, не змінить стану їхніх душ. Наш послух, а не наші страждання, є ознакою нашої приналежності до Христа“.

Коли Навуходоносор наказав кинути Шадреха, Мешаха й Авед-Него в піч, вони сказали: „Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас... А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!“ (Книга пророка Даниїла 3:16-18).

Багато людей сьогодні запитують: „Чому?“ Розпочалася нова ера, у якій запитання щодо загадкових трагедій не мають відповіді. Світ вимагає відповіді на свої запитання, та всі ми знаємо, що відповідей загалом не вистачить, щоб угамувати біль. Навіть якщо ми знаємо причину, з якої сталася трагедія на кожному специфічному рівні для кожного індивідуума, наше серце не перестане боліти. Натомість нам потрібна віра товаришів Даниїла, які сказали, що навіть коли Бог не втрутиться в цю ситуацію так, як вони просили у молитві, вони готові прийняти будь-яку Божу волю. Ми можемо бути певні, що Він зробить усе для нашого добра. Замість того, щоб питати „Чому?“, прагнучи розуміння, ми мусимо молитися за мир, який перевершує його.

І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі.

Послання до филип'ян 4:7

Надзвичайна спадщина

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ: АННА ХАТЧИНСОН

„Діти, на підлогу!“ – закричала Анна Хатчинсон, коли почула, як стріли лунко впинаються у двері. Тоді почулися страхітливі крики індіанців, які оточили їхній дім. Здавалося, що стріли летять звідусіль. Анна вже чула кроки під вікнами. „Я побачу тебе сьогодні, Господи!“ – промовила вона.

Анна Хатчинсон була сміливою жінкою. Коли їй виповнилося двадцять три роки, вона встигла тричі побувати у в'язниці за те, що не приховувала своїх пуританських переконань. Пуритани на своїх богослужіннях хотіли читати Біблію, тому що небагато християн в Англії мали Біблію англійською мовою.

Анна і її чоловік Вільям приїхали до Америки в 1634 році, шукаючи релігійної свободи, але навіть тут вони зіткнулися з переслідуваннями за організацію релігійних зібрань у своєму домі. Людей, які підтримували їхнє служіння, арештовували й позбавляли права голосу.

Анні було сорок шість років, коли її, вагітну вісімнадцятою дитиною, засудили й кинули до в'язниці на чотири місяці. Коли її сім'ю та друзів вигнали з колонії, вони заснували нове місто й домашню церкву в Род-Айленді.

Завдяки духові новаторства Анна допомогла зробити ідею свободи релігії американським ідеалом. Вона та її п'ятеро дітей померли від рук войовничих індіанців. Анна зустріла свого Спасителя з відвагою і вірою – саме так, як прожила життя.

За свободу завжди потрібно платити. Ісус Христос був першим, хто повністю заплатив за релігійну свободу, показавши нам через Свою смерть на хресті дорогу до Бога. Він був єдиним, хто міг заплатити за наше визволення від гріха. Його смерть і воскресіння встановили істинну свободу. Відтоді багато вірних принесли жертву, щоб зберегти право кожного втішатися свободою у Христі. Такі вірні, як Анна, перетворили мрії про релігійну свободу в Америці на реальність. Наша жертвна спадщина – величезна. Як ви готові заплатити, щоб прийдешнє покоління мало релігійну свободу, якою насолоджуєтесь тепер? Попросіть Бога показати вам, як передати її прийдешньому поколінню.

Рід родові буде хвалити діла Твої, і
будуть могутність Твою виявляти!

Книга Псалмів 144:4

Надзвичайна посвята

Надзвичайні контрабандисти

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: КІК

„Шукайте хреста“, – почув з уст селянина молодий кореець Кік.

Серед тих, хто втікав з Північної Кореї до Китаю, поширилася чутка, що їм слід шукати будинок з хрестом. Нарешті Кік розшукав його, а в ньому – одяг і їжу. Тут він також оновив свої стосунки з Ісусом Христом.

Члени Церкви навчали Кіка три місяці. Він знав, що повинен повернутися до Північної Кореї, аби розповісти людям про Ісуса.

Кікові та ще одному молодому вірному дали п'ять Біблій і їжу на дорогу. Та як тільки вони перейшли через річку на кордоні з Північною Кореєю, прикордонники спіймали їх.

При обшуку вони знайшли Біблії, які ніс друг Кіка. Після цього прикордонник бив його до смерті металевою палицею. Тоді вони взяли за Кіка, але йому вдалося втекти. Через кілька місяців Кік почав ділитися Христом з іншими і заснував у Північній Кореї підпільну Церкву.

Незабаром Кік зрозумів, що йому потрібні ще Біблії, адже вірних ставало дедалі більше. Він пригадав, як його друг віддав своє життя за те, що намагався принести Слово Боже в свою країну. Коли Кік вирішив повернутися до Китаю по Біблії, вірні дуже хвилювалися за його безпеку.

Кік пригадав пораду, яку дали йому колись: „Треба шукати хреста“.

Хрест суперечливий. Багато людей говорять про релігію, але хрест неприємний для них і часом навіть їх ображає. Кікові сказали шукати хреста заради безпеки. Проте він не розумів, що вороги небезпідставно шукають також знака. Вони знають, що християни збираються під знаком хреста. Оскільки вони протидіють християнству, хрест став їхнім ворогом. Наш духовний ворог дивиться на хрест з невимовною огидою, страхом, ненавистю. Чи ви шукаєте хреста з такою ж палкою радістю, надією і вдячністю? Ворог, який планує, як напастися на вас, зосереджений виключно на хресті. Чи ви також зосереджені на тому, щоб служити хресту, захищати і любити його?

Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поводяться, як вороги хреста Христового.

Послання до филип'ян 3:18

Надзвичайна посвята

Надзвичайна єдність

МАЛУКУ: НУС РЕЙМАС

„Коли я побачив, як 11 вересня літаки врізалися у Всесвітній торговий центр, це навіяло мені болісні спогади“, – сказав Нус Реймас, генеральний директор Євангельського союзу Індонезії.

„Більше ніж через рік сотні добре озброєних мусульман, які начебто мали зв'язок з Усамою Бін-Ладеном, напали на наш острів Малуку, – продовжує розповідати Нус. – Їхнім завданням було знищити всіх християн“. За підрахунками, було вбито понад шість тисяч людей. П'ятсот тисяч інших місцевих жителів вимушено, через безперестанну стрілянину й підпали, покинули свої домівки. „Мусульмани вбили тридцять вісім членів моєї великої сім'ї“, – сказав замислено Реймас.

В інтерв'ю, яке 22 жовтня 2001 року надрукувало видання „Christianity Today“, Реймас розповів, як важко було йому виконувати 1 Послання апостола Павла до солунян, 5:18, де наголошується: „Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі“. Настільки великий біль було майже неможливо вгамувати. Однак завдяки Божій ласці Реймас вирішив жити так, як навчало Боже Слово.

„Тільки тоді я зміг звестися на ноги. Ніхто не очікує на щось подібне, але це може статися“. Тепер Реймас організовує зустрічі між багатьма християнськими лідерами з різних віровизнань. Так само, як усе американське суспільство об'єдналося для молитви й взаємодопомоги, багато християнських лідерів в Індонезії збираються разом для молитви й підтримки в спілкуванні. Реймас усміхається, коли міркує: „Цього ніколи не було раніше“.

Цього ніколи не було раніше. Цілком втрачена віра в людську гідність, зруйновані вежі-близнюки, американський прапор, що прикрашає рани Пентагону. Цього ніколи не було раніше. Наш народ молиться, наші церкви повні, у нас немає розлучень. Так, цього ніколи не було раніше. Стіни, що відділяли расу від раси і культуру від культури, безслідно зникли. Князь темряви намагався розділити нас. Господь любові притягує людей до Себе. Цього ніколи не було раніше. Після всього сказаного і зробленого ми знаємо одне: якщо знову підемо цим шляхом, ми підемо ним разом.

Оце яке добре та гарне яке, щоб
жити братам однокупно!

Книга Псалмів 132:1

Надзвичайна посвята

*Божевілля, хвилювання про свою сім'ю,
постійне напруження. Все це виснажує мене.
Але мені байдуже: зведуть мене з розуму
чи я збережу здоровий глузд. Я, як дитина,
прийму все з рук свого Отця. Боягузтво
безглузде. У психлікарні я часто думав, що
Божа воля оберігає свободу людини.*

СЛОВА БРАТА ШИМАНОВА, УВ'ЯЗНЕНОГО ЗА ВІРУ В РОСІЙСЬКІЙ
ПСИХІАТРИЧНІЙ ЛІКАРНІ.

Надзвичайна

Надзвичайна „втрата“

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА: БРАТ ЗАВАРСЬКИЙ

Розчарування було надто великим. „Увесь мій час займає рабська праця! – поскаржився чеський в'язень, брат Заварський. – Щодня по десять годин я плету кошики, які комуністи продають за добрі гроші. Навіщо я стільки вчився на пастора? Ті нікчемні комуністичні посіпаки тепер займають високі посади в Церкві. Вони проповідують, радять, годують паству. А я – страждаю“.

„Чому ти скаржишся? – спитав його судя по в'язниці. – Богові не потрібні твої проповіді чи теологія. Маріонетки комунізму виконують цю роботу. Але вони не можуть поділяти страждання Спасителя. Це головна обітниця, яку ми повинні скласти при висвяченні. Чи ти ніколи не проповідував про вартість тривалих мук заради Христа? Подякуй Богові, що Він дав тобі можливість виконати те, що є найціннішим у будь-якій проповіді“.

Присоромлений Заварський більше не скаржився на довгі години праці у в'язниці. Після звільнення він не міг працювати пастором, тому що був дуже хворим. Але відвідувачі, які приходили до його ліжка, не зустрічалися з виснаженим і скаліченим чоловіком. Його обличчя палало любов'ю до Спасителя. Пастор вважає, що його життя не є втрачене чи кимось украдене. Він охоче присвятився служінню, щоб допомогти Ісусові нести хрест.

Що змусить людину добровільно зазнати втрат від бізнесової угоди, щоб проявляти щедрість? Що змусить її вирушити зі своєї християнської батьківщини в язичницьку чужоземну країну? Що змусить померти, не піддавшись спокусі? До цих справ спонукає надзвичайна посвята особі Христа. Тоді є нагода для духовного здобутку в кожній особистій втраті, а також готовність пожертвувати своїм гаманцем, часом, планами, комфортом і вигодами, щоб наблизити Боже Царство. Як ви виявляєте свою надзвичайну посвяту? Чи інші думають, що ви – божевільний, коли бачать глибину вашої відданості? „Втрата“ для Ісуса – це здобуток на небі.

Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього.

Послання до филип'ян 3:8

Інший надзвичайний революціонер

ПЕРУ: МАРІЯ ЄЛЕНА МОЯНО

Те, що ця повернена була колись, як і вони, терористом, справді розгнівало їх, розгнівало настільки, що вони зважилися на вбивство.

Марія Єлена Мояно разом із ними закликала до революції в Перу. Вона прагнула нагодувати селян силою зброї. Але потім Марія зустріла Ісуса Христа і знайшла іншу революцію – революцію любові в своєму серці.

Вона стала заступницею мера найбіднішого кварталу в Лімі, організувала масштабну допомогу біднішим із найбідніших, годуючи голодних, дбаючи про хворих і піклуючись про сиріт.

«Нас, християн, вони називають „пожежниками революції», – сказала Марія Єлена Мояно, – адже ми нібито гасимо вогонь, який запалили вони. Вони хочуть, щоб населення зовсім не мало що їсти, сподіваючись, що тоді люди вдадуться до зброї. Але ми не повинні боятися терору. Ми мусимо протидіяти несправедливості й дикості, щоб допомогти нужденним».

Марія знала, що вона страждатиме, але розуміла, що мусить прилучитися до Христових мук перед тим, як прилучиться до Його слави. Терористи-маоїсти з несамотовитою люттю напали на будинок, у якому зберігалася їжа для бідних, і підірвали його. „Часом мені страшно, – зізналася Марія, – але я наполягаю, що ми в жодному

разі не повинні вдаватися до насильства. Перемогти тероризм важко, але можливо».

Праця цієї відданої християнки розгнівала партизанів. Вони зрозуміли, що не зупинять її, і 1 лютого 1992 року вбили Марію Єлену Мояно.

Фарисеї не були майстерними страгтегами. Їхні спроби пробудити байдужість до Христа привели до несподіваних наслідків, як і спроби терористів у Лімі. І фарисеї, і терористи багато робили, щоб завоювати прихильність людей. Фарисеї намагалися заморити голодом душі людей, в той час як терористи морили голодом шлунки. Однак люди в Єрусалимі і люди в Перу вирішили сповідувати революційне вчення Ісуса. Що більше вороги працюють проти Христа, то більше сприяють Його справі. Вороги можуть протидіяти вам і вашим зусиллям, але вони ніколи не переможуть вас, якщо ви працюєте для Царства. Насправді вороги можуть мимоволі працювати на вашу користь.

Фарисеї тоді між собою казали: Ви бачите, що нічого не вдієте: ось пішов увесь світ услід за Ним!

Євангеліє від Івана 12:19

Надзвичайна посвята

Надзвичайний доказ

РОСІЯ: ПАСТОР ЮРІЙ

Походжаючи по маленькому приміщенні церкви, російський капітан кинув на хрест на стіні. — «Це брехня, чи не так? — запитав він. — Це — звичайний обман, який використовують ваші провідники, щоб ввести в оману бідних і витягти гроші з багатих. Будьте щирими — тепер ми одні. Визнайте, що ви ніколи не вірили, що Ісус Христос — Син Божий».

Пастор Юрій поглянув на хрест й усміхнувся:

— Звісно, я вірю в це. Це — правда.

— Тобі не слід жартувати зі мною! — закричав капітан. Він витягнув револьвер з кобури і приставив його до тіла священика.

— Якщо ти не визнаєш, що це брехня, я застрелю тебе.

— Я не можу визнати цього, тому що це була би брехня, — сказав Юрій. — Наш Господь — справді Син Божий. Застреливши мене, ви нічого не зміните.

Капітан кинув револьвер на підлогу. Пастора вразило, коли солдат схопив його за руки зі сльозами на очах.

— Це правда! — закричав капітан. — Це — правда!.. Я також вірю. Я не був упевнений, чи люди готові померти за це переконання, поки не дізнався про це сам. О, дякую! Ви зміцнили мою віру. Тепер я також можу померти заради Христа. Ви показали мені як.

Мучеників має кожна релігія. Ми кажемо, що готові померти за свою віру. Вони кажуть, що готові померти за свою. Яким чином християнський мученик доводить свою віру переконливіше, ніж мусульманський екстреміст? Те, що мусульмани готові померти, не доводить істинності їхньої віри більше, ніж наша готовність доводить істинність християнства. Тільки Бог доводить, що Він — правдивий Бог. Ми засвідчуємо істину. Але Бог — це істина. Його свідчення про свого Сина набагато перевершує наше власне. Інші можуть показати вам, як помирати заради Ісуса. Але тільки Бог може дати вам цілковиту певність, що це варто робити.

Коли ми приймаємо свідчення людське, то свідчення Боже вартніше, бо це свідчення Бога, яким свідчив про Сина Свого.

1 Послання Івана 5:9

Надзвичайна посвята

Надзвичайна вдячність

НІДЕРЛАНДИ: ГАНС

Ганс був відомий в нідерландському Антверпені, як серйозний дослідник Біблії. Навіть у неділю він увесь день навчав новонавернених. Але Ганса і його матір вважали загрозою. Вони були анабаптистами і через ці переконання в очах релігійних лідерів виглядали еретиками.

У 1577 році заступник шерифа і його помічники врешті-решт заарештували Ганса й кількох інших, однак його матері вдалося втекти. Релігійні лідери катували Ганса, намагаючись змусити його зректися своїх анабаптистських переконань. Але він відмовився поступитися перед їхніми жорстокими тортурами.

Під час свого ув'язнення у вогкому ізольованому підземеллі антверпенського замку він писав підбадьорливі листи своїй сім'ї та друзям. Ось уривок одного з них:

„Моя любя мамо, радий повідомити тобі, що я здоровий у тілі. Але щодо свого духу, я вдячний Богові, що він дає мені силу завдяки Святому Духові оберігати свій розум. Бо тільки від Нього можемо отримати силу для боротьби з цими жорстокими вовками, щоб вони більше не мали влади над нашими душами“.

Невдовзі Ганс постав перед судом, де відважно захищав свою віру. Тоді його засудили до спалення на багатті. Його лист засвідчив неухильну вдячність Христові за захист і спасіння його душі.

„Бог великий. Бог добрий. Подякуймо Йому за наші... страждання?“ Це не та дитяча благальна молитва, яку ми звикли чути. Сама фраза дисонансом звучить для наших вух, однак вона нагадує нам, яким дисонансом є цей принцип для наших сердець. Ми більше схильні дякувати Йому за їжу, а не за страждання. Так само Ганс висловив свою вдячність за страждання в незвичайному листі подяки. Цей лист є щирою молитвою мученика, чий страждання дозволили йому стати людиною, якою він завжди хотів бути. Чи ви – саме той, ким хочете бути для Христа? Чи готові ви подякувати Богові за все необхідне, навіть за важкі страждання, щоб здобути цю перемогу?

А Богові дяка, що Він
Господом нашим Ісусом Христом
перемогу нам дав.

1 Послання до коринтян 15:57

Надзвичайна посвята

Надзвичайне покликання

ПАПУА – НОВА ГВІНЕЯ: ДЖЕЙМС ЧАЛМЕРС

„Цікаво, чи знайдеться сміливець, який... понесе Євангелію канібалам?” – поцікавився місіонер у листі, адресованому до церкви молодого Джеймса Чалмерса. І Джеймс вирішив стати тим місіонером.

У 1866 році Чалмерс і його молода дружина попливли до південних морів і зазнали корабельної катастрофи в Раротонзі, де вони й оселилися. Через одинадцять років вирушили до Папуа – Нової Гвінеї. Їх тепло прийняли у канібальському селі Суау.

Чалмерс почав подорожувати по всьому узбережжі. На одній зупинці тубільці оточили його й почали вимагати мисливських сокир – томагавк і ножів. В іншому разі вони мали намір їх убити. Чалмерс наповлягав на своєму, і тубільці з повагою поставилися до його рішучості. Вони наступного дня навіть попросили пробачення і невдовзі стали його друзями.

У 1879 році померла дружина Чалмерса. Джеймс був у розпачі й сказав другові: „Дозволь мені поховати своє горе в праці для Христа“. Чалмерс двічі повертався до Англії на відпочинок тільки для того, щоб ще більше переконатися у своєму покликанні: „Я не можу відпочивати, коли стільки дикунів не знають про присутність Бога коло нас“.

7 квітня 1901 року Чалмерс, Олівер Томпкінс і група помічників попливли до острова Горібарі. Наступного ранку, коли він і Томпкінс зійшли на берег, їх повели до великої будівлі. Того ж таки дня аборигени вбили чоловіків і з’їли їх.

Як сумно. Читаючи історії про таких мучеників, як Джеймс Чалмерс, ми, природно, можемо відчувати співчуття, смуток і навіть сором. Яка втрата. Але ми повинні ретельніше розглянути їхні історії. Чалмерс віддав своє єдине земне життя, щоб поділити вічне життя з багатьма іншими. Чалмерс не вважав своє мучеництво безглуздою помилкою. Чому повинні сумувати ми? Коли наші земні страждання наближають на крок небесну славу й шану до заблудлих душ, вони не марні. Страждання стає невід’ємною частиною Божого плану... для вас і для інших. Чи готові ви витерпіти земний біль, щоб подарувати комусь небеса?

Тому то благаю я вас не занепадати духом через терпіння моє через вас, бо воно ваша слава.

Послання до ефесян 3:13

Надзвичайна

Надзвичайна капітуляція

ІНДОНЕЗІЙСЬКІ МОЛУКСЬКІ ОСТРОВИ: СУТАРСІ СЕЛОНГ

Чоловік схопив індонезійську жінку й закричав їй в обличчя: „Аллах акбар“ (Бог великий)! Лише скажи це!“ Але юна Сутарсі Селонг не погодилася піддатися й знеславити свого істинного Бога.

Він у гніві запхав до її рота дуло пістоleta. Сутарсі витріщила очі, але не погоджувалася на зраду. Чоловік ненароком натиснув на курок. Куля пробила ліву щоку Сутарсі. Вона захиталася, але втрималася і не впала. Розлючений солдат не задовольнився цим і, вийнявши багнет, почав різати їй обличчя.

Сутарсі Селонг – одна з багатьох християн на Молукських островах в Індонезії, на яких напала фанатична група мусульман „Ласкар джихад“ (священні воїни). Селонг та інші вірні знали, що священні воїни, які одягаються у білу одягу й маски, незабаром нападуть на них. Вони зібралися у церкві „Ніта“, що загороджена стіною у сім футів. Вірні встановили чергу й по декілька осіб охороняли храм.

Коли прийшли ісламські воїни, християни спробували мирно здатися. Та їхній білий прапор зрубали мечем, за лічені хвилини спалахнуло насильство. На індонезійських островах такі сцени стають дедалі звичнішими, адже фанатичні ісламські угруповання провокують насильство, спалюють церкви й вбивають вірних.

На щастя, багато християн в Індонезії, як і Сутарсі Селонг, відмовляються капітулювати. Вони чинять опір вимогам воїнів прийняти іслам і зректися Христа.

Чому б нам трішки не поступитися? Хоча б на сантиметр? Хіба це завдасть шкоди? Ворог може глузувати з нас, як це вчинили фанатичні мусульмани з Сутарсі. Та попри те Сутарсі відмовилася навіть частково поступитися. Також і ми не маємо привілею поступатися, коли спокуса стає нестерпною. Ми не можемо вибирати, коли слід поступитися ворогові, а коли – ні. Ми повинні бути непохитними. Якщо ви непохитні, це не означає, що ви менш схильні поступитися ворогові. Це не означає, що ви докладете більших зусиль. Бог дає вам непохитне серце, щоб ви не поступилися. Попросіть Бога дати вам непохитне серце сьогодні.

Моє серце зміцнилося, Боже,
зміцнилося серце моє.

Книга Псалмів 56:8

Надзвичайна посвята

*Я не прийшла сюди, щоб сидіти мовчки,
склавши руки на колінах.*

Я прийшла, щоб говорити про Христа.

ГАЛИНА ВІЛЬЧИНСЬКА, У ДВАДЦЯТИТРИРІЧНОМУ ВІЦІ
УВ'ЯЗНЕНА ЗА СЛУЖІННЯ ХРИСТОВІ В РОСІЇ, НА ПОЧАТКУ 80-Х
рр. ПОТРАПИЛА ПІД АРЕШТ ЗА НАВЧАННЯ ДІТЕЙ У ЛІТНЬОМУ
ХРИТІАНСЬКОМУ ТАБОРІ.

Надзвичайна посвята

Надзвичайна нагорода

ПІВНІЧНА НІГЕРІЯ

У Північній Нігерії мусульмани запровадили закон шаріату – найсуворіший ісламський юридичний кодекс. Серед населення Нігерії переважають християни, тому ісламські лідери наполягають, що закон стосується тільки внутрішніх справ мусульман. Але християнам відомо зовсім інше. Сотні церков уже зруйновано, а відбудовані храми знову спалюють. Багато християн стало мучениками.

У місті Кадуна, у Північній Нігерії, один церковний лідер стверджує, що мусульманські екстремісти пообіцяли нагороду за голову кожного християнського лідера, пропонуючи сто тисяч найр (приблизно тисячу американських доларів) за кожного вбитого. За голову Христа також було призначено нагороду, і Його зрадили всього-на-всього за тридцять срібняків.

Через постійну загрозу деякі вірні мають намір дати відсіч. Але один християнський лідер нещодавно закликав вірних у Кадуні: „Незважаючи на все це, ми повинні пам'ятати, що наш Господь учив нас обертати зло на добро й терпляче страждати перед лицем того, що відбувається. І оскільки Нігерія проголосила демократію, християни зобов'язані забезпечити кожному рівноправ'я та справедливість“.

Христос проголосив те саме майже дві тисячі років тому: „Люби Господа, Бога свого... Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе“ (Євангеліє від Матвія 22:37-39).

Виконувати Христову заповідь любити своїх ближніх, як самого себе, досить важко. Ще важче виконувати Христову заповідь любити своїх ближніх, коли вони неприязно ставляться до нас. Нам усім відоме це відчуття. Ви можете мати колегу, який тільки й думає, як зіпсувати вам роботу. Ви можете мати вчителя, який прискіпується до вас без жодної очевидної причини. Чи, можливо, ви маєте щастя мати так званого друга, який чомусь радіє, коли щось негаразд у вашому житті. Ісус знає, коли інші радіють із ваших страждань. Як ви любитимете тих, хто не пошкодує грошей, щоб побачити ваші страждання? Ще комусь може бути надзвичайно приємно бачити, як ганьбитимуть вас. Однак ваш послух Богові в такому разі є безцінний.

Любіть своїх ворогів, добро
робіть тим, хто ненавидить вас.
Благословляйте тих, хто вас
проклинає, і моліться за тих, хто
кривду вам чинить.

Євангеліє від Луки 6:27-28

Надзвичайна посвята

Надзвичайні слуги

САУДІВСЬКА АРАВІЯ: ЕСКІНДЕР МЕНГІС

Була північ, коли офіцери вдерлися в їхній дім і вульгарно розбудили Ескіндера Менгіса, його дружину й трьох дітей. Вони вийшли надвір, щоб побачити, як агенти Міністерства внутрішніх справ Саудівської Аравії обшукували їхній дім.

„Що ви робите? Ви не маєте права так руйнувати наш дім“, – намагалися пояснити Менгіси.

„А ви не маєте права сповідувати свою релігію в країні Мухамеда! Перед приїздом вас попереджали, щоб ви забули про свою релігію“, – почулося у відповідь. Офіцер відштовхнув Ескіндера від дверей, поки агенти пакували Біблії, церковні пісенники, фотоальбоми, аудіоплівки, – все, що вони могли використати як доказ.

Ескіндера повели до головного поліцейського управління на допит, а вдома залишилися налякані дружина та діти. Це подружжя було ефіопськими християнами. Це – одні з багатьох іноземців – третини населення Саудівської Аравії, які працювали в багатій на нафту країні. Багато хто з цих іноземців – християни, які потрапляють у жакливу скруту, коли хочуть продемонструвати свою віру.

Багато християн не мають ніякого наміру сповідувати свою віру, коли вирушають на заробітки в мусульманську країну. Але, опинившись під темними хмарами ісламу, вони починають поглядати на небеса й шукати зв'язку з вірними, які оточують їх. Багато хто навіть починає відкривати Бога своїм мусульманським колегам. У Саудівській Аравії навернення мусульманина в християнство загрожує смертною карою..

Там, де не можуть потрапити професійні місіонери, виручають вірні, які присвятили своє життя Христові. Вони несуть унікальне й могутнє свідчення в одну з найавторитарніших держав світу. Це – віддані християни, звичайні інженери на нафтових родовищах Саудівської Аравії. Їхня місія – відома, хоча методи – приховані. Їхнє свідчення – сильне, хоча й таємне. Їхнє завдання – презентувати Євангелію, будучи слугою: безкорисливим колегою на роботі та доброзичливим сусідом удома. Наше завдання – підтримувати їх молитвою. Ми всі – слуги і виконуємо свою роль, щоб привести світ до віри в Христа. Такі, як Ескандер у Саудівській Аравії, виконують свою роботу. А ви виконуєте свою?

Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував.

Послання до ефесян 2:10

Надзвичайна посвята

Надзвичайний свідок

РИМ: ЗОЯ

„Убийте її! Хай живе Діоклетіан!“ – лунало у вухах Зої, коли вона стояла посеред колізену перед розлютованим натовпом.

Зоя подумала про те, чому вона опинилася тут, й усміхнулася. Вона пригадала той день, коли відвідала свого чоловіка у в'язниці, де він працював, охороняючи християн, які відмовилися скласти жертву богам. Зоя виростала, знаючи, що християн увели в оману й що вони вірять у жахливі забобони. Вони підпалили Рим у часи правління імператора Нерона й отримали кару, яку заслужили: їх прибивали до хрестів і кидали левам.

Але того дня Зоя побачила, як у в'язниці молиться християнська сім'я: „Любий Господи, нехай наша смерть буде на славу Твоєму імені. Ми прощаємо тим, хто ув'язнив нас“. Зоя була спантеличена: чому ці християни такі вмиротворені, коли знають, що невдовзі побачать левів?

Зоя почала таємно зустрічатися з цією сім'єю і цікавитися їхньою вірою. Незабаром вона віддала своє серце Ісусові.

Чутка про те розійшлася швидко. До Зої додому послали тюремників, щоб дати їй нагоду покаятися й принести жертву богові Марсу. Вона відмовилася. Тюремники закували її в кайдани і потягли до тієї в'язниці, яку охороняв її чоловік.

Коли Зоя і далі відмовлялася зректися Христової віри, її повісили, спалили й кинули попіл у річку.

Хто є надзвичайним свідком у цьому випадку? Сім'я, що молилася, перш ніж їх кинули левам? Чи Зоя, яка у в'язниці не зреклася Христової віри? Сім'я привела ще одну людину на небеса. І ця родина, і Зоя стали надзвичайними свідками Христа. В іншому разі про Зою забули б. Вона так і залишилася б дружиною-язичницею поганина тюремного наглядача. Історія не згадала б про цю сім'ю, адже вона була однією з тисяч убитих. Однак звичайну особу з надзвичайною вірою варто згадати. Чи ваше життя запише вас в історію, як надзвичайного свідка Ісуса Христа?

Що ми бачили й чули, про те ми звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами.

1 Послання Івана 1:3

Надзвичайна посвята

Надзвичайний в'язень

КИТАЙ: АЛ ЛІН

– Ти кажеш, що це не так, – повчав стару китайську християнку розгніваний наглядач. – Ти повинна казати, що тюрма добра, а не що Ісус добрий.

Ал Лін усміхнулася:

– Але тюрма не є добра. Ось у чому річ. Хіба я повинна брехати?

– Тоді так, як учора, роби п'ятдесят відтискань! – наказав розчарований наглядач-комуніст.

Сімдесятирічна Ал Лін зробила вправи й повернулася до табору. Її чоловіка заарештували за поширення Євангелії. У в'язниці він помер. Тепер Ал у тюрмі за те, що розповідала китайцям про Христову любов.

„Іжа добра, тюрма добра!“ . Після важкої праці в полі в'язнів змушували повторювати це. Сильний голос Ал Лін вирізнявся у натовпі:

– Ісус найкращий!

– Ал Лін, ти сьогодні хочеш ще більше відтискань? – спитав наглядач.

– Я хочу, щоб ви знали, як сильно Ісус любить вас, – усміхнулася вона у відповідь.

Ал використовувала щонайменшу нагоду розповідати наглядачам-комуністам та в'язням про Христа, навіть якщо їй щодня доводилося виконувати нелегкі фізичні вправи. Під час звільнення тюремники вирішили допитати її востаннє.

– Де працює ваш чоловік? – спитав молодий наглядач.

– О, він виконує підпільну роботу, – відповіла вона.

Зацікавлений наглядач уже вийняв записник. Ал Лін усміхнулася:

– Він помер багато років тому.

Ця жінка не була ні теологом, ні вправним оратором. Але своїми невинними, впертими і навіть жартівливими відповідями вона спантеличувала ворогів-комуністів. Ми можемо бавитися в розумові ігри, запитуючи себе, що сказали б чи зробили, якби опинилися у схожій ситуації. Чи зможемо ми вигадувати на льоту? Ісус нагадує нам, що ми не повинні хвилюватися за те, що скажемо, коли доведеться захищати свою віру. Нема потреби, щоб ми виголошували готову промову. Достатньо лише покластися на Ісуса, коли знадобляться мудрі слова в ту мить, коли ми потребуємо їх найбільше. Тоді Бог дає вам змогу ефективно свідчити в Його ім'я.

Отож, покладіть у серця свої наперед не гадати, що будете відповідати, бо дам Я вам мову та мудрість, що не зможуть противитись чи суперечити їй всі противники ваші.

Євангеліє від Луки 21:14-15

Надзвичайна

Надзвичайні страждання – частина перша

СУДАН: КАМЕРИНО

Нарешті бабуся дозволила своєму голодному десятирічному внукові піти пошукати їжі. Вона знала, як небезпечно за селом, і наполягала, щоб він завидна повернувся додому.

Камерино і його друзі пройшли кілька миль, збираючи ягоди, коли раптом почули, як солдати кричать на них. Налякані хлопці сховалися у високій траві. Солдати запалили поле й чекали, поки хлопці вибіжать.

Через релігійні переконання християни є вигнанцями на своїй батьківщині. Багато хто босий і голий утікає від жорстоких ісламських нападів.

Полум'я швидко дійшло до хлопців. Треба було рятуватися. Троє хлопців утекло; Камерино залишився.

Коли вогонь згас, солдати, спіймавши цих трьох, підішли туди, де лежав Камерино. Від пекучого болю він скрутився у клубок. Тіло було нерухоме. Вони гадали, що Камерино помер, ставши черговою християнською жертвою.

Якимось чудом хлопець виповз із поля. Односельці знайшли його й занесли додому. Великі ділянки його тіла сильно обгоріли. Односельці могли лише молитися за страждання Камерино.

Християни в Судані глибоко розуміли силу молитви. Страждання і щоденні небезпеки змусили їх менше покладатися на себе і посилити їхню залежність від Бога. Молитва – це все, що залишилося в багатьох сім'ях у Судані. Така перспектива лякає нас, але яка вона чудова! Ми ніколи не скажемо, що Бог – це все, чого ми потребуємо, поки Він не стане всім, що ми маємо. В іншому разі ми поспішаємо покластися на наші власні здібності й можливості. Молитва може зробити найбільше. Ми ж схильні робити найменше. Бог закликає вас до надзвичайної молитви у надзвичайні часи. Як часто ви покладаєтеся на молитву так, немов у вас немає іншого вибору?

Будьте тривалі в молитві.

Послання до колосян 4:2

Надзвичайна

Надзвичайні страждання – частина друга

СУДАН: КАМЕРИНО

Американська місіонерська команда подорожувала Суданом, роздаючи їжу, ковдри, Біблії і демонструючи фільм „ІСУС“. Усе було за планом, поки їхня вантажівка не загрузла в річці, де вони пробули весь день.

Місіонери віддали свою долю в руки Бога і попросили Його вказати їм шлях. Знаючи, що треба скоротити свою подорож, аби вчасно встигнути, вирішили відвідати найближче село. Невдовзі після прибуття кілька жінок підбігло до іноземців. Ламаною англійською вони кричали: „Швидше... наш хлопчик... ви повинні допомогти... швидше!“

Жінка повела команду в маленьку темну хатину. На підлозі вони знайшли малого хлопця, який нерухомо лежав, загорнений у порвану ковдру. Коли ковдру зняли, вони побачили, що тіло Камерино вкрите важкими опіками.

Вони швидко й обережно занесли Камерино у свою вантажівку й повезли в госпіталь, який був за п'ятдесят миль від села. Там хлопчик негайно отримав лікарську допомогу, якої так сильно потребував. Сьогодні очі Камерино заливаються слізьми, коли він пригадує, як молитва й провидіння врятували його. Він знає про любов Христа і Його цілющу силу і вперше за багато місяців усміхається.

Місіонери також подякували Богові, що після смерті та страждань, які переслідували їх у Судані, Він дозволив їм урятувати життя сміливого десятирічного хлопчика.

Камерино подає нове значення вислову „далі буде“. Виглядало, що він, приречений на безконечні страждання, проживе решту свого життя загорнений у подерту ковдру. Однак друга частина має щасливе закінчення. Вона нагадує про Божу ласку. Але його історія не закінчується тут. Частину третю ще треба написати. Одного дня Камерино отримає остаточне зцілення – небесний дім, в якому не буде страждань чи болю. Буденне життя погіршується перед тим, як стати кращим. Але Бог обов'язково втрутиться в найгіршу ситуацію, яку тільки можна уявити, і покладе край усім стражданням. Тоді ми всі вирушимо додому. Якщо ви відчуваєте тепер нестерпний біль, пам'ятайте, якою є ваша остаточна мета.

І Бог кожную сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!

Об'явлення св. Івана Богослова 21:4

Надзвичайна посвята

*Релігія – це не що інше, як виконання Божої,
а не власної волі.*

Рай чи пекло залежить лише від цього.

СЮЗАННА ВЕСЛІ, МАТИ ДЖОНА І ЧАРЛЬЗА ВЕСЛІ.

Надзвичайний пастор – частина перша

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ПАСТОР ІМ

„Ви можете знищити моє тіло, але не душу, – промовив відважний корейський пастор до воїнів загарбницької комуністичної армії Північної Кореї. – У моїх проповідях не буде комуністичної пропаганди. Я знаю, що ви забирали інших пасторів уночі з дому і катували їх за те, що вони не слухали ваших наказів, але мені байдуже, що ви зробите з моїм тілом“.

Поки говорив пастор Ім, офіцер дедалі більше лютував. Тоді він сказав з огидою: „Якщо ви не дбаєте про себе, тоді подумайте про свою сім'ю. Її також уб'ють“. Пастор Ім завагався. Він очікував, що постраждає, але не ставив на перше місце сім'ю. Він знав, який вибір повинен зробити. Ім спокійно відповів офіцерові-комуністу: „Я волію, щоб від вашої зброї померли моя дружина і діти, знаючи, що вони і я залишилися вірними, ніж зрадити свого Господа і врятувати їх“.

„Забирайте його“, – наказав офіцер. Пастора Іма тримали два роки в темній тюремній камері, не дозволяючи голитися чи змінювати одяг. Він поновлював свою відвагу, цитуючи біблійний вірш, який був дорогим для нього. Щодня інші могли чути, як пастор Ім лагідним тихим голосом цитує апостола Івана, 13:7, де Ісус обіцяє: „Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш“.

„Потім“. У сучасному суспільстві розчинної кави, готівки й комфорту „потім“ – майже архаїчний вислів. Ми хочемо того, чого потребуємо, тепер, а не потребуватимемо згодом. Головні спортивні події, новини, розваги і погода, навіть наші ЗМІ щохвилини повідомляють нам свіжу інформацію в кожній сфері життя. Однак Бог, який панує і керує без часових обмежень, застосовує принцип „потім“. Чи готові ми повірити Йому тепер і відкласти своє розуміння подій на пізніше, навіть назавсім? Якщо ви тепер переживаєте важкі часи, вашим найбільшим здобутком є віра, а не розуміння. Попросіть Бога більшої спроможності вірити. Саме віра переважить ваше бажання розуміти.

Що Я роблю, ти не знаєш тепер,
але опісля зрозумієш.

Євангеліє від Івана 13:7

Надзвичайний пастор – частина друга

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: ПАСТОР ІМ

„Але ж я – не комуніст. Ви повинні повірити мені!..“ – благав пастор Ім, коли ООН знову захопила окуповану територію у вересні 1950 року. Солдати-комуністи з Північної Кореї два роки тримали Іма замкненим в ізольованій тюремній камері. Так жорстоко його покарали за проповідкування Христа й за відмову перетворити свої проповіді на марксистську пропаганду.

Коли прибули війська ООН, він був упевнений, що знову стане вільною людиною. Але його сприйняли за комуніста і разом із ув'язненими комуністами кинули до іншої камери.

Пастор Ім свідчив комуністичним в'язням. Він був милосердною людиною, яка прийняла все як Божу волю. Багато хто повернувся до Христа. „Ми постійно чуємо про цього проповідника в таборі військовополонених“, – сказав американський місіонер своєму другові, який приїхав до Кореї як капелан.

„Якщо він так добре знає в'язнів, то чи не міг би допомогти нам організувати євангельську службу?“ – запитав капелан.

Бог відповів на їхні молитви. Американські місіонери отримали дозвіл зустрітися з пастором Імом. І „табірний проповідник“ ревно допомагав та проповідував у таборах військовополонених по всій Південній Кореї. Тисячі комуністів прийняли Христа. За рік уже дванадцять тисяч ув'язнених розпочинали день зі спільної ранішньої молитви.

Пастор Ім більше ніколи не бачив своєї сім'ї. Натомість тисячі військовополонених стали його братами у Христі.

„Навіщо?“ Це запитання спадає на думку кожному, хто бачить несправедливості страждання і насильство. Однак ми не завжди можемо знати Божі наміри. Ми тільки можемо знати, що вони є великі і що, урешті-решт, слугуватимуть для нашого добра. Ми – немов розкидані на столі окремі елементи головоломки. Напружуємо зір – і, оглядаючись довкола, бачимо безлад. Ми відчуваємо розчарування й страх. Але Бог вирішує головоломку, бо тільки Він бачить усю картину. Він може відразу побачити всі елементи вашого життя. Він знає, як припасувати їх один до одного, щоб досягти мети. Чи із задоволенням та довірою поглянете Йому у вічі, незалежно від того, куди Він покличе вас?

Боже великий та могутній...
великий в пораді й
могутній у чинах.

Книга пророка Єремії 32:18-19

Надзвичайна

Надзвичайна різдвяна історія

РУМУНІЯ: АРИСТАР

„Чи знаєте ви, як пахне свіже сіно?“

Аристар, сільський парубок, почав розповідати: „Це було так, немов хтось упіймав запах весни і затримав її, перш ніж вона змогла втратити свою свіжість. Марія і Йосип відчули цей запах, коли прийшли до ясел після своєї довгої подорожі“.

В'язні уважно слухали, як Аристар невимушено розповідав про Різдво: „Вуха коня прислухалися до крику Спасителя, як тільки Він народився. Вони були чудові слухачі. Такими повинні бути і ми, коли говорить Ісус“.

У той морозний Святий вечір довкола румунської тюрми в Тиргу-Окна лежав сніг завглибшки шість футів. У в'язнів було мало одягу та їжі і ледь не одна ковдра на кожного. Всі сумували за своїми сім'ями і шукали втіхи в розповідях Аристара про народження Ісуса.

Він продовжував: „Зоря, мабуть, сяла яскравіше від місяця. Вона крізь двері освітила стайню і змусила півня співом повідомити про народження Христа“. В'язні слухали й плакали. Коли розповідь скінчилася, хтось почав співати, і луна поступово розлягалася в чистому свіжому повітрі. Усі слухали чудову мелодію.

Навіть у суворій в'язниці розповідь про дар Христа зіграла серця багатьох. Оскільки Христос – фундамент, в жодному разі не можна забувати про дух Різдва.

Звісно, Різдво ми святкуємо раз на рік. Однак воно є чимось набагато більшим, адже відбувається у серцях усіх людей, які спиняються, щоб відсвяткувати магію Христового приходу в світ, незважаючи на пору року. Тепло Різдва сяє навіть у найпохмуріших обставинах і нагадує нам про надію на Христа. Ми можемо не бачити снігу на землі, кольорової ілюмінації і прикрашених ялинок, але святкуємо Різдво. Якого горя ви б не зазнали, Христос народився, щоб допомогти вам у скрутні часи. Його милосердя триває весь рік. Коли востаннє ви відчували, що надія на Христа живе у вашій душі? Відсвяткуйте сьогодні у своєму світі й у своєму серці народження Христа.

Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь.

Євангеліє від Луки 2:11

Надзвичайна

Інший надзвичайний зір

СХІДНА ЄВРОПА: УВ'ЯЗНЕНА ХРИСТІЯНКА

Ув'язнену привели до заступниці начальника – суворої, сердитої, червонощокої та широкоплечої жінки.

– Отже, ви знову розмовляли з в'язнями про Бога, – розпочала вона. – Я тут для того, щоб сказати вам, що це слід припинити! – Її обличчя могло стати ілюстрацією ненависті в комуністичних тюрмах Східної Європи.

Ув'язнена трималася тихо, але твердо. Вона повідомила начальницю, що ніщо не зможе змусити її перестати говорити про Спасителя.

Начальниця підняла кулак, щоб ударити ув'язнену, але раптово зупинилася:

– Чому ти усміхаєшся? – поцікавилася вона.

– Я усміхаюся тому, що бачу щось у ваших очах.

– Що саме?

– Себе. Я також колись була дуже імпульсивною, гнівливою і зазвичай спалахувала. Та відколи я дізналася, що означає по-справжньому любити, то більше не стискаю кулаки. Якщо ви поглянете в мої очі, то побачите себе такою, якою Бог міг би зробити вас (саме так, як Він це зробив зі мною).

В особі начальниці ув'язнена змогла побачити, як її колишнє „Я“ захищало б свої права, відплативши образою за образу. Однак завдяки своєму новому життю у Христі вона тільки проявила доброту й здобула право передати Христову любов.

Після почутого начальника безсило опустила руки. Вона виглядала цілковито приголомшеною й лише тихо сказала:

– Іди геть.

Ув'язнена тепер уже вільно продовжила свідчити про Христа по всій в'язниці. Начальниця більше не перешкождала їй.

Ці намагання розсердити ув'язнену нагадували суперечку з мертвим. Начальниця немов намагалася спровокувати труп. Та вона побачила ув'язнену тією, ким вона була насправді: новою істотою в Христі. Стара особа, яка колись відповідала на ненависть ще більшою ненавистю, зникла. У свою чергу ув'язнена дозволила начальниці побачити тільки христолюбиве ставлення й доброту. Також і ми повинні побачити себе у новому світлі. Ми більше не зобов'язані відповідати нашому ворогові земною неприязню. Ми померли для колишнього способу життя. Коли ворог підбурює, наструнчує і провокує вас поводитися нечемно, повчіться в цієї ув'язненої: вдавайте мертвого.

Щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка... і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди.

Послання до ефесян 4:22,24

Надзвичайна

Надзвичайна переправа

ТАЙЛАНД: БРАТ ГО

Брат Го нездужав і мав гарячку. Попри те, разом із другом, який навчався з ним у біблійному коледжі (солдати-комуністи захопили його), був змушений перепливати через річку Меконг.

На шляху до Таїланду юнаки ледь не загинули. Вони не могли попроситися зі своїми сім'ями, адже ті не були християнами і могли донести на них поліції. Юнаки подумки помолилися і з цінним вантажем – загорненими у пластик та прикріпленими до спини Бібліями – ступили в холодну грязьку річку. Це все, що вони з собою взяли.

У крижаній воді Го замислився: „Господи, коли ми померемо, то вони принаймні знатимуть, що ми – християни і, сподіваюся, прочитають одну з цих Біблій“.

Приблизно посередині річки друг Го у відчаї перекинув пластиковий мішок собі під груди, щоб пливати на ньому. Раптовий плюскіт насторожив вартових на вищій, і вони почали освітлювати прожектором річку. Світло блиснуло на одному з пластикових пакунків, – і вартові заспокоїлися, подумавши, що це – риба.

Заспокоївшись, Го з товаришем тихо попливли до берега. Вони подякували Богові, що Біблії, у яких – слова вічного життя, тієї ночі врятували їхні життя. Вже будучи у безпеці, юнаки присвятилися служінню у численних таборах біженців.

Місіонери покладалися не тільки на шкіряну та паперову оправу, щоб порятуватися. Передусім вони поклалися на Бога. Утім, ця розповідь про нічну переправу конкретно навчає, яке значення Біблії у нашому житті. Треба покладатися на Боже Слово так, немов наше життя залежить лише від нього. Навряд чи ми опинимося в ситуації, де ця істина стане справжньою реальністю. Але ми мусимо покладатися на біблійні обітниця, щоб зберегти своє життя. Опинившись у скруті, не можемо плисти досить далеко, щоб власними силами виплутатися з халепи. Щоб не потонути, ми мусимо „плисти“ на Божому Слові.

Подивися: люблю
я накази Твої, за милосердям
Своїм оживи мене, Господи!

Книга Псалмів 118:159

Надзвичайна посв'ята

Надзвичайна спокуса

РУМУНІЯ: САБІНА ВУРМБРАНД

Упродовж усіх років подружнього життя Сабіна Вурмбранд ніколи не сумнівалася в любові до чоловіка. Але минуло вже багато років, відколи вона востаннє отримала з тюрми від нього звістку. Були навіть чутки, що він загинув, але вона відчувала, що Бог наказує їй терпіти й вірити. Чи вони колись знову будуть разом?

Сабіна була ще молода і, виховуючи сина-підлітка, часто відчувала спокусу мати любов та товариство. Тому, коли добрий і вродливий християнин Павло почав приходити й допомагати їй синові у навчанні, природно, що це спонукало її до прихильності. Часом, коли вони йшли разом, Павло навіть брав Сабіну за руку або з любов'ю зазірав їй у вічі.

Зрештою, вона прийняла найважче рішення. Сабіна знала: щоб зберегти віру в повернення чоловіка, вона повинна уникати всіх спокус і зосередитися на обітничі, яку дав їй Бог. Вона попросила Павла більше не приходити. Він зрозумів і ввічливо скорився.

Невдовзі Бог винагородив Сабіну за вірність. Одного ранку, коли вона у церкві мила підлогу, отримала листівку. Вона була підписана „Васіле Георгеску“, але це, безсумнівно, був почерк її чоловіка.

Очі Сабіни залилися слізьми, коли вона прочитала: „Час і відстань можуть згасити малу любов, але велика любов тільки зміцніє“.

Історії про переслідувану Церкву – це історії про реальних людей з реальними емоціями. Їхні головні герої – не паперові фотографії кумирів із втіленням досконалості. „Голос мучеників“ – це непопулярний голос реальності й правди. Сабіна зуміла оминати спокуси, які стали наслідком переслідування її чоловіка. Так, його випробували. Але її віру перевірено також. Переслідування впливає на нас у будь-якій ситуації. Однак, як ми побачили, той, хто на короткий час потрапляє у його сталеві лецята, у підсумку дивовижним чином стає сильнішим. Як і любов Вурмбрандів, ваша любов зміцніє внаслідок переслідувань, якщо ви дозволите їй виконати своє істинне завдання.

Усе зносить, вірить у все,
сподівається всього, усе терпить!
Ніколи любов не перестає!

1 Послання до коринтян 13:7-8

Надзвичайна посвята

*Якщо ви маєте бачення, ніщо не злякає вас.
Завдяки цьому баченню Бог дарує вам силу.
Ви не повинні лякатися.*

ІРАНСЬКИЙ ПАСТОР.

Надзвичайна

Інший надзвичайний підліток

ПАКИСТАН: ТАРА

Тара була ученицею сьомого класу пакистанської школи, коли таємно записалася на заочний біблійний курс, щоб більше дізнатися про Бога. Її строгі батьки-мусульмани ніколи б не відповіли на доньчині запитання про Ісуса, і вона відважилася сама дізнатися правду.

Але коли батьки застали її в кімнаті за читанням християнських книжок, вони розлютились. У листопаді 1992 року вони так жорстоко побили доньку, що майже тиждень вона непритомна лежала у своїй кімнаті. Дівчина вважає, що, урешті-решт, її розбудив ангел і допоміг дійти до лікарні.

Тара продовжувала зростати у вірі і в 1995 році таємно охрестилася. Тоді ж батьки домовилися про її шлюб з мусульманином. Коли Тара відмовилася скоритися, її знову побили й змусили кілька днів стояти без сну. Упродовж цього часу в Тари було три видіння, під час яких вона чула, як голос каже їй: „Я з тобою. Я – твій Отець“.

Після наступних побоїв вона впала у кому. Через три дні Тара прокинулася у калюжі крові. Вона знову почула той самий підбадьорливий голос: „Я – твій Отець. Я оберігатиму тебе“.

Тарі вдалося втекти. Тепер вона живе в притулку в іншій країні, де служить Господу весь свій час, знаючи, що Бог пообіцяв оберігати її.

Чи християнство – це невігідна пропозиція? Мешканці авторитарних держав знають, що таке втрата через віру в Христа. Вони знають, як у той чи інший спосіб можуть утратити свою сім'ю. Мусульманська сім'я може повністю зректися навернених рідних, як невірних. Вони стають вигнанцями. Християнським сім'ям живеться не краще, хоча й за інших умов. Екстремісти за віру винищують християнські сім'ї. Втрати страшні. Однак ми маємо Христову обітницю. За те, що ми втрачимо заради Нього, отримаємо в стократ більше на небі – у нашому вічному житті. Це – не авантюра. Це – виважений ризик, що ґрунтується на непомильному Божому Слові. Одне слово, ви або вірите, або ні.

І кожен, хто за Ймення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя.

Євангеліє від Матвія 19:29

„Голос мучеників“...

СЛУЖИТЬ ПЕРЕСЛІДУВАНІЙ ЦЕРКВІ З 1967 РОКУ

„Голос мучеників“ – некомерційна міжконфесійна організація, покликана допомагати переслідуваній Церкві в усьому світі. „Голос мучеників“ заснував пастор Ричард Вурмбранд, який за віру в Ісуса Христа чотирнадцять років перебував в ув'язненні в комуністичній Румунії. Його дружину Сабіну ув'язнили на три роки. У 60-х рр. за Ричарда, Сабіну і їхнього сина Михая заплатили викуп і вони змогли виїхати до Сполучених Штатів. Подорожуючи країною, Вурмбранди розповідали історії про знуцання, яких зазнають християни в авторитарних країнах, і заснували мережу офісів, призначених для допомоги переслідуваній Церкві. „Голос мучеників“ продовжує виконувати свою місію в усьому світі, намагаючись досягти п'яти головних цілей:

– заохочувати й уповноважувати християн виконувати Велике Доручення в тих регіонах світу, де їх переслідують за поширення Євангелії Ісуса Христа. Ми досягнемо цього, забезпечуючи їх Біблією, християнською літературою, радіопрограмами та іншими формами допомоги;

– полегшувати становище сімей християнських мучеників у цих регіонах світу;

– допомагати місцевим християнам наvertати до Христа тих гонителів, які протидіють Євангелії у країнах, де вірних інтенсивно переслідують за їхню християнську позицію;

– започатковувати добротні проекти, допомагаючи вірним відбудувати своє життя і християнську діяльність у країнах, які колись постраждали від комуністичного гніту;

– наголошувати на братстві всіх вірних, інформуючи світ про жорстокі злочини, вчинені проти християн, і вшановувати їхню відвагу та віру.

„Голос мучеників“ видає безкоштовний бюлетень, розповідаючи про новини в переслідуваній Церкві, а також про те, яким чином ви можете допомогти їй.

„Голос мучеників“

Упродовж своєї подорожі земним життям і служіння переслідуваному Тілу Христовому ми постійно переконуємося, що цей світ - не наш дім, а це життя - лише тимчасове тренування, яке підготує нас до чудової та захоплюючої реальності. Наш справжній дім - у вічному житті.

Ми по-особливому прагнемо до цього дому й сподіваємося дістатися до нього якомога швидше.

Тепер, коли ми в посткомуністичних країнах зажили порівняно вільним і комфортним життям у оточенні своїх сімей, братів і сестер по вірі, не забуваймо прислухатися до голосів тих, хто постійно переживає гоніння, до голосів, які благають: «Не кидайте нас! Не забувайте про нас! Забезпечте нас знаряддями служіння, яких ми так відчайдушно потребуємо! Ми готові заплатити за них високу ціну, навіть власним життям».

Служіння Господу разом із переслідуваною Церквою надихає, додає сміливості, розширює коло тих, кого ми називаємо своєю сім'єю, і постійно нагадує про наказ Ісуса Христа бути жертовними і не відмовлятися «нести свій хрест».

У місії «Голос мучеників» ми знаємо про страждання наших братів і сестер по всьому світу, чуємо їхні молитви й отримуємо листи з в'язниць. Ми хочемо передати їхні прохання і потреби християнам, які живуть у вільних країнах. Адже хто заслуговує нашої допомоги більше, ніж ті, хто переживають гоніння за Христа, страждають у в'язницях, терплять зневагу і навіть умирають за свою віру?

Бюлетень «Голос мучеників» продовжує інформувати і закликати до дії християн усього вільного світу від імені тих, хто страждає за віру в Ісуса Христа. Ми запрошуємо вас взяти участь у цьому служінні: «Пам'ятайте про в'язнів, як би і ви з ними були в тих, хто страждає, як і самі ви знаходитесь в тілі» (Послання до євреїв 13:3). Знайдіть підбадьорення у їхній вірі та скористайтеся можливістю підтримати тих, хто страждають за віру в Христа.

Якщо ви хочете дізнатися більше про переслідування сучасної Церкви і безкоштовно отримувати шоквартальний бюлетень організації «Голос мучеників», будь ласка, повідомте про це за адресою:

а/с 6, 33024 Рівне, Україна

НАДЗВИЧАЙНА ПОСВЯТА

Чи готові ви прийняти її? Тоді розгорніть цю книгу й прочитайте лише одну з 365 правдивих розповідей про чоловіків та жінок, які цілковито віддали себе Христові. Переконайтеся, що ця духовна книга не схожа на жодну іншу.

Звичайні послідовники Ісуса платять ціну за свої переконання, а надзвичайні послідовники часто платять найвищу ціну. Колектив „Голосу мучеників“ пропонує вам книгу для щоденного духовного читання, наповнену історіями про відвагу, відданість, віру й співчуття – про те, що вимагалось і що заплатили.

У ці суперечливі часи ви можете знайти віру, силу, підбадьорення й надію завдяки розповідям про інших християн із усього світу: від минулих століть аж до сучасності. Ці чоловіки та жінки, молоді та літні дійшли до крайніх меж людської посвяти.

Кожна історія – правдива. Кожна історія – незабутня. Кожна історія – надзвичайна. Кожна історія змінить ваше життя.

Прийміть цю посвяту сьогодні – і переконайтеся самі.

ISBN: 978-617-503-077-6

9 786175 030776

Книга призначена для БЕЗКОШТОВНОГО розповсюдження.